

The book cover features a vibrant illustration of a woman with long, flowing red hair and large, curved horns, adorned with a crown of flowers. She is looking towards a smaller woman with long blonde hair, who is seen from the back, wearing a white top and dark pants. The background is a lush, sunlit forest with a waterfall on the left. The title is written in large, bold, yellow letters at the top.

ТЕРИ БРУКС ВЪЛШЕБНАТА КУТИЯ

Магическото
кралство
на
Отвъдната
земя

МИРИАМ

ТЕРИ БРУКС

ВЪЛШЕБНАТА КУТИЯ

Превод: Анна Нотовска

chitanka.info

Всичко би трябвало да е спокойно и приятно за Бен Холидей, бивш адвокат от Чикаго и настоящ крал на Отвъдната земя. Това обаче не е така — приключенията продължават!

Хорис Кю, фокусник и мошеник, се завърща в Отвъдната земя от света на Бен. Той, обаче, не е дошъл обратно по свое собствено желание — а е изпратен от Горс, зъл демон, който Хорис случайно освобождава от омагьосаната вълшебна кутия. Там Горс е бил затворен от вълшебните хора. Сега демонът се стреми да зароби онези, които някога са го проклели. Но той първо трябва да премахне от Отвъдната земя всеки, който би застанал на пътя му...

Скоро Бен се озовава затворен в мрака на вълшебната кутия, загубен сред мъглите и по пътищата на Лабиринта. Единственото му спасение е Уилоу. Прекрасната силфида, обаче, е изчезнала от Отвъдната земя, защото трябва да осъществи една своя мистериозна мисия...

Една вечер, когато влязох със свещ в ръка, останах потресен от думите му, произнесени с лек трепет:

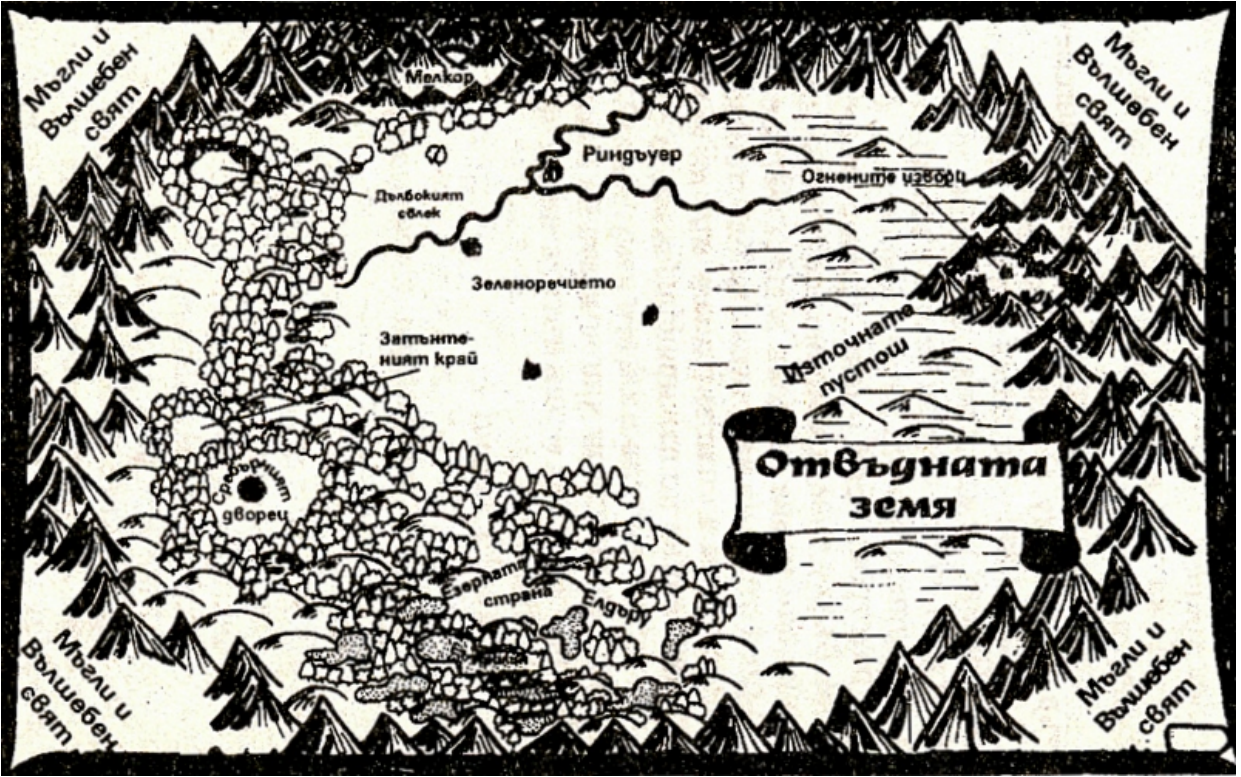
— Лежа тук в тъмното и чакам да дойде смъртта.

Светлината бе на не повече от половин метър от очите му. С усилие промърморих:

— Глупости! — но стоях над него като закован. Не бях виждал никога подобна промяна като тази, която порази чертите на лицето му и се надявам никога да не видя отново. О, не бях разстроен. Бях омаян. Сякаш се спусна було. Върху това мраморно лице видях изражение на мрачна гордост, непреклонна сила, смъртен страх на напрегнато и безутешно отчаяние. Дали в този върховен миг на съвършено познание не изживяваше живота си отново с всяка частица жажда и изкушение? Той изхлипа шепнешком при появата на някакъв образ или видение — два пъти, а викът му бе просто дихание:

— Ужасът! Ужасът!

Джоузеф Конрад,
„Сърце на мрака“

СКАТ МАНДУ

Хорис Кю спокойно би могъл да получи ролята на героя Ичабод Крейн в някой филм на Дисни. Той бе висок и непохватен и приличаше на зле сглобена кукла. Главата му беше прекалено малка, ръцете и краката — прекалено дълги, а ушите, носът, адамовата ябълка и косата му стърчаха на всички страни. Изглеждаше безобиден и глуповат, но не беше такъв. Той бе от онези хора, които притежаваха малко сила и не умееха да си служат с нея добре. Мислеше се за умен и мъдър, но не бе нито едно от двете. Беше като снежна топка, която винаги успяваше да се превърне в лавина. Ето защо представляваше опасност за всички, включително и за самия себе си, като най-често дори не осъзнаваше това.

Тази сутрин не правеше изключение.

Той се появи по градинската пътечка и без да се бави тръгна към двукрилната врата, като преодоляваше разстоянието с големи повлечени крачки. Тръшна вратата зад себе си, сякаш раздразнен от това, че тя не се бе отворила от само себе си и продължи нататък, към господарската къща. Не поглеждаше към множеството летни цветя, поникнали в своите прекалено грижливо заравнени лехи, към внимателно подрязаните храсти или към скоро боядисаните дървени решетки за растения. Не си правеше труда да вдишва приятните аромати, които изпълваха топлия сутрешен въздух на северен Ню Йорк. Не погледна дори за миг двете червеношийки, които чуруликаха в ниските клони на старата мъхната цикория в средата на широката поляна пред имението. Като пренебрегваше всичко наоколо, той прегускаше единствено с мисълта за дължимите пари.

От балната зала в подножието на хълма под имението долетяха гласове, които се надигаха като раздразнени рояци пчели. Гъстите вежди на Хорис мрачно се събраха над тесния му гърбав нос — като две мъхнати гъсеници, които с мъка си проправят път една към друга. Бигар още се опитва да убеди вярващите, предположи той. Опитва се да убеди онези, които *някога* вярваха, поправи се Хорис. Нямаше да се получи, разбира се. Сега бе невъзможно. Това им е лошото на

признанията. Направиш ли веднъж някое, не можеш да върнеш думите назад. Проста логика, един урок, за който хиляди шарлатани бяха заплатили с живота си и който Бигар, по някаква причина, бе пропуснал да научи.

Хорис стисна зъби. Какво си мислеше този идиот?

Той затвори вратата на имението с ожесточена увереност, а виковете от балната зала, които го преследваха, изведнъж се увеличиха застрашително. Скоро щяха да дойдат. От много месеци насам всички те, вярващите, се бяха превърнали в шайка безумни неблагодарници, които щяха да го разкъсат парче по парче, само ако им попаднеше в ръцете.

Хорис рязко спря в подножието на стълбището за верандата, която обикаляше великолепната къща. Замисли се какво губи. Тесните му рамене се отпуснаха, разглобеното му тяло се сви, а адамовата му ябълка щръкна като коркова тапа над вода, докато преглъщаше разочарованието си. Пет години работа бяха отишли на вятъра. Сякаш за един миг. Като светлината на изгасена свещ. Не можеше да повярва. Бе работил толкова упорито.

Поклати глава и въздъхна. Помисли си, че в океана има и други риби; както и други океани, в които плуват риби.

Той се изкачи по стълбите, а огромните му като на клоун обувки потропваха по дървените ръбове. Същевременно се огледа наоколо — огледа се, защото това бе последната му възможност да го направи. Никога повече нямаше да види тази къща — това колониално съкровище, към което толкова силно се беше привързал; прекрасното, старо имение от времето на Американската революция, толкова внимателно реставрирано, така възхитително обновено, единствено заради него. Изоставено в развалини, наред земи, използвани за лов и зимни спортове, навътре в района на Фингър Лейк, в северните части на Ню Йорк, на по-малко от 80 км от платения път, свързващ Ютика и Сиракуза, то бе почти забравено, до момента, в който Хорис не го преоткри. Той притежаваше усет за значението на историята, възхищаваше се и копнееше за неща, които бяха от историческа важност особено, когато миналото и настоящето можеха да се превърнат в едно цяло, в името на неговата лична изгода. Скат Манду му позволи да комбинира двете и да превърне историята на тази къща и

тази земя в един чудесен, опакован дар, който очакваше да бъде отворен.

Но сега Скат Манду беше история.

Хорис повторно се спря до вратата, кипнал от гняв. Всичко беше заради Бигар. Щеше да изгуби всичко заради Бигар и неговата голяма уста. Това беше нечувано. Петдесетте акра, които обхващаха убежището за вярващите, голямата къща, къщата за гости, балната зала, тенис игрищата, конюшните, конете, прислугата, колите, частният самолет, банковите сметки, всичко. Нямахше да може да спаси нищо. Всичко беше на името на фондацията, освободената от данъци фондация „Скат Манду“ и той нямаше да успее да се добере до нито една от тези придобивки. Кредиторите щяха да се погрижат за това достатъчно бързо, веднъж научили какво се е случило. Разбира се, оставаха парите в швейцарските банкови сметки, но това нямаше да компенсира краха на неговата империя.

Други риби в океана, повтори мълчаливо той — но защо, за Бога, трябваше да се заема с улов *отново*!

Ритна плетения стол до вратата и го запрати напред, като с цялото си сърце поиска да направи същото и с Бигар.

Крясъците от балната зала се усилиха. Особено ясно и недвусмислено се чу вик: „Да го хванем!“ Хорис престана да мисли за онова, което можеше да се случи и бързо влезе вътре. Едва бе пристъпил прага на къщата, когато долови шум от криле зад себе си. Опита се да затръшне вратата, но Бигар беше прекалено бърз. Той прелетя с максимална скорост, като неистово размахваше крилето си. Няколко пера паднаха от него; в момента, в който достигна перилата на извитото нагоре — от фоайето към втория етаж — стълбище, изсвистя ниско и кацна. Хорис впери поглед в птицата и мрачно я огледа.

— Какво има, Бигар? Не можеш ли да ги накараш да те изслушат?

Бигар разроши перата си и се изтръска. Той бе въгленовочерен, с изключение на короната му от бели пера. Всъщност, беше доста красива птица. Някакъв вид папагал, макар че Хорис никога не бе успял да определи точния му произход. Сега той го наблюдаваше със зли, проблясващи очи и примигваше.

— Аук! Добрият Хорис! Добрият Хорис! Бигар е по-добър. Бигар е по-добър.

Хорис притисна пръсти върху слепоочията си.

— Ако обичаш, ще може ли да спрем с глупавите папагалски упражнения?

Бигар стисна клюна си.

— Хорис, грешката е изцяло твоя.

— Моя ли? — Хорис беше побеснял. Той пристъпи напред застрашително. — Как може грешката да е моя, идиот такъв? Не съм аз този, който си отвори голямата уста за Скат Манду. Не аз реших да разкажа всичко!

Бигар прелетя няколко стъпала по-нагоре по перилата, за да запази разстоянието помежду им.

— Спокойно, спокойно. Нека си припомним нещо, а? Това бе твоя идея, нали? Прав ли съм? Това изяснява ли нещата? Ти замисли цялата тази работа със Скат Манду, не аз. Аз спазвах програмата, защото ти каза, че работата ще потръгне. Бях твоя пионка, така както съм бил пионка на хората, на човешкия род през целия си живот. Бедна, проста птичка, един несретник...

— Един идиот! — Хорис настръхна и се приближи, като правеше безуспешни усилия да престане да свива юмруци при представата за това как свива ръце около птичия врат.

Бигар се устреми още по-нагоре по парапета.

— Една жертва, Хорис Кю. Аз съм продукт — твой и на твоята раса. Направих най-доброто, на което бях способен, но едва ли мога да бъда накаран да обяснявам действията си според твоите очаквания. Е, нима мога?

Хорис спря в подножието на стълбите:

— Просто ми кажи защо го направи. Само това ми кажи.

Бигар изпъчи гърди.

— Получих моментно прозрение.

Хорис ококори очи:

— Получил моментно прозрение — мрачно повтори той и поклати глава, — разбираш ли колко смешно звучи това?

— Не виждам нищо смешно, наистина. Аз съм навътре в бизнеса с прозренията, не е ли така?

Хорис вдигна ръце и се обърна.

— Не мога да повярвам! — Той отново яростно се извърна. Сякаш снагата му на градинско плашило се разхвърча в няколко посоки на мига, в който размаха ръка:

— Ти ни провали, глупава птицо! Пет години работа отидоха на вятъра! Пет години! Скат Манду беше основата на всичко, което създадохме. Без него, всичко е загубено, абсолютно всичко! Какво си мислеше?

— Скат Манду говори с мен — каза Бигар, вече раздразнен.

— Няма Скат Манду! — изкрещя Хорис.

— Напротив, има.

Широките уши на Хорис пламнаха, а още по-широките му ноздри се разтвориха.

— Мисли върху това, което казваш, Бигар — изсъска той. — Скат Манду е един мъдрец на двайсет хиляди години, който ти и аз измислихме, с цел да убедим неколцина глупци да се разделят с парите си. Помниш ли? Помниш ли плана? Ние го измислихме — ти и аз. Скат Манду, двадесет хиляди — годишен мъдрец, който е съветвал философи и владетели в хода на историята и сега той се е върнал, за да сподели мъдростта си с нас. Това беше плана. Ние купихме тази земя, реставрирахме тази къща и създадохме това убежище за вярващите — бедните, заблудени вярващи — натъжени, отчаяни, но заможни вярващи, които просто искаха да чуят някой да им каже това, което вече знаеха! Това правеше Скат Манду! Чрез теб, Бигар. Ти, една обикновена птица, беше посредникът. Аз вършех цялата работа и управлявах имуществото на Скат Манду в светския живот.

Той задържа дъха си.

— Но в края на краищата, Бигар, Скат Манду не съществува! Нито в действителността, нито в настоящето, нито изобщо някъде някога е съществувал! Съществуваме само аз и ти.

— Аз говорих с него — настояваше Бигар.

— Говорил си с него?

Бигар му хвърли поглед, изпълнен с раздразнение.

— Повтаряш ме. Кой е папагалът тук, Хорис.

Хорис стисна зъби:

— Ти си говорил с него? Ти си говорил със Скат Манду? Ти си говорил с някой, който не съществува? Имаш ли нещо против да споделиш с мен какво имаше да ти каже той? Имаш ли нещо против да споделиш мъдростта му с мен?

— Не бъди толкова отвратителен.

Ноктите на Бигар се врязаха в полирания дървен парапет.

— Бигар, просто ми кажи какво имаше да ти каже той — гласът на Хорис прозвуча като изскърцването на нокти, драскащи върху черна дъска.

— Каза ми да кажа истината. Каза ми да призная, че ти и аз сме измислили всичко за него и за мен, но после аз наистина съм се свързал с него.

Пръстите на Хорис се сключиха пред тялото му.

— Позволи ми да го кажа направо. Скат Манду ти каза да признаеш?

— Той каза, че вярващите ще разберат.

— И ти му повярва?

— Аз трябваше да направя това, което Скат Манду поиска от мен. Не очаквам да ме разбереш, Хорис. Това беше въпрос на съвест. Понякога просто трябва да оставиш чувствата да те водят.

— Правиш късо съединение, Бигар — заяви Хорис. Изгорил си всичките си жици.

— А ти просто не искаш да погледнеш действителността — сръза го Бигар. — Ето защо, запази язвителните си забележки за онези, които се нуждаят от тях, Хорис.

— Скат Манду беше една безпогрешна измама! — Хорис изкрещя думите толкова силно, че Бигар неволно подскочи. — Огледай се наоколо, идиот такъв! Намираме се в свят, където хората са убедени, че са изгубили контрол над живота си; където се случват толкова много неща, че направо ни заливат и където убежденията се постигат най-трудно, а парите — най-лесно. Това е свят, ушит по мярка за някои като нас, просто заредени до горе с възможности да станат богати, да живеят добре, да имат всичко, което някога са искали, а и няколко неща, които не са. Трябваше единствено да поддържаме илюзията за Скат Манду жива. А това значеше да държим вярващите убедени, че илюзията е истинска! Колко последователи имаме, Бигар? Извинявай, колко последователи *имахме*? Няколко стотин — хиляди най-малко? Разпръснати по целия свят, но пътуващи редовно, с цел да посетят убежището, да чуят няколко безценни мъдри слова, да платят добри пари за преживяването?

Той дълбоко си пое въздух.

— Нима помисли, дори само за секунда, че ако кажеш на тези хора, че ние сме ги измамили да дадат парите си и да чуят какво ще им

каже една птица — независимо от кого птицата твърди, че е научила думите — ще бъде нещо, което те така бързо ще забравят? Представяше ли си, че те ще кажат: „О, това е добре, Бигар, ние разбираме“, и веднага ще се върнат там, откъдето са дошли? Каква шега! Скат Манду трябва да се посмее доста добре именно заради този момент, не мислиш ли?

Бигар поклати главата си с белия гребен.

— Той е недоволен отношението към него, в което е нямало никакво уважение, това е.

Устните на Хорис се свиха.

— Моля те, кажи му от мое име, Бигар, че бих могъл да се отнасям с него и с още по-малко уважение!

— Защо сам не му го кажеш, Хорис?

— Какво?

Очите на Бигар проблясваха със зъл пламък.

— Кажи му го сам. Той стои точно зад теб.

Хорис се изкикоти:

— Ти си загубил ума си, Бигар. Наистина.

— Така ли? Наистина ли мислиш така? — Бигар изпъчи гърди. — Тогава, погледни, Хорис. Хайде, погледни.

Хорис почувства как някаква хладина се изкачва нагоре по гърба му. Бигар звучеше дяволски уверен в себе си. Голямата къща изведнъж се оказа доста по-широка, отколкото бе в действителност, а тишината, възцарила се в нея, стана всеобхватна. Бурните викове на прииждащата тълпа заглъхнаха, сякаш бяха изцяло погълнати. Хорис си помисли, че долавя мрачно присъствие в пространството зад гърба си, зловец образ, който се надигаше и с тягостна настойчивост започваше да шепти:

— *Обърни се, Хорис, обърни се!*

Хорис дълбоко пое въздух, като се мъчеше да спре да се тресе. Изпълни го неоспоримо усещане, че по някакъв начин отново всичко се изплъзва от контрола му. Той упорито поклати глава.

— Няма да погледна — отсече и заядливо добави, — ах, ти, глупава птицо!

Бигар изправи глава.

— Той протяяяяга ръка към теб — изсъска папагалът.

Нещо леко като перце докосна рамото на Хорис Кю и той се завъртя потресен.

Там нямаше нищо.

Или почти нищо. Имаше нещо неясно, някакво затъмнение на светлината, едва доловимо преместване, измамно потрепване на въздуха.

Хорис премигна. Не, не беше дори това, поправи се той със задоволство. Нямаше нищо.

Отвън изведнъж се чува викове от края на градината. Хорис се обърна. Вярващите го бяха забелязали през отворената врата и сега тежко крачеха през цветните лехи и розовите храсти право към портата. Те носеха остри предмети и правеха заплашителни жестове с тях.

Хорис бързо тръгна към вратата, затвори я и я заключи и се обърна назад към Бигар.

— Това е за теб — каза той. — Довиждане, желая ти късмет.

Той бързо тръгна през фойето и залата долу, мина покрай един салон и някаква читалня и се насочи към кухнята в задната част на къщата. Можеше да усети мириса на пресен восък по дървените дъбови паркетни, а върху кухненската маса беше поставена ваза с червени рози. Той поемаше от уханията, поглъщаше с очи цветовете, покрай които минаваше. Мислеше си за по-добрите времена, като съжеляваше, че животът се променя толкова бързо, когато най-малко очакваш това. Добре, че умееше да се приспособява, реши той. Беше цяло щастие, че притежаваше предвидливост.

— Къде отиваме? — попита Бигар, достатъчно любопитен, за да отнесе някой удар, докато летеше край Хорис. — Сигурно имаш план.

Хорис му хвърли поглед, който би накарал някое малко дете да замръзне на място в своята игра в средата на лятото.

— Разбира се, че имам план. Той, обаче, не включва теб.

— Това е подло, Хорис, а така също и малодушно — Бигар прелетя напред и се завъртя назад, а след това закръжа над отдалечения край на кухнята. — Под нивото ти е, наистина.

— Много малко неща са под нивото ми в това положение — заяви Хорис. — Особено, когато се отнася до теб.

Той се приближи до един кухненски килер, дръпна вратите, за да ги отвори и влезе вътре. След това освободи достъпа към плочата отзад и отстъпи обратно, тъй като цялата конструкция се разклати и се отвори с тронаво усилие. Това отне няколко секунди; плочата беше обкована със стомана.

Бигар се спусна надолу и се приземи на ръба на отворената врата на килера.

— Аз съм твое дете, Хорис — проплака неискрено той. — Аз съм ти като син. Ти не можеш да ме изоставиш.

Хорис погледна нагоре.

— Отричам се от теб. Лишавам те от наследство. Изхвърлям те от полезрението си завинаги.

От предната част на къщата се дочуха удари с юмруци по заключената врата, неочаквано бързо последвани от счупване на стъкло. Хорис нервно подръпна едното си ухо. Не, нямаше как да се действа с разум спрямо тази тълпа. Вярващите се бяха превърнали в брутална сбирщина от слабоумници. Глупаците, осъзнали собствената си липса на остроумие, винаги изпадат в крайни състояния. Дали щяха да станат по-нещастни или щяха да помъдрят след това преживяване? — замисли се той. Или просто щяха да си останат глупаци до край. Не че имаше някакво значение.

Той се наведе, за да премине през отвора зад плочата, който бе доста нисък за двуметровия му ръст. Беше направил вратите по-високи, когато реставрира къщата. Бе казал на всички, че Скат Манду се нуждае от пространство.

От вътрешната страна имаше стълби, които водеха надолу. Той отново размести тежката стоманена плоча и след като бавно се разклати, тя се намести на старото си място. Бигар прелетя през отвора малко преди плочата да се залости и се спусна надолу по стълбището след Хорис.

— Знаеш, че той беше там зад теб — отсече птицата, докато летеше толкова близо до лицето му, че го допираше с крилете си. Хорис понечи да го удари с ръка, но не успя. — Поне за миг, той беше там.

— Разбира се, че беше — промърмори Хорис, все още разстроен донякъде от случилото се и силно разгневен от това, че Бигар му го беше напомнил.

— Ако се опитваш да ме обвиняваш за собствените си грешки, това няма да те спаси. Освен това, ти се нуждаеш от мен!

Хорис пипнешком потърси ключа за осветлението по затъмнената стена, след като достигна края на стълбището.

— За какво се нуждаеш от теб?

— За това, което възнамеряваш да направиш. — Бигар продължи да лети в тъмнината, самодоволен, тъй като знаеше, че неговото зрение беше десет пъти по-добро от това на Хорис.

— Доста си уверен, че е така, нали? — Хорис изруга на ум, когато пипнешком пръстите му попаднаха на някаква дървена треска.

— Ако не за друго, то ти се нуждаеш от мен, поне за да те ободрявам. Разбери, Хорис — ти не можеш да понесеш липсата на публика. Искаш някой да се възхищава на остроумието ти, да хвали плановете ти — Бигар беше глас от мрака. — Какъв е смисълът от един добре замислен план, ако няма кой да оцени същинското му великолепие? Колко е безлична една победа, когато няма кой да приветства майсторския начин, по който тя е постигната! — Птицата прочисти гърлото си. — Разбира се, ти се нуждаеш от мен, за да ти помогна и при осъществяването на твоя нов план. Между другото, какъв е той?

Хорис намери ключа за осветлението и го натисна. За миг той бе заслепен.

— Планът е да се измъкна колкото се може по-надалеч от теб.

Мазето се простираше сред гора от дървени стълбове, които поддържаха пода на старото имение и хвърляха тъмните си стълбовидни сенки през сноповете от жълта светлина. Хорис тръгна напред с решителна крачка, дочувайки ударите по стоманената плоча отгоре. Е, да видим как ще се справят с това, презрително изрече той. Започна да си проправя път между дървените подпори към един коридор, който отново потъваше в мрак. Второ щракване върху ключа за осветлението откри редица прегради над главата му и като се наведе, за да избегне ниския таван, той тръгна надолу в прохода.

Бигар отново мина край него като бърза тъмна сянка.

— Ние сме създадени един за друг, Хорис. От един дол дренки сме, във всички положения. Хайде, кажи ми къде отиваме.

— Не.

— Хубаво, щом трябва, бъди тайнствен. Но признаваш, че сме един екип, нали?

— Не.

— Аз и ти, Хорис. От кога сме заедно? Помисли за всичко онова, което сме преживели.

Хорис се замисли, най-вече за себе си. Приведен в рачешка стойка, както си проправяше път, свит в тунела, със сгънати крака, заклещени ръце, с носа, който се провираше през застоялия въздух и прашната тъмнина и ушите, разперени като на слон, той мислеше за пътя, който бе извървял в живота си и който го беше довел до тук. Това беше виещ се път с много дупки и резки завой, станал хлъзгав от дъждове и лапавици, от време на време осветяван от слънцето, което се прокрадваше през малки пролуки.

В живота на Хорис имаше няколко неща, които имаха значение за него, но нито едно от тях не му бе послужило много добре. Беше достатъчно умен, но когато работата тръгнаше към провал, той сякаш оставаше лишен от най-важните знания. Можеше да осмисли нещата, но заключенията му често не успяваха да стигнат докрай. Имаше изключителна памет, но когато се обърнаше към нея за помощ, оказваше се, че никога не си спомня необходимото.

Находчив и ловък, той беше един обикновен фокусник — не просто изпълнител на трикове, който вади зайчета от шапка, а един от малцината на този свят, които правеха истински магии. Причината за това, разбира се, бе, че той не произхождаше от този свят. Все пак се опитваше да не разчита много на това, тъй като неговите възможности бяха някак несигурни, сравнени с възможностите на неговите практикуващи колеги.

Като цяло, Хорис беше опортюнист. За да бъде опортюнист, човек трябва да оценява значението на възможностите, които му се предлагат, а Хорис знаеше за възможностите повече, отколкото за всичко останало. Той вечно мислеше как може да използва нещата в своя полза. Беше убеден, че богатствата на света — на който и да е свят — са създадени единствено за негова облага. Времето и пространството бяха отвъд вниманието му — в крайна сметка всичко принадлежеше на него. Мнението му за самия себе си бе изключително високо. Той, подобър от всички, разбираше изкуството да използваш другите. Той сам можеше да изследва слабостите, характерни за всички живи същества и да определи как те могат да бъдат подкопани. Беше сигурен, че прозорливостта му достигаше до далновидност и той приемаше като свое призвание подобряването на собствената му съдбата за сметка на почти всички останали. Притежаваше нестихваща страст да използва хората и обстоятелствата за постигане на целите си. Хорис изобщо не го

беше грижа за нещастieto на другите, за общоприетия морал, за благородните цели, околната среда, бездомните кучета и котки или малки деца. Всички тези грижи бяха за по-низшите същества. Интересуваше се единствено от себе си, от собствените си удобства, от изопачаването на нещата, когато това бе изгодно, както и от планове, които подхранваха непресъхващата му вяра, че всички останали форми на живот са невъобразимо глупави и уязвими.

Така бе създаден Скат Манду и неговите ревностни последователи, онези, които вярваха в думите на един двадесет хиляди — годишен мъдрец, предадени чрез някакъв папагал.

Дори в този момент, това накара Хорис да се усмихне.

Той признаваше един-единствен истински недостатък на характера си — дразнещата неспособност да задържи нещата под контрол, веднъж след като ги е задвижил. По някакъв начин дори и най-внимателно обмисленият план завършваше, излязъл от предназначенията си посока, като оставяше Хорис някъде по пътя. Въпреки че грешката никога не беше негова, изглежда той винаги, необяснимо как, играеше ролята на изкупителна жертва.

Хорис стигна до края на коридора и влезе в една стая, голяма пет квадратни метра, която бе пълна със сгъваеми маси и столове, както и с кошове с памфлети и материали за четене на Скат Манду. Средствата на неговия занаят, достатъчно фураж за сбирки около огъня.

Той погледна отвъд купищата безполезни предмети към единичната обкована със стомана врата в далечния край на стаята и уморено въздъхна. Зад тази врата имаше тунел, който се спускаше на около километър и половина под двора и водеше към гаража със сребристия черен „4-ВД“ джип, към безопасността. Човек, който внимателно планира нещата, не може да няма резервен изход, в случай, че всичко се провали, както се бе случило сега. Хорис не беше очаквал да се възползва от това толкова скоро, но обстоятелствата отново се оказваха срещу него. Той изкриви лицето си. Може би беше добре, че винаги бе подготвен за най-лошото, но този начин на живот беше нетърпим.

Втрени се в Бигар, който бе кацнал върху кошовете на безопасно разстояние.

— Колко пъти съм те предупреждавал да не се поддаваш на постъпки по съвест, Бигар?

— Много — отговори Бигар и извъртя очи.

— Явно без резултат.

— Съжалявам, но аз съм просто една обикновена птица.

Хорис сметна това за смекчаващо вината обстоятелство.

— Сигурно очакваш да ти дам още един шанс, нали?

Бигар сведе глава, за да не се закикоти:

— Ще ти бъда невероятно благодарен, Хорис.

Изведнъж дългунестата снага на Хорис Кю се преви напред и той заприлича на вълк, готов за скок.

— Това е последният път, в който искам да чуя нещо за Скат Манду, Бигар. Последният. Скъсай всякаква връзка с нашия бивш приятел веднага. Стига интимни откровения. Стига гласове от далечното минало. От този момент ще слушаш само мен. Разбра ли?

Папагалът смръкна. Хорис не разбираше нищо, но нямаше смисъл да му казва това:

— Слушам и се подчинявам.

Хорис кимна.

— Добре. Защото, ако това се повтори, ще те препарирам и ще те поставя в рамка.

Студените му сиви очи разкриваха дълбочината на неговите чувства далеч по-красноречиво, отколкото думите му и клонът на Бигар се затвори моментално, въпреки резкия отговор, който се готвеше да изрече.

От далечния край на мазето звуците процепиха въздуха — изтръгване на заковани дървени дъски от мястото им. Хорис се вцепени. Вярващите вадеха дъските на пода! Стоманената врата не ги бе задържала за дълго, както си мислеше. Почувства как дихателните му пътища се свиват, когато се спусна не към вратата за тунела, а през кошовете и мебелите към поредица от картини, закрепени на стената. Протегна се към фалшификата на Дега, напипа два гвоздеа на позлатената рамка и ги изтръгна оттам. Рамката увисна настрани на скритите панти и зад нея се откри сейф с код. Хорис трескаво набра кода, като слушаше звуците от разгневената тълпа и когато усети, че ключалката щракна, отвори уплътнената стоманена вратичка.

Протегна ръка навътре и издърпа оттам една сложно гравирани дървена кутия.

— Надеждата умира последна — чу той Бигар да се кикоти.

Е, така е, помисли си Хорис — поне в този момент. Тази кутия беше неговото най-голямо съкровище, а той дори не знаеше какво представлява. Беше се натъкнал на нея скоро след като дойде в този свят; това стана при един от онези случайни неочаквани ходове на съдбата, които толкова често се появяваха в забъркването на магиите. Той разбра важното значение на кутията от раз. Това беше творение, рожба на истинска магия, с древната си, заредена с магическа сила гравюра, изпълнена с тайнствено значение. Нещо беше запечатано вътре, нещо с голямо могъщество. Вълшебната кутия — така я бе нарекъл — впечатляваше с плетеницата от символи и надписи, изваяни по повърхността ѝ. Тя нямаше нито отвори, нито капак и каквото и да правеше, той не можеше да разбули загадката. Понякога си мислеше, че дочува нещо да се обтяга в обвивката ѝ, в печатите, които я държаха здраво затворена, но въпреки че правеше фокуси, кутията се съпротивляваше и на най-големите му усилия да открие какво има във вътрешността ѝ.

Все пак, тя беше неговото най-свидно и важно съкровище от този свят и той нямаше намерение да го остави на тези празноглавци, които го следяха.

Хорис напъха вълшебната кутия под ръката си и се втурна през стаята, криволичейки сред препятствията от безполезни мебели и долнопробни писания, към вратата за тунела. Там той с твърда ръка набра втори код на циферблата, в близост до лоста, който подсигуричваше тежките ключалки на вратата, чу ги да щракват отворени и натисна лоста.

Лостът не помръдна.

Хорис Кю се намръщи; приличаше на ученик, когото са хванали да бяга от училище. Той ядосано завъртя циферблата и отново пробва кода. Лостът все още не помръдваше. Хорис започна да се изпотпява, като чу виковете да продължават, заедно с изтръгването на подовите дъски. Опита кода отново и отново. Всеки път той ясно чуваше изщракването на отворени ключалки. Всеки път лостът отказваше да се помести.

Накрая яростта му нарасна дотам, че той отстъпи назад и зарита по вратата. Бигар го гледаше безизразно. Хорис започна да ругае, след това заподскача нагоре-надолу. Накрая, след един последен безуспешен

опит да освободи необяснимо твърдоглавия лост, той се отпусна срещу вратата и се остави в ръцете на съдбата си.

— Не мога да проумея — бавно промърмори той. — Самият аз го изпробвах почти всеки ден. А сега — не работи. Защо?

Бигар прочисти гърлото си:

— Не можеш да отречеш, че те предупредих.

— Предупредил си ме? Предупредил си ме за какво?

— С риск да си навлека допълнително твоя гняв, Хорис — за Скат Манду. Казах ти, че е ядосан.

Хорис се втренчи в него.

— Ти си вманиачен, Бигар.

Бигар поклати глава, разроши перата си и въздъхна.

— Да се върнем на въпроса за бягството, а, Хорис? Искаш ли да се измъкнеш оттук или не искаш?

— Искам — мрачно призна Хорис. — Но...

Бигар го срязва с нетърпеливо размахване на едното си крило.

— Просто слушай. Разбра ли? Не ме прекъсвай, не казвай нищо. Просто слушай. Независимо дали ти харесва или не, аз всъщност поддържам връзка с истинския Скат Манду. Наистина имах момент на откровение, точно както ти казах. Възнесох се в отвъдното и се свързах с духа на един мъдрец и воин от друго време и той е човекът, когото ние наричаме Скат Манду.

— О, за бога, Бигар! — Хорис не можа да се въздържа.

— Просто слушай. Той ни се явява с някаква цел — цел с изключително значение, въпреки че още не ми е разкрил каква точно е целта му. Това, което със сигурност знам е, че ако искаме да излезем от това мазе и да се измъкнем от тълпата, трябва да направим така, както казва той. Не се иска много. Един-два магически израза, нищо повече. Само че ти трябва да ги изречеш, Хорис. Ти.

Хорис разтърка слепоочията си и се замисли за лудостта, насадена дълбоко в същността на всяко едно преживяване, свързано с хората. Но със сигурност това беше върхът. От гласа му сякаш покапа отрова.

— Какво трябва да кажа, о, велики пратенико?

— Остави сега този сарказъм. Не се засягам. Трябва да произнесеш следните думи: „Расхун, облайт, сурена! Ларин, кестел, манета! Рухн!“

Хорис понечи да възрази, но се възпря. Той разпозна една или две думи, а те със сигурност бяха думи със сила. Останалите не беше чувал никога, но те придаваха усещане за фокус и имаха внушение на магия. Той притисна вълшебната кутия към гърдите си и се вторачи в Бигар. Долови звуците на тълпата от преследвачи, вече по-силни, тъй като подът бе пробит, а мазето — отворено. Времето изтичаше.

Някакъв страх гравира тясното му лице с дълбоки линии. Упоритостта му се предаде.

— Добре — той се изправи и набра смелост. — Защо не? — След това прочисти гърлото си. — Расхун, облайт, суре...

— Чакай! — Бигар го прекъсна с бясно пърхане на криле. — Пусни кутията!

— Какво?

— Вълшебната кутия! Пусни я, махни я от себе си!

В този момент Хорис разбра всичко за истината около тайната на кутията и остана едновременно стъписан и ужасен от значението ѝ. Той би захвърлил кутията и би си плюл на петите, ако имаше къде да избяга. Би се съпротивил на нарежданията на Бигар, ако имаше на чии други нареждания да се подчини. Би направил почти всичко при други обстоятелства, но животът рядко предоставя право на избор във важните моменти и сега не правеше изключение.

Хорис остави кутията пред себе си и започна да реди думите:

— Расхун, облайт, сурена! Ларин, кестел, манета! Рухн!

Нещо изсъска в ушите на Хорис — дълга и ленива въздишка на задоволство се смеси с накупял гняв и дадена дума за бавно отмъщение. Изведнъж светлината в стаята се промени от бяло-златисто към отровно зелено — пулсиращо отражение на цветен оттенък, изплуващ от дебрите на девствена гора, където властват старинни дървеса, а някакви създания с остри нокти все още дебнат по границите на своя древен свят. Хорис за малко щеше да изпусне вълшебната кутия ако ръцете му го бяха послушали, но те, необяснимо как, бяха замръзнали на място — пръстите му бяха здраво вкопчени в гравиранията повърхност, а нервните му окончания — вплетени около внезапния пулс на живот, надигнал се от вътрешността. Горната част на кутията просто изчезна и от дълбините ѝ се извиси струйка от нещо, което Хорис Кю бе решил, че няма да види никога повече.

Вълшебните мъгли.

Те се издигнаха като воал и се спуснаха пред стоманената врата, която препречваше входа към тунела; замаскираха я като с боя и след това започнаха да я разграждат, докато не остана нищо, освен бегло загатване за игра на сенки пред празнотата на черната дупка.

— Побързай! — изсъска Бигар в ухото му, като се стрелна покрай него. — Мини, преди да се е затворила!

Птицата се изпари мигновено и нейното изчезване изглежда накара Хорис Кю да я последва, втурвайки се, като все още държеше кутията, изгубила значението си като съкровище. Сега той можеше да погледне вътре и да види какво се криеше там. Кутията нямаше капак и можеше да надникне, за да открие тайната ѝ. Някога бе готов на всичко, за да го стори. Сега — не посмя.

Премина през воала, през мрежата от вълшебни мъгли, появила се сякаш от неговото минало. Беше с широко отворени и зорки очи, като възнамеряваше да не изпусне почти нищо от онова, което го очакваше и да разбере почти всичко, което се случваше. Получи внезапно видение на изчезващи златни монети и потъващи основи на дворец — горчивата равносметка на неговите загуби, общата стойност на пет пропиленни години. Всичко това бе там и после се изгуби. Той се озова в някакъв коридор, който нямаше под или таван, или дори стени. Хорис беше в прозрачна светлина и плуваше през нея като уловена в мрежа риба, която се мъчи да се освободи от капана си. Нищо не трепваше около него, нищо не се чуваше, нямаше чувство за съществуване или за време и място само проходът и страшното убеждение, че и при най-малкото отклонение щеше да се окаже изгубен завинаги.

Какво направих? — запита се той ужасен и замаян.

Отговор не дойде и Хорис продължи да се бори като човек, намазан с втвърдена кал. Сковаващият студ на нощта проникваше до мозъка на костите му. Това бе студенината на собствената му съдба, истина, която зловещо нашепваше за изгубена надежда. Помисли си, че вижда Бигар, помисли си, че чува парализираното крякане на птицата, духът му се повдигна от трескавата надежда, че страданията на нещастното създание са по-големи от неговите собствени.

Тогава, ненадейно, мъглите изчезнаха и той се освободи от сковаващата светлина. Беше нощ и нощта бе кадифено черна, топлият въздух бе изпълнен от приятни ухания и успокоителни звуци. Стоеше в някаква равнина, тревата бе плътна и мека и той я усещаше с краката и

с лактите си, вятърът галеше тревния поток, който се надигаше като океан към далечните планини. Хорис погледна към небето. Там ярко светеха осем луни — бледоморава, прасковено — розова, жарко — розова, с цвят на нефрит, на берил, морскозелена, тюркоазена и бяла. Багрите им се сливаха и струяха надолу над заспалата земя.

Не може да бъде!

Бигар изникна отзад. Летеше доста неустойчиво и кацна върху най-близката купчинка, която се оказа съставена от малки като иглички дъбове, оцветени в светло синьо. Той се изтърси, за кратко почисти с клон перата си и се огледа.

Когато съзря луните, той подскочи на половин метър.

— Аук! — изкряка, самозабравил се за миг.

След това се изплю от отвращение и потрепери:

— Хорис? — прошепна той. Очите му се бяха разширили като чаени чинийки, не малко постижение за една птица. — Там ли сме, където си мисля, че сме?

Хорис не можеше да отговори. Той изобщо не можеше да говори. Просто се взираше — в небето, после в околностите, надолу в краката си и след това в магическите надписи по повърхността на вълшебната кутия, която отново бе затворена и закрыта.

Отвъдната земя! Това беше Отвъдната земя!

— Добре дошъл у дома, Хорис Кю — зад рамото му долетя ниско съскане, проникващо, коварно и хладно като смъртта.

Хорис усети как сърцето му се свлече в петите. Този път, когато се обърна назад, там наистина го очакваше нещо.

ДЕТЕ

Бен Холидей се пробуди бавно и лениво и се усмихна. Успя да усети присъствието на Уилоу, която се стараеше да стои неподвижна до него. Без да се налага да поглежда, той знаеше, че тя го наблюдава. Знаеше това така добре, както знаеше, че я обича повече от собствения си живот. Той лежеше с гръб към нея в леглото си, обърнат към отворения прозорец, през който се промъкваше бледата светлина на зората и изпъстряше затъмнената спалня със сребристи петънца и въпреки това знаеше, че тя е там. Протегна ръка назад към нея и усети пръстите ѝ съвсем близо над дланта си. Вдиша дълбоко от свежия летен въздух, изпълнен с уханието на горски треви, дървета и цветя и си помисли, че е голям щастливец.

— Добро утро — прошепна той.

— Добро утро — отвърна тя.

Тогава Бен отвори очи, обърна се на другата страна и се подпря на лакътя си. Тя стоеше пред него, отдалечена само на няколко сантиметра; очите ѝ изглеждаха огромни на бледата светлина, а косите ѝ с цвят на смарагд се спускаха надолу около лицето и по раменете ѝ. Кожата ѝ бе гладка и нямаше нито едно петънце, сякаш тя не беше подвластна на възрастта и времето. Той винаги се удивляваше от нейната красота, тя беше една силфида, рожба на горска нимфа и воден дух; представляваше нещо невъзможно за света, от който идваше той, но тук, на Отвъдната земя, бе просто удивителна реалност.

— Ти ме наблюдаваше — рече той.

— Така е. Наблюдавах те, докато спеше. Слушах как дишаш.

Бледозеленикавата ѝ кожа изглеждаше тъмна и екзотична в ранния полумрак, а когато се раздвижи под завивките, доби вид на загладена и копринено мека котка. Той се замисли за дългото време, което бяха прекарвали заедно; първо бяха приятели, а след това станаха съпруг и съпруга. Колко тайнствена оставаше тя все още! Уилоу възпяваше всичко онова, което той бе обикнал в този свят: неговата красота, тайнственост, вълшебство и чудатост. Тя притежаваше всичко

това, а и нещо много повече и затова, когато той се будеше в моменти като този и я съзираше, струваше му се, че по някакъв начин сънят и действителността са се слели.

Бяха минали малко повече от две години, откакто той дойде на Отвъдната земя, в едно пътешествие между светове, между битиета и съдби. Дойде, обзет от отчаяние, нещастен заради миналото си, жаден за едно различно бъдеще. Беше напуснал родния си дом в Чикаго заради Сребърния дворец. Изоставил беше и адвокатската си практика, за да се превърне в крал. Беше погребал духа на мъртвата си съпруга и нероденото си дете и бе намерил Уилоу. Купил бе цяло вълшебно кралство от един коледен каталог, като знаеше, че подобно нещо изобщо не би могло да съществува, но все пак рискува и се оказва, че рискът си е струвал. Нищо не се получи така лесно, разбира се. Това би било невъзможно, когато става въпрос за пренасяне през светове, битиета и съдби. Независимо от трудностите, Бен Холидей премина през всички битки, пред които го изправи това пътешествие и ги спечели. Сега той имаше пълни основания да остане, да се възползва от новия си живот, новия свят и съдба и да царува над земята, за която някога смяташе, че съществува само в сънищата.

А също така и да бъде съпруг на Уилоу, продължи да мисли той, защото напълно се беше отказал от възможността отново да бъде същия за някоя друга жена.

— Бен — каза тя, като потърси с поглед очите му. В нейните очи имаше топлота, но и нещо друго — нещо, което той не можеше точно да определи. Очакване? Вълнение? Не беше сигурен. Повдигна се на лакътя си и усети как ръката ѝ се притиска към неговата.

— Аз нося твоето дете — изрече тя.

Той прикова поглед към нея. Не знаеше какво точно бе очаквал Уилоу да каже, но безспорно не беше това.

Очите ѝ искряха:

— Подозирах от няколко дни, но миналата нощ разбрах със сигурност. Направих си изследване по начина, който използват вълшебните хора — коленичих сред цветните кошнички в градината в полунощ, като докоснах две лозови снаги, за да видя дали ще реагират. Когато те се допряха и се оплетоха една около друга, тогава разбрах. Случи се така, както някога предрече Земната майка.

Тогава Бен си спомни. По онова време те бяха заети с издирването на черния еднорог и всеки от тях, в различни случаи, беше потърсил Земната майка за помощ. Тя им каза, че те двамата имат голямо значение за нея и упълномощи Бен специално до се грижи за Уилоу. Когато издирването приключи, Уилоу разкри на Бен онова, което Земната майка ѝ бе доверила — някой ден те щяха да имат дете. Тогава Бен не знаеше какво да мисли. Духът на жена му Ани все още го преследваше, а той не бе сигурен в своето бъдеще с Уилоу. След това Бен съвсем забрави за предсказанието на Земната майка, тъй като бе много зает с длъжността си на крал, а напоследък и със сина на стария крал, Майкъл Ард Ри. Той почти успя да открадне на Бен медальона, който даваше на краля сила да командва Паладин, непобедимият кралски воин. Без Паладин Бен не можеше да продължи да царува над Отвъдната земя. Без медальона, Бен трудно щеше изобщо да оцелее.

Всичко това сега бе минало, заплахите около появата на черния еднорог и около Майкъл Ард Ри вече ги нямаше и онова, което изплуваше сред спомените за тези събития, бе предсказанието на Земната майка, предвещанието за още една промяна във вече безвъзвратно променилия се живот.

Бен поклати глава:

— Не зная какво да кажа. — В този момент той се овладя и рязко вдигна очи. — Всъщност, знам. Това е най-прекрасната новина, която мога да си представя. Мислех, че никога повече няма да имам дете, след като Ани умря. Бях се отказал от всичко. Но когато те намерих... А сега разбирам и това... — усмивката му се разшири и той едва не започна да се смее на себе си. — Може би просто не зная какво да кажа след всичко това!

Тя му се усмихна, сияеща.

— Мисля, че знаеш, Бен. Думите просто се четат в очите ти.

Той се протегна и я придърпа към себе си.

— Много съм щастлив.

За миг той си помисли какво е да бъдеш баща и да имаш дете, което да трябва да отгледаш. Някога, отдавна, той бе опитал да си представи, но оттогава не го беше правил. Мисълта за отговорностите, пред които трябваше да се изправи, го накараха да се извърне. Щеше да бъде трудно, знаеше това. Но щеше да бъде и чудесно.

— Бен — промълви тихо тя, като се отдръпна така, че той да може да вижда лицето ѝ. — Чуй ме за миг. Има неща, които трябва да разбереш. Ти вече не си в твоя свят. Тук всичко е различно. Раждането на това дете ще бъде различно. Самото дете може би няма да е такова, каквото очакваш да бъде...

— Чакай малко — прекъсна я той. — Какво говориш?

Тя наведе очи, след това отново ги вдигна: направи това решително и все пак с мъка.

— Ние сме от два различни свята, Бен, имаме два различни начина на живот, а това дете е рожба на сливането между двете — нещо, което никога не се е случвало преди.

— Бебето изложено ли е на някаква опасност? — припряно запита той.

— Не.

— Е, тогава всичко е наред. То ще бъде нашето дете, независимо от смесването в неговата кръв и родословие. То ще съчетава най-добрите страни и на двамата ни.

Уилоу поклати глава.

— Но всеки свят си остава загадка по един или друг начин: твоят за мен и моят за теб и разликата понякога не може да бъде обяснена или разбрана така лесно...

Той положи пръст върху устните ѝ.

— Добре, помисли за това. Помисли за всичко.

Звучеше твърдо и настоятелно. Изтълкува същността на нейната тревога напълно погрешно и се отърси от думите ѝ в своята жажда да се наслади на върховното щастие, което изпитваше.

— Бебе, Уилоу! Искам да отида и да кажа на някого за това! Искам да кажа на всички! Хайде! Да ставаме!

В следващия миг той скочи от леглото и се втурна из стаята, навлече дрехите си, устреми се към прозореца и диво изкрещя от радост; след това се върна и я разцелува.

— Обичам те! — каза той. — Ще те обичам винаги и завинаги.

Облече се и излезе от стаята още преди Уилоу да стане от леглото, а думите, които тя най-вероятно щеше да му каже, останаха неизказани завинаги.

Бен слезе по стълбите на двореца, като прескачаше по две стъпала наведнъж. Тичаше, сякаш самият той беше дете, тананикаше си, бърбеше, свиркаше с уста, чувстваше се весел и лек като коркова тапа. Беше мъж със среден ръст, имаше извит ястребов нос и очи, сини като скреж. Кестенявата му коса бе започнала леко да оредява, но лицето и ръцете му бяха гладки и стегнати. Като млад се беше занимавал с бокс и все още тренираше редовно. Беше слаб, имаше здраво тяло и се движеше с лекота. Когато за първи път прекоси Отвъдната земя, приближаваше четиридесетте, но в момента вече не знаеше на колко е години. Понякога се чувстваше така, сякаш напълно беше престанал да старее. Тази сутрин бе убеден в това. Можеше да усети пулса на Сребърния дворец под краката си, биенето на сърцето си, на живата кръв, на своята душа. Можеше да усети топлината на каменните му стени и зидове, шепота на дъха си в свежия утринен въздух. Дворецът беше жив, домът на кралете на Отвъдната земя имаше вълшебното свойство да разчита единствено на присъствието на господаря си, за да изпълнява ролята си и да бъде поддържан. Когато Бен за първи път дойде в замъка, постройката бе заприличала на мрачна развалина, занемарена от двайсет години. Сега беше реставриран, излъскан, светец и зареден с живот и Бен можеше да усети мислите му, както усещаше своите собствени, когато се намираше в безопасност между стените му.

Чувстваше как Сребърният дворец се радва за него сега, докато летеше по стълбите към трапезарията. Чуваше пожеланията му за дълъг живот и щастие към нероденото дете.

Дете, мислеше си той отново и отново. *Моето дете*.

Свикваше с тази идея доста по-бързо, отколкото си мислеше, че е възможно.

Когато влезе в трапезарията с окачените по стените ѝ гоблени и с дългата, вече подредена и заета маса с дървените подпорки, хрумна му, че не трябва да предприема нищо без Уилоу — и сега трябваше да я почака, за да го стори — за да съобщи новината. Все пак не смяташе, че ще може да го направи. Не смяташе, че ще може да се въздържи.

На масата седяха Абърнати и Буниън. Абърнати, придворният писар, беше човек, който при някаква неправилно направена магия беше превърнат в късокосмест английски териер и беше принуден да остане в този си вид. Абърнати имаше рошава муцуна и бе

превъзходно облечен; имаше човешки ръце и крака и можеше да говори по-добре отколкото повечето истински хора. Бунин, кралският пратеник, беше коболд^[1], който никога, доколкото бе известно, не беше имал друга самоличност, освен тази. Бунин имаше маймунско лице, остри зъби, които му придаваха изкривен вид и усмивка като на заинтригувана акула. Качеството, което те и двамата притежаваха, беше неизменната им вяност към Бен и трона.

И двамата застинаха едновременно с вилици, вдигнати към устите си, когато видяха изражението на Великия господар при неговото влизане.

— Добро утро, добро утро! — поздрави той с грейнала усмивка.

Вилиците останаха на местата си. През лицата на придворните премина смесица от почуда и подозрение. Два чифта очи премигаха.

Абърнати се съвзе пръв:

— Добро утро. Велики господарю — поздрави той. След това се спря. — Надявам се, че сте спали добре?

Бен се приближи, превъзбуден и възторжен. Порцелановите и стъклените съдове засвяткаха, а мирисът на топла храна се разнесе от сребърните блюда. Парснип, готвачът — другият коболд, който служеше на трона, отново бе надминал себе си, или поне така си мислеше Бен, обзет от своето върховно щастие. Той сграбчи едно малко ябълково сладкишче и го сложи в устата си, докато заемаше мястото си на масата. Потърси с поглед Куестър Тюз, но той не се виждаше никъде. Може би трябваше да почака, помисли Бен, отсъствието на Куестър му даваше основание. Ще изчака Куестър и Уилоу. Ще повика Парснип от кухнята. Така щеше да направи съобщението на всички по едно и също време. Идеята изглеждаше добра. Просто да почака: ето какво щеше да направи.

— Познайте какво! — каза той.

Абърнати и Бунин си размениха припрени погледи.

— Трябва да си призная. Велики господарю, че аз не съм особено привързан към игрите с отгатване — заяви писарят. — А Бунин ги ненавижда.

— О, стига, досетете се!

— Добре тогава — каза Абърнати с престорено тежка въздишка. — За какво става дума? — смирено попита той.

Бен си пое дълбоко въздух.

— Ще ви кажа. Не още. Но новината е добра. Новината е чудесна!

Бунин откри няколко от зъбите си и промърмори нещо неразбираемо. Абърнати отново се зае с храната.

— Когато почувствате, че моментът е подходящ, не забравяйте да ни кажете.

— Веднага след като Куестър дойде — обяви Бен, докато седеше. — Както и Уилоу. И Парснп. След като всички са тук. Не си отивайте, преди да дойдат.

Абърнати кимна:

— Залепнал съм на мястото си. Велики господарю. Между другото, надявам се, че ще направите съобщението преди насрочената среща за планиране на обработването на земята с представителите на Зеленоречието и Езерната страна.

Бен се удари по челото.

— Бях забравил!

— А така също и обяда в дванайсет с новите областни съдии, които назначихте в северните земи.

— Това също го бях забравил!

— Както и следобедната среща с комитета за планиране на напояването, за да започнете работа върху пустините на изток от Зеленоречието.

— Това си го спомням.

— Добре. А спомняте ли си и срещата с кухненския персонал, за да обсъдите продължаващото изчезване на храна от склада? Страхувам се, че положението се влошава.

Бен се намръщи раздразнен.

— По дяволите, защо си планирал всичко това за днес?

— Не аз. Вие го направихте. В началото на седмицата сме, а вие обичате винаги да се нагърбвате с толкова много задачи, с колкото можете да се справите.

Абърнати допря салфетката до устните си.

— Претоварване на програмата. Предупреждавал съм ви за това преди.

— Благодаря ти, че ми напомни. — Бен се протегна, за да си вземе чиния и я зарина с храна от блюдата. Хляб с конфитюр, яйца и плодове.

— Е, ще свършим и това. Всичко ще свършим. Имаме много време.

Той постави чинията пред себе си, а умът му вече прелистваше напред проблемите, които Абърнати бе изброил. Защо, за Бога, някой се чувстваше принуден да краде от склада? Явно не беше поради недостиг на храна.

— Ако Уилоу не дойде до няколко минути, ще се кача горе и ще я доведе. А Буниън може да намери Куестър, където и да е...

В същото време вратата се разтвори в края на залата, която започваше от по-ниския отвор в портите на двореца, и Куестър Тъс се появи.

— Този път чашата преля, просто преля! — гневно заяви той.

Без да спира, Куестър zakрачи към масата, като мърмореше толкова напористо, че присъстващите в трапезарията останаха втренчени в него. Придворният вълшебник бе облечен в своите неповторими сиви одежди, украсени с ярки цветни парчета плат; беше препасан през кръста с тъмночервен колан и имаше осанка на парцаливо плашило: висок и слаб, с развети коси и брада, сякаш направени от клечки и слама. Веднага се забелязваше, че той би могъл да бъде и по-добре облечен и спретнат поне що се отнася до нови одежди и подстрижка около ушите, както Бен се беше опитал да предложи неведнъж — но Куестър не виждаше смисъл да променя онова, с което се чувстваше удобно и така и не направи нищо. Той беше благ и любезен и не се поддаваше лесно на пристъпи на ярост. Затова беше много странно да го видиш толкова възбуден, колкото беше сега.

Куестър спря пред тях и отметна одеждите си назад, сякаш, за да се отърси от онова, което го измъчваше в тази чудесна лятна утрин.

— Той се върна! — оповести вълшебникът.

— Кой се върна? — попита Бен.

— Върна се и изобщо не се разкайва за това, което е направил! Няма и капчица срам у него, дори и капчица! Той е дошъл пред портите толкова дързък, простете, и съобщава, че е тук! — Лицето на Куестър почервения, докато говореше и доби застрашително тъмночервен цвят. — Мислех, че го виждаме за последен път преди около двацет години, но като в онази поговорка — черен гологан загубва ли се!

— Куестър — Бен се опита да вземе думата. — За кого говориш?
В погледа на Куестър святкаха искри:

— Говоря за Хорис Кю!

Сега и Абърнати скочи на крака.

— Този мошеник! Не би дръзнал да се върне! Той беше изпратен на заточение! Куестър Тюс, явно си постоял на слънце повече, отколкото трябва!

— Чувствай се свободен да се разходиш до долу и сам да погледнеш! — Куестър хладно му се усмихна. — Представя се за молител, дошъл да потърси прошка от Великия господар. Искане да се отмени наказанието му. Искане да се върне обратно на Отвъдната земя!

— Не! — Отрицанието на Абърнати се изтръгна от него подобно на изръмжаване. Той настръхна и се извъртя към Бен. — Велики господарю, не! Не се срещайте с него! Не му позволявайте да влезе! Незабавно го отпратете!

— Ако бях на ваше място, нямаше да го отпратя! — рязко рече Куестър, като се понесе напред, за да застане до кучето. — Аз бих го заловил и хвърлил в най-дълбокия и тъмен затвор, който намеря. Бих го заключил и след това бих хвърлил ключа!

Уилоу бе слязла по стълбите към залата и сега седеше до Бен. Тя му отправи въпросителен поглед, докато слушаше, но кралят успя само да вдигне рамене, за да изрази собственото си недоумение.

— Почакайте малко — прекъсна той Куестър накрая. Бунин бе единственият, който не показваше с нищо какво мисли и продължаваше да седи срещу Бен с безразличната си широка усмивка на лицето. — Не разбирам нищо. Кой е Хорис Кю?

— Вашият най-ужасен кошмар! — изсумтя Абърнати, сякаш това обясняваше всичко.

Куестър Тюс бе съвсем малко по-словоохотлив:

— Ще ви кажа кой е той. Хорис Кю е най-големият размирник, който някога е съществувал! Един нископоставен фокусник, но и притежател на достатъчно магическа сила, за да се забърка в някоя неприятност. Мислех, че сме се отървали от него, но трябваше съм по-предвидлив! Абърнати, спомняш ли си случая с кравите?

— Случаят с кравите ли? — заинтересува се Бен.

Вгълбен в своята тирада, Куестър не го чу.

— Хорис заяви, че ще се опита да осъществи контакт с кравите, за да въздейства по-пълноценно върху техните млекодайни качества и тогава нещата надминаха всякакви граници. Магическите му усилия докараха бедните създания до необуздан бяс. Те се освободиха и се втурнаха из цялата страна, изпотъпкаха посевите от пшеница, а отгоре на всичко и няколко града. Същото се случи и с кокошките. Този път, както знаеш, той преобърна еволюционния процес и те полетяха като птици, а навсякъде в околността от небето започнаха да се сипят яйца.

Бен широко се усмихна:

— Какво говориш?

— А не забравяй и историята с котките! — рязко рече Абърнати. — Той намери начин да ги организира на ловджийски глутници, с помощта на някакъв налудничав план, за да отърве страната от мишките и плъховете, но цялата работа се оказа удар под кръста, тъй като накрая котките подгониха кучетата! — Абърнати се разтреса.

— Това беше отвратително — съгласи се Куестър, като поклати потвърдително глава към Бен. — Но най-лошото, което той направи, онова, заради което беше заточен, беше магията с бързорастящото растение. То раждаше семена всяка нощ и превърна всичко, на разстояние от осемдесет километра от Сребърния дворец, в същинска джунгла! — Куестър презрително сви ръце. — Отне ни цели седмици, за да проправим път през нея! И докато орязвахме растенията, докато кралят и неговите придворни бяха затворени като в капан в двореца, демоните на Абхаддон се възползваха от отсъствието на Паладин и нападнаха страната неочаквано. Десетки градове и ферми, както и десетки животи бяха погубени. Настана истинска бъркотия.

— Не проумявам — призна Бен. — За какво е било всичко това? Изглежда сякаш той е имал добри намерения.

— Добри намерения? — Куестър Тюс пребледня. — Аз изобщо не мисля така! Тези планове целяха изнудване! Кравите, кокошките, котките, растенията — всички те бяха инструменти, с които безмилостно искаше да развърже кесиите на онези, които имаха пари! Хорис Кю никога не е помислял за нищо друго, освен за себе си! Десет минути след провала на един план, в главата му вече се мътеше нов! Простете за подбора ми на думи.

— Но, Куестър, това е било преди повече от двацет години, както сам каза — Бен едва сдържаше смеха си.

— Ето това е, разбирате ли? — раздражено отсече Куестър, а израженията по лицата на другите се изкривиха при думите му. — Хорис Кю винаги изглежда напълно безобиден, просто един досадник. Никой не го приема на сериозно. Дори брат ми го пренебрегваше, докато не се случи историята с демоните. Тогава и Мийкс реши, че Хорис трябва да си отиде. Изглежда неочакваната поява на демоните попречи на собствените му планове, а моят брат можеше да понесе всичко друго, но не и това.

Мийкс — братът на Куестър беше предишният придворен вълшебник. Той бе примамил Бен да дойде в Отвъдната земя, а след това се беше превърнал в най-злия му враг. Това беше вече минало, но то едва ли можеше да бъде забравено. Мийкс надали би търпял човек като Хорис Кю да попречи на плановете му.

— Като и да е — завърши Куестър. — Моят брат убеди стария крал да изпрати Хорис на заточение. Така той бе изгонен. Това е всичко.

— А-ха — Бен потърка брадичката си. — А къде беше заточен?

В погледа на Куестър се прочете явно неудобство.

— Във вашия свят. Велики господарю — неохотно призна той.

— На Земята? В последните двайсет години? — Бен се опита да си спомни дали не беше чел нещо за някой си на име Хорис Кю.

— Предпочитано бунице за захвърляне на престъпници и досадници, за съжаление. Не можеш да се възползваш особено много от магията там, където не вярват поне малко в нейното съществуване, знаете това.

Абърнати мрачно кимна. Те стояха, вторачени в Бен. Очевидно, изчерпали силите си, чакаха неговия отговор. Бен погледна към Уилоу, която се хранеше и не отвърна на погледа му. Тогава си спомни, че искаше да каже на приятелите си за детето. Стори му се, че това трябваше да почака сега.

— Добре, защо не изслушаме каквото има да каже? — предложи Бен, любопитен да види този, който можеше да разстрои дори Абърнати, който по принцип никога не се вълнуваше толкова. — Може би се е променил.

Тъмночервеното лице на Куестър доби огненоален цвят.

— Да се е променил? Само ако кравите полетят! — Абърнати се спря, като очевидно размисли, че когато става дума за Хорис, може би

подобно сравнение не е достатъчно точно. — Невъзможно е. Велики господарю! — поправи се той, просто, за да направи нещата съвършено ясни. — Не се срещайте с него. Не го допускайте да направи и една крачка през прага на двореца. Аз щях да изпратя стражата да го посрещне още на пътя, ако знаех, че идва. Все още не мога да повярвам, че се е осмелил да се върне! — Той прекъсна думите си и ненадейно се почувства объркан. — Все пак, как всъщност се е върнал?

— Няма значение. Той е един молител — отбеляза Бен внимателно. — Не мога да отпращам молителите без дори да съм говорил с тях. Това може да се окаже повод за какво ли не. Аз съм длъжен поне да поговоря с него. С какво би могъл да навреди един разговор?

— Вие не разбирате. Велики господарю — зловещо промълви Абърнати.

— Наистина не разбирате — съгласи се Куестър.

— Отървете се от него още сега.

— Не го допускайте и на километър от вас.

Бен сви устни. Никога не бе виждал своите съветници толкова непреклонни. Не проумяваше как един обикновен разговор може да му създаде проблеми, но и не бе склонен да се откаже напълно от техните предупреждения.

— Смяташ ли, че твоята магия е равностойна на неговата? — след минута запита той Куестър.

Куестър се изправи.

— Повече от равностойна е. И все пак Хорис има много подвеждащ нрав.

Бен кимна.

— Е, не мога да го отпратя просто така. Защо всички заедно не се срещнем с него? По този начин вие ще можете да ме предупредите, ако той се опита да направи нещо. Какво ще кажете?

Абърнати се върна на мястото си, без да промълви и дума. Куестър настръхна още повече, но накрая кимна в знак на съгласие.

— Не ми казвайте, че не съм ви предупредил — заяви отсечено той и направи знак на слугата, който стоеше в далечния край на залата.

Те останаха на местата си в очакване, без да продумат. Бен протегна ръка към ръката на Уилоу и нежно я стисна. Тя му се усмихна

в отговор. В далечния край на стаята Парснип се появи, излязъл от кухнята, бегло поздрави притихналата компания и изчезна обратно вътре. Бен си помисли, че му се искаше бързо да се отърве от Хорис Кю и да се заеме с делата си. Мислеше за срещите, които бе насрочил и за работата, която трябваше да свърши. Някога смяташе, че никой не работи по-усилено от един адвокат в съда, но сега откриваше, че кралете го правят. Изискваше се постоянно да взема решения, правеха се планове, нуждаещи се от обмисляне и възникваха проблеми за разрешаване точка по точка. Толкова много неща зависеха от него. Толкова много хора биваха засягани от неговите действия. Той харесваше предизвикателството, но постоянно се плашеше от голямата отговорност. Понякога се замисляше за обстоятелствата, при които бе доведен до това място в живота си и се чудеше как е могло да се случи така. Беше доказано, че всичко е възможно. Можеше да прецени откъде идва, къде е бил и това го поразяваше. Можеше да прецени и още веднъж да се убеди, че независимо от тежките изисквания и напрежението, той никога нямаше да замени сегашния си живот за своето минало.

— Все още можете да промените мнението си относно това, Велики господарю — тихо го посъветва Куестър, който не беше готов да остави спора да затихне.

Но Бен, потънал в размисъл върху собствения си живот, свързва тази забележка с разсъжденията си и определи като погрешна преценката на вълшебника. Бен беше човек, преоткрил себе си, след като бе дръзнал да се възползва от един шанс, който никога нямаше да стане достояние за другите хора. Ето защо сега беше безсмислено да си променя решението. Той щеше да стане баща, помисли си и отново го обзе удивление. Какво ли щеше да бъде това за човек, над четиридесетте, който никога не беше имал деца? Какво ли щеше да представлява за човек, който не се беше грижил за семейство от толкова дълго време? Бен искаше да има дете, но признаваше, че не знае дали е готов за това.

От далечния край на залата се дочу трополене на ботуши и влезе някакъв мъж. Той беше висок и мършав, с необичаен вид. Имаше кокалести ръце и крака, а носът, ушите и адамовата му ябълка стърчаха напред, като че ли бяха прикрепени към главата му като клечки към картофено човече. Беше облечен в сива молителска роба, която

изглеждаше така, сякаш за последен път бе влязла в употреба като постелка за под в някоя конюшня. Краката му бяха боси и прашни, а ръцете — със смирено склучени пръсти пред тялото. Снагата му беше превита. Той пристъпи напред, като уморено заваляше крачка, а главата му леко се поклащаше. Някаква птица с черни пера и бял гребен бе кацнала на рамото му, а светлите ѝ очи изглеждаха неспокойни.

— Велики господарю — поздрави Хорис Кю краля и падна на колене. — Благодаря ви, че се съгласихте да ме приемете.

Бен се изправи, като си мислеше, че този човечец е най-безобидно изглеждащата заплаха, която някога бе срещал.

— Изправи се — заповяда той. — Нека чуем какво имаш да кажеш за себе си. Досега нещата не са в твоя полза.

Хорис стана с измъчено изражение на изтерзаното си лице. Имаше доста неприятен тик на едното око, придаващ му вид на човек, който сякаш непрекъснато се отдръпва от някакъв въображаем удар.

— Признавам всичко, Велики господарю. Направил съм всичко, за което съм обвинен. Каквото и да са ви казали Куестър Тюс и Абърнати, признавам си. Не възнамерявам да оспорвам нищо. Просто искам да ви помоля за прошка.

Куестър изръмжа.

— Какво си намислил, Хорис Кю? Намислил си нещо.

— Аук! Бигар е по-добър! — изкрюка птицата.

— Тази птица ми изглежда позната — заяви Абърнати и косо изгледа Бигар.

— Просто обикновен папагал, моят другар по пътя на живота — Хорис Кю примига два пъти с око.

Абърнати се намръщи:

— Предполагам, че си го научил да напада кучета?

— Ауууукк! Моля! Моля! — изкреця птицата.

Бен заобиколи масата, така че да застане между Абърнати и папагала.

— Не трябва ли да бъдеш на заточение, Хорис? — попита той. Какво те накара да се върнеш?

— Велики господарю, аз моля просто за още една възможност. — Искрен вид на разкаяние се разля по ръбестото лице на Хорис Кю. — Имах двайсет години време, за да се разкая, да обмисля грешките

си, да се задълбоча върху лошото си поведение. Щастлив съм, че се измъкнах жив от Отвъдната земя, както може да ви каже Куестър Тюс. Ала сега аз искам да се прибера у дома и да започна всичко отначало. Възможно ли е?

Бен внимателно го изглежда.

— Не знам — каза той.

— Не го правете. Велики господарю — веднага го предупреди Куестър.

— Дори не си помисляйте за това. Велики господарю добави Абърнати.

— Аук! Ура за Хорис, ура за Хорис! — обяви птицата.

— Благодаря ти, Бигар — Хорис потупа нежно птицата и отново обърна поглед към Бен. — Имам план, Велики господарю, ако ми разрешите да се върна. Не моля за нищо повече нито вас, нито когото и да е. Искam само да бъда оставен на мира. Ще изживея живота си като отшелник, няма да преча на никого. Но ако възникне някаква нужда, аз ще бъда готов да се отзова с всичко, което се иска от мен. Имам някои познания относно магията, които някой ден биха могли да се окажат от полза. Аз ще ви ги предложа тогава, когато сметнете, че ще е уместно. Можете да разчитате, че ако ме повикате, ще бъда тук.

— Смятам, че точно заради вашите магии сте се забъркали в неприятности последния път — предупреди го меко Бен.

— Да, да, свършено вярно. Но аз няма да се намесвам в делата на държавата или на нейния народ, освен ако не съм призован да го направя — каза Хорис. Тиктик, обади се увреденото му око. — Ако наруша това споразумение, вие ще можете да възстановите моето наказание веднага.

— Не — изрече Куестър Тюс.

— Не — като ехо произнесе Абърнати.

Бен се опита да сдържи усмивката си. Вероятно трябваше да приема всичко това по-сериозно, помисли си той, но беше трудно да се развълнуваш особено силно при вида на такъв човечец, чиито най-големи престъпления бяха, че е накарал кокошките да литнат, а кравите да се надигнат срещу стопаните.

— Аук! Хубава дама — ненадейно изви глас птицата.

Уилоу се усмихна и погледна Бен. Той си спомни за детето.

— Ще си помисля за това и ще ти дам отговор след няколко дни — оповести Бен, като не обърна внимание на сумтенето на Куестър и Абърнати. — Тогава можеш да дойдеш отново.

— Какво щастие. Велики господарю — отвърна Хорис Кю и направи дълбок поклон. — Благодаря ви, благодаря ви. Безкрайно съм ви задължен.

Той бързо се обърна и бе изведен от стаята. Бен се чудеше що за птица беше Бигар. Чудеше се колко ли думи може да произнася.

— Е, това беше едно глупаво решение, което си заслужава да бъде запомнено! — отсече Куестър Тюс с неприязън. — Ако ми разрешите да го кажа. Велики господарю!

— Разрешавам ти — отвърна Бен, въпреки че думите бяха вече казани.

— Има нещо, което ми е познато около тази птица промърмори Абърнати.

— Само защото един човек изглежда безобиден, не значи, че наистина е такъв — продължи Куестър. — В случая с Хорис Кю, външния вид не само подвежда, той направо лъже!

Бен се чувстваше отегчен от тази тема и затова умолително вдигна ръце:

— Господа! — предупредително изрече той. Надяваше се да получи погледи, изпълнени със срам, но вместо това му беше отвърнато с враждебно мълчание. Той въздъхна. Не може винаги да става така, както човек очаква, помисли си Бен. Ето защо, повечето проблеми изискваха компромиси.

— Ще обсъдим въпроса по-късно. Става ли?

Уилоу се изправи и застана до него, а той се усмихна, защото тя го хвана под ръка.

— Парснип! — извика Бен и когато готвачът застана до магьосника, писаря и пратеника, кралят попита:

— Какво ще кажете за попълване на семейството ни с още един член?

— Стига той да не е Хорис Кю — промърмори Куестър Тюс, като ни най-малко не му пролича да съжالياва за думите си.

[1] Според немската митология — вълшебно създание, което върши добри дела — Бел.пр. ↑

ГОРС

Хорис Кю напусна Сребърния замък като беглец в нощта. Тръгна, движейки се толкова бързо, колкото приличието и гордостта му позволяваха, като хвърляше притеснени погледи наоколо при всяка своя стъпка. Приведен напред, той вървеше с устремени крачки, при които стъпалата му ринеха земята под него; високата му и недодялана снага се поклащаше и полюляваше при движението. Беше като една странна фигура, бродеща из тази земя — най-странната, която съществува. Тикът, който така загадъчно се бе появил, караше окото му да подскача като уловено в ръката щурче. За негова зла участ, Бигар се крепеше върху рамото му.

— Наистина не харесвам това куче — промърмори птицата, като разроши перата си в знак на неприязън.

Хорис Кю сви устни.

— Не говори за кучето — каза той.

— Но то почти ме позна. Не видя ли? То ще си спомни, рано или късно, помни ми думите.

— Бъди сигурен, че ще ги запомня.

Те пресякоха моста, който свързваше острова със сушата и тръгнаха към западните гори.

— Какво ще бъде по-различно, ако той наистина си спомни? — продължи Хорис. — Мийкс е мъртъв и повече няма да се върне.

В онези години Бигар принадлежеше на магьосника. Мийкс бе този, който направи магия, за да подобри умствените способности на птицата, като се надяваше да я използва за шпионин срещу враговете си. Но и тогава Бигар беше точно толкова досаден и разговорлив, колкото и сега, и Мийкс бързо се умори от него. Когато Хорис Кю беше изпратен на заточение на земята от стария крал, Мийкс отпрати противната птица с него.

Бигар се сви на черна перната топка.

— Ако кучето ме свърже с Мийкс, Хорис, ти можеш да се простиш с надеждите си да се завърнем зад стените на онзи замък.

Хорис си даваше вид, че не се безпокои.

— Тревожиш се за дреболии — рече той.

— Не ме интересува. Не ми хареса начина, по който ме гледаше кучето. Всъщност, нищо не ми хареса.

Хорис не продума, но си помисли, че самият той също не бе сигурен дали нещо му беше харесало. Нищо не беше потръгнало така, както очакваше от момента, в който изрече „расхун, облайт, сурена и каквото следваше там“ и това *нещо* излезе от Вълшебната кутия. Той потреперваше, само като си помислеше за него, като си спомнеше какво бе видял, когато се обърна назад, дочул неговия поздрав. Потреперваше при мисълта, че нещото ги очаква. Ужасният му вид не можеше да се опише с думи. Това беше най-противното създание, което някога беше срещал.

А ето че сега нещото господстваше над неговия живот, заповядваше му като на прост слуга, казваше му къде да отиде и какво да направи. Това беше най-страшният му сбъднат кошмар и Хорис Кю не помисляше дори и за миг, че би могъл да се опита да го ядоса.

— Защо смяташ, че то ни изпрати да се срещнем с краля? — попита изведнъж Бигар, сякаш прочете мислите му.

Те минаха по планинския склон и прекосиха една поляна, която се простираше до началото на гората.

— Откъде мога да знам? — въздъхна тежко Хорис. — То каза да отида и да разкажа тази историйка на Холидей. Така и направих. То каза да го направя и аз го направих. Ти си мислеше, че ще започна да споря ли?

Бигар нямаше какво да каже след всичко това, но тъй като нервите на Хорис бяха опънати почти докрай след събитията от последните двацет и четири часа, мълчанието на птицата беше добре дошло. Все пак, вината бе изцяло на Бигар, мислеше си Хорис. Планът за посредничеството, измислицата със Скат Манду (Скат Манду — каква шега!), за освобождаването на това нещо и за завръщането на Отвъдната земя. Хорис не знаеше точно в каква игра играеха, но беше сигурен, че завръщането им тук — онова кътче от цялата вселена, на което най-малко трябваше да се намират, на мястото, където те бяха всичко друго, но не и добре дошли — бе една опасна игра. Освен, разбира се, това, че старият крал бе мъртъв, а новият крал, Холидей, изглеждаше предразположен поне да помисли върху молбата му.

Нямаше значение. Какво правеха те тук? Естествено, тук беше неговата родна земя, а и още много други неща, но от друга страна, това място не пазеше особено мили спомени за него. Тук той бе роден (по ирония на съдбата) и израснал, беше се забъркал в значителни неприятности, беше обявен за „персона нон грата“ и принудително бе напуснал. Той се бе почувствал съвършено щастлив в своя нов свят, в страната на млякото, меда и поклонниците на Скат Манду, готови да му платят в брой само заради една струйка дим и едно потрепване на светлината. Беше се установил добре, беше доволен от себе си, от това, което го заобикаляше, от собствеността си и от плановете за бъдещето.

А какво имаше сега? Нищо. И цялата вина за това беше на Бигар.

Но все пак, разбира се, не беше точно така. Вината бе толкова на Бигар, колкото и на самия него и този факт го вбесяваше дори още повече.

Какво щеше да стане с него сега? Какво бе намислил добрият стар Скат Манду?

— Все пак на мен наистина не ми хареса това куче отново рече Бигар и накрая потъна в мълчание.

Те вървяха от сутринта и когато денят преполови, стигнаха до Сърцето. Сърцето беше свещено място, извор на магическата сила на Отвъдната земя и изначален корен на нейния живот. Тук всички крале, а в това число и Бен Холидей, бяха приели жезъла и короната. Представляваше открито пространство наред гората от гигантски широколистни дървета. По краищата на тази гора се ширеха полета от Тъжносмевки, а под сенките на дърветата ѝ заедно растяха зелени, златисти и тъмночервени треви. В средата се издигаше платформа, построена от светещи бели дъбови дъски и застопорена с лъскави сребърни скоби, между които бяха поставени големи бели свещи. Платформата бе обградена от пилони, на чиито върхове се развяваха знамената на кралете на Отвъдната земя в море от ярки багри. Знамето на Холидей бе най-новото и изобразяваше везна в равновесно положение, открояваща се на зелен фон — спомен от годините, в които бе работил като адвокат в стария си живот. Цялата площ около платформата, както и останалата част от откритото пространство, бяха заети от пейки и прагове за коленичене, подредени в редици и покрити с бяло кадифе.

Всичко бе чисто и съвършено добре поддържано, сякаш новата коронация вече бе предвидена.

Хорис Кю влезе в Сърцето и мрачно се огледа наоколо. От всяка излъскана дъска, от всеки стълб, му се усмихваше в ответ частица от историята на тази страна.

— Свали си шапката, Бигар — напевно изрече той. Намираме се в църква.

Бигар се огледа колебливо наоколо, а проницателните му очи просветнаха.

— Кой, по дяволите, полага грижи за това място?

Хорис прикова поглед към него.

— Що за безбожник си ти! — въздъхна той.

Бигар се откъсна от рамото му и полетя към една от кадифените пейки, където кацна.

— Е, сега се отдаваш на стари спомени, а, Хорис? Тъжно е, наистина.

В същия момент той напълно съзнателно се настани върху бялата възглавничка.

За момент Хорис доби суров вид, но след това дългунестата му фигура започна да се разгъва, като че беше влечуго, а дългите му крайници се заплетоха насам, после натам, сякаш бяха пръчици, забодени в парцалена кукла.

— Имам почти всичко, което ти можеш да ми дадеш, Бигар. Какво ще кажеш да извия безценния ти врат?

— Какво ще кажеш аз да ти избода очите, Хорис?

— Ах, ти, отвратителна гарга такава!

— Ах, ти, слабоумна маймуна!

Те втренчиха погледи един в друг: Хорис, наострил нокти и Бигар, с разрошени и разперени пера. Гневът профуча през тях, а след това се разпръсна и се изпари като вода върху камък, изложен на обедно слънце. Напрежението освободи телата им и бе заменено от почуда и бегло чувство на притеснение от тяхното обърквато поведение.

— Това *нещо* е отговорно за цялата тази глупост — тихо заяви Хорис. — Добрият стар Скат Манду.

— Той не представлява това, което аз очаквах, признавам — мрачно изрече Бигар.

— Не може дори да се нарече той. Той всъщност е просто то.

— Един червей!

— Истински дявол!

Бигар затвори очи.

— Хорис — каза птицата, а в гласа ѝ се прокрадна нотка на тъга.

— Какво ще правим тук? Спри, не казвай нищо, преди да си ме чул докрай. Знам как стигнахме дотук. Начинът ми е познат. Пуснахме това нещо да излезе от Вълшебната кутия, където беше заключено сред онези вълшебни мъгли и то използва точно тях, за да отвори врата към Отвъдната земя. Тази част от историята я разбирам. Но какво ще правим тук? Наистина, какво ще правим? Помисли за това само за миг. Тук е опасно за нас.

— Знам, знам — въздъхна Хорис.

— Добре тогава. Защо не отидем някъде другаде? Някъде, където е по-... безопасно. Защо не го направим? Може би то ще изслуша едно предложение да отидем някъде другаде. Може би поне ще си помисли дали да не изпрати нас, дори и ако то иска да остане тук. В края на краищата, за какво сме му ние?

Хорис го изглежда сурово.

— Къде бихме могли да отидем, Бигар? — попита той. Да се върнем обратно там, откъдето дойдохме и където вярващите ни очакват, за да ни разкъсат на парчета? Доста добре успя да се погрижиш за това положение на нещата.

— Не го направих аз, Хорис. Вече ти казах. Беше Скот Манду! Или който и да е там. — Бигар се приближи, като подскочи на съседната пейка. — Искаш да знаеш къде можем да отидем ли? Имаме много възможности. Чел съм за няколко такива. Какво ще кажеш за онова място с пътя на жълти павета и със смарагдовия град и с онези малки човечета, които шарят насам-натам — Смехораните или нещо от този род?

Хорис го погледна и въздъхна.

— Бигар — каза той. — Това не е истинско място. То е от книгата.

Бигар се опита да се намръщи, но не успя.

— Не, не е така. Истинско е.

— Не, Бигар. Отново правиш късо съединение. Това беше Оз. Оз не е истинско място. То е измислено.

— С магьосника и с всичко останало ли? С вещиците и летящите маймуни? Това не е приказка. Мястото е истинско.

— Приказка е, Бигар! Просто една приказка!

— Добре, Хорис, добре! Приказка е! — Птицата троснато тракна с клюн. След това за миг се замисли. — Хубаво. Какво ще кажеш да отидем на онова място с малките бързоноги човечета?

Хорис почервеня.

— Какъв смисъл има! — изсъска той яростно. След това мина покрай Бигар, без да го погледне и закрачи към гората. — Нека просто се върнем, за да докладваме и да забравим цялата тази работа!

Той продължи пътя си и отново се изгуби сред дърветата, като остави Сърцето зад себе си. След миг Бигар го последва. Те преминаха отвъд досега на слънчевата светлина към място, където дори и по обед си оставаше тъмно и студено, а мрачни сенки плетяха сложните си форми като мрежи на паяк сред горската шир. Двамата вървяха, без да продумат. Хорис решително крачеше направо, а Бигар ту подскачаше от крак на крак, ту политаше напред или размахваше крила в обратна посока. Потънал в размисъл, Хорис умишлено не обръщаше внимание на действията му.

На по-малко от два километра разстояние от Сърцето, където светлината почти изцяло бе засенчена от вплетените един в друг клони на дърветата, те се спуснаха по един стръмен склон към гъстите шубраци, които сякаш подпираха отдолу надвисналите над тях скали. Като си проправяха път през гъсталаците, стигнаха до голям гладък камък, по чиято повърхност бяха гравирани някакви символи, както от двете му страни, така и точно през върха му. Хорис се загледа към камъка, отпрати най-измъчената въздишка, на която бе способен, протегна ръка и в бърза последователност започна да докосва различни символи. След това мигновено се отдръпна назад, докато вратата се отвори със скърцане между два камъка. Бигар отново кацна на рамото му и те заедно отпавиха погледи към черния отвор на пещерата, който се откри пред тях.

С голяма неохота двамата влязоха. Каменната врата изскърца и се затвори зад тях.

В пещерата имаше светлина, която ги отведе към най-далечните пещерни дълбини. Това беше някакво бледо фосфоресциращо сияние, сякаш бликащо от самата скала. То светеше като сребърна руда на

разпръснати петънца и безразборни жилки, разчупваше до известна степен мрака и позволяваше почти безопасно преминаване през пещерата. Там беше топло, но топлината бе някак неприятна, пареше кожата и я правеше влажна и раздразнена. Във въздуха се носеше остра миризма. Хорис и Бигар я разпознаха веднага и разбраха откъде идва.

Те достигнаха най-дълбоката част на пещерата за няколко минути. Там светлината бе най-ярка, топлината най-жарка, а зловонието бе най-силно. На това място пещерата се разширяваше и проходът се изкачваше на височина от около шестстотин метра. От тавана, като средновековен назъбен капан, стърчаха няколко сталактита. В спалнята нямаше нищо друго, освен едно разклатено дървено легло, обърнато на една страна и също толкова разклатена дървена маса, където бе разположен метален умивалник. Леглото не беше оправено, а умивалникът не бе изпразнен.

До умивалника стоеше Вълшебната кутия.

От най-далечния край на пещерата се усети някакво раздвижване.

— Направи ли това, което ти беше наредено — изсъска зловецът един глас.

Хорис се опита да затаи дъх, за да не вдишва от миризмата повече отколкото трябваше.

— Да — рече той. — Направихме точно така, както ни бе казано.

— Какъв беше отговорът?

— Той каза, че трябва да помисли върху това. Но вълшебникът и писарят ще се опитат да го убедят да не допуска аз да остана.

Гласът се изсмя. Нещото се размърда в мрака, усети се как тялото му се повдига, а крайниците му се стягат. Наистина бе трудно да се определи какво точно става, а това беше твърде объркващо. Хорис отново си припомни първия път, когато погледът му попадна върху нещото и сега изведнъж осъзна, че вече не бе сигурен какво точно беше видял. Нещото, наречено Скат Манду, имаше навик да показва само част от себе си, само едно потрепване на тялото, ръката или главата (но никога на лицето), само загатване за цвят или форма. Това, което оставяше след себе си, бе чувство за някакъв доста неопределен образ. Това, което оставяше след себе си, безспорно беше нещо неприятно, грубо и отблъскващо.

— Изплаших ли те? — попита меко гласът. В опушения мрак блесна следа от отровно зелено.

Изведнъж Хорис изпита съжаление, че се беше върнал тук и си помисли, че в края на краищата Бигар е бил прав. Що за лудост беше тази, която ги бе накарала да освободят чудовището? То беше затворено във Вълшебната кутия, но ги подмами да го пуснат, като използва Бигар за посредник, а Хорис за фокусник — и двамата като инструменти, с които да се добере до ключалките, държащи го в плен. Хорис Кю осъзна с най-съкровеното кътче на сърцето си, че нищичко не е било негова идея при създаването на Скат Манду — всичко бе дошло от нещото във вълшебната кутия, от нещото, заключено сред вълшебните мъгли, отпратено на заточение точно като тях и обречено на забравя, докато Хорис и Бигар несъзнателно не му се бяха притекли на помощ.

— Какво ще правим тук? — изписка ненадейно Бигар, а в тъпичкия му гласец се усети уплаха и скованост.

— Това, което ви кажа да правите — изсъска гласът.

Скат Манду се появи от мрака, изникна като облак от дим, който се бе сраснал в някаква бегло позната, но все още незавършена форма. Миризмата му накара Хорис и Бигар да се отдръпнат назад, а смехът му бе нисък и самодоволен. Смехът пропълзя като зловонна водна струйка, когато нещото се раздвижи и те доловиха съскането на дъха му в ненадейно настъпилата тишина. Нещото беше огромно, дебело и властно. То придаваше усещане за някаква древност, изпълнена с ужаси.

— Наричат ме Горс^[1] — изведнъж прошепна чудовището. — Бях един от онези, които живееха сред вълшебните мъгли; бях един от тях, докато преди няколко века не бях заловен и затворен във Вълшебната кутия завинаги. Някога бях магьосник с огромна сила и пак ще бъда. Вие ще ми помогнете.

Хорис Кю прочисти гърлото си.

— Не виждам какво можем да направим ние — каза той.

Горс се изсмя.

— Аз ще бъда твоят взор, Хорис Кю. Аз те виждам по-добре, отколкото ти виждаш себе си. Ядосан си, защото си изгубил нещата, които си притежавал в другия свят, но това, което най-много искаш, се намира тук. Страхуваш се, когато си спомняш какво са сторили с теб,

но аз ще ти дам смелостта, която ти липсва. Да, аз те използвах. Да, ти беше моята магическа пръчица. И отново ще бъдеш, ти и птицата, и двамата. Така стоят нещата, Хорис. Хората от вълшебните мъгли ме затвориха във Вълшебната кутия с помощта на магии, които не могат да бъдат развалени отвътре, а единствено извън кутията. Някой трябваше да ги изговори и аз избрах теб. Аз нашепнах заклинанията в твоето съзнание. Аз направлявах магиите ти стъпка по стъпка. Една след друга, ти изрече магическите думи на Скат Манду. Един след друг, ти превъртя ключовете на ключалките, които ме държаха затворен. Когато бях готов да се появя, накарах птицата да признае, че онзи Скат Манду е измама и така те принудих да избягаш. А твоето бягство можеше да стане възможно единствено, ако ме беше освободил. Но не се отчайвай. Стана така, както трябваше, както беше замислено. Съдбата ни свърза един към друг.

Хорис не беше сигурен, че всичко това му звучи добре, но от друга страна, независимо от състоянието си, беше заинтригуван от вероятността, че в цялата работа може да има полза и за него.

— Ти сигурно имаш план за нас? — предпазливо попита той.

— Много привлекателен план — прошепна Горс. — Знам вашата история, и на двама ви. Ти, Хорис си бил заточен заради собствените си разбирания за това какво трябва да представлява магията. Птицата е била отпратена, защото е надхвърлила очакванията на нейния създател.

Твърде странно, но Хорис и Бигар установиха, че са съгласни с тази оценка (въпреки че Бигар не бе особено очарован постоянно да го наричат „птицата“).

— Вие сте били прът в колелото на онези, които са проявявали мнимо приятелство към вас, но всъщност са се страхували от вас и са ви завиждали. Такава е природата на създанията, против които сме се изправили — Горс замислено се отпусна назад, в мрака, в дима и тъмната сянка край скалата. Неговото движение бе съпроводено от някакъв стържещ звук, като от нож, с който се чистят люспите на риба. Това бе доста несвойствено за тази толкова нематериална форма.

— Искате ли да си отмъстите на онези глупаци? — поинтересува се Горс.

Хорис и Бигар не желаеха нищо по-силно от това, разбира се. Но все пак тяхното притеснение спрямо Горс не намаля, въпреки всичките окуражителни думи. Те не харесваха това същество, не харесваха нито

образа, нито миризмата му, не харесваха дори само мисълта за него и все още бяха убедени, че най-добре щяха да си бъдат обратно там, откъдето бяха дошли. Все пак, не бяха изглупели дотам, че да си признаят. Вместо това, те просто зачакаха да чуят нещо повече.

Изведнъж Горс се размести в сянката и закри пътя на светлината, а задълбочилият се мрак в пещерата сякаш ги натисна надолу, като затварящ се капак на ковчег.

— За себе си ще кажа, че ще завладее вълшебните мъгли, от където бях отпратен и ще подчиня онези, които свободно ги обитаваха, докато аз бях затворен. Ще ги превърна в свои роби, докато не се отегча от тях. След това ще ги погледам, потънали в толкова гъст мрак, че непрестанно ще крещат и ще се молят да намерят утеха в смъртта.

Хорис Кю преглътна буцата, заседнала в гърлото му и забрави за каквото и да е опит да се измъкне надалеч. На рамото му ноктите на Бигар се врязаха до болка в плътта му.

— Що се отнася до вас — изсъска Горс снизходително, — ще ви предоставя Отвъдната земя — цялата, абсолютно цялата, заедно с хората и страната, за да направите с тях каквото поискате.

Тишината, която изпълваше пещерата, беше необятна. В същия момент Хорис откри, че не може да мисли свързано. Отвъдната земя? Какво щеше да прави с Отвъдната земя? Опита се да каже нещо, но не успя. Опита да преглътне и отново не сполучи. Беше празен и пресъхнал от главата до петите; целият му живот на фокусник сега беше като неясен низ от спомени, които изглеждаха неуловими като дим.

— Искаш да дадеш Отвъдната земя на нас? — изведнъж изписка Бигар, сякаш не беше чул добре.

Горс се изсмя с груб и смразяващ смях.

— Това е нещо, което дори и Скат Манду нямаше да може да направи за вас в дните ви на заточение, нали? Но за да получите този подарък, трябва да направите каквото ви кажа. Точно каквото ви кажа. Разбирате ли?

Хорис Кю кимна. Бигар също кимна заедно с него.

— Кажете го! — остро изсъска Горс.

— Да! — задъхано изрекоха те, сякаш усетиха невидими пръсти да се затягат около гърлата им. Пръстите се свиха и се задържаха така в един невероятно дълъг миг, преди да ги пуснат. Хорис и Бигар

започнаха да се задушават и затова зяпнаха, за да си поемат въздух при последвалото мълчание.

Горс се оттегли назад. Зловонието му беше толкова натрапчиво, че за миг им се стори, че не е останал въздух за дишане. Хорис Кю коленичи на прага на черния мрак в пещерата; повдигаше му се и беше толкова уплашен от чудовището, че не можеше да мисли за нищо друго, освен за това да направи всичко, което се искаше от него, само и само да не се почувства още по-зле. Бялата корона от пера на Бигар бе силно щръкнала нагоре, проницателните му очи бяха присвити, а самият той целият трепереше.

— Имаме врагове, които могат да ни попречат — прошепна Горс, а гласът му заскърца като груба шкурка върху дърво. — Трябва да ги премахнем от пътя си, ако искаме да продължим напред. Вие ще ми помогнете в това.

Хорис кимна, без да продума, защото нямаше доверие на онова, което можеше да излезе от устата му. В този момент му се искаше да се беше научил да държи фокусническата си уста затворена доста порано.

— Ще напишеш три писма, Хорис Кю — изсъска чудовището. — И ще ги напишеш още сега. — Мракът, в който се бе разположил, се размести и очите му (или поне изглеждаше, че това бяха очите му) се насочиха към Бигар. — А когато той свърши, ти ще ги занесеш.

Нощта се спусна над Сребърния замък, слънцето се изтърколи зад хоризонта и обагри небето в тъмночервено и виолетово; цветовете изпъстриха първо облаците на запад, а след това се разляха и по цялата земя. Сенките се удължиха, затъмниха се още повече и погълнаха в себе си блясъка от повърхността на замъка и водите, които го обграждаха и най-накрая изчезнаха в смътната светлина на осемте луни, които се намираха в една рядка фаза от годината, когато всички можеха да се видят на небето в нощта.

Прегърнал Уилоу, Бен Холидей изкачи стълбите към тяхната спалня, като от време на време се усмихваше при мисълта за това, което изпитваше, все още подвластен на новината за тяхното дете. Дете! Изглежда не беше използвал често тази дума. Тя пораждаше у него шеметно усещане, което го караше да се чувства чудесно и

едновременно някак глупаво. Вече всички в замъка знаеха за детето. Дори Абърнати, който в повечето случаи не даваше израз на каквито и да е чувства, силно прегърна Уилоу, когато научи вестта. Куестър незабавно започна да прави планове за по-нататъшното отглеждане на детето и за неговото образование, като се разпростря в планове чак до следващото десетилетие. Никой не изглеждаше и най-малко изненадан, че щеше да се роди дете, като че ли раждането му беше нещо съвсем естествено в този момент и при тези обстоятелства.

Бен поклати глава. Момче или момиче щеше да бъде? А може би и двете? Дали Уилоу знаеше какво ще бъде? Трябваше ли да я попита? Искаше му се да знае какво друго би могъл да направи, освен да ѝ казва отново и отново колко е щастлив.

Те се приближиха до един от отворите в укреплението и Уилоу го придърпа навън в звездната нощ. Бяха спрели до назъбения край на зида и се загледаха в тъмната земя отвъд. Постояха така, без да говорят, хванати за ръце и съвсем близо един до друг в тишината.

— Трябва да те оставя за малко — тихо рече Уилоу.

Това беше толкова неочаквано, че за миг той си помисли, че не я бе чул правилно. Тя не го погледна, но ръката ѝ предупредително стисна неговата.

— Позволи ми да довърша, преди да кажеш нещо. Трябва да съобщя на моята майка за това дете. Тя трябва да знае, за да може да танцува за мен. Спомняш ли си, че веднъж ти разказах, че нашият живот заедно е предначертан още от венците с цветя около леглото на моето зачатие. Това се случи в нощта, когато те видях за първи път при Ирилин. Веднага разбрах, че никога за мен няма да има друг мъж, освен теб. Такова беше и предсказанието, предизвикано от танца на моята майка.

Сега тя го погледна с големите си бездънни очи. Всички някогашни вълшебни хора виждат нещичко от бъдещето в настоящето, като прочитат какво ще се случи тогава по нещата, които се случват сега. Това е изкуство, характерно за всички нас, Бен, а на моята майка бъдещето често ѝ се явява в нейния танц. Така стана и когато отидох да я видя, докато търсехме черния еднорог. Така ще стане и сега.

Изглежда Уилоу каза всичко.

— И чрез нейния танц ще разберем нещо за бъдещето на нашето дете? — учудено попита Бен.

Уилоу бавно поклати глава, като го изпиваше с поглед, а светлината на звездите извайваше съвършените ѝ черти.

— Не ние, Бен, а аз ще разбера. Тя ще каже само на мен. Ще танцува само за мен, а не за някой, който не принадлежи на нейния вид. Моля те, не се ядосвай, но аз трябва да ида сама.

— Въпреки всичко, мога да дойда донякъде — неохотно се усмихна той. — Поне до старите борове.

Тя поклати глава в знак на несъгласие.

— Не, опитай се да ме разбереш. Това пътуване трябва да бъде само мое, не може да бъде и твое. То е едно пътуване към себе си, така както и към Езерната страна и е единствено за мен. Правя го като майка на нашето дете и като дете на някогашните вълшебни хора. Ще има други пътувания, които ще трябва да предприемем и двамата; пътувания, на които ти ще можеш да дойдеш. Но пътуването сега е само за мен.

Тя съзря съмнението в неговите очи и се поколеба.

— Знам, че е трудно да разбереш — рече Уилоу. — Всичко това е свързано е нещата, за които ти говорих по-рано. Да носиш в утробата си дете за определено време и след това да му дадеш живот, на Отвъдната земя не става така, както във вашия свят. Има различия, дължащи се на вълшебната сила, която крепи тази земя, и дава живот на всички нас и най-вече на някогашните вълшебни хора. Ние съжителстваме заедно с Отвъдната земя като народ, който през целия си живот се е грижил за нея и ѝ е вдъхвал сила. Тя е нашето наследство и нашата участ.

Бен кимна, но в същия момент усети как нещо се къса в него.

— Не разбирам защо да не дойда с теб — каза той.

Тогавя видя как гърлото ѝ се стяга, а очите ѝ се изпълват със сълзи.

— Знам. Опитах се да намеря начин да ти кажа, да ти обясня. Мисля, че ще трябва просто да те помоля да ми повярваш.

— Аз ти вярвам — каза той. — Винаги съм ти вярвал. Просто ми е трудно да разбера.

Нещо повече — тревожеше се. Още откакто бяха предприели пътуване до Земята, не се чувстваше спокоен, когато трябваше да се разделят. Тогавя трябваше да вземат обратно Абърнати и изгубения медальон, а Уилоу едва не загина. Бен се беше отърсил от всички свои

кошмари, свързани със смъртта на Ани, смъртта на тяхното неродено дете и с пречупването на една част от самия него след тези нещастия. Всеки път, когато трябваше да се разделят с Уилоу, независимо колко бе необходима и кратка раздялата им, страховете му се възвръщаха. И сега не беше по-различно. Нещо повече, опасенията му бяха още по-големи, защото той не можеше да проумее причините за тяхната раздяла.

— След колко време трябва да тръгнеш-? — запита той, като все още се мъчеше да проумее смисъла в цялата работа. Цялото му щастие от преди сякаш се беше изпарило.

— Утре — рече тя. — На изгрев-слънце.

Отчаянието му нарасна двойно.

— Добре, но вземи поне Бунийн със себе си. Вземи някой да те пази!

— Бен — тя хвана и двете му ръце и се доближи толкова близо до него, че той можеше да види отражението си в нейните очи. — Никой няма да идва с мен. Ще отида сама. Няма защо да се безпокоиш. Не се нуждая от грижите на друг. Знаеш това. На Отвъдната земя някогашните вълшебни хора имат свои собствени средства за закрила, а аз ще бъда в родината на хората от моя вид.

Той ядосано разтърси глава.

— Просто не разбирам как можеш да бъдеш толкова сигурна в това! И все още не разбирам защо трябва да ходиш сама!

Въпреки усилията, които Бен полагаше, за да запази самообладание, бе повишил глас и бе добил гневен тон. Отдръпна се от нея, като се опита да се отдалечи от онова, което чувстваше в този миг. Все пак, тя не пускаше ръцете му.

— Това дете е много важно за нас — меко рече тя.

— Знам!

— Шшт. Земната майка ни каза колко е важно то, помниш ли?

Той дълбоко си пое дъх.

— Помня.

— Тогава приеми, че нашите нужди трябва да отстъпят пред нуждите на нашето дете — прошепна тя. — Въпреки че е болезнено, въпреки че причините не са съвсем ясни, въпреки че на нас ни се иска друго. — Уилоу спря за миг. — Не искам това, както и ти не го желаеш. Вярваш ли ми?

Той бе хванат на тясно. Не му беше дошло на ум, че тя нямаше думата при вземането на това решение.

— Да, вярвам ти — каза Бен накрая.

— Щях да те взема със себе си, никога нямаше да се отделя от теб, дори и ако за миг беше възможно. Но не е. Не е естествено в живота като цяло да сме винаги заедно.

Тя зачака той да проговори. Бен беше приковал поглед в нея, без да промълви и стоя така дълго време, като разсъждаваше. След малко рече:

— Може би е така.

— Всичко ще бъде наред — каза му тя.

След това го прегърна и го придърпа близо до себе си. Той зарови лице в смарагдовите ѝ коси и почувства болка от това, че скоро тя щеше да го напусне. Страхът му бе като черен облак, който пълзеше из кътчетата на сърцето му. Той отново осъзна колко различни един от друг бяха те — един човек и една силфида — и колко много неща той все още не знаеше за нея.

— Аз ще бъда добре — повтори тя.

Той не можа да възрази, тъй като разбираше, че няма смисъл да го прави. И все пак не престана да се пита дали не беше по-добре да се опита.

[1] Прещип (англ.) Бел.пр. ↑

КОРЕНИ

Пътуването на Уилоу от Сребърния замък беше почти лишено от по-особени преживявания. Тя пое на път под наметалото на мрака, като се измъкна от замъка невидима и безшумна. Пазачите на нощния пост вероятно я бяха усетили смътно, но мигновено бяха забравили. Все пак някогашните вълшебни хора бяха запазили достатъчно от своите стари възможности, така че тя бе способна да изчезне като сянка. Уилоу слезе по едно задно стълбище, премина през изоставените салони на замъка, после покрай мрачните зидове на няколко вътрешни двора и накрая излезе през централните врати, чиито подвижни решетки винаги оставаха вдигнати в мирно време, за да приканят окъснели пътници и молители към безопасен и гостоприемен подслон. Тя не се възползва от лодката в езерото, а премина моста, който се простираше над крепостния ров. Този мост бе построен от Бен, когато монархията се възстанови и пътниците започнаха отново да прииждат към недрата на властта на Отвъдната земя. Уилоу изчака докато облаците покриха най-ярката луна, а стражите се обърнаха настрана, потънали в разговори за неща, които надали засягаха определените им задължения и само за миг тя успя да ги отмине.

Уилоу не събуди Бен, когато потегли. Постоя и го погледа за малко, спящ в тъмнината, като си мислеше колко много го обича. Не искаше да си разменят повече болезнени слова. По-добре беше да тръгне сега. Той я обичаше, но беше роден в свят, в който не приемаха съществуването на вълшебни създания за истина, а самият той все още се учеше да вярва в тях. Ето защо тя не му каза всичко. Ето защо тя не можеше да го направи.

Уилоу вървя през оставащата част от нощта, както и през целия следващ ден. Пътят ѝ се виеше по пътеки, по които човешки крак рядко бе стъпвал. Тя не бързаше и преминаваше невидима. В полето отмина фермери, които оряха, засаждаха късната реколта и събираха първата. Видя всякакви дребни и заможни търговци. Те идваха и си

отиваха, от едно селище към друго, на юг и на изток. Имаше пътници, които идваха от някогашната вълшебна страна и от западните планини, където се скитаха трапери и ловци. Видя и цели каруци със семейства, които заедно с натрупаната и опакована покъщнина бяха тръгнали да търсят своя нов дом. Навсякъде бе оживено, а глъчката и бликащата енергия, които съпътстваха топлите сезони, спомагаха за осъществяването на различните планове, направени докато е било студено. Тази мисъл я накара да се усмихне. Тя се отпусна по развълнуваното течение на гористите хълмове. Те се поклащаха леко като обширно зелено море, с неспокойни горски вълни, прииждащи към хоризонта, сякаш разлюлени от бризите, които винаги полъхваха от запад в средата на лятото. Уилоу хапна в полетата от Тъжносмейки, най-изобилния източник на храна и напитки на Отвъдната земя. След това, когато единствено птичките и малките животинки можеха да я чуят, тя нежно и тихичко запя.

Същевременно Уилоу не преставаше да мисли. Претегляше в ума си своята постъпка и нейните добри страни, въпреки че разбираше какъв ужас щеше да изживее заради нея Бен и какви страдания щеше му причини. Но Уилоу имаше своя причина, породена от една жизненоважна необходимост и затова сега нямаше място за спор около това, което се изискваше да направи. Тя трябваше да роди това дете така, както природата бе отредила, а самият начин на раждането беше установен от поколения назад, още от времена, в които хората дори не са съществували. Вдъхването на живот при вълшебните хора бе далеч по-сложно от това при хората, беше странно във всяко едно отношение от физическите характеристики на вълшебното създание, различно, в зависимост от генетичните особености, заложили в отделните хора. Уилоу можеше да обсъди всичко това с Бен много по-рано, когато неизбежността на раждането на тяхното дете беше още далеч и все още имаше достатъчно време за осмисляне. Но тя не го направи, а сега вече нямаше време за това. Познаваше го достатъчно добре, за да разбере, че неговата реакция към онова, което щеше да му каже, щеше да му донесе толкова полза, колкото и вреда. Независимо че беше крал на Отвъдната земя, той си оставаше човешко същество от друг свят. Със своите особености Бен непрекъснато се мъчеше да възприеме за нормални нещата, които му се струваха странни и необикновени. А това беше изключително трудно, когато ставаше

въпрос за нея, защото той я обичаше, бе силно привързан към нея и толкова му се искаше да се чувства приятно с всичко, което се отнасяше до нея и което тя представляваше. Уилоу знаеше това и правеше всичко възможно, за да улесни прехода, който той все още изживяваше.

В края на краищата сънят на Земната майка я накара да се реши да извърши тази стъпка. Всъщност не беше толкова сън, колкото видение и не беше толкова видение, колкото някакво усещане за бъднина. По такъв начин вълшебните създания разговаряха помежду си. Те често се отдаваха на сън, за да дадат съвет или да предупредят, открито говореха за далечни места, пътуваха, яхнали шеметните ветрове, за да стигнат до този, който ги слушаше, прокрадваха се като шепот в покоя, като проблясък в мрака. Понякога Уилоу разговаряше със своята майка по този начин. Майка ѝ бе горска нимфа, толкова необузdana, че нищо не можеше да я достигне, ако тя не го желаше — създание, което дори и някогашните вълшебни хора не успяваха да проследят. Уилоу се измъкна от предишния си начин на живот, когато създаде нов, заедно с Бен, но от време на време старият се намесваше със своите дребни особености. Последният случай беше идването на Земната майка.

Земната майка представляваше природна стихия, най-силната на Отвъдната земя, създание с огромна магическа сила. Тя беше стара колкото самата земя и възплъщаваше нейния дух. Някои вярваха, че именно тя бе създателката на Отвъдната земя, но Уилоу смяташе, че Земната майка е прекалено първична в привичките си и доста небрежна в работата си, за да може да създаде нещо толкова съвършено. Въпреки всичко тя бе създание, което заслужаваше да бъде изслушвано. И Бен, и Уилоу бяха отишли при нея, когато търсеха черния еднорог и тогава тя им каза, че те двамата имат голямо значение за нея и че ще им се роди едно много специално дете. Не им обясни нищо, нито тогава, нито по-късно и впоследствие и двамата престанаха да мислят за това. Уилоу не чу нищо повече от Земната майка през целия този период от време.

Едва в последно време, неочаквано и рязко, тя бе призована отвъд света на сънищата. Земната майка бе дошла при нея два пъти, за да я привика обратно в Езерната страна, при Елдърю, в някогашната вълшебна страна, където природните стихии най-често се явяваха.

Призивът беше спешен и неоспорим. Ето как Уилоу се реши да тръгне без Бен, без дори да направи опит да му даде пълно обяснение. Но не толкова самите думи, колкото тонът, с който говореше Земната майка, накара силфидата да остави настрана каквито и да е размисли и да действа незабавно.

Тази нощ тя прекара на брега на Ирилин, близо до залива, където за първи път бе срещнала Бен и по някакъв вълшебен начин бе разбрала, че той е предназначен за нея, а тя — за него. Уилоу хапна, въпреки че почти нямаше апетит, но знаеше, че детето ѝ се нуждае от нейната сила. След това съблече дрехите си и стъпи сред водите на Ирилин. Езерото беше топло, действаше успокояващо и я пое в прегръдката си. Тя се отпусна в тишината на нощта. Небесата над нея бяха ясни и изпълнени със светлината на цветни луни и сребърни звезди и Уилоу остави на спомените ѝ за Бен да я обгърнат. Дори сега можеше да усети трескавото вълнение, което неговата осанка бе събудила у нея. Все още чувстваше нестихваща любов. Те бяха предопределени един за друг и щяха да останат заедно до края на живота си. Уилоу бе погледнала за малко и в тяхното бъдеще — някогашните вълшебни хора бяха надарени (или може би прокълнати) с тази способност — и бе разбрала, че животът им ще се промени безвъзвратно.

Така бе станало. Бен се беше отказал от предишния си начин на живот, принуден да остане на Отвъдната земя. Беше се решил да направи това по много причини, но главната беше неговата любов към Уилоу. Той бе останал тук като крал и се беше превърнал в силен и далновиден владетел. И въпреки, че от време на време се бе измъчвал от онова, което длъжността му на крал изискваше от него, той предано вършеше задълженията си. Повечето хора го смятаха за честен и полезен на страната. Само неколцина, повечето от които бяха скрити противници на вълшебната сила на кралството, все още хранеха съмнения в него. Един от тях беше и нейният баща, самият той магьосник със значителна сила, владетелят на някогашните вълшебни хора. Речният господар предпочиташе да има кралство, което той сам да управлява с магическата си сила, но от друга страна, не беше глупав и добре осъзнаваше преимуществата, които осигуряваше Бен като крал — стабилна сила, умел въжеиграч между различни интереси и решителен владетел — и въпреки че по някои поводи не му се

доверяваше, тъй като Бен беше пришълец от друг свят. Речният господар безспорно го уважаваше като човек.

Уилоу, негова дъщеря и рожба на връзка, продължила само единадесетина нощ, бе водила непостоянен начин на живот из Езерната страна. Нейното присъствие постоянно напомняше на водния дух за жената, която бе обичал и която не беше могъл да задържи до себе си. Всъщност, Уилоу беше родена след едно краткотрайно съвкупление и след това беше оставена от своята майка на грижите на баща си. Майка ѝ беше прекалено необузdana, за да може да се обвърже с някого, било то и с едно дете. Баща ѝ направи онова, което се изискваше от него, но не и нещо повече. Той имаше много деца и по-голямата част от тях харесваше повече от Уилоу. Пристигането на Бен отвори вратата към живот, за който силфидата отдавна бе разбрала, че я очаква и затова побърза да прекрачи неговия праг. Отначало Бен поставяше под съмнение това, че трябваше да заживеят заедно и дори не беше сигурен дали я обича, но Уилоу никога не се усъмни в предопределената им и сериозна връзка. В края на краищата всичко, което бе предречено в деня на раждането ѝ, се беше сбъднало, а сега щеше да ѝ се роди и дете.

Тя се изправи във водите на Ирилин и застана на брега, като остави гладката си зеленикава кожа да се отърси от водните капки и да изсъхне на хладния нощен въздух. Уилоу не беше напълно искрена с Бен. Тя щеше да позволи на своята майка да танцува за нея, но после бързо щеше да продължи пътя си. Нямаше изобщо да се срещне с баща си. Не очакваше помощ от родителите си за раждането на това дете. Можеше и да поиска помощ, но знаеше, че те не биха могли да се окажат много полезни. Всъщност Уилоу се завръщаше в Езерната страна, за да се срещне със Земната майка. Единствено Земната майка можеше да ѝ даде необходимото разбиране. Уилоу усещаше това, защото така ѝ бе нашепнал съня, когато я призова. Ето защо, тя щеше да иде там и да послуша, а след това щеше да роди детето си сама.

Тази нощ Уилоу спа дълго и непробудно, без да бъде тревожена от сънища, а когато се събуди, намери до себе си един малко паленце — калчо, което я наблюдаваше.

— Здравей, мъниче — поздрави го тя и се изправи на коленете си.

Калчото се взираше в нея с огромните си и жални очи. Той имаше ниско и дълго телце, а муцунката му леко наподобяваше тази на бобъра. Беше с големи увиснали уши и гущерова опашка. Имаше скосени и широки крачета с ципи между пръстите, а тялото му бе оцветено в различни нюанси на кафявото и затова изглеждаше като изцапано с кал. Калчовците бяха рядко срещани на Отвъдната земя и представляваха нещо като вълшебни същества, за които се смяташе, че са надарени със собствена вълшебна сила, въпреки че Уилоу никога не бе видяла доказателство за това предположение. Тя познаваше този калчо от по-младите си години. Името му беше Халтуисъл и той служеше на Земната майка.

— Добрият стар Халтуисъл — промърмори Уилоу и се усмихна, а калчото размърда опашка насам-натам.

Тя щеше да го погали, но Земната майка я бе предупредила преди много време, че никога не трябва да докосва тези животинки. Този съвет не беше придружен от някакво обяснение, но Уилоу се беше научила да ѝ се доверява. Силфидата познаваше природната стихия още от времето, когато беше малко момиченце и живееше в Езерната страна. За първи път Земната майка дойде при нея, още докато тя беше доста малка. Стихията се издигна от земята, когато един ден Уилоу си играеше; издигна се като неочаквано видение, което беше повече любопитно, отколкото застрашително. Казаха на Уилоу, че Земната майка е дошла при нея, защото в нея имало нещо изключително. Стихията щяла да я научи на неща, за които никой друг не знаеше и те щели да останат приятелки завинаги. Уилоу прие тези думи като всяко друго дете, с ококорени очи, прие ги почти без съмнение, защото когато си дете, всичко ти се струва възможно. Тя намираще Земната майка странна и чудата; приличаше на дух повече, отколкото на човешко същество или на една от някогашните вълшебни хора; и все пак тяхното приятелство сякаш беше нещо съвсем естествено и добре дошло. Уилоу беше едно от многото деца в дома на Речния господар и не беше от тези, на които обръщаха особено внимание, или от които очакваха нещо повече. Силфидата беше самотна, а Земната майка ѝ помагаше да запълни празнотата, създадена от липсата на истинската ѝ майка. Докато тя растеше, Земната майка ѝ даваше съвети, но тъй като Уилоу ставаше все по-уверена в себе си и времето ѝ се запълваше от други неща, стихията започна все по-рядко да идва при нея. Тя изобщо

не бе виждала Майката земя, откакто Бен безопасно се беше завърнал, а Уилоу тръгна да търси черния еднорог.

Ала сега тя бе призована, а Халтуисъл беше изпратен при нея, за да я отведе там, където Земната майка я чакаше.

Уилоу стана, изми се, хапна малко и като остави палето — калчо да я води, отново пое на път. Денят беше топъл и изпълнен със слънчева светлина, а горите на Езерната страна ухаеха на треви и диви цветя. Докато вървяха, повърхността на езерото и на реката блестеше като хиляди скъпоценни камъчета из процепите на дървесните корони, а жерави и чапли стремително преминаваха над водата като бели проблясъци. Те пътуваха през цялата сутрин и по обяд приближиха Елдърю. Тогава Халтуисъл сви на изток, като остави зад себе си града на Речния господар и неговия народ и влезе в простиращата се гъста гора от вековни дървета. Увивни растения и мъхове се впиваха в кората на дърветата и приличаха на яркозелени ленти и петна по повърхността им. Малки насекоми жужаха тук-там, птички с ярки цветове на перата прехвърчаха над навесите на дърветата, а дребни животинки с ядосан вид се появяваха като видения и след миг изчезваха. Струйки прах лениво и хаотично се носеха сред потоците от слънчева светлина.

Докато приближаваха убежището на Земната майка, Уилоу започна да се пита, както правеше понякога, какъв бе интересът на стихията към нея. Щастлива от приятелството им и от особеното внимание към нея, тя никога не се беше сетила да я запита за това, докато беше дете. Когато порасна, прие уверенията на Земната майка, че съдбата е отредила важна роля на Уилоу и така тя не отвори повече дума за това. Стихиите често притежаваха способността да виждат бъдещето и ето защо, Уилоу никога не се бе усъмнила, че Земната майка може да види неща, които предстоеше да се случат; неща, които оставаха скрити за самата Уилоу. Въпреки всичко, беше обърквашо да знаеш, че някой друг, освен теб, вижда какво ти е писано, но не ти разкрива подробностите. Силфидата се бе канила да попита при повече от един случай за своето бъдеще, но никога не бе успяла да събере достатъчно сили, за да го направи. Може би я възпираше страха ѝ от историята за Земната майка, в която се казваше, че тя е пазителка на тези земи. А може би една малка част в Уилоу не искаше в никакъв случай да узнава бъдещето си.

Но сега при предстоящото раждане на нейното дете, тя смяташе, че трябва да го узнае и бе решена този път да не остави страхопочитанието ѝ към Земята майка да я възпре да се поинтересува.

Халтуисъл я водеше напред, през все по-гъстите гори, отвъд огрените от слънцето простори, към тъмните дъбрави, и най-сетне, натам, където тишината беше пълна и нито един звук от живия свят не я нарушаваше. Накрая калчото спря пред ръба на обширна пропаст, заета от езерни води, събиращи се от потоците от всички страни. Това беше неподвижна, черна, огледална повърхност, която отразяваше навесите на вековните дървета, покриващи цялата околност.

Калчото се обърна назад, за да отправи още един жален поглед и след това се изгуби сред дърветата. Уилоу зачака в тишината.

След миг водите на езерото се раздвижиха и Земята майка се издигна от дълбините им, а тялото ѝ започна да добива форма, докато се движеше нагоре над лепкавата кал. След това се изправи, за да застане сред сенчестата тишина.

— Добре дошла, Уилоу — поздрави тя. — Добре ли си, дете?

— Добре съм. Земяна майко — отговори Уилоу. — А ти?

— Както винаги. Земята е стабилна и в цветущо състояние, откакто Бен Холидей пристигна. Това доста улеснява моята работа — тя леко махна с ръка и светлината едва-едва потрепна сред влагата. — Добре ли върви вашият съвместен живот? Продължава ли да съществува любовта между вас?

— Разбира се. Земяна майко.

— Радвам се да чуя това. Сега вие ще имате свое дете и точно затова те призовах. Има неща, които трябва да знаеш и които не бих ти разкрила чрез съня ти. Е, сама ли дойде? Без краля ли си?

— Реших, че ще бъде по-добре — погледът на Уилоу веднага се плъзна настрани.

— Той не може да приеме лесно онова, което смята за необичайно.

— И ти не му каза за твоя начин на раждане, нито за кръговрата на живота, за етапите на израстване и привичките на някогашните вълшебни хора?

Уилоу въздъхна:

— Изглежда не можах да намеря начин да му кажа. Мислех да го направя, но когато се яви твоят сън, реших, че е най-добре да почакам.

Земната майка кимна.

— Може би си права — рече тя. Лицето ѝ бе младо и бодро, което беше доста изненадващо, ако се вземеше пред вид това, че тя съществуваше откакто тази земя бе създадена. — Ще му кажеш, когато сметнеш, че моментът е най-подходящ. Засега трябва да се съсредоточим върху самото раждане. Знаеш, че приближава, нали?

— Чувствам го. Земна майко. Детето вече мърда вътре в мен, нетърпеливо да излезе на бял свят. Скоро това ще стане — за миг тя се поколеба. — Не е така, както при човешките същества. Бен очаква нашето дете да расте в мен в продължение на месеци, както става при жените от неговия свят. Не го казва, но мога да го прочета в очите му. Смята, че детето, тъй като е негово, ще прилича на него. Но не е така. Вече мога да го почувствам, но не знам как да му го кажа. — Тя се изненада, когато ненадейно почувства, че в очите ѝ напират сълзи. — Какво ще стане, ако той не приеме детето, ако го намери за отблъскващо?

Усмивката на Земната майка беше изпълнена с нежност.

— Не, Уилоу, това няма да се случи. Това дете принадлежи и на двама ви и е заченато с любовта, която изпитвате един към друг. Неговото привързване към теб, а сега — и към детето — е цялостно. Той няма да намери бебето за отвратително. Нито пък то ще бъде такова. То ще бъде прекрасно.

Очите на Уилоу светнаха.

— Това предначертано ли е, Земна майко? Можеш ли да го видиш в бъдещето?

Земната майка премрежи с ръце лицето на Уилоу и въпросът се изгуби, потъна в забвение.

— Сега ще поговорим за това какво трябва да направиш, за да се подготвиш за раждането на твоето дете, Уилоу. Условиата не съвпадат напълно с твоите представи. Детето няма да се роди, докато си в човешкия си облик, а докато трае периодът на твоето превъплъщение в дух.

— Така ми е писано — рече Уилоу. — Почувствах, че може да стане така. Това беше една от причините да се притеснявам да кажа на Бен. Не мислех, че той може да възприеме подобно нещо.

— Не се тревожи повече за Бен Холидей, дете. Сега трябва да мислиш за условията, които се изискват, за да можеш да родиш. Слушай внимателно. Когато посадиш корен, за да родиш детето си, необходимо е той да бъде посят в смес от три вида пръст от три различни свята. Пръстта трябва да бъде взета от Отвъдната земя, от Земята и от дебрите на вълшебните мъгли. Видовете пръст символизируют родословието на детето — сместа на кръвта. Детето е рожба на всеки един от тези светове, произлиза от връзката на човек и една от някогашните вълшебни хора. Такова нещо не се случва често. То е рядко и изключително събитие.

Земната майка спря за миг. Тя бе вдигнала едната си ръка в някакъв странен и властен маниер.

— Видовете пръст трябва да бъдат събрани само от теб, Уилоу — продължи тя, — и от никой друг. Ти си тази, която трябва да ги подбере и да ги смеси и ти трябва да пуснеш корени там, когато дойде време да родиш. Всяка пръст трябва да бъде взета от някое специално за всеки един свят място, защото трябва да вълпява чертите на трите свята, като съчетава най-доброто и най-лошото от съществата, които ги обитават. В твоето дете има частица и от трите свята, сама разбираш. Има по нещо от Отвъдната земя, от Земята и от вълшебните мъгли. Ако искаш детето да расте силно и здраво, ако искаш то да се сдобие с мъдрост и разум, да различава и подбира семената на доброто и злото, което присъства у всички живи същества, трябва да има баланс между различните възможности, заложи в него. Пръстта от различните светове осигурява този баланс и предоставя вълшебна сила, която ще го окрилява и пази.

— Добра вълшебна сила, така ли. Земна майко? — колебливо попита Уилоу.

— Разбира се, както и всякаква друга. Родословието на това дете е дълго и усложнено, Уилоу. Кръвните му връзки водят началото си още от времето, когато хората от Езерната страна са били част от вълшебния свят. Ти носиш в себе си и двата вида кръв и така трябва да бъде и с твоето дете.

Изражението на Уилоу беше измъчено и уплашено.

— Трябва ли да отида в тези светове, за да взема пръст. Земна майко? Не мога да направя това. Не мога да премина във вълшебните мъгли, нито дори да напусна Отвъдната земя и да ида на Земята, освен

ако Бен не ме заведе там. Ще бъде нужен медальонът, който той като крал носи. В края на краищата, ще трябва да взема Бен със себе си.

— Не, Уилоу, той не може да дойде с теб на това пътуване. Собствените ти думи бяха такива, помниш ли? По лицето на стихията бяха изписани нежност и тъга, но и твърдост и увереност — всичко това едновременно смесица от чувства, която накара Уилоу да отстъпи една крачка назад.

— Сега ме чуй — продължи Земната майка. — Слушай всичко, което ще ти кажа. Ще бъде трудно, но ще трябва да издържиш. Тук действат сили, които дори и аз не мога да разбера. Все пак едно е сигурно — твоето дете трябва да има трите вида пръст, за които ти разказах. Ти трябва да ги събереш, да ги смесиш и да пуснеш в тях корени. Ти и единствено ти. Страхът не трябва да те спира. Необходимо е да бъдеш смела. Необходимо е да вярваш. От това зависи животът на твоето дете.

Уилоу пребледня и я обля хладна вълна при мисълта за чудовищните размери на онова, което се изискваше от нея. Бен не можеше да ѝ помогне. Кой тогава можеше?

— Ще започнеш от старите борове, където ще идеш, за да наблюдаваш танца на майка си — прошепна стихията сред замрялата горска поляна, а гласът ѝ предизвика леко надигане сред калните води, върху които стоеше изправена. — Там ще те видя в безопасност. Първия вид пръст ще бъде от Езерната страна, където можеш да намериш най-доброто и най-лошото от Отвъдната земя, събрано в една-единствена шепа. Вземи в малка торбичка пръст от поляната, на която е танцувала майка ти. Когато свършиш тази работа, ще срещнеш някой, който ще те отведе в света на Бен.

— Кого ще срещна. Земна майко? — меко попита Уилоу. — Кой ще бъде?

— Все още не ми се отдава възможността да видя това — последва отговорът. — Мога да видя само толкова. Твоят водач ще бъде представител на вълшебните същества, които по същия начин се грижат за безопасното раждане на твоето дете. Посетих ги в сънищата им и разбрах, че е така. Раждането на това дете, първородната рожба на човек и вълшебно създание, на краля и кралицата на Отвъдната земя, е изключително събитие за тях и те ще направят всичко възможно, за да го закрилят. Ето защо те ще осигурят за водач

същество от техния вид, някой, чиято вълшебна сила ще ти позволи да преминеш безопасно първо в света на Бен Холидей, а след това и в техния собствен. Водачът ти ще знае къде да те отведе, за да намериш видовете пръст, които търсиш.

— Но дете, искам да те предупредя — добави бързо тя, а гласът ѝ отново помръкна при тази забележка. — Вълшебните хора крият тайни около всичко, което вършат и при тях нищо не е наистина такова, каквото изглежда. Те имат своите причини да ти помогнат, далеч по-различни от тези, които разкриват. Не приемай без съмнения всяко нещо, изречено от тях. Не смятай, че знаеш цялата истина. Винаги бъди нащрек. Те ще ти предоставят обещаната помощ, това е напълно сигурно. Те ще дочакат детето да се роди успешно, което също е сигурно. Но всичко останало остава под съмнение, така че бъди внимателна във всяко отношение.

— Нищо повече ли не можеш да ми кажеш?

— Казах ти всичко.

— Това пътуване е прекалено несигурно. Земна майко — прошепна силфидата. — Страхувам се.

Стихията въздъхна като вятър, шептящ в здрача, сред дърветата.

— И аз се страхувам за теб, дете — рече тя.

— Тогава, трябва ли да тръгна?

— Ако искаш детето ти да се роди живо и здраво, трябва.

Уилоу кимна примирено.

— Добре — тя премести поглед към дърветата, сякаш искаше да види онова, което оставаше скрито от нея. Колко време имам, за да направя това пътуване?

— Не зная.

— Тогава детето — колко време остава до раждането му?

— И това не знам. Само детето знае. То ще реши кога е дошло времето. Ти трябва да си готова, когато моментът дойде.

Ненадейно отчаяние се загнезди в гърлото на Уилоу.

— Не можеш ли да разбереш къде трябва да се роди детето? Не можеш ли да ми кажеш поне това?

— Дори и това не мога да направя — тъжно отвърна Земната майка. — Детето ще определи и мястото на своето раждане.

Уилоу отново започна да се бори с отчаянието си.

— Изглежда нямам много възможности за избор. Всички решения са предоставени на другите — не успя да прикрие горчивината в гласа си. — Аз съм майка на това дете. Аз съм тази, която го носи в тялото си. Аз ще му дам живот. И въпреки това нямам право да решавам нищо около неговото идване на бял свят.

Земната майка не ѝ отговори. Те стояха на тихата поляна, а слънчевата светлина си проправяше път от юг, където се спускаше към края на деня. Водите на езерото между тях отразяваше образите им като през не добре обработено стъкло. Уилоу изведнъж се зачуди дали нейното собствено раждане е било толкова сложно, дали неговата сложност е допринесла за решението на майка ѝ да я остави на баща ѝ и така да се предпази от бъдещи утежнения и да избегне мъките при отглеждането на детето си, след като болките при раждането ѝ са били толкова големи. Нямаше начин да разбере дали това е било така, разбира се. Майка ѝ никога нямаше да ѝ каже истината. Тогава Уилоу се замисли как самата тя бе напуснала Бен — измъкна се, без да каже „довиждане“ и сега ѝ се прииска да го беше събудила.

Тя се изправи. Е, в живота ти се падаха няколко мигновени шанса и затова беше по-добре да не се замисляш много над малкия им брой.

— Довиждане, Земна майко — каза тя, защото нямаше какво друго да каже и какви други думи да изрече. — Ще запомня нещата, които ми каза.

— Довиждане, Уилоу. Бъди силна, детето ми. Всичко ще бъде наред.

Това бяха почти същите думи, които Уилоу бе употребила пред Бен: всичко ще бъде наред. Тези думи изплуваха в съзнанието ѝ, за да ѝ се подиграят. Усмивката ѝ бе мрачна и иронична. Тя се обърна и се запъти към края на поляната.

Когато се обърна и погледна отново назад, Земната майка беше изчезнала.

ОМАГЪОСАНИ

Когато се събуди в онази първа сутрин и разбра, че Уилоу е тръгнала, Бен Холидей вече не беше толкова щастлив. Разбира се, тя му бе казала, че ще отпътува и затова той не се изненада, когато откри, че я няма. Дори можеше да разбере защо беше тръгнала, без да му каже „довиждане“ — вероятно той щеше да реагира точно така, както тя си представяше. Все пак, тези мисли не го накараха да се почувства по-добре. Бен просто не обичаше да се разделя с нея, дори ако за това имаше неоспорими причини, а сега той не беше убеден, че пътуването ѝ бе една от тях. Изслуша обяснението ѝ и се опита да погледне безпристрастно на онова, което тя щеше да направи, но в края на краищата, пак не успя да разбере нищичко. Защо Уилоу трябваше да отиде сама? Защо трябваше да тръгне именно сега?

Защо у него живееше чувството, колкото и да се опитваше той да го потисне, че Уилоу крие нещо от него?

Бен можеше да си седи тук и да се тревожи през целия ден или дори през остатъка от седмицата, ако не беше фактът, че отново бе организирал целодневна програма с делови срещи в усилията си да бъде добър крал. Това не беше толкова лесно, колкото хората може би си мислеха. Преди всичко съществуваше остро противоречие между различни култури във вътрешната администрация на Отвъдната земя. Кралството беше място, където феодалната система действаше от стотици години (според внимателно съхраняваните исторически книги на Абърнати), а Бен беше рожба на онази система, която в неговия свят минаваше за демокрация. Почти инстинктивно той се улавяше от ден на ден, че търси начини да установи този вид правителствен ред, който познаваше и в който вярваше. Адвокатът в него искаше закона и реда да бъдат градивната сила на неговото правителство, както и да осигуряват справедливост на, за и от народа. Но ти не можеш просто така да отидеш в една чужда страна и да захвърлиш настрана системата, която вече е била утвърдена там. Това е бърз и сигурен път

към анархия. Както обичаха да казват там, откъдето идваше — човек трябва да работи само в границите на системата.

Ето как Бен от рано бе започнал да работи за установяването на една мека диктатура (не звучеше много добре, когато го казваше, но си оставаше най-доброто определение, което му идваше на ума). Смесовото ударение, разбира се, трябваше да падне на думата мека, а не на другата. Номерът във всичко това беше да направи промените, които искаше, без това да става прекалено очевидно. Хората винаги приемат промените с по-голяма готовност, когато не осъзнават какво точно става. Ето защо беше необходимо Бен Холидей, в длъжността си на крал, непрекъснато да се разхожда като въжеиграч по опънато въже. Разбира се, след две изминали години, той доста се беше усъвършенствал в тази област.

Този процес беше много тънък и единствено Куестър и Абърнати наистина знаеха какво става. Като най-близки съветници на краля (ако не броим Уилоу), те бяха доста навътре във всичко, което ставаше. В повечето случаи подкрепяха идеите на Бен и най-често заставаха на страната на предпазливостта и сдържаността, когато той представяше своите меко казано — революционни идеи. Веднъж, след като Бен се бе утвърдил като благовиден и находчив владетел, за когото нямаше вероятност да бъде свален, той трябваше да направи следващата стъпка — да обедини по някакъв начин враждебно настроените групи. Това означаваше да постигне, поне на външен вид, някакво сътрудничество между толкова различни народи като някогашните вълшебни хора, човеците, коболдите и скалните троли — да не споменаваме и множеството по-малки групи — при положение, че никоя от тях не желаше да си има работа с останалите. Бен беше успял да създаде някакво сътрудничество помежду им чрез съчетание от заплахи, обещания и подкупи. Един крал трябва да бъде поне малко и вълшебник — с извинение към Куестър Тюз — а тук имаше много неща, от които да извлечеш знание за това. Ето как действието с твърда ръка на едно място, водеше до компромис на друго. Нужно беше да знаеш кога да се наведеш и кога бързо да се уловиш за нещо.

Както Бен обичаше да казва, това, че бе започнал като адвокат, беше добра тренировка за поемане на длъжността на крал.

Ето как стояха нещата в настоящия момент около царуването на Бен Холидей, поредният крал на Отвъдната земя — място, за което

всеки разумен човек, който не го беше посещавал, знаеше, че е невъзможно да съществува. Кралят все още имаше последната дума във всяко нещо, особено в споровете между по-низши управители и вождовете на различните народи в кралството. Тъй като Бен си бе подсигурил стабилна подкрепа из цялата страна и тъй като можеше да се разпорежда с въоръжените сили на Паладин, почти никой никога не се беше опитвал да го надвие. Бен, от друга страна, трябваше да внимава да не даде на някой от тези по-нископоставени управители и вождове повод да почувства, че позицията му е омаловажена по някакъв начин. Ето защо беше необходимо те да бъдат оставени да управляват там, където разумът и нуждата диктуваха, че това е полезно. А специалната собствена вълшебна сила на краля, която играеше ролята си, беше в това да ги накара да управляват по начина, по който той искаше.

Бен от рано установи редица съветнически комитети (за собствено предназначение), за да се грижат за управлението на ресурсите (земя, вода, въздух и вълшебна сила — е, разбира се, това се случваше в едно вълшебно кралство!), на търговията и превоза (търговия със стоки между народите и превоз на същите), на паричния обмен (най-често ставаше въпрос за бартер), на обществените дела (строеж и ремонт на пътища, както и управление на кралските земи) и на съдебните работи (решения на гражданските спорове и криминалните нарушения). Той назначи административни чиновници във всички части на кралството, за да наглеждат работата на тези комитети и периодично ги привикваше в Сребърния дворец, за да докладват за това как тече процесът и какво може да се направи за ускоряването му. Във всички случаи тази система не беше свършена, но тя имаше допълнителното преимущество да научи множеството различни жители — независимо дали те го осъзнаваха или не — как да взимат участие в правителствената система. Това беше процес на обучение, който отнемаше време, но Бен мислеше, че вижда всичко да се получава от само себе си. Докато някога народите от Езерната страна и от Зеленоречието нямаше да си разменят дори един поздрав, сега те работеха заедно, за да решават общи проблеми, като например как да отделят и да съхраняват водни ресурси и как по най-ефективния начин да използват обработваемите земи за отглеждане на култури. Той успя да ги накара да обменят знания и да се замислят над своите

предразсъдъци. Накара ги да се държат по-добре, отколкото се бяха държали през всички тези векове.

В някои посоки всичко беше много примитивно, в сравнение със света, от който идваше. Но в други направления беше като да можеш да започнеш цялата работа от начало, преди толкова много неща да бъдат погубени. Бен беше внимателен, когато трябваше да подбира знанията, които да предаде от своя предишен свят. Той се придържаше към най-основното. Добри здравни навици и подобрени земеделски техники, например. Стоеше настрана от неща, които можеха да предизвикат коренни промени и вероятни щети — изобретенията на Индустриалната революция и барута. Бен не познаваше някои неща толкова добре, че да ги представи и това ограничаваше избора му. Без съмнение, по сърце Бен беше адвокат — не беше инженер, химик или доктор, или пък фабрикант. Може би, понякога си мислеше, добре, че беше именно така.

Освен това Отвъдната земя притежаваше нещо, което неговият свят нямаше, а беше важно да бъде добавено в уравнението. Отвъдната земя имаше вълшебна сила. Истинска вълшебна сила, от този вид, който променя нещата точно толкова убедително, колкото го прави и електричеството. Отвъдната земя бе изцяло пропита от тази сила и много от жителите ѝ си служеха с нея по един или друг начин, а това премахваше нуждата от много от нещата, които някога науката бе предоставила в неговия свят. Ето защо не беше толкова просто, както изглеждаше в началото, що се отнася до осъзнаването и определянето на плюсовете и минусите, на добрите и лошите страни, „за и против“ кралството на Отвъдната земя.

Все пак дневната програма на Бен Холидей за този първи ден от отсъствието на Уилоу, не му позволи да се отдаде на размисъл върху своето неодобрение, дължащо се най-вече на нейното отпътуване. Едва след като се оттегли в почивка след една доста късна вечеря, останал сам в спалнята им, той отново се озова лице в лице с вътрешните си тревоги. Стоеше на балкона, който се простираше пред стаята му, дълго време се вираше в просторната шир, огряна от звездите и се опитваше да реши как да се справи с този случай. Разбира се, можеше да тръгне след нея. Буниън можеше да я проследи, вероятно до края. Но той знаеше, дори и докато обмисляше идеята си, че никога няма да направи подобно нещо, толкова противоположно на онова, което тя

очакваше от него. Той смяташе да използва Отвъдния далекоглед — специално приспособление, което му позволяваше да излезе навън, из страната и да открие който и да е, или каквото и да е, без дори за миг да напуска замъка. Беше го използвал неведнъж, за да види какво се случва на някое отдалечено място. Това беше изкушаваща възможност, но в края на краищата, той се отказа и от нея. Прекалено много приличаше на шпиониране. Какво щеше да се случи, ако видеше нещо, което не трябваше, нещо, което тя предпочиташе да скрие от него? Когато обичаш някого толкова силно, колкото той я обичаше, не можеш да го шпионираш.

Накрая Бен реши да си легне, но остана буден и през по-голямата част на нощта продължи да си мисли за нея.

Вторият ден измина почти като първия, с изключение на дългия период от време, който Бен трябваше да прекара с една делегация на Скалните троли, за да ги убеди, че е по-добре да превозят част от необработените си руди извън Мелкор и да ги продадат на другите, отколкото да настояват обработката да се извърши изцяло в техните пещи и да определят нещата според това, което те намират за необходимо. Тази среща, на свой ред, даде повод за една вечеря, продължила до още по-късен час, което разбира се измести и времето за сън чак след полунощ. Ето защо, когато най-накрая Бен се пъкна под завивките, той се чувстваше толкова изморен, че почти беше заспал, когато по случайност се обърна за последен път върху възглавницата си и ръката му не напипа лист хартия, мушнат под нея.

Бен веднага се изправи. Не знаеше защо, но на мига беше сигурен, че листът съдържа нещо важно. Той запали една от нощните лампи над леглото, като я докосна с ръка — замъкът оставаше буден, дори когато Бен спеше и беше винаги на негово разположение. Наклони хартията, така че тя да попадне в кръга на бледото сияние, излъчващо се от лампата. Листът беше сгънат на четири, но той го разгъна и зачете:

„Холидей,

Ако искаш да научиш нещо за една чужда магическа сила, която заплашва Отвъдната земя по свой собствен начин и дори аз не мога да се справя с нея, то ела, за да се

срещнем след две нощи, в полунощ под новолунието, при Сърцето. Бъди сам. Аз също ще направя така. Давам ти дума, че ще бъдеш в безопасност и ще пътуваш необезпокояван.

Страбон.“

Бен не откъсваше поглед от листа. Умът му трескаво премисляше. Нима драконът Страбон може да пише? Как това писмо се беше озовало тук? Драконът не можеше да премине през прозореца на спалнята, нали?

Той се спря за миг и отново започна да обмисля нещата. Не беше възможно драконът да е написал това. Нито пък можеше да го донесе тук. Трябвал му е някой, който да се заеме и с двете. По един или друг начин. Ако писмото наистина беше от него. Ако това не беше някакъв номер. А всъщност изглеждаше точно така. Страбон никога не му беше писал преди — нито пък беше общувал с него. Страбон, последният дракон на Отвъдната земя, самотно и меланхолично подобие на същество, което живееше далеч на изток, в безлюдните земи на Огнените извори, дори не харесваше Бен Холидей и повече от веднъж бе показвало пределно ясно, че би било безкрайно щастливо, ако никога повече не срещне краля през целия си живот.

Е, за какво тогава беше това писмо?

Бен го прочете още два пъти, като се опитваше да си представи как драконът произнася тези думи. Не беше трудно. Писмото звучеше, сякаш го бе писал той. Но изпращането на това писмо беше странно. Ако драконът наистина искаше да се срещне с Бен, тази заплаха, за която говореше, трябваше да е много сериозна. Бен отхвърли всякаква опасност от лично нападение. Страбон не изпитваше желание да му навреди, а дори и да изпитваше, никога не би му изпратил писмо, за да го подмами извън замъка — той просто можеше да полети и да дойде при него. Молбата Бен да отиде на срещата сам беше естествена за дракона. Страбон не се интересуваше от хората като цяло и искаше всяка среща с тях да бъде запазвана като лична тайна. Също така, той беше доста честен по свой странен начин и след като беше обещал безопасно пътуване, щеше да удържи на думата си.

Все пак цялата работа караше Бен да се тревожи.

Да отиде сам?

И то в полунощ?

Той прочете писмото още веднъж и не научи нищо ново. Стоеше изправен пред масивните железни перила на спалнята, с възглавниците зад гърба си, и обмисляше проблема отново и отново. Знаеше какво щяха да кажат Куестър и Абърнати. Знаеше какъв спор щеше да се води. Но все пак в това писмо имаше нещо, което го подтикваше, нещо, което не му позволяваше просто да махне с ръка и да го остави да продължи да си съществува. Това го караше да обмисля проблема отново и отново, защото нещо му подсказваше, че щеше да бъде неразумно да пренебрегне предупреждението. Някакво шесто чувство му нашепваше, че има нещо, което си заслужава вниманието тук, нещо, от което да застане нащрек. Страбон не действаше безцелно и ако усетеше, че Отвъдната земя я грози опасност, той вероятно беше прав. Ако почувстваше нужда Бен да разбере за тази опасност, то тогава това наистина трябваше да стане.

Е, какво беше длъжен да направи той?

Накрая, без да е взел решение, Бен заспа. През целия следващ ден той продължи да си мисли за писмото, обмисляше го между срещите и конференциите, по време на хранене и докато преглеждаше документи, както и когато тичаше около замъка в късните следобедни часове преди вечеря, като спазваше тренировъчните си навици дори и сега. Буниън беше винаги до него — негов мълчалив невидим страж.

Бен се оттегли в покоите си в тази трета нощ след заминаването на Уилоу, а проблемът все още не беше решен.

Все пак до сутринта той беше взел решение — знаеше, че трябва да отиде. Трябваше да поеме риска, който се налагаше и да се надява, че писмото и предупреждението щяха да се окажат истински. Освен това беше убеден, че рискът не беше кой знае колко голям. Сърцето бе само на няколко часа път с кон. Щеше да вземе конния патрул на кралските стражи за подкрепа. Нямаше да каже нищо на никого, докато не бе готов да потегли. Това щеше да задържи Куестър, Абърнати и коболдите да не се въвличат в проблема. Щеше спокойно да остави кралските стражи да се върнат от Сърцето и щеше да влезе сам, за да провери как стоят нещата, да се срещне със Страбон, ако драконът беше там и да се върне преди зазоряване. Беше доста лесно и

щеше да засити нуждата му да прави нещо друго, освен да се мотае насам-натам, без да знае какво трябва да стори!

В цялата работа имаше нещо, което го накара да направи решителната стъпка, въпреки че той не трябваше да разчита много на това. Независимо от каква опасност бе заплашен в дадена ситуация, Бен винаги оставаше под закрилата на Паладин. Непобедимият кралски воин беше единственото най-силно създание в кралството и то съществуваше само с цел да съблюдава за безопасността на краля. То можеше да бъде призовано мигновено, появяването му изискваше само Бен да стисне медальона, който носеше около врата си, с гравирани върху него рицар, яздец кон извън Сребърния дворец по изгрев-слънце. Стисни медальона, призиви Паладин и рицарят на духовете и сенките щеше да се появи на мига.

Проблемът с Паладин беше, разбира се, в това, че непобедимият кралски воин беше всъщност самият крал. Или другото лице на краля. Или още по-точно — другото лице на всеки, който в дадения момент беше крал. В този случай това означаваше, че Паладин наистина беше другото лице на Бен, тъмната, разрушителна сила, родена от нещо, съществуващо в него, което той по-скоро никога не би приел, че съществува. Но то беше там, прехвърчаше някъде по краищата на съзнанието му в очакване. Бен се бореше с действителното значение на това, още откакто откри истината за Паладин. Паладин беше машина за убиване, която бе служила в името на кралиците на Отвъдната земя от самото начало. Беше сътворена от вълшебните същества, за да закриля владетеля, когото бяха избрали да пази вратите към вълшебния свят. Паладин бе участвал във всяка битка, сполетявала множеството различни владетели на Отвъдната земя, беше защитавал всички каузи и бе отстоявал напора на всички врагове. Неведнъж беше предизвикван, но никога не беше губил. Можеше да умре само, ако и кралят умреше. Прераждаше се, когато коронясваха новия крал. Беше вечно и безсмъртно създание, което живееше, само за да се бие и се биеше, само за да убива.

То беше част от Бен Холидей, неразделна част от него и от неговата същност, не просто заради задълженията, които изпълняваше, но и защото във всяко живо същество се таеше съзнателна, съдържана, разрушителна сила. Бен отдавна бе открил, че вселяването на Паладин в неговото същество, тяхното сливане в едно, се дължеше колкото на

тъмната му страна на човешко същество, толкова и на намесата на вълшебните сили. Голяма част от него беше Паладин, защото наистина Паладин бе другата му страна — страна, която пазеше дълбоко стаена, откакто стана крал на Отвъдната земя.

Ето защо той можеше да разчита на Паладин да му се притече на помощ, ако се наложеше, въпреки че с голяма неохота щеше да призове тъмния воин отново, освен ако наистина не беше крайно необходимо. Призоваването му беше последната стъпка, постоянно си повтаряше той, но щеше да прибегне и към нея, ако се наложеше. Все пак не вярваше това да се случи отново, така, както стана някога; беше нещо, което нямаше повече да направи.

Бен прекара четвъртия ден в размисъл, като се гледеше отстрани през по-голямата част от времето; наблюдаваше как Бен Холидей преживяваше вълненията около длъжността си на крал. Чувстваше се толкова необичайно заради онова, което правеше, като в същото време пазеше дълбоко стаени мислите си относно плановете за идващата нощ и затова се чудеше как никой още не е забелязал. Изглежда Куестър Тюс и Абърнати го намираха такъв, какъвто беше винаги и не разпитваха дали нещо не е наред. Никой не разпитваше. Бен изпълни дневните си задължения, изяде вечерята си, оттегли се в стаята си и седна в очакване.

Когато се стъмни, а здрачът бързо се изтърколи в нощта, той слезе надолу към конюшните, поръча да доведат Правосъдник — любимия му дорест жребец — призова охрана от шестима мъже и яхнал коня, напусна двореца. Направи го тихо, без да извести на никого и затова успя да се промъкне, без да бъде забелязан. Патрулите идваха и си отиваха от Сребърния дворец през цялото време; един от тях в повече, яздещ в мрака, не привличаше особено вниманието. Дори Буниън сигурно вече си почиваше в очакване на един сутрешен крос с Бен. Беше обикновена лятна нощ, ленива и топла, а във въздуха витаеше някакво усещане, че всичко със света е наред, а сънят е просто една прозявка и едно дълбоко бавно издишване. Бен и стражите му яздеха по главния път, а Сребърният дворец се превръщаше в трепет на мека звездна светлина на фона на опушената тъмнина, превръщаше се в отражение, което едва-едва просветваше, докато те се изкачваха по гористите хълмове на запад и след това то съвсем се изгуби сред клоните на дърветата.

Те пътуваха бързо, Бен ускоряваше хода в нетърпението си да стигне до Сърцето преди полунощ, като направляваше посоката по звездите и по своето собствено чувство за време. Беше се научил да живее, без каквито и да е часовници, откакто бе дошъл на Отвъдната земя и сега можеше да познава времето по старите начини чрез поглед към небето, чрез дължината и разположението на сенките по земята и чрез усета във въздуха и росата, събрана из тревата. Неговите сетива бяха по-силни в този свят, както беше установил, може би защото тук беше принуден в повече случаи да разчита на тях. Носеше черни дрехи и обувки, както и черна ризница, направена от Куестър Тюс с магическа сила, от желязо така, че да бъде едновременно както лека, така и много издръжлива. Бен носеше ценния медальон на кралете на Отвъдната земя, заедно с един дълъг нож. На гърба му бе праметнат голям меч, защото кралят трябваше да пътува въоръжен при нощни походи и патрули. Ръкавици за езда предпазваха ръцете му, а около врата му беше праметнат тъмен шал, за да го пази от праха.

Все още нямаше вятър, въздухът съвсем не потрепваше и нощта беше задушна и знойна. Когато Бен забавяше ход, около главата му изжужаваха насекоми. Ето защо той поддържаше бърз тръс с коня си или препускаше в лек галоп, когато пътят ставаше достатъчно просторен, за да му позволи това. Без голяма част от нощната светлина, новоизгрялата луна правеше земята доста по-тъмна — на Отвъдната земя новолунието беше съчетание от няколко от осемте луни, подали се зад хоризонта и други няколко, навлизащи в своите тъмни фази (Бен никога не бе успял да разбере как се получаваше това, единствено в такива моменти, а те се случваха през един месец). Светлината идваше само от звездите, които блещукаха по цялото безоблачно небе — плетеница от брилянтни карфички, забодени там с едничката цел да събуждат мечти у онези, които се взираха в тях. Бен погледна към звездите, когато дърветата се разрешиха достатъчно, за да му позволят да го стори, но тази нощ мислите му бяха заети главно с предстоящата среща.

Времето бързо изтече и до полунощ остана едва час, когато ездачите наближиха Сърцето. Бен спря патрулите, накара ги да слязат от седлата и им заповяда да го почакаат тук. Той продължи напред, докато не се приближи на няколкостотин метра от мястото и тогава

слезе от Правосъдник, остави добичето необезпокоявано да пасе и тръгна сам.

Гората беше тъмна и застинала. Той влезе навътре и въпреки че се напрягаше да чуе познати звуци в необятната тишина, не успя да долови нищо. Миризмите, които се носеха из гората, бяха остри и опияняващи и караха мислите му да се отклоняват към други времена и други места, към събития, които някога изглеждаха съвсем краткотрайни, а сега бяха само спомени, изградени от частици, послужили за съставянето на собствения му живот. Той вървеше с лекота, без да се притеснява за безопасността си. Беше доста странно, но изобщо не се чувстваше застрашен от нещо. Може би беше заради усещането за спокойствие, с което го изпълваше лятната нощ. Може би беше заради медальона — той постоянно му напомняше за силата, завещана му като на крал. Може би беше просто заради това, че всъщност наистина нямаше какво да го застрашава. Каквато и да беше причината, той вървеше напред, към Сърцето, сякаш това беше една обикновена нощна разходка из градините му, разходка, която щеше да приключи със сън и пътешествие към новия ден.

Бен пристигна при Сърцето съвсем малко преди полунощ, влезе откъм гората и веднага застана до края на редиците от пейки и прагове за коленичене, покрити с бяло кадифе. Той се обърна към бялата дъбова платформа с нейните сребърни подпори и спуснати знамена. Поляната беше умълчана и на пръв поглед пуста. Нищо не помръдваше. Дори вятърът не шептеше в тази неподвижност. Спомени за всичко онова, което се бе случило тук, идваха и си отиваха. Бен се огледа наоколо за още един миг, след което тръгна надолу по пътеката между пейките към платформата.

Едно дихание на вятъра премина през страните му, после се изпари. *Внимателно.*

Той беше почти до подиума, когато една тъмна фигура, се появи от нищото от дясно на него, сякаш се издигна от земята. Бен спря, а по гърба му пропъзляха студени тръпки и стомахът му се сви. Тъмната фигура бе загърната и обвита в сянка, светлината зад нея оставаше скрита.

— Кралю честити — поздрави го познат глас.

Нощната сянка!

Бен замръзна на място и зае поза за защита за първи път тази вечер. Защо Нощната сянка беше тук? Вещицата от Дълбокия свлек не беше негова приятелка и това, че тя бе тук, даваше основание, човек да си помисли, че в края на краищата срещата е била капан.

Тя пристъпи няколко крачки напред, висока и величествена. Светлината, която сега описваше силуета ѝ, гравираше изпитото, студено и съвършено лице, гарваново черната ѝ коса с един-единствен бял кичур, тесните рамене и дългите ѝ тънки ръце.

— Защо ме повика? — изсъска тя, а гласът ѝ беше студен и звучеше ядосано. — Какви са тези неща за някаква заплаха от магическа сила, надвиснала над моя дом?

Бен я изгледа, без да продума. Да съм я повикал? За какво говореше тя? Той беше тук, защото Страбон го беше повикал! Каква игра играеше вещицата?

— Не съм... — започна той.

— Ти раздразни... — понечи да каже тя.

Една сянка надвисна над тях — небето се изпълни от тъмната маса на Страбон, който тъкмо в този момент внимателно се приземяваше в края на платформата; драконовото му тяло се сви, а крилата му се прибраха. От катранено черното му люспесто тяло се издигна пара, а мирисът от него изпълни въздуха. Нощната сянка се отдръпна от отвращение, когато той премести страшната си глава с рог отпред от единия към другия.

— Какво е това? — изръмжа драконът, а звукът от това ръмжене представляваше нисък, неприятен тътен, наподобяващ търкане на камък в земята. Огромното му застрашително туловище се очертаваше на фона на гората. Какво общо има той с твоето писмо?

— Моето писмо? — в гласа на Нощната сянка имаше нотка на недоверие. — Не съм ти изпращала писмо! Дойдох тук заради известието на краля!

— Глупава стара вещица — изсумтя драконът като огромна котка, вперила поглед в предстоящата си вечеря. — Губиш времето ми с идиотското си отричане. Писмото беше твое, без съмнение всичките думи бяха твоите собствени. Ако имаш някое съкровище, което искаш да продадеш, тогава предложи каквото имаш и да свършваме с това.

Нощната сянка пребледня от ярост.

— Съкровище ли?

Тогава Бен разбра какво щеше да се случи, осъзна истината за това, което някой бе сторил с тях и инстинктивно си помисли, че вече беше твърде късно да избягат. Бяха изпратени отделни писма и до тримата, привидно от единия за другия, но всъщност от някой четвърти, съвсем различен; те бяха написани, с цел да ги примамят на това място — примката на този капан. Защо? Тази дума кънтеше в съзнанието му, докато се взираше в пространството пред себе си. Изведнъж погледът му попадна върху нещо, което се появи за достатъчно дълъг миг от време, за да привлече вниманието му — слабо позната, висока, недодялана фигура, която се подаваше от една кутия, оставена отворена на ръба на платформата, а от вътрешността ѝ вече се издигаше дим или мъгла или нещо от този род. Кутията не беше виждал преди, но фигурата беше на някого, когото познаваше...

Хорис Кю!

Какво, за Бога, ставаше тук?

— Почакайте! — успя да извика Бен, като посочи фигурата, приличаща на плашило. Люспестата глава на Страбон се завъртя като пумпал, а една огнена струя се изтръгна от търбуха му, когато предупредително изсъска. Ръцете на Нощната сянка се вдигнаха заплашително и с магическата си сила тя образува снопове от отровно зелена светлина около пръстите си. Изведнъж нещо във въздуха изпраця. Ръката на Бен инстинктивно се притисна към медальона и той призова Паладин на помощ.

Беше късно, за каквото и да е. В същия миг от всички страни мракът се разкъса от светли проблясъци, изхождащи от нещо, нагласено от по-рано, дебнещо като челюсти на капан, приготвен, за да ги впримчи здраво в себе си. Те бяха почти сплескани един до друг и до кутията; и тримата — кралят, вещицата и драконът, и нямаше дори миг време, за да реагират. Светлината ги залови и ги притегли през кадифените пейки и прагове, през разстоянието, което ги разделяше един от друг и сякаш ги завърза с магически възел, а всичко това стана с някаква ужасна цел. В следващия момент мъглата и мракът ги заклециха от всички страни и се надигнаха, за да ги уловят, като че те бяха принесени в жертва. Неочаквано и тримата започнаха да пропадат в някаква дълбока и плътна пропаст. Пространството се отвори под тях, като се разтваряше все повече и повече, докато те пропадаха надолу (или пък може би те просто се смалваха?) — сякаш бяха в

необятна, празна черна дупка, която неумолимо ги поглъщаше към дълбините си.

Но имаше и още нещо. Всички преживяваха някакво странно чувство, че губят нещо; като че една значителна част от онова, което бяха, слой по слой се откъсваше от тях. А на повърхността им оставаше по един демон, безименен, безформен, ужасен звяр, който те бяха пазили затворен вътре в себе си, но сега изведнъж, необяснимо как, беше пуснат на свобода. И тримата започнаха да вият от ярост и безнадеждност.

„Откъде Хорис Кю се беше сдобил с подобна сила?“ — беше последната отчаяна мисъл на Бен.

След това образът му се обърка с тези на дракона и вещицата и те безмълвни и безпомощни, се изгубиха във вътрешността на вълшебната кутия.

Когато от тях вече нямаше и помен, Горс се надигна сред мрака от края на гората зад платформата и хладно изсъска към Хорис Кю:

— Вземи кутията.

Хорис трепереше толкова силно, че не можеше да накара тялото си дори да помръдне. Стоеше със здраво притиснати една към друга ръце и с огромните си крака, вкопчени в земята. Беше поразен от величието на онова, което току-що беше наблюдавал — Холидей, Нощната сянка и Страбон бяха хванати като парцалени кукли чрез магическата сила и се бяха изпарили в мрачните дебри на вълшебната кутия. Каква сила! Да, Горс бе положил много усилия, за да осъществи своите намерения, за да хвърли мрежата на тайнствената си сила и да направи магиите, които да дочакат и тримата да се съберат, за да проработят. Или по-точно — за да принуди Хорис да направи всичко това, тъй като Горс все още изглеждаше неспособен да действа сам. Хорис беше успял да надникне в тайните на силата на това създание дори тогава, когато остра болка и угризения пробуждаха съзнанието му, но все пак не можеше да си представи, че всички онези малки фокуси могат да се обединят и да дадат начало на подобна единствена унищожителна магия.

От едната му страна Горс настоятелно изсъска.

— Кутията, Хорис! — прошепна Бигар в ухото му умолително и настойчиво, докато седеше върху рамото на фокусника.

Хорис се съвзе от шока и забързано закуцука към платформата. Там той впери поглед в кипящата мъглива повърхност на вълшебната кутия. Нищо не можеше да се види. Кутията отново беше затворена.

Хорис пристъпи назад, целият изпотен и дишащ тежко. Той бавно въздъхна. Всичко бе станало така, както беше предвидил Горс. Той им беше казал, че писмата ще привлекат и тримата, техните най-големи врагове, единствените на Отвъдната земя, които можеха да представляват реална заплаха. Съществото ги увери, че писмата ще бъдат омагьосани, така че онези, които ги прочетат да се окажат безсилни да им устоят, дори и ако техният разум и усет ги посъветват другояче. Каза им, че фокусничествата и магиите, както и символите на силата, заложили и разположили около Сърцето ще примамят нищо неподозиращата тройка така светкавично, че никой няма да успее да избяга. И накрая им рече, че вълшебната кутия е един затвор, от който те никога нямаше да успеят да се освободят.

Все пак Хорис не можа да се въздържи да не запита отново:

— А какво ще се случи, ако те се освободят?

Горс се засмя с нисък, безизразен звук в тъмнината.

— Те никога няма да се освободят. Те никога няма дори да разберат достатъчно неща, за да поискат да се освободят. Погрижил съм се и за това. От сега нататък те са едни безнадеждни затворници. Те не знаят кои са всъщност. Те са погубени от мъглите.

Бигар разроши перата си.

— Така им се пада — изграчи той облекчено.

— Вземи кутията — отново заповяда Горс.

Този път Хорис побърза да се отзове. Той сграбчи гравираната дървена кутия примирено, но все пак внимаваше да я държи на разстояние от себе си.

— Какво ще правим сега? — попита той.

Горс вече се придвижваше.

— Ще отнесем кутията обратно в пещерата и ще чакаме — гласът му беше благ и самодоволен. — Когато отсъствието на краля стане причина за достатъчно паника, ти и птицата отново ще посетите Сребърният дворец.

Горс се промъкваше през мрака като дим.

— Само че този път ще им поднесете една малка изненада.

ЛАБИРИНТ

Рицарят се събуди стреснат и напрегнат и се изправи от земята сякаш бе разтърсен от напрежението на някакви невидими електроди. Беше сънувал и въпреки че вече беше забравил самия сън, впечатленията, породени от него, продължаваха да съществуват. Дишането му беше ускорено, а сърцето му силно биеше и изглеждаше сякаш дълго е тичал в съня. Усети влажна топлина в тялото си под дрехите, както и по пътя на косата си. Чувстваше се сякаш се крепи на ръба на нещо, което всеки момент можеше да се случи.

Очите му тревожно шареха из мрака. Намираше се в гора от огромни черни дървета, изправени като колони, подпирани небето. Само че никъде не се виждаше небе, а единствено мъгли, които се кълбяха над главата му и скриваха всичко, дори и най-високите клони. Тъмнината на гората представляваше сумрак, в който имаше частица от деня, както и от нощта; беше толкова свързан с утрото, колкото и с вечерта. Всичко това не можеше да бъде истина и все пак Рицарят инстинктивно осъзна, че тази обстановка беше единственото истинско нещо на мястото, на което се намираше.

Къде беше?

Не знаеше. Не можеше да си спомни.

Имаше и други. Къде бяха те?

Той бързо се изправи на крака, като балансираше тежестта на големия меч, праметнат на гърба му, на ножа препасан през кръста му, както и на ризницата, предпазваща гърдите и тила му. Беше облечен изцяло в черно, със свободно прилягащи по тялото му дрехи, покрити с кожа, имаше ботуши, колан и ръкавици. Тежките му доспехи бяха някъде наблизо, въпреки че не можеше да ги види. Бяха наблизо, знаеше, защото можеше да усети присъствието им, а неговите доспехи винаги бяха при него, когато се нуждаеше от тях.

Въпреки че не знаеше защо.

Някакъв медальон висеше на гърдите му под туниката. Той го вдигна пред себе си и се загледа в него. Представляваше изображение

на собствената му фигура, яздеща пред някакъв дворец на изгрев-слънце. Беше му познат и все пак имаше чувството, че го вижда за първи път. Какво означаваше той?

Рицарят се отърси от недоумението си и се загледа в мрака. Нещо се размърда в далечния край на поляната и той бързо се запъти натам. Една фигура, която лежеше превита на земята, се изправи, когато той приближи, и се оттласна от земята с изпънати ръце. Дълга черна коса, с един-единствен бял кичур през средата на главата, се спускаше надолу по лицето и раменете, а дрехите се влачеха по земята като разтекли се сенки.

Това беше Дамата. Тя все още беше с него. Не си беше отишла, докато той спеше (той знаеше, че стига да ѝ се беше отворила възможност, тя щеше да го стори). При неговото приближаване тя вдигна глава и с тънката си ръка разреса назад гарвановите си коси. През бледите ѝ красиви черти премина сянка на напрежение, когато го видя и тя изсъска към него ядосано и тревожно.

— Ти! — беше всичко, което каза. Тази единствена дума разкри в дълбочина цялата ѝ неприязън към него и към онова, което бе сторил с нея.

Той не се опита да се приближи повече. Рицарят знаеше какво чувства тя към него, знаеше, че тя го обвинява за това, което беше направил с нея. Нямахме как да я разубеди. Той се обърна и разгледа останалата част от поляната, на която бяха заспали. Беше малка и тясна поляна и нищо, свързано с нея, не можеше да им помогне да разберат защо се намираха тук. Знаеше, че и преди бяха идвали на това място. Бяха идвали тук в своето бягство, преследвани от... нещо. Беше взел Дамата със себе си, както и още някой — в опита си да се измъкнат от звяра, който щеше да ги погълне всичките.

Той разтърси главата си, а някаква болка изплува зад очите му, докато се опитваше да прогледне в миналото. То беше толкова мъгливо и изпълнено с мрак, колкото и настоящето, както и тези гори, в които се беше събудил.

— Заведи ме у дома! — изведнъж прошепна Дамата. Ти нямаш право!

Той се обърна и я завари изправена, с ръце, свити в юмруци от двете страни на тялото ѝ. Необикновените ѝ червени очи горяха от ярост, а устните ѝ се бяха сраснали със зъбите ѝ като на същинско

животно. Говореше се, че тя може да прави магии, че притежаваше невероятна сила. Никой не искаше да я превърща в свой враг, така се казваше. Но Рицарят вече я беше превърнал. Не беше сигурен как точно се беше случило това, но сега нямаше как да се измъкне от създалото се положение. Беше извел Дамата от нейния дом, от райския ѝ живот и я бе отвел в тази гора, той беше непобедимият кралски воин и съществуваше единствено, за да се подчинява на кралските заповеди. Кралят сигурно го беше изпратил да доведе Дамата, въпреки че не си спомняше и това.

— Рицарю на тъмните мисли и дела! — рече тя презрително. — Страхливец зад доспехите и оръжията си! Отведи ме в дома ми!

Сега можеше да го заплаши, подготвяйки се да използва магическата си сила срещу него. Но той не вярваше, че тя ще го направи. Силата, която притежаваше, изглежда беше изчезнала. Той бе стигнал до тук, а тя не я беше използвала срещу него. Ако можеше да го направи, щеше да се опита да го стори още преди. Не че щеше да има някакво значение. Той представляваше оръжие, създадено от желязо. Той беше повече машина, отколкото човек. Магическата сила, използвана срещу него, беше като прах, хвърлен в очите му. Тя нямаше място в неговия живот. Неговият свят бе изкован от прости правила и се простираше в тесни граници. Той не се боеше от нищо. Рицарят не можеше да си позволи да изпитва страх. Неговата професия беше професия, в която смъртта беше толкова близко, колкото и животът. Единственото, което умееше да прави, беше да се сражава, а битките, в които участваше можеха да завършат само по два начина — или той да убие своя враг, или неговият враг да убие него. След стотици преживяни битки, той все още беше жив. Не вярваше, че изобщо някога можеше да бъде убит. Той вярваше, че ще живее вечно.

Рицарят остави настрана размислите си. Това бяха мисли, които идваха неканени и не бяха добре дошли.

— Ти пътуваш към новия си дом — каза ѝ той, като остави яростта ѝ да се свлече от него, като листа на дърво, хвърлени срещу скала.

Тя потрепери от гняв, свитите ѝ юмруци се вдигнаха към гърдите ѝ, а жилите на врата ѝ се опънаха като струни.

— Няма да продължа с теб — прошепна тя и поклати глава напред-назад. — Нито стъпка повече!

Той кимна неубедително, тъй като не желаше да води с нея повече словесни спорове и се чувстваше неподготвен за тази задача. Отново се обърна назад, отиде до другия далечен край на поляната и надникна нататък в пространството на мрака. Дърветата бяха събрани едно до друго като снопове от гигантски пръти, препречваха пътя на светлината и на гледката отвъд и обгръщаха всичко наоколо. По кой път да поемат? Кой път беше предначертан за него? Кралят щеше да го чака, той знаеше, че е така. Винаги беше така. Но кой ли път водеше обратно към дома?

Рицарят се обърна, тъкмо когато Дамата се доближи до него с ножа, който по някакъв начин бе успяла да скрие, с черно острие, намазано с отрова. Тя изпищя, когато той стисна китката ѝ, успя да отклони ножа и след това изви ръката ѝ и я накара да го изпусне. Тя го удари и с все сила започна да го ритя, като се опитваше да се освободи, но той беше далеч по-силен и оставаше незасегнат от нейния бяс и затова лесно я укроти. Дамата се свлече на земята, като дишаше тежко и може би едва удържаше сълзите си, но все пак успя да се овладее. Той взе ножа и го хвърли надалеч в мрака.

— Внимавай какво изхвърляш наоколо, Рицарю — предупреди го един нов глас, дълбок и дрезгав.

Тогава той видя Грифона, приземил се наблизо на огромните си крака, пристигнал от гората безшумен като среднощна сянка. Очите на това същество бяха жълти и хлътнали и го изучаваха внимателно, а в тяхната змейска дълбочина нямаше нищо, което да разкрие дори и най-беглата следа за това какво може би мисли съзнанието зад тях.

— Ти реши да останеш — тихо рече Рицарят.

Грифонът се изсмя.

— Решил ли? Странна дума при тези обстоятелства, не мислиш ли? Аз съм тук, защото няма къде другаде да отида.

Видът на Грифона будеше неприязън. Тялото му беше несъразмерно и безформено, с криви ръце и крака, с изпъкнали сухожилия и мускули и с паднала между силните му рамене глава. Пръстите на ръцете и на краката му имаха ципи и нокти, а повърхността им беше покрита с твърди черни косми. Лицето му беше набръчкано като парче сух плод, а чертите му бяха сплескани една в друга като на детска глинена фигурка, едва наподобяваща човек.

Зъбите се подаваха зад дебелиите му устни, а носът му беше мокър и изцапан.

От края на превитите му рамене слабо се поклащаха криле, прилични на кожени капачета за джоб, твърде малки, за да могат да послужат за нещо; два израстъка, които изглеждаха наистина не на място. Изглеждаше сякаш предците му са могли да летят някога, но вече отдавна са забравили как да го правят.

Рицарят беше отвратен, но не отмести погледа си. Грозното беше част и от неговия собствен живот.

— Къде се намираме? — попита той Грифона. — Разгледа ли наоколо?

— Намираме се в Лабиринта — отвърна Грифонът, сякаш това обясняваше всичко.

Той погледна Дамата, която отново отправи очи нагоре, когато го чу да говори.

— Не ме гледай! — незабавно изсъска тя и се извърна.

— В коя част на страната е този Лабиринт? — настоятелно продължи Рицарят, явно объркан.

Грифонът отново се изсмя.

— Във всяка част. — Той показва жълтите си зъби и черния си език. — Във всички части на всяка част, на всичко. Намира се на север, на юг, на изток и запад и дори по средата. Там е, където сме сега и където ще отидем, и където винаги ще бъдем.

— Той е луд — прошепна припряно Дамата. — Накарай го да се успокои.

Рицарят намести големия меч на гърба си и се огледа наоколо.

— От всеки лабиринт има изход — заяви той. — Ние ще намерим изхода от този.

Грифонът потърка ръце, сякаш искаше да се стопли.

— Как ще направиш това, сър Рицарю? — гласът му изразяваше презрение.

— Не и като си седя тук — отвърна Рицарят. — Идваш ли с нас или не идваш?

— Остави го! — изсъска Дамата, като изведнъж се изправи на крака и придърпа към себе си тъмните си одежди. Той не е към нас! Никога не се е смятало, че е към нас!

— Нас? — лукаво повтори Грифонът. — Сега заедно ли сте, лейди? Присъединили сте се към този Рицар като приятели и съдружници? Колко неочаквано.

Дамата сви устни и се обърна настрани.

— Не съм се присъединила към никого от вас. Предпочитам да бях убита и всичко да се беше свършило.

— Аз също предпочитам да бяхте убити — съгласи се Грифонът.

Дамата отново се обърна към него:

— Ти си един грозен звяр. Ако имах огледало, щях да го поднеса пред лицето ти, за да разбереш колко си грозен!

Грифонът се засегна от думите ѝ и изсъска в отговор:

— А ти ще имаш нужда от огледало вътре в себе си, за да съзреш грозотата, която владее теб!

— Не се карайте! — изгърмя гласът на Рицаря и той пристъпи между тях. Изглеждаше променен, ненадейно мъжът в черни дрехи и ризница изведнъж беше станал дори още по-мрачен. Изглеждаше сякаш светлината около него беше просмукана отнякъде; сякаш беше загърнат в сянка.

— Недейте — повтори той малко по-меко и тогава черното наметало, което го покриваше изведнъж изчезна и той отново заприлича на себе си.

Последва един дълъг миг на мълчание, докато тримата се гледаха един друг. След това Дамата се обърна към Рицаря:

— Не се страхувам от теб.

Рицарят се опита да погледне към мрака, сякаш не беше чул нищо, а в очите му се появи зареян в далечината поглед, в който се оглеждаха спомени за пропуснати възможности и изгубени вероятности.

— Ще тръгнем по този път — рече той и потегли.

Те пътуваха през цялата останала част от деня, а гората, която всъщност беше Лабиринтът, не се промени. Мракът не се разсейваше, мъглите упорито се наслояваха, дърветата не се разреждаха достатъчно, дори около полянките тук-таме, а сянката и формата на света около тях не се проясняваше. Рицарят ги водеше пеш (къде ли беше конят му?), като се опитваше да поддържа пътя в права линия с

надеждата, че все някъде гората ще свърши и тревните простори и хълмове, които със сигурност се намираха някъде отвъд гората, най-после ще се появят и ще го подсетят накъде трябва да продължи пътя си. С всяка стъпка той обмисляше празнотата на паметта си. Опитваше се да разбере какво прави тук, какво го бе довело до това безизходно място. Искаше да си спомни как се бе случило така, че Дамата и Грифонът да бъдат с него. Опитваше се да проникне с мисълта си през мъглата, която обгръщаше почти цялото му минало. Той бе воин в служба на царя, победител в безбройно много битки, но това всъщност беше единственото, което знаеше.

Рицарят се занимаваше с тези мисли и те го държаха точно на ръба на безумието, което без съмнение идваше при прекалено много размисъл.

Те намериха потоци, от които да пият вода и го сториха, но не можеха да намерят нищо за ядене. Въпреки това, не изпитваха глад. Не се чувстваха така, сякаш бяха сити, а сякаш усещането за глад изобщо не съществуваше. Това караше Рицарят да се притеснява, но той не отвори дума за този проблем. Те вървяха през деня, както и в здрача, който се промени само бегло и едва, когато настъпи същинската тъмнина, отново спряха.

Бяха на друга поляна, която много приличаше на първата. Гората около тях не се беше променила. Те седнаха на земята в сгъстяващия се мрак и се загледаха в тъмното. Рицарят не се замисли дали да не запали огън. Не им беше студено, не бяха и гладни и не им трябваше светлина. Можеха да виждат доста добре в тъмнината. Можеха да чуват звуци, които не трябваше да могат да чуват. Грифонът седеше малко по-далеч от другите двама, тъй като не желаше толкова скоро отново да изтърпи подигравките на Дамата и тъй като в никакъв случай не се чувстваше част от другите двама. Рицарят усещаше отдалечаването му, дори когато пътуваха; сякаш Грифонът осъзнаваше, че между тях винаги ще има стена. Създанието се разположи в сянката си и опъна безформеното си тяло, което сякаш се сля със земята.

Дамата седна с лице към Рицаря.

— Аз не те харесвам — каза му тя. — Искан ми се да те видя мъртъв.

— Зная — кимна той безизразно.

През целия ден тя бе останала мълчалива и вгльбена в себе си, беше пътувала покорно, но без да проявява някакъв интерес. Рицарят я беше поглеждал от време на време и понякога му се струваше, че е открито враждебна, а друг път я виждаше изгубена и диреща пътя като самия него. Тя се държеше сякаш беше въоръжена — висока, стройна и безстрашна — но в нея имаше някаква уязвимост, която не можеше да прикрие, а и не осъзнаваше много добре, сякаш това беше нещо ново и неочаквано за нея.

— Защо просто не ме отведеш обратно? — настоятелно запитва тя с неочаквана настойчивост в гласа си. — Какво ти носи всичко това? Нямаш враг, с когото да се биеш. Няма битка, която чака да бъде спечелена. Защо правиш това? Аз твой враг ли съм?

— Ти го каза.

— Единствено ти ме отвлече от моя дом! — извика тя отчаяно. — Само заради това! — Дамата се доближи напред по тревистата земя и застана доста близо. — Защо ме взе?

Той не можеше да отговори. Не знаеше защо.

— Твоят крал ти е заповядал да го направиш? Но защо?

Той не си спомняше.

— Какво иска от мен? Аз никога няма да му бъда от полза, независимо какво си мисли! Няма да му бъда нито жена, нито подкрепа! Ще бъда най-злият му враг, до края на живота си!

Рицарят вдиша от горския въздух, пое аромата на зелената свежест на листата и тревата, гнилата влага на почвата и острата сухота на кората на дърветата и на старата гора. Какви бяха отговорите на нейните въпроси? Защо той не можеше да си ги спомни? Той се вгльби в себе си с намерението да намери покой. Успокояваше се с това, че знаеше кой е и какво е направил. Чувстваше се по-сигурен при мисълта за своята сила и умения, при допира на оръжията към тялото му, в точно прилягащото му бойно облекло.

И все пак тежките му доспехи все още липсваха. Той беше почувствал, че бяха някъде наблизко, когато се принуди да застане между Дамата и Грифона, но те не се появиха. Защо беше това? Бяха близо до него и все пак оставаха скрити, сякаш играеха на котка и мишка. Неговите доспехи — те бяха просто предмети и въпреки това изглеждаха изпълнени с живот, какъв парадокс. Както медальона,

който носеше около врата си, така и доспехите му бяха част от неговата същност. Защо тогава не можеше да си спомни началото?

Дамата приличаше на мълчалива мраморна статуя пред него. Тя гледаше съсредоточено, с желание да проникне по-дълбоко в същността си, както усети той, но неспособна да го направи. Какво криеше тя от него? Нещо ужасяващо. Някакво дълбоко тайно признание.

Дамата скръсти ръце в скута си, а презрителният поглед отново пропълъзя по лицето ѝ.

— Ти нямаш власт — заяви мрачно тя. — Нямаш собствена воля, независим дух, с който да действаш. Ти си един инструмент и с теб борави този, който носи короната. Колко тъжно.

— Аз съм *поданик* на тази корона.

— Ти си неин роб. — Тя леко поклати глава, а гарвановата ѝ коса се раздвижи като потрепване на мрачна светлина. Очите ѝ се спряха върху него. — Не можеш да вземеш решение, което противоречи на заповедите на господаря ти. Не можеш сам да направиш някаква преценка. Взимаш ме, без да питаш защо. Задържаш ме, без да се чудиш защо го правиш. Правиш онова, което ти е наредено и не мислиш за причините за действията си.

Той не беше склонен да спори с нея. Никой нямаше да спечели от това. Рицарят не си падаше особено по словата; тя не бе обзета от неговото чувство за чест и подчинение. Те идваха от два различни живота.

— Кой е този крал, който ме има на разположението си? — устремено запита тя. — Кажете името му.

Отново, той не можеше; впери поглед в нея, хванат на тясно.

— Толкова ли си небрежен, че да не го знаеш? — настояваше тя, като заостряше краищата на гнева си с малко ирония. — Или пък се страхуваш да ми го кажеш? Кое от двете?

Той продължи да мълчи, но не успя да отмести погледа си.

Тя бавно поклати глава. Лицето ѝ имаше неумолим и студен вид, с нейната тъмна коса и бяла кожа, с разположението на челюстта ѝ и с блясъка в очите ѝ. Но тя беше и красива. Беше съвършена като нежен спомен, с който човек очарован прекарва времето си, като изтрива цялата му недовършеност и премахва всички недостатъци. Тя го омайваше, без да иска това, без дори да възнамерява да го направи,

притегляше го покрай гнева и отчаянието си, отвеждаше го отвъд това, което беше, към онова, което никога не трябваше да стане.

— Каквото и да ти кажа — насили се да изрече той — то няма да означава нищо.

— Поне опитай! — прошепна му тя и изведнъж в гласа ѝ се появи нежност. — Кажи ми нещо!

Но той не можеше. Той нямаше какво да каже. Имаше единствено себе си, а тя не искаше част от това. Тя искаше причини и не искаше да разбере, а той не можеше да ѝ даде нито едното. Рицарят се носеше по течението, точно както и тя, подхвърлен на някакво място, което не познаваше, поставен при обстоятелства, неразбираеми за него. Лабиринтът беше загадка, в която не можеше да вникне. А за да го стори, първо трябваше да се измъкне от него. Това, както той разбираше по интуиция, нямаше да бъде лесно.

— Изобщо ли нямаш никакви чувства към мен? — попита тя жално, но този път преправеният ѝ глас веднага я издаде.

— Моите чувства нямат място в това, за което съм предназначен. Аз правя онова, което се изисква от мен.

— Това, което се изисква от теб! — изкрещя тя, отново обзета цялостно от гняв и горчивина, като отметна настрана всякакъв вид на слабост. — Ти правиш това, което си изпратен да направиш, ти, покъртително жалко създание! Кланяш се и се подчиняваш, защото това е единственото, на което си способен! Какво се изисква от теб? Бих предпочела да ме изхвърлят в най-тъмната яма на тази земя, отколкото да прекарам и един миг от живота си в отделяне на внимание към нещо, което някой друг иска от мен да сторя!

Той се насили да се усмихне.

— Ето, че така и е станало — рече ѝ той. — Всъщност, къде сме сега, ако не точно там?

Тя се отмести назад, съкрушена и мълчалива. Поседяха така още дълго време. Грифонът вече спеше, дишането му бе носово и тежко, а кривите му крайници се размърдваха сякаш до китките и петите му лепваха горещо желязо. Дамата го погледна само веднъж и после отново отмести погледа си. Тя не поглеждаше назад. Не поглеждаше и към Рицаря. Взираше се в пространството над земята, на около стотина сантиметра на дясно от себе си, където тревата беше изсъхнала в сянката, а почвата беше напукана и превърната в прах. Дамата поседя

така още дълго време. Рицарят скришом я наблюдаваше, без наистина да го иска, но неспособен да се въздържа. Тя беше изпаднала в истинска беда, но изворът на нейното страдание оставаше отвъд онова, което тя му казваше. Това страдание беше огромно и внимателно стаено и надхвърляше беглите му догадки за неговия извор.

Той почувства някакво необичайно настръхване вътре в себе си. Трябваше да каже нещо, за да облекчи болката ѝ. Трябваше да направи нещо, за да смъкне това бреме от нея. Но не знаеше какво да бъде то. Тогава започна да се замисля над думите, които му изговори тя и над обвиненията, които му отправи. В тях имаше доза истина. Той беше отдал живота си на служба към някой друг, беше натоварен с чужди желания, свързан е нечия чужда кауза. Това бе същността на живота му като непобедим кралски воин. Един рицар в доспехи, чиито оръжия и силни страни побеждаваха във всички каузи — това беше заложено у него. Като се замислиш, изглеждаше съвсем малко. Той беше предопределен за тази работа и все пак всичко можеше да се побере в едно-единствено изречение. Това ли беше сборът от неговите части? Нищо повече ли нямаше у него?

Кой беше той?

— Знаеш ли какво ми причини? — ненадейно чу Дамата да го пита. Рицарят веднага вдигна очи. Тя не му отвърна с поглед и продължи да се вира в същата част от земята. Мокри следи се прокраднаха по двете ѝ страни, идващи от студените ѝ, празни очи.

— Знаеш ли? — прошепна тя в отчаянието си.

Сенките на нощта покриха с плаща си и Отвъдната земя. Осемте луни не се виждаха, а облаците се наслоиха по небето и прикриха звездите. Мракът беше наситен. Топлината на деня бе оставила въздуха безветрен и влажен, а цялата земя беше потънала в мълчание и напоена с топлина.

Горс се чувстваше приятно, докато се придвижваше от убежището си в голямата бърлога към гората отвъд нея. Той беше вълшебно създание и съществуваше в хармония с природата, независимо какво бе нейното предразположение. Горс се придвижваше напред като облак от мрачни мъгли — това беше състоянието, до което задържането му във вълшебната кутия го беше довело. Все пак

напоследък безплътният му образ беше започнал да се очертава и да добива някаква нова форма; свободата му връщаше лицето и тялото, които някога бе имал. Доста скоро и двете щяха да бъдат възстановени. Тогава той щеше да е готов да си вземе всичко от онези, които го бяха довели до това положение — отмъщение, желано до отчаяние.

Горс не беше мислил за нищо друго от векове насам. Някога той беше същество с огромна сила, създание, чиято магия бе ненадмината и страховита. Беше използвал магическото си могъщество по начини, които разгневиха и изпълниха с неприязън неговите родственици от света на вълшебните мъгли — свят, към който всички вълшебни същества принадлежаха — и те се обединиха, заловиха го, когато той се мислеше за неуязвим и го затвориха. Плениха го сред мъглите на вълшебната кутия — творение, което те бяха създали чрез своите вълшебства и от където нищо не можеше да избяга. На кутията бяха поставени и ключалки, така че Горс да не може да достигне до тях.

Затварянето му имаше за цел да го съкруши, да разбие волята му, да го накара да забрави всичко, което е знаел преди това и накрая да го превърне в прах. Усилията не се увенчаха с успех. Горс остана затворен за голям период от време, но не беше изгубил паметта си, а омразата му към онези, които му бяха сторили това, беше нараснала.

Беше нараснала наистина много.

Горс се носеше с лекота в тъмната нощ. Беше му необходимо малко време, за да стигне до целта си и затова не бързаше. Беше изчакал Хорис Кю и птицата да заспят, тъй като не искаше те да разбират какви са намеренията му, за да продължат да вярват, че той е техен приятел. Разбира се, не беше така. Човекът и птицата бяха само пионки, а Горс ги използваше за постигането на собствените си цели. Ако на тях им се искаше да вярват, че не е така, ако си избираха да го правят, защото бяха алчни и глупави, то така и трябваше да бъде. Такъв беше естественият ред на нещата. Те бяха смъртни същества и като такива, изобщо не можеха да се мерят с него. Те можеха да бъдат жертвани.

Той изкачи едно възвишение и се озова до самото Сърце. Спря се, за да пусне в действие сетивата за взор и слух, вкус и мирис и не откри нещо, което да не е наред или да го застрашава. Погледна напред през редовете от пейки и прагове, покрити с бяло кадифе, през полираната платформа и нейните подпори, край обкръжаващите

поляната прелестни лазури. Горс усети присъствието на вълшебната сила, която излизаше от недрата на земята — изворът на живот за цялата земя. Тази вълшебна сила беше огромна, а Горс все още не беше готов да ѝ се противопостави. Тази нощ той имаше друга задача. Посилната магия винаги можеше да се използва, за да прикрие триковете на някоя по-слаба. Точно това щеше да направи сега и Горс.

Той събра сили и изрече подготвените магическите думи. Огнени линии, които нито горяха, нито димяха, прорязаха повърхността на земята и изчезнаха в недрата ѝ. Отговорът не закъсна — рязък, стържещ тътен, изохкването на една грамадна каменна стена, която отвори зад себе си път. След още миг, тътенът заглъхна и отново настъпи тишина.

Горс зачака.

Тогава въздухът пред него се разцепи на две, сякаш беше направен от плат, като отначало само се разкъса, а след това отворът се разшири. От вътрешността на цепнатината избуча дълбок и зловещ гръм. В нощта се отвори дупка, а от дупката се зачу дрънчене и стържене на оръжията на някакви ездачи, както и сумтене и цвилене от техните коне. Звуците се усилиха до ужасяваща степен, докато ездачите набираха скорост. Свиреп вятър профуча през Сърцето, като прокъса знамената на върховете на техните пилони и запищя сред дърветата отвъд поляната.

Горс стъпи здраво на земята.

С този вятър и този шум, дошли изневиделица, онези, които той призова, оживяха отвъд измеренията на времето и пространството. Те образуваха редици от щитове и копия, бяха въоръжени до зъби и язدهа върху някакви безобразни същества, които не можеха да бъдат назовани. Пет огромни тъмни създания сред всички останали, изпускаха пара, въпреки влажния нощен въздух и техният дъх свистеше при допира с отворите на техните шлемове. Те бяха гъвкави и мрачни, като прозрачно — тъмни призраци, а миризмата, която се носеше от телата им, беше нетърпима.

Това бяха демоните от Абхаддон.

Най-отпред яздеше този, когото наричаха Марк, техният избран предводител. Той представляваше огромно ръбато същество със змии и гущери, издълбани по доспехите му и с отрязаните скалпове на своите врагове, окачени около врата му. Той махна с ръка към останалите, а те

настръхнаха с оръжия, готови за нападение. Като един те тръгнаха към Горс.

Горс ги остави да се приближат. Когато дойдоха на такова разстояние, че да могат да го проният с копията си, той изчезна пред очите им като проблясване на зелена светлина, отново се появи в образа на един от тях, след това за втори път се изпари и накрая пак се появи като чифт змийски очи. Тези очи се прокраднаха към доспехите им, започнаха да се умилкват около тях нежно, като показваха, че принадлежат на сродна душа. С магическа сила пресъздадоха образите на кошмарите, които някога Горс бе извършил над своите собствени съжителители и накара демоните да вкусят от неговата злоба.

Когато те със задоволство се убедиха, че той е един от тях, че той е толкова силен, колкото са и те и че ги беше призовал да се явят с някаква явна цел, Горс изсъска меко, за да ги накара да наострят уши за думите му и каза:

— Какво ще кажете да ви подготвя безпроблемно пристигане на Отвъдната земя?

Той спря, когато ги чу да ръмжат в очакване. Това беше прекалено лесно.

— Какво ще кажете, ако Отвъдната земя и нейните хора ви бъдат предадени завинаги?

Твърде лесно, наистина.

ВИДЕНИЕ

След като се раздели със Земната майка, Уилоу продължи за известно време пътя си през гората, към Елдъру, потънала в мисли. Беше светъл слънчев ден, изпълнен с аромата на диви цветя и зелени треви, а гората беше шумна и отвсякъде се чуваше песента на птиците. Беше красиво, топло и приятно под свода на големия широколистен лес, но Уилоу беше сляпа за всичко около себе си. Вървеше сред дърветата разсеяно, потънала някъде дълбоко навътре в себе си, обмисляйки отново и отново посланието на Земната майка, свързано с детето ѝ.

Думите я преследваха. Тя трябваше да събере пръст от този свят, от света на Бен и от света на вълшебните мъгли. Трябваше да ги смеси и да пусне в тях корен, за да може детето да се роди безопасно. Тя не знаеше колко време трябваше да отдели за това нещо. Не знаеше кога ще се роди детето ѝ. Не знаеше и къде ще се случи това. Не можеше да помоли някой друг да ѝ събере пръст; трябваше да го направи сама. Нямаше как Бен да дойде с нея. Той не можеше да ѝ помогне. Никой не можеше да ѝ помогне.

Е, не точно никой. Щеше да има водач, избран от вълшебните хора, за да я направлява в последните две части от нейното пътуване. Но кой ли щяха да ѝ изпратят те?

Тя почувства вътрешен хлад, въпреки че денят беше горещ. Едва не беше загинала при своето единствено посещение в света на Бен, така че не пазеше особено мили спомени оттогава. Вълшебните мъгли бяха още по-неприятен случай, тъй като те ѝ бяха съвсем непознати. Ужасяваше се при мисълта какво може да ѝ се случи там. Едно някогашно вълшебно създание беше дори още по-уязвимо на техните вероломства, отколкото един човек. Мъглите можеха така да те объркат, че да подкопаят разума и силите ти, и да те променят коренно, като накрая се окажеш съвсем изгубен. Мъглите пробуждаха тъмните ти страхове, които си пазил дълбоко скрити вътре в себе си, вдъхваха им живот, даваха им необходимата сила, за да те разрушат. Животът

сред мъглите беше неосезаем — творение на съзнанието и въображението. Той беше магически и непрекъснато се менеше. Действителността беше такава, каквато я сътвориш, представляваше тресавище, което можеше да те погълне, без да остане и следа от теб.

Страхата си към света на вълшебните мъгли Уилоу беше наследила от своите предци, онези, които някога бяха вълшебни хора и които бяха напуснали онзи свят. Не всички нейни предци го бяха напуснали, разбира се. Някои бяха останали там, задоволени от своето безсмъртие. Някои още живееха там и все още бяха вълшебни хора. Понякога тя чуваше в съня си гласовете им, в сънищата ѝ те я викаха, настояваха тя да се върне обратно към техния начин на живот. Откакто някогашните вълшебни хора напуснаха вълшебните мъгли, бяха изминали стотици години, но гласът, нашепващ за завръщане, никога не заглъхваше.

Това беше част от нейния живот, както и от живота на всички някогашни вълшебни същества. Отгоре на всичко сега тя трябваше да се върне там, въпреки предупрежденията да не го прави, въпреки заръките, стриктно предавани от родители на деца от всички някогашни вълшебни хора. „Ти никога не можеш да се върнеш“ казваха те. Но сега тя щеше да го направи. Щеше да рискува разума и живота си в името на своето дете. Нейните нужди стояха против нуждите на детето ѝ — противоречие, което заплашваше да я разкъса на две части.

Тя вървеше напред, в спор със самата себе си. Гората започна значително да се променя — дърветата ставаха все по-високи, видът на земята едва-едва се изменяше и тя разбра, че приближава Елдърю. Уилоу не възнамеряваше да влезе в града. Там беше баща ѝ, а тя не искаше да го вижда. Той беше Речният господар, владетел на някогашните вълшебни хора и господар на Езерната страна. Те никога не бяха имали много близки отношения и се бяха отчуждили още повече, когато тя се бе съобразила със собствените си желания и беше отишла при Бен Холидей, когато той за пръв път стъпи на Отвъдната земя. Тя знаеше, че е предопределена за Бен, както и той за нея и че те ще споделят живота си и тя бе решила, че независимо от последствията, ще намери начин да бъде с него. Не ѝ помогна много фактът, че Бен се пребори за трона, докато останалите, които жадуваха за власт над Отвъдната земя, в това число и нейният баща, се надяваха, че той няма да успее. Не ѝ помогна и обстоятелството, че тя свърза живота си с него, с едно човешко същество и остави своя народ. Уилоу още повече се отдалечи

от баща си заради близостта със своята майка. Речният господар все още беше влюбен в нея, единствената жена, която бе желал и която не можеше да притежава. Той бе дал живот на Уилоу след единствената нощ, прекарана с нейната майка, а след това тя, една горска нимфа, която бе толкова дива, че не можеше да живее никъде другаде, освен в най-гъстата гора, се завърна към стария си живот. Речният господар я бе търсил много и дори се беше опитал да я улови на няколко пъти, но всичките му усилия бяха отишли напразно. Майката на Уилоу нямаше да се върне при него. Това, че тя се явяваше понякога на Уилоу и танцуваше за нея по своя вълшебен начин, като така споделяше чувства и мечти, които казваха повече от думите, беше прекалено много за Речния господар и той не можеше да го понесе. Той имаше много жени и много повече деца. Трябваше да е доволен от това. Все пак не беше. Уилоу си помисли, че без нейната майка до него, той никога няма да бъде.

Тя продължи пътя си през проход от огромни бели дъбове и мъхнати цикории, отвеждащи към сребърното течение на един поток, който лъкатушеше към Ирилин. Уилоу вървеше към старите борове, където при падането на нощта майка ѝ щеше да дойде при нея. Тя се замисли за своя предишен начин на живот, за живота преди идването на Бен, когато пребиваваше тук, в Езерната страна, като дете на Речния господар. Уилоу си спомни, че е била сама през по-голямата част от времето и никога не се е чувствала обичана. Сила ѝ вдъхваше непоклатимата вяра в бъдещето, мисълта за Бен и за нейния живот с него, обещанието, направено ѝ от Земната майка, когато беше още малко дете, мечта, която я насърчаваше и която я крепеше. Осъществяването на тази мечта бе свързано с дълъг период на очакване, помисли си тя, но колкото и да е бил дълъг, чакането си заслужаваше. Уилоу стигна до потока, продължи по течението му, докато не стигна до една плитчина и там го пресече. Тогава тя за първи път почувства нечий поглед върху себе си и спря. Този поглед беше дързък и неотклонен. Тя се обърна към него, но погледът вече го нямаше. Той беше на някое някогашно вълшебно създание, точно като нея, най-вероятно на служба при баща ѝ. Трябваше да се досети, че не би могла да влезе в Езерната страна без никой да я забележи. Трябваше да се досети, че баща ѝ няма да го допусне.

Тя въздъхна. Сега, когато той знаеше, че е там, щеше да настоява да говори с нея. Можеше дори да чака точно тук, където беше тя.

Уилоу се обърна отново към потока и се наведе, за да отпие от бързеите. Водата беше чиста и имаше добър вкус. Тя се огледа в една бляскава вълничка, която в същия момент преминаваше край нея. Видя се като дребна и слаба жена, на вид почти като момиче, с големи и открити очи, с гъста коса, която се спускаше от главата ѝ и изтъняваше като фина паяжина надолу, от лактите към коленете ѝ — цялата оцветена в различни нюанси на зеленото. Уилоу^[1] бе този образ, отразен от водата на потока, но освен това, през определени интервали от време, тя се превръщаше и във върба — дървото, на чието име бе кръстена, последствие от генетичния ѝ строеж, а сега и причината за това пътуване, на което беше изпратена. Уилоу си помисли за миг колко различни щяха да бъдат нещата, ако в жилите ѝ течеше друга кръв, ако беше създадена от други родители. Все пак само един миг бе достатъчен за такава мисъл. По същия начин тя можеше да се замисли какво щеше да се случи, ако беше родена като човешко същество.

Уилоу се изправи и пред нея застана Речният господар. Той беше висок и слаб, кожата му бе почти изцяло обагрена в сребристо и беше груба и бляскава, косата му беше черна и гъста, покриваше тила му и стигаше до лактите на ръцете му. Горското му облекло свободно прилягаше към тялото му и се сливаше с околността, а през кръста беше препасан с колан. Носеше малка корона на главата си, като знак за своето положение. Чертите на лицето му бяха остри и дребни, нос почти липсваше, устните му представляваха опъната линия, която не даваше показ на някакво изражение.

— Дори като за теб, идването ти беше доста бързо поздрави го тя.

— Трябваше да бъда бърз — отвърна той, — тъй като дъщеря ми очевидно не възнамеряваше да ме посети.

Гласът му беше дълбок и равен. Владетелят беше сам, но тя знаеше, че подчинените му са някъде наблизо, скрити зад дърветата, застанали така, че да чуват какво се говори, за да могат бързо да се отзоват, ако бъдат повикани.

— Прав си — каза тя. — Не възнамерявах.

Нейната откровеност го накара да се замисли, преди да каже нещо.

— Това са доста дръзки думи за едно дете, което говори с баща си. Може би вече си прекалено добра за мен, откакто си жена на Великия господар? — Частица гняв пропълзя в гласа му. — Забрави ли коя си и откъде идваш? Забрави ли корените си, Уилоу?

Не ѝ убегна преправения тон.

— Нищо не съм забравила. Нещо повече, спомням си всичко доста добре. Не се чувствам добре дошла тук, татко. Смятам, че да ме видиш, не е особено приятно за теб.

За миг той се взря в нея и след това кимна.

— Смяташ, че е така заради майка ти нали? Заради моите чувства към нея? Може би е така, Уилоу. Но аз се научих да отбягвам тези чувства. Намирам, че трябва да го правя. Все пак, нея ли си дошла да видиш?

— Да.

— Заради детето, което очакваш?

Тя се усмихна, без да успее да се въздържи. Трябваше да се досети. Речният господар имаше шпиони навсякъде и Уилоу не можеше да направи опит да скрие вестта от него.

— Да — отвърна тя.

— Твоето дете от Холидей, наследникът на трона. Каменното лице на баща ѝ беше безизразно, но гласът му издаваше нещо от чувствата, които таеше. — Трябва да си щастлива, Уилоу.

— А ти не си — меко изрече тя.

— Това дете не е от някогашните вълшебни същества и следователно не е едно от нас. То е наполовина човек. Щеше ми се нещата да не стоят така.

Тя поклати глава.

— Ти виждаш всичко, както ти е угодно, татко. Детето е на Бен Холидей и следователно е още една пречка в усилията ти да овладееш трона на Отвъдната земя. Сега не можеш просто да дочакаш Бен да слезе от него. Сега ще си имаш работа и с неговото дете. Нямах ли точно това предвид?

Речният господар дойде напред, за да застане право срещу нея.

— Няма да споря с теб — каза той. — Разочарован съм, че ти нямаше намерение да ми известиш за раждането на моя внук. Ти щеше да кажеш на майка си, а мен щеше да оставиш да разбере по друг начин.

— Не беше толкова трудно за теб, нали? — попита тя. Не и с всички твои шпиони, които могат да ти кажат.

Настъпи период на тежко мълчание, докато те се гледаха очи в очи, силфидата и духът, дъщерята и бащата, разделяни от разстояния, които никога нямаше да бъдат измерени.

Речният господар отмести погледа си. Слънцето проблесна в сребристата му кожа, докато той се взираше към сенките на големите горски дървета.

— Това е моята родна земя. Това са моите хора. За мен е важно да мисля преди всичко за тях. Ти си забравила какво означава това. Ние не виждаме нещата по същия начин, Уилоу. Никога не сме го правили. Никога не съм бил достатъчно близо до теб, за да намеря начин да го направя. Част от вината за това е и моя. Ти беше загубена за мен заради отказа на майка ти да живее с мен. Не можех да те погледна, без да видя и нея.

Тя вдигна рамене — бавно и преднамерено движение, сякаш за да отхвърли онази страна от миналото, която той сега не можеше да проумее.

— И все пак аз те обичах, детето ми. Все още те обичам — продължи той и отново я погледна. — Не го вярваш, нали? Не можеш да го приемеш.

Тя усети нещо вътре в себе си да потрепва, спомен за времето, когато не искаше нищо повече от тази обич.

— Ако ме обичаш — внимателно започна тя, — тогава дай ми дума, че винаги ще закриляш детето ми.

Той я погледна продължително и настойчиво, сякаш видя в нея някой друг. След това постави едната си ръка върху гърдите си. Тя се изненада, като видя колко набръчкана е станала. Речният господар остаряваше.

— Дадено — рече той. — До такава степен, до каквато мога да направя това, моят внук ще бъде закрилян. Той се спря. — Но не беше необходимо да искаш думата ми за това.

Уилоу задържа погледа си.

— Мисля, че може би беше необходимо.

Речният господар отпусна ръката си.

— Твърде груба си с мен. Но аз те разбирам. — Той погледна към небето. — Сега отиваш ли при майка си или ще дойдеш с мен в града,

в моя дом? Майка ти — бързо рече той, — няма да дойде до полунощ.

Уилоу се поколеба и за миг си помисли, че ще приеме поканата му, тъй като усети, че бе отправена от любезност, а не от двуличие. След това тя поклати глава.

— Не, ще продължа — каза тя. — Имам... нужда да остана сама, преди да я видя.

Баща ѝ кимна, сякаш беше очаквал този отговор.

— Мислиш ли, че тя...? — започна той, но после спря, неспособен да продължи.

Уилоу зачака. Той погледна настрани и после отново към нея.

— Мислиш ли, че тя ще танцува и за мен?

Уилоу изведнъж изпита тъга за баща си. За него беше трудно да зададе този въпрос.

— Не, не мисля така. Тя дори няма да се появи, ако ти дойдеш с мен.

Той отново кимна, тъй като очакваше и този отговор. Тогава тя се протегна и хвана ръката му.

— Но аз ще я попитам, дали не би танцувала за теб някой друг път.

Неговата ръка стисна по-здраво нейните. За още един миг те останаха така съединени и тогава Речният господар отново заговори:

— Ще ти кажа нещо, Уилоу. Дали ще ми повярваш или не, ще решиш сама. Но моите сънища са сигурни, а виденията ми казват истината и от всички някогашни вълшебни същества аз съм най-могъщият и съм най-близо до старите привички. Ето защо, послушай ме. Още преди да ме осведомят за раждането, аз вече знаех за детето. Бях го сънувал преди това. Сънищата ми казаха това. Пътят на твоя живот е белязан с идването на това дете. Ти трябва да намериш сили, за да устоиш на промените, които то ще донесе със себе си — и ти, и Великият господар, и двамата.

Уилоу преглътна ненадейно обзелия я страх.

— Виждал ли си лицето на моето дете? Виждал ли си нещо, което можеш да ми кажеш?

Речният господар бавно поклати глава.

— Не, Уилоу. Сънищата ми за твоето дете са прекалено общи за особеностите, които ти искаш да научиш. Сънищата ми са сенки и светлина върху пътя на живота и нищо повече. Ако ти трябват

подробности, говори със Земната майка. Може би нейните видения са по-избистрени от моите.

Уилоу кимна. Той нямаше да разбере, че тя вече е говорила със стихията. Земната майка нямаше да допусне това.

— Ще направя така, както ти предлагаш. Благодаря ти.

Тя пусна ръката му и пристъпи назад. След това тръгна към гората.

— Ти няма да се опиташ да ме последваш, нали? — Уилоу се обърна назад, сякаш за да се предпази.

Баща ѝ отново поклати глава.

— Няма. Не забравяй да попиташ за танца.

Тя се обърна напред.

— Няма да забравя.

След това Уилоу продължи напред и повече не се обърна.

Останалата част от деня измина сред прииждащите бавни бризи и удължаващи се сенки; слънцето се запъти на запад през безоблачното небе и накрая изчезна зад хоризонта, като разля над себе си пурпурни отблясъци. Уилоу седна на края на поляната, която се намираше на сред старите борове и зачака падането на нощта и идването на майка си. Тя бе пристигнала рано и прекарваше времето си в размисли за развитието на своя живот. Оказа се, че има нужда да го прави.

Когато Уилоу беше още малка, тя често идваше при старите борове, за да търси майка си. Идваше, водена от нуждата да разбере каква е майка ѝ, както и от чувството, че идвайки тук, ще може да бъде наясно със себе си. Земната майка я бе предупредила, че майка ѝ може да не се появи дълго време, че тя може да остане мълчалива и дори да се страхува да се изправи срещу дъщеря си, която е изоставила. Все пак, Уилоу беше решена да я намери, беше станала по-упорита, отколкото някой би очаквал, дори и след думите на Земната майка.

Но тогава Уилоу не беше онова, което другите очакваха да бъде. Тя започна живота си като малко, срамежливо, замислено дете, не много хубаво, без майчина закрила или дори бащински интерес и затова нямаше причина някой да си помисли, че това някога ще се промени. Все пак тя изненада всички. Земната майка ѝ помогна с куража и заръките, които ѝ даваше, но най-вече самата Уилоу бе тази,

която се справи с промяната и го стори със своята решителност. Отначало тя не говореше за това. Тъй като бе оставена да се грижи сама за себе си, тя отрано научи, че ако наистина желае нещо, ще трябва да излезе и да си го вземе сама. Научи се да заляга, да запретва ръкави, да работи усилено и да бъде търпелива. Разбра, че ако наистина много силно искаш нещо, то винаги ще намериш начин да си го получиш. Упоритостта бе заложена у нея; останалото дойде покъсно. Тя стана красива, въпреки че никога не го беше мислила за себе. Другите я намираха за поразителна; Уилоу гледаше на себе си като прекалено екзотична. Тъй като ѝ се бе наложило да направи доста неща за себе си, тя се научи на увереност и прямота. Научи се да не се страхува от никой и нищо. Разви уменията и знанията си със същата огнена решителност, с която подхождаше и към всичко останало. Уилоу не постъпваше така поради някакъв страх от неуспех; на нея никога не ѝ беше хрумвала мисълта, че може да се провали. Тя го правеше, защото това беше единственият начин, който познаваше.

И накрая, тя чака повече от три години майка ѝ да се появи. Ходеше при старите борове поне веднъж седмично. Чакаше там през деня, а понякога и през последвалата нощ. Чакането беше трудно, но не и непоносимо. Въпреки че никога не бе видяла майка си, Уилоу усещаше нейното присъствие. Чувството идваше с едно изшумоляване на листата, с тих звук от някое животно, с шепота на вятъра или с аромата на някакви непознати цветя. Никога не беше по един и същи начин, но винаги се познаваше. След това, обнадеедена, Уилоу казваше на Земната майка, която кимваше и отвръщаше:

— Да, това наистина е била майка ти. Наблюдала те е. Преценявала е. Може би ще се покаже някой ден.

И един ден тя го направи. В полунощ, в средата на лятото, майка ѝ се появи сред лунното сияние, като се извиваше и правеше големи скокове, от горските дървета към поляната, за да танцува за своето дете, което толкова дълго я бе чакало. В танца имаше някаква вълшебна сила и тогава Уилоу разбра завинаги, че животът ѝ ще бъде невероятен и изпълнен с чудеса.

Сега, след като толкова години и толкова посещения при старите борове бяха изминали оттогава, Уилоу отново бе тук. Беше дошла, за да каже на майка си за детето, което носеше, за пътуването, което щеше да предприеме и за получените предупреждения. Чувствата ѝ

бяха твърде противоречиви. От една страна се радваше от приближаващото раждане на детето, дадено ѝ от Бен; от друга беше уплашена заради предстоящото пътуване и се притесняваше заради предупрежденията, които Земната майка и баща ѝ бяха отправили към нея. Последното я тревожеше най-много, защото това бяха предупрежденията на две от най-силните, способни на магии, същества на Отвъдната земя, като и двамата настояваха тя да бъде нащрек; предупреждаваха, че това дете, което тя толкова желае, ще промени целия ѝ живот.

Уилоу се опитваше да отсее чувствата си, докато очакваше настъпването на мрака. Тя мислеше и за предупрежденията, които получи. И при двете нямаше никакви нови проблясъци. Разсъжденията ѝ бяха просто средство, с което да спечели увереност в разума и в чувствата си. Ако Бен бе тук, тя щеше да поговори за всичко това с него. И тъй като него го нямаше, тя беше принудена да използва начините, които познаваше още откакто беше малка и растеше в самота.

Най-вече Уилоу се надяваше, че майка ѝ ще може да ѝ помогне. Те щяха да поговорят така, както винаги бяха правили, чрез танца на горската нимфа. Този танц щеше да събуди видения, а от своя страна виденията щяха да предизвикат разбиране. Така бе ставало много пъти. Уилоу се надяваше, че и сега танцът ще помогне.

Здрачът се сгъсти и по небето се появиха звезди. На север в простора се виждаха две луни, не много високо над хоризонта; едната беше бледоморава, а другата — с цвят на праскова. Нощният въздух бе изпълнен с аромат на борови иглички и диви цветя, а поляната беше умълчана. Уилоу седеше и мислеше за Бен. Искаше ѝ се сега той да е с нея. Всичко щеше да бъде много по-лесно, ако той беше тук. Тя не обичаше да бъде далеч от него. Чувстваше, че нещо ѝ липсва.

Беше почти полунощ, когато майка ѝ дойде. Тя изскочи зад дърветата с поредица от безшумни движения, които я отвеждаха от едно сенчесто място на друго. Тя беше малко ефирно създание с дълга сребърна коса, бледозелена кожа, като тази на Уилоу и тяло на дете. Не носеше дрехи по себе си. Тичаше по краищата на поляната, сякаш вкушаше от водите на някакво осветено от лунните лъчи езеро и след това изчезна зад дърветата, за да се скрие.

Уилоу застина в очакване.

Майка ѝ се върна с едно проблясване на сребрилата си кожа, бързо се завъртя около нея, като допря с пръсти страните ѝ, сякаш с кадифе и после отново изчезна.

— Мамо? — тихо я повика Уилоу.

Миг по-късно майка ѝ танцуваше пред дърветата, по средата на звездната светлина, която лъкатушеше сред големите клони. Нимфата се извиваше и се въртеше и скачаше сред лъчистото сияние, ръцете ѝ плавно се движеха, като се протягаха към дъщеря ѝ. В ответ Уилоу вдигна своите. Те не се докоснаха, но потоците от думи започнаха да текат между тях, отекващи единствено в съзнанието и тогава от мислите започнаха да се раждат видения.

Уилоу си спомни за своето обещание към баща си и заговори първо за неговото желание да погледа танца на нимфата. Майка ѝ на мига се отдръпна назад и тя остави въпроса нерешен. Уилоу разказа за Бен и за живота в Сребърния дворец. Този път в отговора на майка ѝ имаше щастие, въпреки че то беше незначително и премерено, тъй като тя не можеше да разбере живота отвъд гората и танците — живот, отвъд нейния собствен. По някакъв безпристрастен начин майката се радваше за Уилоу. Тя не бе способна да направи нищо повече. Уилоу се беше научила да взема онова, което майка ѝ предлагаше и да извлича от него всичко.

След това тя остави майка си да ѝ говори чрез своя танц и на свой ред да сподели радостта, която изпитваше. Някога Уилоу смяташе, че тази радост беше въодушевена радост. Сега ѝ се струваше, че въодушевляването липсва, че това всъщност е едно необичайно празно, ограничено щастие, затворено в границите на самодоволството и личното своеволие, лишено от интерес или загриженост за другите, крайно объркващо и някак тъжно. Уилоу знаеше, че нито една от двете не можеше напълно да разбере другата. Все пак те споделяха онова, което можеха, отвърщаха с подкрепа и благодарност, затвърждаваха връзката, която съществуваше между тях.

След това Уилоу каза на майка си за детето и за пътуването, което щеше да я отведе от Отвъдната земя на Земята, а после и до вълшебните мъгли и отново обратно.

Отговорът на майка ѝ дойде незабавно. Танцът стана по-див и изпълнен с ярост. Тишината на нощта се задълбочи още повече, а светът отвъд осветената от звездите поляна се плъзна още по-надалеч в

мрака. Останаха само майката, дъщерята и танцът, който съществуваше между тях. Уилоу гледаше, изпълнена със страхопочитание пред грацията на майка си, наблюдаваше нейната красота и силно присъствие, както и инстинктивния отговор на необичайната необходимост на дъщеря ѝ.

Така сред странните, невероятни извъртания и обрати на танца, се появи видението, което Уилоу очакваше да съзре. То се въздигна в светлината, за да изпълни пространството между тях.

Но видението не беше свързано с нейното дете, а с Бен. Той се бе изгубил, тя го почувства — изгубен по начин, който не можеше да осъзнае. Той беше себе си, но същевременно бе и някой друг. Не беше сам. С него имаше още двама и тя потрепери, когато разбра кои бяха те. Нощната сянка — вещицата и драконът Страбон. И тримата газеха сред блато от мъгли и сива светлина, която излизаше както отвътре, така и отвън. Те пътуваха напред безнадеждно и търсеха нещо, което тя не можеше да види; отчаяно се хвърляха в напразни усилия да го намерят.

Тогава тя съзря и себе си — погълната от подобна мъгла и сивота, изгубена като тях и също диреща нещо. Тя бе близо до тях, но същевременно и много далеч, достатъчно близо, за да ги докосне, но всъщност не се виждаше никъде. Танцуваше и се въртеше през призма от светлина и не можеше да се спре.

Имаше и още нещо. В едно неуловимо потрепване на шума и светлината, видението разкри още един последен кошмар. Той се отнасяше за това, което щеше да се случи и тя успя да разбере, че Бен бе забравил за нея, като и тя за него. Тя видя това да се случва сред мрака на сенките. Те се отдалечаваха един от друг. Те никога нямаше отново да се намерят.

Бен, чу тя отчаяния си глас. Бен!

Когато видението избледня, Уилоу се оказа съвсем сама. На поляната нямаше никой, а майка ѝ си беше отишла. Уилоу седеше, като се вираше в пространството, където майка ѝ бе танцувала и се опита да разбере какво ѝ бе показала тя. Не бе научила нищо за детето си. Всичко се отнасяше за Бен. Защо? Бен беше в безопасност в Сребърния дворец, а не изгубен сред мъгливата тъмнина. А и при

какви обстоятелства той би се събрал с Нощната сянка и Страбон, негови заклетни врагове?

В това нямаше никакъв смисъл, което като цяло я влудяваше още повече.

Сега нейната дилема беше още по-остра. Тя искаше да се обърне и да се върне в Сребърния дворец незабавно, за да се увери, че Бен е добре. Желанието ѝ беше толкова силно, че тя бе на ръба на мисълта да потегли без повторно да се замисли.

Но Уилоу знаеше, че не може да направи това. Сега цялото ѝ същество бе отдадено на нейното дете, както и на пътуването, което щеше да осигури безопасното му раждане. Сега не можеше да си позволи да се товари и с други грижи, независимо за кого се отнасяха, независимо колко важни бяха те, поне докато не извършеше пътуването, на което я изпрати Земната майка. Бен щеше да се съгласи с това. Всъщност, той самият щеше да настоява за това. Засега тя трябваше да пренебрегне онова, което видението ѝ бе показало. Щеше да остави събитията да продължат по своя ход, докато не ѝ се отдаде възможност да направи нещо, за да може пряко да ги засегне.

Тогава тя се изправи. Беше по-уморена, отколкото бе очаквала, изтощена от нещата, които ѝ се случиха през този ден. Отиде до средата на осветената от звездите поляна. Наведе се над мястото, където майка ѝ бе танцувала и започна да рови в земята е ръце. Не беше трудно: почвата беше мека и лесно се събираше. Тя загреба няколко шепи и ги изсипа в торбата, която носеше за допълнителна храна — тази пръст бе една част от магията, от която се нуждаеше детето ѝ. Уилоу здраво завърза торбата, взе я в ръце и отново я привърза към кръста си.

След това погледна на изток. Небето започваше да се развиделява. Танцът беше продължил през по-голямата част от нощта.

Уилоу се обърна към поляната, за да хвърли последен поглед. Тя оставаше безлюдна и смълчана, с древните борове, застанали като мълчаливи свидетели, които никога нямаше да кажат какво бяха видели. Толкова много неща се бяха случили там през годините, толкова много бяха останали неизличима част от живота ѝ. А сега и това.

— Сбогом, мамо — тихо рече тя, като говореше повече на себе си. — Искан ми се да можеше да дойдеш с мен.

Уилоу постоя малко така, като мислеше за видението и затвори очите си сякаш срещу това, което чувстваше. Защо за Бен? Ами ако видението наистина беше вярно? Тя стисна по-силно очи, за да накара въпросите да си отидат.

Когато отново ги отвори, тя вече мислеше за нещата, които ѝ предстояха. Земята, светът на Бен, някъде зад вълшебните мъгли, където трябваше да събере от втория вид пръст. Но къде в този свят? На кое място трябваше да иде? Каква почва щеше да е необходима? Какъв вид магия?

А и нейният водач...?

Тогава тя видя котаракът, седнал върху един дънер, ближейки предните си лапи. Той беше обагрен в сребристо, а лапите, муцуната и опашката му бяха черни. Беше гъвкав и добре охранен и не изглеждаше да е неопитомен. Котаракът спря да ближе лапите си и впери в Уилоу смарагдовите си очи, толкова бляскави, колкото нейните собствени. Тя имаше странното усещане, че животното е очаквало именно нея.

Познавам този котарак, изведнъж осъзна Уилоу.

— Така е, наистина — каза той.

Уилоу кимна безмълвно. Трябваше да се досети. Вълшебните хора ѝ бяха изпратили Еджууд Дърк.

[1] Willow — върба (англ.) — Бел.пр. ↑

КРИСТАЛНО ОКО КЪМ СЪЗНАНИЕТО

Хорис Кю пътуваше към Сребърния дворец, като нервно си подсвиркваше под лъчите на обедното слънце. Още няколко километра, най-много още два или три и тогава онези щяха да разберат. Очакването се смесваше с вълнение и предизвикваше някакво парещо чувство в стомаха му. Той обилно се потеше, а това не беше само заради жегата. От тика окото му диво подскачаше. Изглеждаше сякаш жонглира с невидими топки.

Хорис тревожно погледна над рамото си. Нямаше проблеми, всичко си беше на мястото. Товарното муле все още беше вързано за другия край на въжето, което той държеше в ръката си и смирено вървеше зад него. Двата сандъка все още бяха здраво привързани върху товарното седло. Бигар продължаваше да си седи върху тях.

— Гледай си пътя, Хорис — каза папагалът.

— Просто проверявах — раздразнено отвърна той.

— Не се тревожи. Точно затова съм отново тук. Просто продължавай да вървиш. Продължавай да се местиш от крак на крак. Гледай да не се прекатуриш.

Хорис Кю почервения. *Гледай да не се прекатуриш! Ха-ха! Голяма шега!*

Като все още гледаше над рамото си, той отвори уста, за да каже на птицата да мълчи, препъна се и на мига се катурна по лице. Пътят беше пращен и сух и той изора с носа си една средно голяма бразда върху повърхността. След което се надигна с уста, пълна с пясък. Отново се изправи на крака и ядосано се изплю.

— Не казвай и думичка, Бигар! — рязко каза Хорис и започна да изтърсва дрехите си. Снагата му, прилична на плашило, се изкриви от поредица неконтролируеми и недодялани движения, докато той почистваше дрехите си.

— Имаше бразда! Бразда! Ако не ме беше разсеял, щях да я видя и нищо нямаше да се случи!

Бигар отегчено въздъхна.

— Защо просто не направиш някой фокус, с който да ни пратиш карета, за да можем с нея да стигнем до двореца, Хорис? Или може би кон. Конят също ще свърши работа.

— Кон! Чудесна идея — кон! — Хорис гневно стисна ръце. — Предполага се, че ние сме молители! Не помниш ли плана?

Мулето широко отвори уста и силно изрева.

— Млъкни! — бясно изкрещя Хорис.

Бигар премига и замислено поклати глава.

— Да видим, какво казваш за плана? А, да! Планът! Сега си спомних. Този, от който няма да има никаква полза.

— Не казвай това!

— Да не казвам кое? Че от плана няма да има полза ли?

— Ш-ш-шт! — предупреди го вбесен Хорис и сви глава между раменете си, сякаш за да се предпази и бързо се огледа наоколо, а окото му подскочи. — Той може да ни чува!

— Кой, Горс ли? Точно тук, под обедното слънце, насред тази пустош? — Бигар подсмръкна. — Съмнявам се. Той е нощно същество и не се излага на продължителна слънчева светлина. Вампир, мисля, че така го наричат.

Хорис сърдито го погледна.

— Доста си смел, когато той не е наблизо, нали?

— Просто знам къде ми е силата.

— Не го забелязах миналата нощ. Не си спомням да си казал нещо за това, че от плана няма да има никаква полза, когато той ни го обясняваше.

— Значи ти смяташ, че планът е добър, така ли, Хорис? Вярно ли е? Мислиш, че ще проработи?

Хорис предизвикателно стисна челюстта си, застанал на средата на пътя, обърнат с лице към мулето и към птицата, с юмруци върху бедрата си. Приличаше на боксьор, повел в резултата.

— Разбира се, че ще проработи! — заяви той.

Бигар презрително подсмръкна.

— Е, така значи. Няма да споря. Какъв е смисълът да противореча на това същество, този Горс, ако ти ще се мотаеш наоколо и ще кимаш в знак на съгласие при всяка недодялана идея, която му хрумне? Какво очакваш да направя аз, Хорис? Не мога да те предпазя от самия теб. Ти не би се вслушал в никого, щом разсъждаваш така.

Със сигурност не и в мен. Преди всичко, аз съм просто твоят домашен любимец.

Хорис изскърца със зъби.

— Домашните животни трябва да уважават господарите си, Бигар. Кога смяташ, че ще започнеш да го правиш?

— Вероятно, когато си намеря господар, който си струва усилията да го правя!

Хорис издиша, като едновременно с това изсъска.

— Грешката не е у мен! Аз не съм сгрешил по никакъв начин! Горс е тук заради теб! Преди всичко, ти си този, който го призова тук!

Бигар щракна с клюн.

— Ти си този, който каза магическите думи, доколкото си спомням!

— Ти ми каза да го направя!

— Е, не трябваше да го правиш!

Хорис изпусна въжето на мулето. Трепереше целият. Беше горещо тук, под обедното лятно слънце, без сянката на горските дървета, върху прашния и сух път. Дрехите, които носеше — молителски одежди — бяха от груб плат, изпускаха неприятна миризма и по тях се забелязваха петна от пот. Хорис вървеше така някъде от полунощ, защото Горс го искаше пред вратите на двореца точно преди залез-слънце днес, за да могат да го оставят да пренощува в двореца. Той беше изморен и гладен (за молителите не се полагаше и храна, освен ако можеш да изтърпиш тези безвкусни Тъжносмейки), а търпението му започваше да се изчерпва.

— Виж, Бигар — обърна се Хорис към птицата толкова спокойно, колкото можеше. — Не мога повече да споря с теб. Ти имаше възможност да кажеш нещо преди това и не се възползва. Така че слушай — планът ще успее, схващаш ли? Ще успее! Може ти да не смяташ така, а може и аз да не го мисля, но щом като Горс е казал, че ще успее, значи така и ще бъде!

Той се прегъна напред като тръстика при силен вятър.

— Видя ли колко лесно се отърва Горс от Холидей? — продължи той. — Както и от Страбон, а и от Нощната сянка? Ето как, Бигар! — и Хорис драматично стисна пръстите си. — Това същество притежава много сила, в случай, че не си забелязал. Сега, след като кралят, вещицата и драконът вече ги няма, кой ще му се изпречи на пътя? Ето

затова планът ще успее. И точно затова аз нямам намерение да задавам глупави въпроси!

Птицата погледна надолу към него.

— Трябва да се вслушаш в себе си, Хорис. Наистина трябва. Отърва се от Холидей, и от вещицата, и от дракона, нали? — Бигар щракна с клюна си, за да имитира жеста му. — Хрумвало ли ти е някога, че той може да се отърве така лесно и от нас? Имам предвид, всъщност, за какво той има нужда от нас? Задавал ли си си този въпрос? Ние сме момчета за поръчки, Хорис. Това е всичко, което представляваме. Ние тичаме нагоре-надолу, вършим неща, които той не може да свърши сам, но веднъж, след като ги свършим, тогава — какво? Ако този така наречен план успее, за какво ще му трябваме ние след това?

Изведнъж Хорис Кю усети как стомахът му се свива. Може би Бигар беше прав. Пред очите му все още бяха Холидей, вещицата и дракона, които бяха засмукани към вътрешността на вълшебната кутия. Все още можеше да ги види как се борят за свободата си, преди окончателно да изчезнат сред мъглите. Когато самият той взе кутията, сякаш можеше да усети как те мърдат вътре като мишки в капан. Зачуди се какво ли бе сторил Горс с вълшебната кутия, след като Хорис я занесе обратно в пещерата. Зачуди се дали вътре имаше място за още други затворници.

Фокусникът с мъка преглътна.

— Не се тревожи, Горс винаги ще има нужда от нас настоя той, но сега не звучеше толкова убеден.

— Защо? — рязко попита Бигар.

— Защо?

— Не повтаряй след мен, Хорис. Предупредих те за това. Да, защо? По-добре си задай друг въпрос в това време. Ако той смята да ни даде цялата Отвъдна земя, какво тогава възнамерява да остави за себе си? И не ми казвай, че ще го направи от човещина. Не ми казвай, че не иска нищо за себе си. Този план води към нещо, а досега той не ни е казал до какво!

— Добре! Добре! — сега Хорис взе отбранителна позиция. — Може би има и нещо повече, за което той не ни е казал. Разбира се, защо не? Кажете, че имаш някаква представа за това! Защо не го

попиташ, Бигар? Ако се тревожиш толкова, защо просто не го попиташ?

— По същата причина, поради която не го питаш и ти, Хорис! Не искам да си представя как ме пленяват като Холидей и останалите!

— Но ако аз го предизвикам, тогава всичко ще бъде наред, така ли?

— Докато той се нуждае от теб, ще бъде наред! Използвай мозъка си, Хорис! Той няма да ти направи нищо, докато има нужда от теб! Едва след това ще дойде времето, когато ще трябва да се тревожиш!

Хорис гневно закричи напред. Прашни струи пот се стекоха по тясното му напрегнато лице.

— Това едва ли ще ни помогне сега, точно тук на пътя, почти пред портите на кралския дворец, нали? — ядосано изкрещя той. — Имаш ли някое по-полезно предложение?

Бигар отново разроши перата си, а тъмните му очи гледаха равнодушно и упорито.

— За твое сведение, имам. Целият този план зависи от това дали магическата сила, която той ни даде, ще ни свърши работа. Ако не ни свърши работа, то тогава магьосникът и кучето ще ни хвърлят в най-мрачния затвор, който могат да намерят. Холидей единствен беше на наша страна, когато бяхме тук преди, а сега той си отиде за дълго. Поради неговото отсъствие никой няма да бъде в особено добро настроение. Тогава, какво ще се случи, ако магическата сила не си свърши работата, Хорис?

Хорис намръщено и заплашително го погледна.

— Всичко това започва да ми писва, Бигар. Всъщност започваш да ми писваш и ти.

Бигар не изглеждаше много засегнат.

— Казвам да опитаме да направим някоя магия, преди да си напъхаме главите в устата на лъва.

Намръщеният поглед се задълбочи.

— Горс ни каза да не правим това, помниш ли? То изрично ни предупреди.

— Е, и какво от това? — настоя птицата. — Горс не е този, който поема всички рискове.

— Той каза, че каквото и да правим, не трябва да използваме магическата сила! И беше доста настоятелен, доколкото си спомням! — Хорис крещеше. — Ами ако не се шегува, Бигар? Помисли си — само си помисли сега за какво си говорим в този момент! В края на краищата, чия е магическата сила, а, идиот такъв?

Бигар се изплю — това не беше много лесно за една птица.

— Ти си много по-глупав, отколкото съм си представял, Хорис Кю. Ти си невъобразимо празноглав. И луд за връзване. И дори за човешко съществуване си изключителен страхливец!

Тогава Хорис се насочи към птицата; чашата на търпението му преля, а гневът му експлодира вътре в него. С рев на разярена лъв, той се нахвърли върху Бигар с намерението да го разкъса перце по перце. Но Бигар беше птица, а птиците могат да избягат от човек просто като се издигнат над земята. Точно това стори сега и Бигар — едно обичайно, лениво излитане във въздуха, така че да се завърти отвъд обсега на устремения, готов да го сграбчи, предполагаем фокусник. Това, което Хорис успя да направи, беше да изплаши товарното муле почти до смърт, след което то хукна обратно към гората и изчезна сред облак от прах с мощен, ужасен магарешки рев.

— О, по дяволите, по дяволите, по дяволите, по дяволите, по дяволите! — измърмори Хорис сред останалите, недостойни за вписване думи, когато най-накрая се успокои достатъчно, за да осъзнае какво беше направил.

Отне му около час, дори с помощта на Бигар, да догони мулето и ценните сандъци, които то носеше. Изтощени, намръщени и останали без идеи, фокусникът и птицата продължиха пътя си.

Беше почти на залез-слънце, когато те най-накрая пристигнаха пред портите на Сребърния дворец.

Куестър Тюс беше почти обезумял. Три дни бяха изминали откакто Бен Холидей изчезна и все още нямаше и помен от него. Стражите, които бяха придружили Великия господар до Сърцето, се бяха върнали направо обратно в двореца, след като го бяха изгубили и Куестър имаше възможност незабавно да изпрати спасителен екип. Този екип претърси целия район около Сърцето, а след това и цялата околност отвъд местността. От Великия господар нямаше и следа.

Правосъдник беше намерен да си пасе на мястото, на което Холидей очевидно го бе оставил и това беше всичко. Имаше доказателства за някакви неуредици при Сърцето — няколко скъсани знамена, малко обърнати пейки и подложки, незначително количество мръсотия — но нищо, което да се свърже смислено и което да помогне да се разбере какво се беше случило с Холидей. Куестър сам беше отишъл там, за да огледа. Успя да усети присъствието на някаква приложена магия във въздуха, но тук по всяко време имаше събрана толкова много магическа сила, че беше невъзможно да се разгадае значението на тези странни следи.

Във всеки случай Бен Холидей оставаше неоткриваем. Куестър Тюс бързо се бе погрижил да запази отсъствието на краля в тайна, като заповяда на стражите и на спасителния екип да не разговарят за това с никого. Беше като да залепиш пръста си за дупката на пробито корито, както побърза да отбележи Абърнати. Новини от този род не се запазваха за дълго в тайна. Някой непременно щеше да проговори и след като веднъж вестта, че кралят наистина и със сигурност е изчезнал, неизбежно щяха да последват неприятности. Ако Речният господар не направеше първата крачка, то владетелите на Зеленоречието непременно щяха да я направят — особено Календбор от Риндуеър, най-могъщият измежду владетелите и неумолим враг на Бен Холидей. Календбор, повече от всеки друг благородник и владетел на Отвъдната земя, не можеше да се примири със загубата на властта си, която му донесе коронясването на Холидей. Привидно той признаваше суверенитета на Холидей и се подчиняваше на заповедите му. Но вътрешно кипеше като нещо, което е оставено твърде дълго да се вари на печката. Имаше, разбира се, и други, които щяха да приветстват новината за оттеглянето на Бен Холидей, без да се интересуват при какви обстоятелства се е случило това и Куестър Тюс знаеше, че трябва да сложи преграда на слуховете.

Хрумна му доста надежден план, който сподели единствено е Абърнати и коболдите, като ограничи броя на просветените до четирима. Той накара Абърнати да сложи край на търсенето и да оповести, че Великият господар се е завърнал невредим. За да убеди, онези, които живееха в двореца, че съобщението е вярно, а не е само още един слух, Куестър използва магия, за да създаде образа на Бен Холидей, който минава покрай укрепленията на двореца по обед,

където можеше ясно да бъде видян отдолу. Вълшебникът дори успя да го накара да помахва. Той повтори творението си няколко пъти, за да се убеди, че е имало достатъчно свидетели. Беше доста убедително и клюката бързо се разнесе.

Междувременно Куестър използваше всеки удобен момент (което не беше напълно достатъчно) за магията за мигновени пътувания на Отвъдния далекоглед, с който обхождаше страната в търсене на Холидей. Усилията му се оказваха безрезултатни. От Великия господар нямаше и следа.

Разбира се, със или без Холидей, животът в Сребърния дворец продължаваше и беше важно, че онова, което трябваше да се свърши, се вършеше и се вършеше така, сякаш го вършеше Холидей. Това беше дяволски по-трудно, отколкото магията с един или два образа. Тъй като Холидей не беше там, за да се срещне с голям брой представители и официални лица, дошли от всички краища на Отвъдната земя, Куестър Тюс и Абърнати бяха принудени да правят това вместо него и да се преструват, че са били помолени да го направят. Някои от посетителите бяха пропътували огромни разстояния, за да се срещнат с Великия господар. Други бяха призовани да дойдат. Никой от тях нямаше да остане очарован, ако срещата му се отложеше. Куестър прибягваше до всякакви отчаяни усилия, за да потуши подозренията. Той подправяше името на Великия господар върху заповеди. Изпращаше подаръци. Раздаваше награди и похвални слова. Дори се опита чрез магия да възпроизведе гласа на Великия господар зад една завеса. Това усилие предизвика получаването на женски глас и накара, онези, които го чува да втренчат очи едни в други в недоумение — коя беше тази жена с Великия господар отзад? — и Куестър бе принуден да спаси положението, като каза, че това е една от прислужничките, взела Холидей за някой натрапник. Някои от неговите магии все още изискваха да поработи над тях.

Съществуваха и проблемът с отсъствието на Уилоу, който Великият господар не бе успял да обясни преди самия той да изчезне, така че липсваха не един, а двама души. Но все пак, тъй като Холидей не изглеждаше необичайно притеснен за отсъствието на Уилоу, Куестър реши, че той също не трябва да се грижи за това, поне не сега. Всъщност единствената причина да я намери — защото той нямаше някаква особена причина да се тревожи за нейната безопасност —

беше, за да ѝ каже за изчезването на Великия господар. Куестър реши, че животът му не се нуждае от допълнителни усложнения. Ако Холидей не се намереше до пристигането на силфидата, Куестър щеше да ѝ разкрие новината. В края на краищата той можеше да направи единствено това.

А в момента това съвсем не бе достатъчно. Опитите му да разпреди времето си между особеностите на своите собствени задължения и изискванията на своите машинации, започнаха да си казват думата. Точно в този момент той съвсем не беше в настроение да чуе вестта, която Абърнати му донесе при появата си на вратата на кабинета на Куестър точно преди слънцето на този трети ден да залезе.

— Хорис Кю и неговата птица отново са тук — събщи дворецовият писар с всичко друго, но не и с въодушевление в гласа.

Куестър погледна нагоре, над купчината листа, която беше изникнала върху бюрото му в отсъствието на Великия господар и изръмжа:

— Пак ли? Какво иска този нехранимайко сега?

Абърнати влезе в стаята и затвори вратата зад себе си. Дори като за куче, той изглеждаше крайно потиснат.

— Искате да говори с Великия господар, какво друго. Нима през тези дни всички не живеят единствено с тази цел? Не си прави труда да ми кажеш да го отпратя. Въпреки че имам голямо желание да го направя, не мога. Той е облечен в молителски одежди. Трябва да го приема.

Куестър притисна пръсти към челото си и започна да разтърква слепоочията си.

— Каза ли какво иска?

— Каза, че било важно, нищо повече. Не спомена нищо за заточението си, ако това имаш предвид.

— Да ти кажа честно, не знам какво питам! Почти не знам какво изобщо правя! — Магьосникът изглеждаше така, сякаш се готви да откъсне брадата си. — Ти знаеш, Абърнати, че аз съм много привързан към Великия господар. Наистина много. Аз му оказах най-голяма подкрепа, помниш ли? Видях в него нещо изключително и не сбърках. Той беше кралят, който ние винаги бяхме търсили, кралят, от когото се нуждаеше Отвъдната земя, за да може отново да се обедини.

Куестър се изправи на крака.

— Но наистина, иска ми се да не изчезваше толкова често! Колко пъти се е изпарявал така досега? Не разбирам как може да бъде толкова безотговорен спрямо нас. Изчезва в средата на нощта, яхнал коня си, без да каже и думичка, като ни оставя да вършим и неговите задължения, докато се върне. Трябва да ти кажа, че ми се струва изключително тежко!

Абърнати отмести поглед и прочисти гърлото си.

— Е, честно казано, Куестър Тюс, някои от тези изчезвания не бяха по вина на Великия господар. Убеден съм, че той би предпочел те никога да не се бяха случвали.

— Да, да, знам. Брат ми и всичко останало. Черният еднорог, например — Куестър остави настрана обясненията. — Все пак, един крал има задължения и те не трябва да се подминават с лека ръка. Един крал трябва да се допита до своите съветници в такива случаи. Съветниците са за...

Той рязко спря.

— Нямах предвид да е бил отвлечен, нали? Нали досега не е пристигнало искане за откуп? Освен ако Нощната сянка не го е заловила. Тя няма да се притеснява за някакъв си откуп. Тя просто ще го унищожи! Но защо Паладин не го е защитил? Защо Паладин не му се е притекъл на помощ...?

— Куестър Тюс — опита се да го прекъсне Абърнати.

— ... в каквата и беда да е изпаднал? Кой е този закрилник, който би оставил господаря си...

— Магьоснико! — рязко и раздражено го прекъсна кучето.

Куестър подскочи.

— Какво! Какво има!

— Престани да нареждаш така, за Бога! Какъв е смисълът? Ние не знаем какво е станало с Великия господар, но със сигурност няма да му помогнем, ако си изгубим разсъдъка. Трябва да запазим самообладание. Трябва да се държим така, сякаш той още е тук и същевременно да се надяваме, че всеки момент ще се появи — Абърнати си пое дълбоко въздух. — Намери ли нещо с Отвъдния далекоглед?

Куестър принудително се успокои и поклати глава.

— Не, нищо.

— Може би трябва да изпратиш Буниън да огледа наоколо. Един коболд може да претърси по-голяма част от земята, отколкото двайсет екипа и няма да ни навлече никакви неприятности, като го направи. Буниън може да проследи всекиго. Може би трябва да го оставиш да проследи Холидей.

— Да — замислено кимна Куестър. — Да, сигурно е така.

— Междувременно — продължи Абърнати, като настойчиво се опитваше да разчопли нещо в долната част на тялото си с един от задните си крака, — какво ще правим с Хорис Кю?

Куестър отново натисна слепоочията си, сякаш си припомни за някакво главоболие, което за миг бе забравил.

— О, Господи! И за него! Е, той не може да се срещне с Великия господар, разбира се. Дявол да го вземе, защо му е да се среща изобщо с някого?

— Не му трябва — отвърна Абърнати, — но доколкото мога да се докосна до дълбочината на неговите намерения в правилната посока, той ще продължава да опитва, докато не го направи. Не мисля, че просто ще си отиде.

Куестър въздъхна.

— Не, не вярвам, че ще си тръгне — той замислено спря. — Абърнати, мислиш ли, че аз си приличам по нещо с този човек?

Абърнати го изглежда.

— Какъв странен въпрос.

— Е, тревожа се, че може би си приличаме. Имам предвид, че и двамата сме в магьосническия занаят, нали? А понякога казват, че всички фокусници си приличат. Чувал си това, нали? Освен всичко останало и двамата сме доста високи и слаби в конструкцията си, а понякога и тромави, а и двамата имаме доста забележителни носове и остри черти...

Абърнати настоятелно вдигна едната си лапа.

— Ти приличаш толкова на Хорис Кю, колкото аз приличам на неговата птица. Моля те, престани с това. Просто реши дали ще се срещнем с тях довечера или не. Аз предлагам да ги отложим.

Куестър кимна.

— Не, не съм съгласен. Нека приключим веднъж завинаги с тях.

Те излязоха от стаята, минаха през салона и слязоха две стълбища по-надолу, където посетителите чакаха, докато бъдат приети.

Бяха необикновена двойка: белокосият, източен магьосник със своите одежди, изпъстрени от цветни парчета плат и кучето, с рунтавото си палто и спретнатите дрехи. Куестър мърмореше през целия път, ядосваше се за това, оплакваше се за онова и така се вживяваше, че Абърнати бе принуден не много любезно да го помоли да млъкне. Това бяха двама стари приятели, чиято обща съдба ги беше направила неразделни при всякакви обстоятелства; те можеха взаимно да проследят отделните стъпки от живота си, сякаш пътищата им бяха предварително предначертани за тях.

— Знаеш ли, Абърнати — довери му магьосникът, когато стигнаха приземния етаж на двореца и се запътиха към главната зала, — ако не знаех толкова добре как стоят нещата, щях да си помисля, че Хорис Кю има нещо общо с изчезването на Холидей. Това е точно едно от онези неща, в които той би участвал със своята неовладяна магия, забъркващ неприятности тук и там, винаги от немай-къде. Но той няма такава сила! — Куестър отново се замисли върху това. — Той няма и достатъчно мозък.

Абърнати подсмръкна.

— Не се иска мозък, за да бъдеш опасен.

Те преминаха от главната зала към предверието, където Хорис Кю и неговата птица ги очакваха и влязоха вътре. Хорис се изправи от пейката, на която беше седнал. Птицата бе кацнала на облегалката на пейката, стоеше пригладена и гледаше с пронизателните си очи. До тях на пода лежаха два обковани с желязо дървени сандъка.

— Куестър Тюс и Абърнати! — възкликна Хорис Кю с привидно огромно задоволство. — Добър вечер! Благодаря ви, че дойдохте толкова скоро. Дълбоко съм ви признателен.

— Хорис, да оставим настрана любезностите, какво ще кажеш? Какво правиш пак тук? Доколкото си спомням, казано ти беше да дойдеш отново, когато Великият господар те повика. Направил ли го е, без аз да знам?

Фокусникът глуповато се усмихна.

— Не за съжаление, не го е направил. Продължавам да живея с надежда и очакване. — Лицето му се просветли. — Не затова дойдох, Куестър. Имам да споделя с вас някои много вълнуващи новини — той спря и с надежда отправи поглед покрай тях. — Не мисля, че Великият господар е наоколо.

Куестър присви лицето си.

— Не и в момента. Какви са тези новини, които носиш, Хорис? Нищо, свързано с домашните животни, надявам се.

— Не, съвсем не — отговори бързо другият. — Помня обещанието си и няма да го наруша. Не става въпрос за фокуси. Не, това е нещо напълно различно — той отново спря. — Мога ли да се доверя на вас, на вас двамата, като на придворен вълшебник и придворен писар, тъй като Великият господар така или иначе е зает?

Куестър му отговори нещо, но Абърнати наблюдаваше птицата. Разсъдъкът ли си губеше, или наистина я бе чул да се подсмива? Той впери поглед в папагала, но папагалът просто разроши пера и равнодушно погледна настрана.

— Е, добре тогава — обяви Хорис Кю и услужливо прочисти гърлото си. — Понякога, доста често, ако ми позволите да добавя, напрежението от работата и бремето на нашите задължения започват да ни притискат силно и ние намираме, че се нуждаем от някакъв вид забавление, от развлечение, с което да си починем. Сигурен съм, че ще се съгласите с това. Сега говоря не само за благородниците, но и за обикновените хора, работниците по полето и във фабриките, по пазарите и магазините на нашите села и градове. Говоря за всяка жена и всеки мъж, за всяко момиче и момче, които се борят, за да направят живота си по-добър и ползотворен...

— Давай по същество, Хорис — отегчено го прекъсна Куестър. — Имахме труден ден.

Хорис спря, усмихна се и вдигна рамене.

— Наистина. Тогава да минем към развлечението. Това е начин да отстраним напрежението от живота си за няколко часа. Вярвам, че съм открил нещо, което дава такова облекчение.

— Много похвално — отсече Абърнати. — Но някой вече е направил това откритие преди много време. Нарича се игра. Понякога се играе по групи, друг път — от един-единствен човек. Има различни видове. Ти нова игра ли си открил? За това ли си тук?

Хорис Кю любезно се засмя, въпреки че както изглежда, го направи през стиснати зъби.

— О, не, не става въпрос за игри. Това е нещо съвсем различно. — Той спря и след това заговорнически се наведе напред. — Кристално око към съзнанието! — дрезгаво прошепна Хорис.

— Какво? — поинтересува се Куестър Тюс, а челото му се набразди.

— Кристално око към съзнанието — внимателно повтори фокусникът. — Чувал ли си за него?

Куестър не беше чувал, но не искаше да признае, че е некомпетентен, по какъвто и да е въпрос пред Хорис Кю.

— Може би съвсем бегло — той сви устни. — Както и да е, кажи ми нещо за това.

— Кристал — започна Хорис, като държеше вдигнат един от пръстите си. — Кристал, в който поглеждаш като в огледало. А когато направиш това, той ти показва образи от миналото и от бъдещето, образи на твоята същност и на онези, които обичаш. Образите са приятни и добре дошли и те отдалечават за известно време от неприятностите ти. Съвършеният вид развлечение, за да се избавиш от грижите — той потърка ръце. — Ето, нека ви покажа.

Хорис бръкна в молителските си одежди, извади оттам един кристал и го задържа пред тях. Беше широк и дълъг колкото средно голям палец, имаше пет стени, заострени в единия си край и плоски в другия и беше достатъчно прозрачен, за да погледнеш през него.

— Искаш ли да го изпробваш? — попита той Куестър Тюс и подаде кристала към магьосника.

— Чакай малко — Абърнати застана между тях. — Това нещо е магическо, нали?

Хорис спокойно кимна.

— Така е.

— Мисля, че ти каза, че ще се откажеш от фокусите, освен ако не бъдеш помолен да направиш такива. Закле се пред Великия господар, че ще се откажеш. Какво стана с клетвата ти, Хорис? Откъде се взе този кристал, ако не от твоите фокуси?

Хорис Кю вдигна ръце в знак да запазят спокойствието си.

— Никога не съм нарушавал клетвата си, Абърнати. Това нещо — той отново подаде напред кристала, — ми се яви в един сън. Бях заспал в тъмните гори... — той се поколеба, — на север. Бях заспал, като преди това през целия ден след завръщането си от посещението тук, обмислях и разглеждах недостатъците и грешките на своя живот, и започнах да сънувам. В съня ми се яви това кристално око към съзнанието. Беше много силно видение. Каза ми за кристала и за това

къде мога да го намеря. Каза ми да го потърся. Когато се събудих, бях подтикнат да сторя това. Направих го и го намерих, точно както ми бе обещано. Тъй като знаех, че наказанието ми още не е премахнато, се почувствах длъжен да ви го донеса — той спря като гледаше към земята. — Признавам, че се надявах, че това, макар и съвсем малко, ще ви накара да ме върнете обратно тук.

Абърнати не беше впечатлен. Той се владееше, кучешкото му лице беше строго, а очите му търсеха нещо. Тук някъде се криеше някаква лъжа, беше напълно сигурен.

— Ти никога, през целия си живот, не си направил магия, която да не свърши с лош край за всеки, който влезе във връзка с теб. Не мога да повярвам, че това кристално око към съзнанието представлява нещо по-различно.

— Но аз не съм същия човек! — възрази Хорис Кю с драматичен жест. — Промених се, Абърнати. Разкайвам се за предишния си живот и съм решен да тръгна по друг път. Този кристал е първата ми стъпка по новия път. — Той се изтегли нагоре. — Ще ви кажа какво да направите. Защо първо ти не го изпробваш пръв, вместо Куестър Тюс? По този начин, ако има някакъв проблем, Куестър ще може да използва огромната си магическа сила, за да се справи с мен, така, както може. Безспорно, ти ще се съ согласиш, че той съвсем не ми е равен, в случай, че това е някакъв номер. И изобщо, защо ще пропилявам толкова глупаво шансовете си, тук, съвсем близо до тъмниците, в които както вие вече отбелязахте, бихте искали да ме хвърлите?

Той имаше право. Абърнати се поколеба.

— Нищо няма да ти се размине, Хорис — промърмори той.

— Ура за Хорис, ура за Хорис! — изграчи птицата ненадейно и щракна с клюна си.

Абърнати впери поглед в нея.

— Какво мислиш ти, Куестър Тюс? — попита той и го погледна.

Устата на вълшебника стоеше свита в тънка линия.

— Наоколо навсякъде има стражи. Ако нещата вземат неправилна посока, Хорис отива в затвора и остава там. Аз ще имам готовност, ако трябва да се преборя с някоя магия — той поклати глава. — От теб зависи, Абърнати.

— Няма да съжаляваш — потвърди Хорис и приближи кристала още няколко сантиметра напред към писаря. Обещавам.

Абърнати въздъхна.

— Много добре. Ще направя всичко, за да отстраня този проблем веднъж завинаги. Какво да направя?

Хорис сияеше.

— Просто вземи кристала, задръж го в ръцете си, погледни в него и си помисли за нещо хубаво.

Абърнати направи гримаса.

— За Бога. Добре, дай ми го.

Той се протегна, взе кристала от ръцете на Хорис, задържа го пред себе си и се загледа в него. Нищо не се случи. Съвсем очаквано, помисли си Абърнати презрително. Нямаше от какво да се изненада. Той трябваше да си мисли за нещо хубаво, все пак, така че се опита да си представи нещо, което да го накара да се почувства добре и ето как му дойде мисълта за Хорис и птицата, които бяха в затворническа килия. Това веднага щеше да го накара да се почувства по-добре, реши той, и започна да се усмихва, въпреки настроението си.

В следващия момент, кристалът се освети и го прикова към себе си, привлече погледа му в многостранните си дълбини, притегли го отвъд самия него, надолу към неочакваната си брилянтна светлина. Абърнати се задъха. Какво чувстваше? Какво виждаше? Там имаше нещо, нещо чудотворно, нещо познато...

Тогава Абърнати го видя по-ясно. Сред сиянието имаше човек, който излезе от къщата си, за да посрещне деня, помахна на приятелите си, за да ги поздрави, подвикна на някакъв минувач. Мъжът носеше книги в ръцете си и отиваше на работа. Носеше очила и беше облечен в церемониалните одежди на придворен писар.

Не!

Този човек бе Абърнати в неговия предишен вид. Абърнати като човешко същество. Абърнати, преди да бъде превърнат в куче. Още веднъж — самият той.

Ненадейна наслада се разля у кучето, докато гледаше. Испита щастие, каквото не беше изпитвал от години. Той отново беше себе си в образа вътре в кристала! Беше възвърнал вида си! Това беше най-голямото желание на живота му — да стане човекът, който някога беше — желание, за което дори не се осмеляваше да си помисли, след като разбра, че Куестър Тюс, веднъж превърнал го в куче, няма да може отново да го превърне в човек. Безбройните опити да облекчи

положението бяха се провалили и Абърнати вече не хранеше никаква надежда. Но сега тук, в този кристален образ, отново му се отдаваше възможност да разбере какво е усещането да бъдеш човек! Можеше да почувства другото тяло — сякаш беше неговото собствено. Отново можеше да преживее себе си като човешко същество.

Чувствата, които тази магия предизвикваше, бяха твърде силни, за да бъдат изпитани наведнъж. Той бързо стисна ръката си около кристала и сякаш смачка видението. Едва можеше да си поема дъх.

— Как направи това? — недоверчиво прошепна Абърнати.

— Не направих нищо — веднага отвърна Хорис Кю. А и ние не можем да видим онова, което ти си видял. Само който държи кристала, може да съзре виденията. Това е негово собствено, лично откровение, съкровено и недостъпно за другите. Разбираш ли сега ползата от тази магия?

Абърнати кимна, като си помисли колко щеше да е хубаво да извика този образ винаги, когато си поиска и да си спомня какъв е бил някога живота му.

— Да, разбирам — отвърна меко той.

Сега Куестър бе този, който започна да настоява.

— Това нещо действа ли? — попита магьосникът, като се обърна към стария си приятел, виждайки удивление в очите му. — Е, предполагам, че действа. Добре ли си?

Абърнати кимна, без да може да продума, като отново се замисли за онова, което образът в кристала му показва, за себе си в своя предишен вид. Бореше се, за да се овладее, да задържи чувствата си вътре в себе си.

Никой не видя бързия поглед, който Хорис и Бигар си размениха. *Добре, добре*, казваше погледът.

— Ти можеш да оцениш огромните възможности на тази магия — бързо каза Хорис. — Бягството от тежката работа и напрежението на всекидневния живот са на съвсем кратко разстояние от теб, ако притежаваш кристалното око на съзнанието. Не се изисква групово участие, няма нужда от никакви специални средства или от време. Използвай кристала в почивката от работата си и се върни към нея освежен! — той широко се усмихна. — Не се ли чувстваш щастлив и отпочинал, Абърнати? — настояваше Хорис.

Абърнати преглътна.

— Да — съгласи се той. — Така се чувствам.

— Това е то! — сияеше Хорис. — Абърнати, този кристал е твой. Искам ти да го вземеш. Подарък за това, че ми даде шанс да осъществя надеждите си.

— Благодаря ти, Хорис — отвърна Абърнати, искрено доволен, като вече си представяше следващия поглед в светлината. Всички подозрения относно намеренията на фокусника бяха забравени. — Много ти благодаря.

— Знаеш ли — продължи Хорис, като се обърна към Куестър Тюс, който се готвеше да възрази, — имам още няколко такива кристала за подаряване. Всъщност, още много.

Той се извърна към един от обкованите с желязо сандъци, отключи пантата и отхвърли назад капака. Сандъкът бе пълен до горе с кристални очи към съзнанието.

— Тук има хиляди от тях — рече той и направи представителен жест. — Моето видение ме насочи към един кристал, но когато продължих по пътя, където беше скрит, намерих всички тези. Два пълни сандъка, Куестър. Взех ги и двата. Искам да ви ги дам. Скромно разкажание, може би, за миналите ми постъпки. Не мога да разбера защо точно аз бях избран да ги откроя, но съм благодарен за това и съм решил да поема отговорността те да бъдат използвани целесъобразно. Поверявам ви ги. Това е моят подарък към Отвъдната земя. Раздайте ги на нейните хора и им дайте възможност да се насладят на образите, които ще съзрат в тях. Малко щастие, което да смекчи границите на понапрегнатите им моменти.

Куестър Тюс и Абърнати впериха погледи в пълните с кристали сандъци, с отворени усти.

— Може би, ако хората запълват времето си с тези кристали, на земята ще има по-малко насилие — продължи замислено Хорис Кю, загледан в гредите на тавана, сякаш търсец някаква още по-висша истина. — Може би ще има по-малко войни и убийства заради безсмислени неща, когато има толкова много по-приятни и безвредни неща, с които да се развличаш. Може би ще остава по-малко време за разпространяване на слухове, които водят до пакости — той тайно хвърли поглед към магьосника и кучето. Докато казваше това, Хорис не пропусна да улови погледа, който премина между тях. — По-малко развързани езици, които да се чешат с това дали проблемите на

Отвъдната земя се решават както трябва и дали нейните владетели управляват добре.

— Хм... — Куестър замислено потърка брадата си. — Да, може би е така. И това нещо наистина работи? — попита той отново, като погледна Абърнати право в очите и хвана ръката, която държеше кристала.

Абърнати отмести кристала и по-здрави стисна пръстите си около него.

— Разбира се, имам един и за теб, Куестър — заяви бързо Хорис. Той се протегна назад и затвори капака на сандъка. — Всичките са твои сега — фокусникът широко се прозина. — Е, стига приказки. Вие и двамата трябва да бъдете в леглата, за да почивате преди предизвикателствата на утрешния ден. Сигурен съм, че ви уморих с всичко това. Ако можете да ми отделите един сламеник, ще съм ви безкрайно благодарен. На сутринта отново ще си тръгна и ще чакам да чуя...

Той се спря.

— Освен ако — продължи Хорис, сякаш току-що се беше сетил за това, — освен ако не решите да ми разрешите да помогна по някакъв, макар и скромн, начин при разпределението на кристалите?

Той им се усмихна с надежда и зачака отговор.

ГРИНУИЧ

От два дни Уилоу пътуваше на запад през Езерната страна с Еджууд Дърк, който я водеше по пътя към вълшебните мъгли, както и към невидимия изход от Отвъдната земя, към света на Бен. Дърк направляваше хода, но в повечето случаи не изглеждаше така, а самият той се задоволяваше единствено с това да се движи редом до Уилоу или дори да я следва и само когато тя избираше посока, различна от неговата, той минаваше отпред. Дърк поддържаше спокойно темпо, диктуваше крачката, като не си правеше труд да бърза, държеше се, като че ли времето изобщо нямаше значение, а тяхното пътуване не беше нищо повече от обикновена разходка в парка през някой слънчев следобед.

Уилоу бе срещала Еджууд Дърк само веднъж и затова почти всичко, което знаеше за него, беше научила от Бен. Дърк стана неизменен придружител на Бен по време на търсенето на черния еднорог, след като Мийкс, по-големият брат на Куестър Тюс и бивш кралски вълшебник на Отвъдната земя, го подлъга да повярва, че си е изгубил медальона, който му даваше силата и властта, необходими, за да бъде крал. Лишен от най-съкровено, отхвърлен от приятелите си като самозванец и свален от трона от Мийкс, Бен беше изпратен в Пустошите и бе оставен там да умре. Но тогава вълшебните хора, по някакви, известни само на тях причини, изпратиха Еджууд Дърк, за да помогне на Бен да разкрие истината за това какво се е случило. Дърк го придружаваше по време на неговите скитания, като даваше на доскорошния крал загадъчни котешки съвети и трудно определими напътствия, които да следва. Бен преследваше Уилоу, а тя, от своя страна, беше по следите на черния еднорог и кулминацията в цялата история дойде с лютото спречкване между Дърк и Мийкс, което се оказа изцяло в полза на Бен и неговото завръщане на трона.

Това се случи преди две години. Оттогава никой нито беше видял, нито беше чул нещо за Еджууд Дърк. Но ето че сега изведнъж

той се появи тук, отново изпратен от вълшебните хора и отново — с цели, за които само те знаеха.

Самият Еджууд Дърк също беше вълшебно същество, въпреки че той бе едно от по-независимите създания; беше колкото котарак, толкова и нещо различно и следователно беше вероятно да върши само това, което го удовлетворяваше, без да се съобразява с нечии чужди желания. По този начин беше много трудно да бъдат разбрани намеренията му в хода на събитията. Той беше доказал това безспорно през периода прекаран с Бен. Дърк беше един призматичен котарак — същество, което притежаваше много рядък вид магическа сила. Можеше да се превърне от плът и кръв в кристал, твърд като желязо, а това му позволяваше да улавя светлина и да я видоизменя в смъртоносен огън. Той използваше тази сила много умерено, но и с голяма увереност. Колкото и далечен и отчужден да беше Дърк, колкото и чужд да беше за онова, което се случваше около него, с него нямаше шега.

Ето защо, Уилоу го следваше сигурна, че ако се появи някаква опасност, Дърк най-вероятно щеше да може да ѝ се противопостави. Тя предпочиташе Бен да е с нея, но тази възможност вече бе отхвърлена от Земната майка. Понякога се налага да вземеш това, което ти се предоставя. Уилоу преживяваше достатъчно тревоги около това пътуване, така че сега бе благодарна, на каквато и да е компания.

Дърк, разбира се, изглеждаше безразличен към всичко това.

— Заради Бен ли те изпратиха? — попита го тя през първата им нощ на открито.

Те седяха пред малък огън, който Дърк бе настоял да запали, за да се предпази от някакво въображаемо застудяване. Тя бе подредила сухите клони, а той ги запали. Това беше началото на деловото им партньорство, помисли си тя.

Дърк усърдно ближеше едната си лапа.

— Не бях изпратен. Отидох там, където реших.

— Прощавай — извини се тя. — Но защо тогава реши да дойдеш?

Близ — близ — близ.

— Не мога да си спомня, наистина. Изглеждаше добра идея, така мисля. — Близ. Близ.

— Можеш ли да ми кажеш къде отиваме?

— На запад? — отвърна котаракът. Близ — близ.

— Да, но...

Дърк спря да се почиства и отправи към нея котешките си очи, така, сякаш изразяваше лукава закачка, ясно разбиране, мрачна загриженост и пълно объркване — всичко наведнъж.

— Спри за момент, ако обичаш. Объркваш ме. Ти не знаеш ли къде отиваме?

Тя поклати глава в недоумение.

— Не, нямам представа.

Той загрижено се загледа в нея.

— Ох, ох — заговори Дърк. — Ами сега? Предполагам, че ще трябва просто да се постареем да намерим пътя — и той продължи да ближе козината си.

Малко по-късно тя набра достатъчно смелост и отново го попита, като използва малко по-различен подход.

— Трябва да стигнем до вълшебните мъгли — предпазливо го осведоми Уилоу. — След като стигнем там веднъж, какво ще правим после?

Дотогава Дърк вече беше приключил с къпането и се бе разположил върху тревата близо до огъня с лапи, мушнати под тялото и със затворени очи.

Очите едва забележимо се отвориха.

— Ще преминем през мъглите, за да влезем в света на Холидей — очите се затвориха.

— Как ще направим това?

Очите отново се отвориха — този път — малко по-широко.

— Що за въпрос е това? Трябва да призная, че никога няма да разбера човешките същества.

— Аз съм силфида.

— Както и силфидите.

Уилоу сви устни.

— Просто се тревожа за бебето си. Длъжна съм да правя тези неща, за да осигуря безопасното му раждане, но не знам как трябва да ги върша.

Дърк я наблюдаваше с искрен интерес.

— Котките отрано се научават, че малко неща се постигат с притеснение. Котките също така знаят, че всеки проблем си има своето

решение, дори когато средствата остават скрити от нас. Най-добре е да се справяш с него, без да ги променяш и да оставиш бъдещето да се погрижи за себе си.

— Това изглежда много недалновидно — възпротиви се тя.

Дърк сякаш вдигна рамене — трудно беше да се каже.

— Аз съм просто един котарак — рече той, като че ли това обясняваше всичко.

Тя повече не отвори дума по този въпрос през настъпилата нощ, нито през целия следващ ден и така до идната вечер, когато пресякоха Езерната страна и преминаха в подножието на хълмовете, които обграждаха вълшебните мъгли. Уилоу остана изненадана, когато той по собствена инициатива отново подхвана разговора.

— Утре сутринта ще те превода през мъглите — осведоми я Дърк, докато тя подреждаше клоните за необходимия нощен огън.

Наблизо Уилоу бе простряла на земята своето наметало, а котаракът удобно се беше настанил отгоре.

Тя сведе очи към него.

— Можеш ли да направиш това? — попита Уилоу.

— Разбира се, че мога — отвърна ѝ той, малко раздражено. — Аз живея там, не помниш ли? Познавам всички пътища и всички проходи.

— Може би просто не съм сигурна какво можеш и какво не можеш да правиш. — Тя се залюля на пети. — Не знаех дали вълшебните същества могат да преминават от мъглите към някое друго място или на някоя друга земя. Мислех, че по някакъв начин тези възможности са ограничени за тях.

Дърк се прозя.

— Грешно си мислела. Котките могат да ходят навсякъде. Няма нищо ново в това.

— Знаеш ли къде точно ще излезем? — поиска да разбере тя.

За момент той се замисли.

— В някакъв град, предполагам. Има ли значение?

Уилоу усети как нещо в нея кипва.

— Да, има значение. Отивам в свят, в който веднъж почти не загинах. Отивам пряко волята си и в името на своето дете. Искам да отида там, да свърша това, за което съм била изпратена и незабавно да си тръгна. Какви са шансовете ми това да се случи?

Дърк се изправи, протегна се и седна.

— Нямам ни най-малка представа — той мрачно я наблюдаваше.
— Всичко зависи от теб, така мисля.

— Да, но аз дори не зная къде отиваме — настояваше тя. — Разбирам, че трябва да събера пръст от света на Бен, но не зная къде трябва да намеря такава пръст. Този свят е доста голям, за да бъде претърсен целия, знаеш това.

— Е, не знам — каза котаракът. — Никога не съм бил там. Но за един котарак, всички светове си приличат. Почти съм сигурен, че ще намерим това, за което сме дошли, без да се налага да търсим много усърдно. Имам дарба за разгадаване на тайни.

Тя отново се зае с подготвянето на огъня, свърши тази работа, пристъпи назад и погледна към Дърк.

— Колко тайни знаеш, Дърк? — тихо запита тя. — Знаеш ли нещо и за мен?

Котаракът премига.

— Разбира се.

— А за Бен?

— Холидей? Да, дори няколко.

— Можеш ли да ми ги кажеш?

— Ако реша да го направя — Дърк започна да почиства козината си, — но котките са тайнствени по природа и казват малко от онова, което знаят. Най-вече е така, защото никой не ни слуша. Често говорех за това с Холидей, когато за последен път пътувах с него. И той беше като всички останали. Казвах му някои неща, но той не ме изслуша. Предупредих го, че прави грешка, че котките знаят много, но изглежда никой не им обръща внимание. Това беше грешка, която той трябваше да избегне, предупредих го.

— Ще те послушам, ако ми кажеш нещо — рече Уилоу. — Кажи ми каквото и да е, Дърк. Която и да е от твоите тайни. Знаем толкова малко за това, което предстои да се случи и съм зажадняла дори за най-незначителните сведения. Можеш ли да ми кажеш нещо?

Дърк я погледна и започна да се мие. Първо се разроши, докато се облизваше, а след това започна да се пригладва, като от време на време спираше, за да види дали тя все още му обръща внимание. Той бе изцяло погълнат от заниманието си, но Уилоу търпеливо чакаше,

като не искаше да го смуцава. Най-накрая Дърк приключи и обърна смарагдовите си очи към нея.

— Ти ще имаш дете — обяви той. — Но нещата няма изобщо да се развият така, както ти или Холидей очаквате. Очакванията са опасни за родителите, знаеш това. Котките не залагат на тях и така е много по-добре.

Тя кимна.

— Не можем да ги спрем. Това е като не изслушването на котките — каза Уилоу.

— Може би е вярно — съгласи се Дърк. — Какъв срам.

— Каж ми нещо повече.

Дърк притвори очи.

— Сигурна ли си, че искаш да чуеш какво ще ти кажа? Имам предвид, това е част от причината никой да не слуша котките.

Тя се поколеба.

— Да, искам да чуя.

— Много добре. — Той се замисли. — Ти и Холидей ще се загубите един друг за известно време. Всъщност вече сте се изгубили. Не знаеш ли това?

— Видението — меко каза тя. — Видението на майка ми.

Дърк се загледа в нарастващия мрак.

— Прекарвате толкова много време в съмнения кои сте всъщност, не мислиш ли? Непрекъснато нагазвате в мътни води, в търсене на собствената си същност, докато през цялото време нещата са толкова обикновени, колкото е носът на лицето ви. Борите се с въпроси за намеренията и необходимостта и забравяте, че отговорите им са най-вече у вас самите — той отново спря. — Котките не се включват в този разбор. Котките не си губят времето с подобни въпроси. Те просто се занимават със занаята да живеят.

— Значи видението все пак е вярно? — попита тя, като се опита да потуши нарастващото си чувство на отчаяние, когато усети, че нещо ужасно се е случило с Бен, нещо отвъд нейния контрол.

Дърк премига.

— Какво видение?

— Бен в беда ли е? — настоя тя.

— Откъде мога да знам? — изръмжа Дърк, като още веднъж се протегна. — По-добре се отдръпни от тези сухи клони.

Уилоу стори това, а Дърк проблесна и се превърна в кристал, наред угасващия здрач, преобрази се от плът и кръв в течно стъкло, сля се със сиянието на залеза, на две рано изгрели луни и на куп звезди и изстреля със смарагдовите си очи струя огън към клоните. Пламъкът се разгоря, а призматичният котарак отново възвърна предишния си вид, разположи се наново върху наметалото на Уилоу, затвори очи и в същия миг заспа.

Уилоу го погледа известно време и скоро също заспа.

Тя спа лошо, преследвана от сънища за Бен и детето, за това как и двамата са се отдалечили от нея, откраднати от невидими ръце, видели се около тях и притеглили ги надалеч от нея, докато накрая не остана нищо друго, освен ехото на гласа ѝ, викащ след тях. В съня ѝ имаше недоизказан намек, че тя е тази, която трябваше да поеме вината за случилото им се, че се бе провалила, точно когато им беше най-необходима.

Уилоу нямаше апетит за закуска и тъй като и Дърк никога не проявяваше интерес към храната, те се измиха и поеха на път към входа за вълшебните мъгли малко след изгрев-слънце.

Денят бе горещ и зноен. Летният въздух беше като задушавачо одеяло, което обвиваше земята, дори и в по-високите местности. Росата оставяше мокри следи по повърхността, а влагата блещукаше сред сутрешната омара. Те изкачиха останалата част от пътя сред хълмовете, намериха тясна пътека, която ги отведе до един проход и отново навлязоха в мрака на мъглите.

Стигнаха до целта си за по-малко от час и оттам продължиха. В това време не размениха и думичка. Сега Дърк водеше, като вече не му се нравеше да оставя въпросите да бъдат решавани от съдбата. Вървеше точно пред силфидата, като избираше пътя по оставени бразди и полегати камъни, както и през пусти земи, където липсата на слънчева светлина не даваше възможност на тревата да расте. Двамата се движеха сред мъглата, вървяха по следите, докато накрая и те изчезнаха, както и цялата светлина от изгряващото слънце, изчезнала зад гърба им. Накрая не остана нищо, освен мъгла, неумолимо кипяща около тях, виеща се първо по един начин, а след това по друг. Тя притегляше погледите към едната страна, после към другата,

заличаваше всякакво чувство за посока, всякакъв шанс за следене на това къде отиваха или откъде идваха. Уилоу пренебрегваше разсейващото движение и съсредоточаваше вниманието си върху Дърк, който крачеше напред с обичайното си безразличие, като изглежда намираще пътя едновременно и по случайност, и по предназначение. Той не поглеждаше нито наляво, нито надясно и не се обръщаше, за да провери дали тя го следва. От време на време подушваше въздуха, но по никакъв друг начин не проявяваше интерес към онова, което ги заобикаляше.

Минутите течаха, но за Уилоу не бе ясно колко точно бяха изменили. Времето и пространството губеха значение и всичко тревожно добиваше еднаквост. Отначало преобладаваше дълбока и няма тишина, а след това последва поредица от кратки звуци, като от боричкане на горски животни из шубраците или на птици сред клоните на дърветата.

След известно време това шумолене доби ясен облик и се превърна в усещане за присъствие на нещо друго. Започнаха да се появяват лица, които тя долавяше едва-едва там, където можеха да бъдат зърнати, но нищо повече. Лицата имаха остри черти и бяха изпити, със заострени уши и вежди и с коси като отскубнат мъх и бодлива слама. Очи, проникателни като на бухал, я наблюдаваха, докато преминаваше. Вълшебният народ беше излязъл, за да я види, да я разгледа и може би, да я пусне да премине. Тя не поглеждаше към тях, държеше очите си прилепени към движението на своите крака и към Еджууд Дърк. Не гледаше към тях, защото се страхуваше, че ако го стори, на мига ще се изгуби.

Нещо премина през бузата ѝ, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Нещо се потърка в ръката ѝ и тя изведнъж усети как някаква топлина се разля у нея. Кожата ѝ настръхна, а устата ѝ пресъхна. *Не гледай, каза си Уилоу. Не се обръщай да погледнеш каквото и да има там.* Тя ускори крачка, като неотлъчно следваше Дърк и мислеше за бебето вътре в нея, мислеше за Бен, който я чакаше, останал някъде назад и се настройваше да преглътне страха си...

Докато най-накрая мъглите започнаха да се вдигат и тя успя да види нещо масивно пред себе си, през мъглата. Сенчеста тъмнина покриваше като с наметало някаква иззидана каменна стена, а от оловно сивото небе се сипеше дъждец. Чуха се странни механични

звуци и приглушени викове и стената се вдигна високо над главите им, след което се изгуби в мрака. Мъглите останаха зад нея и тя се озова наред дъжда на някаква алея, която се проточваше като дълбока цепнатина между две извисяващи се постройките. Облаци обгръщаха небето и се връзваха във върховете на тези сгради. Сенки се спускаха по стените им и се разливаха в подножието им, а от напуканата каменна повърхност, върху която се издигаха, се носеха миризми, остри и развалени.

— Къде сме? — ужасено прошепна тя.

От едната ѝ страна нещо помръдна. Беше човек в дрипави дрехи, легнал под навеса на една пътна врата, превит и спящ. Той беше завит с парчета от картон, за да се предпази от лошото време. В едната си ръка беше стиснал празна бутилка.

Дърк изсумтя при вида на мъжа и се обърна на другата страна. Той погледна към единия, а после и към другия край на алеята. В едната посока тя не водеше никъде. В другата продължаваше към една шумна улица. Като се обърна натам, той придирчиво стъпи върху някакви боклуци, изсипани от преобърнат контейнер и се отдръпна от отвращение при онова, което почувства. След това тръгна по посока на шума. Уилоу го последва.

Те стигнаха до края на алеята, като наблюдаваха улицата, която сега се виждаше през дъжда и започнаха да долавят движението по нея и шумовете, които се усилваха все повече. Имаше коли и автобуси, препускащи на пресекулки, с гърмящи клаксони и скърцащи спирачки. Уилоу познаваше тези неща от предишното си посещение тук. Тя нямаше представа какво знае Дърк. Собствените ѝ спомени, обаче, не бяха от най-приятните. Уилоу се сви от въздействието на всички тези звуци и миризми върху нея. Дъждът, заедно с мръсотията и пясъчинките, които събираше, каляше паважа под краката ѝ и се разливаше в локви и петна сред боклуците. Навсякъде бляскаха счупени стъкла.

Те стигнаха до края на алеята и погледнаха към улицата. Колите и автобусите изглеждаха като захлупени от мрака и дъжда; пълзяха в едната посока към друга редица от автомобили, които пътуваха перпендикулярно на тях. Червени и зелени светлини премигнаха над тях, а уличните лампи и прозорците на сградите с обелена боя и напукани стени светеха в жълто.

И навсякъде имаше хора, повечето облечени с дълги палта, някои обути с ботуши. Те вървяха с наклонени глави и носеха необикновени приспособления — Уилоу не знаеше как се наричат — с които да се предпазват от дъжда. Те пъплеха с очевидно чувство на неотложност и примирение. Няколко от тях погледнаха към нея, но бързо отместиха погледите си. Те слизаха и се качваха от автобусите и колите, влизаха и излизаха от сградите. Някои разговаряха, но повечето от нещата, които си разменяха, бяха ядосани викове.

Дърк подуши въздуха и се огледа, привидно спокоен. След това излезе от алеята и се отправи наляво по тротоара. Уилоу го последва. Тълпа от хора ги пое сред себе си и ги понесе напред. Уилоу придърпа наметалото си и още по-здраво го притисна към раменете си, като изпитваше неприязън от близостта с тези хора и към миризмата, която излъчваха. Тя си помисли как ли е живял Бен в подобен свят и не можа да си го представи.

Те стигнаха до един ъгъл и спряха, тъй като и всички останали хора също спряха. Няколко дръзки погледа бяха отправени в този момент към нея, но тя не им обърна внимание. Взираше се в постройките — някои бяха чудовищни гиганти от камък и стъкло, върховете им опираха в облаците и те изглеждаха бездушни и непревземаеми.

В такива сгради ли живееха хората? — зачуди се тя. За какво иначе бяха нужни?

За нейна изненада, оказа се, че може да разбира онова, което хората около нея си казваха. Тя не би трябвало да разбира, освен ако те не говореха на езика на Отвъдната земя, но ето че можеше. Уилоу погледна към някакъв знак на ъгъла на улицата от едната ѝ страна. Успя да го прочете. Там пишеше: „Булевард Гринуич“

Над нея светлините се промениха и хората тръгнаха да пресичат улицата. Тя ги последва заедно с Дърк.

От другата страна на известно разстояние някаква жена с халка на носа си се опита да ритне Дърк, докато той вървеше пред нея. Ритникът щеше да го улучи, но по някакъв начин го изпусна и се заби в желязната решетка на един нисък прозорец, от което жената изгуби равновесие и падна на земята. Тя разярено закрещя и започна яростно да проклина Дърк, но той мина покрай нея без дори да я погледне. Същото стори и Уилоу.

— Хей, госпожице, имате ли малко дребни? — попита я един мъж с изпито лице, дълга коса и брада.

Тя поклати глава и продължи пътя си.

— Малко е късничко за св. Патрик, нали? — провикна се той зад гърба ѝ и се засмя.

Уилоу се приведе към Дърк.

— Ние разбираме ли техния език? — полюбопитства тя.

— Разбираме го — отвърна Дърк. — Малко магия ни позволява това.

Те повървяха още известно време сред тълпата. Дъждът намалая и небето започна да се прояснява. Колите и автобусите започнаха да набират скорост. Стана по-опасно да се пресича. Тълпата сякаш се разреди и доби нов облик, докато те се движеха надолу по улицата. Мъжете и жените в скъпи дрехи отстъпиха място на различни по-обикновени хора. Някои бяха облечени в кожа, с вериги и с ботуши с метален връх и се шляеха наоколо с провлечена крачка или се навеждаха край стените на сградите; други бяха с дълги прасковено — розови одежди, с избръснати глави и настоятелни погледи, те раздаваха някакви брошури; дрипави хора с кучета, котки и бебета държаха малки, написани от тях табели, които гласяха — *моля, помогнете* или *няма храна*; имаше и такива, които здраво притискаха към гърдите си пазарни торби или чанти, докато минаваха. Това бяха най-различни хора и всички имаха еднакъв притеснен и плах вид, с очи, мигащи и търсещи, а позите им бяха или предизвикателни или изразяваха готовност всеки миг да побегнат.

Тези, които минаваха, открито насочваха коментарите си към Уилоу. Някои бяха нагли и обидни, други шеговити и любопитни. Няколко души се опитаха да я спрат, но тя просто мина покрай тях, като следваше Дърк по тротоара.

Те стигнаха до една изключително натоварена пресечна улица и тогава Дърк спря. На някаква улична табела пишеше: „Булевард Америка“. Дърк отправи поглед към Уилоу, сякаш за да ѝ каже: *Виждаш ли това? Уилоу не го виждаше. Не разбираше къде се намират и защо са именно тук. Тя най-вече желаше да стигнат до мястото, към което се бяха запътили и след това да се махнат от този свят. Всичко, свързано с него, ѝ беше противно и отблъскващо. Искаше ѝ се да попита Дърк дали има някаква представа къде отива, но ѝ се струваше,*

че на него няма да му се понравят нейните въпроси при толкова много хора наоколо. Освен това, той сигурно имаше представа. Дърк уверено се движеше надолу по улицата, сякаш знаеше къде отиват.

— Сигурно сте се изгубили? — попита я една млада жена, застанала до нея. Жената беше с тъмна кожа и държеше малко дете в ръцете си.

— Не — каза Уилоу, без да се замисля, но в същия миг осъзна, че може да говори езика на Бен, също както можеше да чете и да го разбира. Дърк сигурно беше използвал онази магия.

— Сигурна ли сте? Изглеждате объркана — тя се усмихна. — Доста лесно можете да се изгубите в този град.

— Благодаря ви, добре съм — отвърна Уилоу.

Светлините се смениха и жената продължи пътя си. Дърк и Уилоу пресякоха към една нова улица, където пишеше: „Посока запад, № 8“. Навсякъде имаше хора, магазини, отворили врати пред тротоара, малки сергии с плодове и зеленчуци, занаятчийски дюкяни за бижута и бляскави дрехи, входове, които отвеждаха до храна, напитки и други най-разнообразни изделия. По улицата имаше и щандове с книги, както и с бижута. Подвикваха й продавачи. Искате ли да си купите това, погледнете онова? Усмихваха се — някои от тях — а тя също им отвръщаше с усмивка и поклащаше отрицателно глава.

— Какъв невероятен вид! — каза някой и тя се обърна. Млад мъж с дълго тъмно палто, ботуши, малка брадичка и кожена папка стоеше и я гледаше. — Ти трябва да си актриса, нали?

— Не — поклати глава тя. Дърк продължаваше да върви надолу по улицата. — Трябва да тръгвам.

— Почакай! — Той тръгна след нея. — Ъ-ъ, виж, мислех, че..., добре, де, защото си боядисана в зелено, мислех, че..., че защото си облечена така, трябва да си актриса или нещо от този род. Както в „Котките“ Извинявай, не исках да бъда груб.

Тя се усмихна.

— Не беше груб.

— Казвам се Тони. Тони Паоло. Живея на няколко пресечки оттук. Уча актьорско майсторство. За втора година съм в Американската академия. Била ли си там? Там е учил Дъстин Хофман, Дани де Вито. Много хора. Тъкмо приключих с четенето на една роля за Бродуей. Комедия — „Нийл Симон“. Това е дипломната ми работа,

така, де, снимки и други такива — той посочи папката. Ролята е малка, само няколко реда. Но и това е начало.

Тя кимна и продължи да върви. Изобщо нямаше представа за какво говореше младежът.

— Виж, мога ли да те черпя с чаша кафе или нещо такова? Ако имаш малко време?

Пред нея Дърк се беше обърнал и се връщаше назад. Той се провря през краката ѝ и погледна нагоре към Тони.

— Това твоят котарак ли е? — попита Тони. — Хей, писи — писи.

— Дръж си ръцете настрани — отрязва го Дърк, когато младежът се протегна, за да го погали.

Тони незабавно се изправи и впери поглед в Уилоу.

— Хей, това беше доста добро! Как го направи? — той широко се усмихна. — Това е най-доброто изпълнение, което съм си представял. Направи още нещо.

— Можем да хапнем — каза Дърк.

— О, дори не видях устните ти да помръдват! — изрече Тони поразен. — Това си е дарба! Нещичко за ядене, а? Добре, защо не? Точно зад ъгъла има една закусвалня. Знаеш ли „Вилидж“? Някъде тук ли живееш?

Той ги поведе през тълпата към малко заведение с кръгли маси, покрити с карирани мушамы и с наредени около тях железни столове с прави облегалки, които имаха карирани възглавнички в тон с покривките. Тони махна на някакъв човек, работещ зад щанда и зае маса в близост до входа. И Уилоу, и Дърк седнаха заедно с него.

— Е, какво ще искаш? — попита Тони. Той имаше дълга кестенява коса, тъмни очи и мила усмивка, която светкавично озаряваше лицето му.

— Ти реши — отвърна му Дърк.

Тони го направи, като поръча храна за себе си и за Уилоу, а за Дърк взе паничка с мляко. Когато храната пристигна, Уилоу се почувства по-гладна, отколкото предполагаше и изяде всичко, без да се притеснява дали ѝ харесва или не. Тони се хранеше заедно с нея, като говореше колко е добра тя по владенето на гласа си, разказваше за своя живот на обучаващ се артист. Дърк седеше пред паничката с мляко и не обръщаше внимание на храната.

— Знаеш ли, забравих да те попитам за името ти — каза Тони, точно преди да отхапе залька си.

— Уилоу — отвърна му тя.

— Наистина ли? Какво чудесно име. Е, през цялото си време ли практикуваш венстрилоквизъм^[1] или се занимаваш и с нещо друго?

Тя се поколеба. Какво трябваше да му отговори?

— Няма нищо, не си длъжна да ми казваш. Но ти не си актриса, нали?

— Не, не съм актриса.

Когато приключиха с обяда, Тони я попита още веднъж:

— Тук наблизо ли живееш?

Тя погледна към Дърк, който беше вперил очи във вратата, готов да тръгне.

— Не, обикновена посетителка съм.

— От къде си?

— От Отвъдната земя — изрече тя, преди да успее да се овладее.

— От щата Мериленд, значи? Чувал съм за този град там. При кого си се настанила тук? Имаш ли приятели или някакви познати?

Тя поклати глава.

— Вече трябва да тръгвам, Тони. Благодаря ти за обяда. Надявам се да станеш добър актьор.

Тя стана и се запъти към вратата. Дърк вече беше навън на тротоара.

— Хей, почакай! — провикна се Тони, като хвърли някакви пари на масата и тръгна след нея. Успя да я настигне отвън. — Ще мога ли да те видя пак?

Уилоу поклати глава и продължи пътя си, като се чудеше как да се измъкне от това положение. Тони тръгна заедно с нея.

— Знам, че е малко неочаквано, но... добре, де, наистина бих искал да те заведа на вечеря или на някоя пиеса, или където и да е. Дори ако трябва да дойда с теб в Отвъдната земя...

— Тя е омъжена — оповести Дърк. — Щастливо омъжена.

Тони спря на място.

— О, извинявай. Не помислих...

Те пресякоха улицата сред някакво задръстване и го оставиха, без да му дадат възможност да каже нещо друго. Той внимателно ги проследи с поглед.

Скоро след това нощта дойде с ненадейно затъмнение в небето, докато слънцето залязваше, а облаците се завърнаха, с угасване на светлината, при което градските лампи засветиха. Уилоу и Дърк седяха на една пейка с широка мраморна арка. Намираха се на площад „Вашингтон“. Само до преди няколко минути тук беше пълно с хора — хора с вестници и малки деца, с кучета и с играчки, но сега, след като слънцето слезе зад хоризонта, а денят беше към своя край, мястото опустя. Имаше само няколко старци, останали седнали по пейките и група момчета, скупчени под едно дърво в далечния край. Някакъв облечен в дрипи мъж държеше метална чаша и стоеше на ъгъла на улицата.

Откакто Уилоу и Дърк бяха пристигнали от Отвъдната земя, бяха изминали само няколко часа, откакто бяха тръгнали в ранното утро, а това означаваше, че времето не течеше с еднаква скорост и в двата свята. Как ли се отразяваше този факт на стареенето, когато преминеш от единия свят в другия? — зачуди се Уилоу. Дали тя старееше по различен начин от Бен? Силфидата се загледа в мрака, като наблюдаваше светлините на града, сияещи отвъд парка. Дърк се беше сгушил до нея с лапи, мушнати под тялото си и беше затворил очи. Беше ѝ казал, когато останаха сами, че трябва да изчакат идването на нощта, когато паркът щеше да е пуст, за да не бъдат обезпокоявани. Оказа се, че тя трябваше да събере пръст именно от това място, но Дърк не ѝ предложи услугите си по някакъв необичаен начин. Той рядко го правеше.

Тъмнината се задълбочи и изминаха още няколко часа, а те все още седяха на пейката и чакаха. Уилоу беше търпелива и чакането не я притесняваше. Сега разбираше защо Дърк бе настоял тя да хапне нещо. Самата Уилоу можеше и да издържи без храна толкова дълго време, но детето ѝ се нуждаеше от подхранване, дори и когато тя не беше гладна. Котаракът разбираше това. Тя погледна надолу към него и се запита каква част от безразличието, което той проявяваше, беше само маска.

Скоро те останаха съвсем сами и единствено някакъв странен случаен минувач все още беше наблизо. Полунощ дойде и отмина, а градът още не спеше. Магазините бяха затворени, но заведенията,

където се сервираха ястия и напитки, оставаха отворени. Отново имаше хора по улиците, тълпи от хора, които минаваха насам-натам, събираха се, смееха се и викаха по своя път, идващ или отиващ на някъде. Сякаш никой нямаше намерение да спи. Никой не се притесняваше да се прибере у дома.

Уилоу наблюдаваше хората и светлините в далечината и се опитваше да си представи какво означаваше да живееш тук. Накъдето и да погледнеш — бетон, зидове и стъкло, сгради, построени като войници в дълги редици, готови за марш, пътища, равни и безкрайни, истинската земя — ограничена до малки бледозелени квадратчета, точно като този парк — беше кошмарно. Нищо не беше истинско; всичко беше произведено от човешка ръка. Миризмата, вкусът, външният вид и усещането я пресрещаха от всеки ъгъл и заплашваха да я погълнат като мъничък лъч светлина в огромната тъмнина.

Някакъв човек слезе от тротоара от другата страна на пътя и се приближи насам — позната фигура с дълго палто, ботуши, пусната коса и незалязваща усмивка. Уилоу се закова на място.

— Още сме тук, както виждам — каза Тони, докато се приближаваше и спря пред нея. — Каж ми истината, Уилоу. Имаш ли къде да преспиш? Проследих те, а ти съвсем не изглеждаше да отиваш някъде.

Тя прикова към него смарагдовите си очи.

— Иди си вкъщи, Тони.

— А ти ще си останеш тук, така ли? — настоя той. Минах оттук няколко пъти досега, за да проверя дали още си тук и по всичко изглежда, че е така. Нямаше да си навън, в парка, в това късно време, ако имаше къде да отидеш. Тревожа се за теб. Би ли искала да се „паркираш“ някъде?

Тя го изгледа изумена.

— Какво?

— Да преспиш някъде тази нощ — той протегна напред ръце. — Това не е никакво неприлично предложение, уверявам те.

— Неприлично предложение?

— Каза ми, че си омъжена, така ли е? Е, тогава къде ти е пръстенът? Мисля, че си измисли всичко това, но няма нищо. Искам просто да знаеш, че не съм някакъв маниак или нещо подобно.

Харесвам те, това е всичко. Не искам да ти се случи нищо. Този град е опасен.

Дърк се надигна, протегна се и се прозина. Без да каже и дума, той скочи от пейката и тръгна през парка. Уилоу бързо погледна Тони, а след това стана и последва котаракът. Дърк прекоси парка на север и на юг, като крачеше доволен, подушваше тук-таме, без да бърза и сякаш не действаше целенасочено.

— Тук може да стане опасно — повтори Тони, докато вървеше до нея и се оглеждаше. — Особено през нощта, ти не знаеш това.

Тя поклати глава.

— Всичко ще бъде наред.

— Не мога да те оставя тук просто така — заяви той. Виж, ще те придружа, става ли? И не ми казвай да си ида у дома. Няма да го направя.

Дърк се бе приближил до някакво място в далечния край на парка, под едно старо сенчесто дърво, около което се увиваха млади кленови растения и където почвата беше толкова изтощена и засенчена, че почти нямаше трева. Тук, докато още не се беше стъмнило, една майка четеше книга върху простряно одеяло, с детето вътре в себе си. Дърк подуши малко наоколо и след това седна на хълбоците си, за да изчака Уилоу да се приближи.

— Тук — беше всичко, което каза.

Уилоу кимна. Тя коленичи и докосна земята и после бързо отдръпна ръката си, защото вълшебните ѝ сетива сякаш настръхнаха при допира с това, което намери.

— Много неща са се случили тук — тихо каза Еджууд Дърк. — Измисляни са велики идеи и са съставяни ужасяващи планове. Споделяни са надежди и стремежи. Извършвани са убийства и насилия както с невинните, така и с виновните. Веднъж тук е било родено и едно дете. Животните са се криели тук. Били са прошепвани обещания, а любовта е просъществувала — той я погледна. Почвата е богата на спомени. Тя е извор и начало на много животи.

Тони дойде по-близо.

— За какво говориш? Котаракът ли каза всичко това? Е, разбира се, не беше котаракът — имам предвид, как е възможно? Но със сигурност звучеше, сякаш говореше той. Какво става?

Уилоу не му обърна внимание и започна да копае. Използва ловджийския нож, който носеше под наметалото си. Тя разрови земята и извади заровената пръст на светлина, за да може да вземе най-чистата мостра. Тук бяха жизнеността и спомените на други хора, но те щяха да помогнат на нейното дете. Как ли щяха да му подействат те — като балсам, като закрила или като нещо напълно различно? Дали щяха да го излекуват или облекчат болката? Не знаеше. Знаеше само, че те ще направят детето ѝ по-силно, че ще го предпазят, че ще му вдъхнат нещо от истините на живота, такива, каквито ги познаваше човешкият род.

Уилоу привърши с копаенето и започна да събира пръстта в същата кожена торба, в която бе сложила и пръстта от мястото при старите борове. Тони все още говореше, но тя не обръщаше внимание на думите му. Дърк се мотаеше около някаква друга котка.

Уилоу напълни торбата до половината и отново здраво я привърза. След това се изправи и се обърна към Тони.

— Наистина е странно — говореше той. — Да пълзиш из парка посред нощ и да събираш мръсотия в торбата си? Имам предвид, какъв е смисълът? Виж, ти да не си вещица или нещо такова? Да не участваш в нещо като...

Той рязко спря и погледна покрай нея, а върху лицето му се изписа тревога. Тя се обърна. Банда момчета стояха зад гърба ѝ и я гледаха. Те сякаш се появили от нищото, така тихо се бяха събрали. Бяха на различна възраст и с различен ръст, но всички бяха облечени с черни фланелки и сини джинси. Някои носеха ботуши, други кожени якета. Върху фланелките и якетата имаше някакви надписи, но тя не успя да разбере какво пише. Един имаше бейзболна шапка, а друг — парче желязо в ръката си. Някои носеха татуировки. Имаха закоравели, състарени лица, а очите им бяха безизразни и зли.

Тя моментално се огледа за призматичния котарак, но той не се виждаше никъде.

— Какво има в торбата, вещице? — попита един от тях и самодоволно се усмихна.

— Ей, вижте, не искаме неприятности... — започна Тони, но онзи, който беше попитал, излезе напред и го зашлеви през лицето. Тони падна на коленете си, а носът и устата му започнаха да кървят.

— Попитах, какво има в торбата? — каза онзи отново и се протегна към Уилоу.

Тя без усилие го избегна и пристъпи напред, за да застане пред Тони.

— Махайте се оттук — предупреди ги тя.

Няколко от тях се изсмяха. Някой спомена нещо за това да ѝ дадат един урок. Всички измърмориха одобрително.

Еджууд Дърк се показа от сянката и застана до нея.

— Не смятам, че трябва да разпитвате повече. Мисля, че трябва да си вървите.

Момчетата зяпнаха от изумление. Размениха си още груби коментари и смях. Говорещ котарак! Те обградиха Уилоу и Дърк като в капан срещу дърветата. Този с бейзболната шапка се приближи напред.

— Хей, ти, котаракът — подвикна той. — Какво ще кажеш за един обяд?

В следващия миг Дърк започна да излъчва сияние. Членовете на бандата се поколебаха и закриха очите си. Сиянието ставаше все по-силно и Дърк започна да се преобразява. Котешкото му „аз“ изчезна и беше заменено от нещо толкова ужасяващо, че дори Уилоу изпита отвращение. Той стана чудовищен и огромен, въздигна се като призрак от Абхаддон, с грамадни зъби и нокти. Кръгът от нападатели се разкъса. Повечето си плюха на петите, като крещяха на приятелите си и ругаеха Дърк. Няколко замръзнаха на място, без да могат да решат какво да направят, оставени да съжаляват за своята нерешителност. Дърк изсъска към тях с такава сила, че ги вдигна във въздуха и ги запрати на петстотин метра пред себе си, насинени и зашеметени. Когато успяха да се съвземат и те хукнаха след останалите.

След секунди паркът отново беше пуст. Дърк престана да блести и отново се превърна в котарак. За кратко той се загледа след момчетата и след това се прозина и започна да се мие.

Уилоу помогна на Тони отново да се изправи на крака.

— Добре ли си? — попита го тя.

Той кимна, но по цялото му лице имаше кръв.

— Как котаракът...? — не можа да довърши.

— Иди си вкъщи, Тони — каза му тя, като го изчетка и оправи палтото около раменете му. — Тръгвай.

Тони се загледа в нея. Тя не хареса това, което видя в очите му. Тогава той се обърна и като накуцваше, се изгуби в тъмнината. Уилоу го проследи с поглед, докато стигна до улицата и се скри зад ъгъла на близката сграда. Той не се обърна назад. Тя не помисли, че ще го види някога отново.

Уморено погледна към Дърк. Почувства се отпаднала, сякаш ужасното насилие в света на Бен беше намерило начин да проникне в душата ѝ.

— Не искам повече да остана тук. Можем ли да си тръгнем сега?

Дърк премига, а смарагдовите му очи засияха.

— За теб беше необходимо да дойдеш тук — каза ѝ той.

— Да, но свършихме ли вече?

Дърк рязко се изправи и тръгна.

— Какво нетърпение. Много добре. Вълшебните мъгли са натам.

Тя усети хладни тръпки да пропълзяват по гърба ѝ. Вълшебните мъгли. Все пак щеше да направи онова, което беше необходимо. За себе си, за Бен, за тяхното дете. Още една, последна крачка от нейното пътуване и тя щеше да си бъде отново у дома.

Обзета от решителност, тя тръгна напред в нощта.

[1] Способност на човека да говори със „стомаха си“ Бел.пр. ↑

СТРАШНАТА МЪГЛА

След като три дни подред бяха пътували из Лабиринта, Рицарят, Дамата и Грифонът попаднаха на някакъв град.

Беше късно следобед, светлината бе слаба и почти недоловима, а мракът се сгъстяваше все повече. Те вече знаеха, че тук не ставаше по-светло отколкото беше при здрачаване. Бяха вървели упорито през нескончаемия горски свят, докато изведнъж, неочаквано, както си изкачваха едно малко хълмче, съзряха града. С няколко скупчени, порутени дървени постройки и стари мръсни улици, той беше разположен в една падина, където дърветата растяха по-нарядко и затова изглеждаше сякаш гората го е обградила от всички страни, както водите на реката обграждат отвсякъде островите. Нямаше пътища, които да водят към него, нито такива, които да водят началото си оттам. Имаше хора; Рицарят ги виждаше как се движат по улиците. Имаше и животни, въпреки че бяха съвсем измършавели и имаха вид на твари, съсипани от живота. В няколко прозореца блестяха светлини и докато тримата наблюдаваха града, започнаха да се появяват все повече. Прозорците излъчваха слаба и особено пуста светлина, сякаш се бяха борили с настъпващата нощ твърде многократно и вече бяха уморени от тази битка.

Над главите им, където през клоните на дърветата се показваше небето, не се виждаха нито луна, нито звезди, а само безкрайният слой от непробиваема мъгла.

— Хора?! — каза Грифонът и в гласа му прозвучаха едновременно изненада и неприязън.

Рицарят не каза нищо. Той си мислеше за това колко е изтощен от своето лутане сред този безрадостен свят, където всичко си приличаше и нищо никога не се променяше. Изминалите три дни се бяха проточили нетърпимо бавно и бяха изпълнени с тишина и тъмнина, както и с неумолимо чувство на безнадеждност. Дамата на два пъти се беше опитала да го убие — веднъж с отрова в чашата му и още един път със заострен прът, когато мислеше, че той е заспал.

Усилията ѝ бяха отишли напразно, защото Рицарят усещаше всичко, което тя кроеше. Изглежда Дамата бе приела това. Тя се отдаваше на намеренията си, сякаш подготвена за техния провал, сякаш опита трябваше да бъде направен, независимо, че краят му ѝ беше вече известен. Въпреки това тя успя да му нанесе вреда. Това, което той виждаше в очите ѝ, го мъчеше най-много. Рицарят бе воин и можеше да изтърпи физическите нападки. Но с погледите, в които бяха изписани гняв, омраза и тъга, му беше по-трудно да се справи и той се чувстваше омаломощен от тяхното постоянство.

Разбира се тя мразеше и Грифонът, но нейната ненавист към него беше вродена и тя не влагаше нищо лично в това, по този начин всичко изглеждаше далеч по-приемливо.

— Защо тук има град? — попита ги тихо той.

В следващия миг никой не му отговори. Защо, наистина? Град, появил се от нищото, добил очертания сякаш от някакво видение, което нямаше цел или извинение, съществуващ във вакуум. Откъде идваха търговците, които го издържат, след като нямаше пътища? Къде бяха посевите, с които да се изхранва, след като наоколо нямаше полета? Дали това не беше град на ловци и трапери? Ако беше така, къде занасяха те стоките си и откъде идваха провизиите им? За три дни Рицарят почти не беше зървал горски животни, а няколкото, които бе видял, бяха малки и безполезни и сякаш мракът бе тяхната естествена среда — сякаш те съществуваха именно заради него, а не, независимо от това.

— Какво значение има защо е тук? — раздражено попита Дамата. — Тук е и това е единственото, което има значение. Имаме шанс отново да намерим пътя си. Каква е целта на този въпрос?

Грифонът направи една крачка напред, наведе се и се сви в тъмното си наметало, както обикновено, с намерението да остане на сянка.

— Не вярвам на това — каза съществото. — Тук има нещо нередно.

Рицарят кимна. И той го беше усетил. Нещо не беше както трябва. И все пак, градът беше там, а те не можеха просто да го подминат. Някой, който живееше в него, сигурно знаеше пътя за излизане от Лабиринта. Някой сигурно знаеше пътя, който водеше обратно, към истинския свят.

— Ще слезем долу, за да видим какво можем да научим. Няма да останем настрана от това. — Рицарят погледна към другите двама.

— Ако те ме открият, ще ме убият — каза Грифонът.

— Тогава остани тук — отрязва го Дамата равнодушно.

— А-а, но и аз жадувам да чуя думите им — промърмори Грифонът, сякаш засрамен. — Това е загадка за мен. Мразят ме точно онези, които бих искал да опозная.

— Иска ти се да си като тях, нали, жалко същество подигравателно рече тя. — Признай си.

Но Грифонът поклати глава.

— Не искам да съм като тях. О, съвсем не, Лейди — не и за цялото злато и сребро на света. Те са толкова плахи, нерешителни създания и всички са погълнати изцяло от незначителните измерения на своя живот. Аз съм решителен и надарен с безсмъртие. Не съм обременен от нищожните размери на тяхното съществуване.

— Нито пък имаш тяхната красота. Лесно е да омаловажаваш тези, чийто живот е ограничен, когато смъртта за теб е нещо толкова далечно, че на теб почти не ти трябва да знаеш какво означава тя — Дамата прикова към него студените си очи. — Аз имам живот, много по-дълъг от този на човешките същества, но въпреки това ценя и красотата. Никога не бих искала да съм толкова грозна, колкото си ти, дори и да можех да живея вечно.

— Твоята грозота е вътре в теб — прошепна Грифонът.

— А твоята, за вечни времена, просто е изписана върху теб, така че никой не може да сбърка какво представляваш!

Рицарят се премести, за да застане пред Дамата, да отклони неумолимия ѝ поглед, насочен към Грифона, и да го привлече към себе си. Побиха го тръпки, когато тези студени очи срещнаха неговите и той видя измерението на собствената си същност, отразено там.

— По-добре да запазим думите за себе си и да говорим само тогава, когато това е необходимо. Ти и аз, Лейди, ще потърсим отговорите, които ни интересуват. Той — Рицарят кимна към отпуснатата, загърната в наметалото, фигура зад себе си, — ще мълчи. Но знай, че ако се опиташ да ме измамиш или предадеш и твоята уста ще бъде затворена. Искам да ми дадеш дума.

— Нищо няма да ти давам! — открито му се присмя тя и надменно се изправи.

— Тогава ще те оставя тук с него — меко каза Рицарят. — За мен ще бъде по-безопасно да бъда сам там долу.

Дамата пребледня, когато чу това предложение и яростта, която я обзе, стана съвсем явна.

— Не можеш да направиш това! — изсъска тя.

— Тогава, дай ми дума.

Дамата потрепери от разочарование и отчаяние.

— Много добре. Имаш я, сър Рицарю. Дано покълне в теб и дано погълне душата ти!

Рицарят се обърна. Той предупреди Грифона да се скрие под наметалото си и да стои далеч от светлина.

— Не се намесвай в разговора — рече му той. — Стой близо до мен.

Те бързо слязоха в залязващата светлина. Градът потъна в нарастващия мрак, сградите започнаха да се виждат само като потрепващи светлилки, оградени от прозорците, като картини, окачени на фона на черна кадифена завеса. Тримата пътници се плъзгаха през покриващия ги мрак като духове, излезли от гората и следваха надолу извивката на хълма. За броени минути, те стигнаха до дъното на котловината и бяха пред прага на града. Очите им се приспособиха към промяната в светлината и те поеа по един от късите пътища, които обикаляха из центъра на града — набраздени, сухи земни удължения, водещи началото си от едната страна на скупчените наблизко сгради и свършващи от другата. В мрака се движеха мъже и жени, но никой не говореше. Вратите и прозорците на къщите и магазините и от двете страни бяха затворени. Кучета и котки шареха около стените на сградите и се мушкаха под тротоарите там, където те бяха издигнати над земята. Гласовете бяха приглушени и едва доловими. Рицарят слушаше не само с ушите, но и със сърцето си и не можеше да намери и частица утеха, нито каквото и да е успокоение. Градът приличаше на ковчег, който чакаше да бъде затворен и закован.

В центъра на града имаше някаква таверна. Тук вратите стояха отворени, а хората свободно влизаха и си излизаха. Носеше се мирис на пушек и на прясно налята бира, чуваше се подрънкването на чаши и триенето на обути в ботуши крака, както и чистосърдечен смях, породен от моментното бягство от мъката на тежкия живот. Рицарят се приближи към вратата, а Дамата и Грифонът го последваха. Той

обърна внимание на това колко бе опушено вътре — смесица от дим и слаба светлина. Тук лицата не можеха да бъдат видени лесно; запазването на личното пространство щеше да бъде от значение. Той стъпи върху верандата пред постройката и видя празни маси и свободни столове, въпреки че таверната беше пълна с хора. Разбира се жителите щяха да се отнасят с тях като с непознати; това беше неизбежно в малък град като този. Хитрото му намерение беше да привлече вниманието към себе си и да го оттегли от своите спътници.

Те влязоха насред избухването на някакъв дрезгав смях, който оказа се, дойде от бара, където шестима работници, скупчени лакът до лакът над чашите си, се бяха обърнали към съдържателя. Рицарят мина покрай масите и се отправи към дъното на помещението, като водеше след себе си и другите двама. Те седнаха тихомълком. Грифонът се обърна към сянката, предпазлив и нащрек, но Дамата седна право срещу помещението, а дързостта ѝ беше като открита заплаха — с отметнато наметало и смъкната качулка, тя незабавно привлече погледите към себе си. Някои от тях бяха изпълнени с копнеж.

Рицарят седна така, че да може частично да я закрива. Сега беше твърде късно да ѝ каже да се прикрие. Оставаше му единствено да предполага, че неговото положение ще послужи като предпазна мярка и да се надява, че това щеше да се окаже достатъчно.

Изведнъж гласовете замлъкнаха, сякаш стаята настръхна срещу тях и всички, които присъстваха, спряха разговорите си, за да ги измерят с поглед. Странните очи на Дамата обхождаха стаята, без да се спират на нищо, без да признават, че изобщо може да се види нещо, което си заслужава вниманието. Рицарят вече съжаляваше за решението си да я пусне да дойде с него. Много по-добре щеше да бъде, ако тя си беше останала на хълма. Но освен това, не му се искаше и да я изпуска от очи. Не можеше да рискува да я изгуби.

Той прикова поглед към съдържателя и направи знак да му донесе три чаши. Човекът зад бара кимна и забърза към бъчвите.

Мигът отшумя, очите отново се загледаха в други посоки, а разговорите се възстановиха. Помещението беше пълно както с мъже, така и с жени и всички бяха бедно облечени, всички имаха онзи първичен, изтощен вид на хора, които се добираха до насъщния без късмет, без умение или помощ от останалите. Те можеха да бъдат всичко — от трапери до миньори — Рицарят не можеше да определи

това. Беше сигурно, че се трудеха единствено с помощта на двете си ръце. Не беше много убеден, че се занимават с някаква търговия. Бяха на различна възраст и бяха седнали по такъв начин, че беше трудно да се определи кой с кого беше. Тези връзки изглежда нямаха значение, сякаш все още се заформяха и все още никой не мислеше за тях. От време на време някои хора ставаха и сменяха масите си, но никога по двойки или на групи. Изглеждаше сякаш всеки мъж и всяка жена водеха свой затворен живот и се считаха единствено за отделни части от цялото им общество.

Нямаше деца. Нямаше следи от никакви деца, нито бебета, нямаше знак, че се очаква някой да се роди в този град. Нямаше дори момче, което да мете пода или да забърсва бара.

Съдържателят прекоси помещението с трите чаши бира и ги постави пред Рицаря. Той погледна към оръжията му и нервно потърка ръцете си.

— Откъде идвате? — попита човекът, докато Рицарят бръкна в джоба си за някакви монети, които дори не беше сигурен, че ще намери. Накрая извади едно парченце злато.

Рицарят му подаде златото.

— Изгубихме се — отвърна той. — Къде се намираме?

Съдържателят изпробва златното парче между зъбите си.

— В Лабиринта, разбира се. Всъщност, точно в сърцето на Лабиринта.

Сега, заинтересован, съдържателят гледаше Дамата. Тя местеше поглед назад и напред, през него.

— Този град има ли си име? — настояваше да разбере Рицарят.

Барманът вдигна рамене.

— Няма име. Нямаме нужда от такова. От север ли идвате?

Рицарят се поколеба.

— Не съм сигурен.

Съдържателят заговорнически сниши глас и леко се наведе, като прикова вниманието си върху странника.

— Видяхте ли нещо необичайно в гората?

— Необичайно ли?

— Да — човекът овлажни устните си. Изглежда не му се искаше да го назове с истинското му име, сякаш е това можеше да докара нещото, от което се интересуваше, тук, в своята таверна.

— Нищо не видяхме — каза Рицарят.

Съдържателят го погледна изпитателно за миг, сякаш за да се увери, че не го лъже, след това кимна с облекчение и си тръгна.

Дамата се приведе напред, а гласът ѝ беше студен и сдържан:

— За какво говори той?

Рицарят поклати глава. Не знаеше. Те потънаха в мълчание, като отпиваха от бирата в чашите си и слушаха разговорите, които се водеха около тях. Говореше се за работа, но всичко беше много общо. Споменаваше се времето и сезоните, както и за липсата на това и онова, но нещата бяха бегло разисквани и оставаха непознати за пътниците. Никой не отваряше дума за нещо по-специално и не споменаваше за никакви подробности около личния си живот. В тези разговори имаше нещо необичайно, около техния тон, както и около извивките на тяхната интонация. Измина доста време, докато Рицарят успя да разбере, че сред размяната на реплики, беше вплетено някакво предусещане, някакво чувство за притеснено очакване, готовност за нещо недоизказано да се случи.

Един възрастен човек се приближи до ръба на масата и спря.

— Изминали сте дълъг път, нали? — той изговаряше думите неразчленимо, а гласът му беше дебел, заради бирата, която беше изпил.

— Да — отвърна Рицарят и погледна нагоре към него. А вие?

— О, не, аз не ходя никъде. Това е моят дом, този град. Винаги е бил и ще си остане винаги. Живял съм тук, о — о, години, години — той се усмихна с беззъбата си уста. Не можеш да отидеш никъде, след като веднъж си дошъл тук.

Рицарят почувства някакъв хлад в стомаха си.

— Какво искате да кажете? Сигурно можеш да си тръгнеш, ако пожелаеш, не е ли така?

Възрастният мъж се закикоти.

— Така ли мислиш? Че може да си тръгнеш? Сигурно си нов тук, синко. Това е Лабиринтът. Оттук не можеш да си тръгнеш. Никой никога не може да си тръгне оттук!

— Ако можеш да дойдеш тук, значи трябва да можеш и да си тръгнеш! — рязко каза Дамата, а в гласа ѝ проблесна гняв.

— Само опитайте! — отвърна старият човек, като все още се смееше. — Мнозина са се опитвали преди, но винаги са се връщали

тук. Това е мястото, на което трябва да останат, след като веднъж са дошли тук. Както и вие. Както и вие.

Той се отдалечи, като се клатушкаше и си мърмореше нещо под носа. Рицарят направи знак към съдържателя да му донесе три пълни чаши и същевременно се опита да се отърси от същинската каша в думите на възрастния човек. Няма изход. Лабиринтът е капан, от който никой не се е измъквал — той слушаше шепота на думите в съзнанието си.

— Нещо за ядене? — попита съдържателят, докато донасяше чашите с бира. — Все още имате остатък от златното парче.

— Бихте ли ни донесли една карта? — без да се замисли попита Рицарят.

Съдържателят им отвърна, както обикновено, като вдигна рамене.

— Карта за къде? В края на краищата, картите довеждат до едно и също място. Точно обратно тук.

— Имам нужда от карта, която да ни покаже пътя към изхода от Лабиринта.

Съдържателят се усмихна.

— Всички тук искат това. Бедата е, че никой не може да го намери. Някои — като това старо приятелче — се опитват да го направят от години. Въпреки това, той не успя да се измъкне. Никой от нас не може. Опитваме се, но накрая винаги се връщаме пак тук.

Рицарят го гледаше, сякаш си беше глътнал езика.

— Всичко е наред, наистина — продължи бързо човекът, разтревожен от погледа, който се появи в очите на странника. — Свиква се. Ние нямаме особено много грижи. Само... — той поклати глава.

— Какво... За какво говориш? — поинтересува се Дамата.

Съдържателят бавно си пое дъх. Когато отново заговори, думите му бяха едва-едва прошепнати.

— Страшната мъгла.

Рицарят бързо погледна към своите придружители. Никой не продума. Той отново се обърна към съдържателя.

— Не знаем за какво става дума.

Човекът от бара изведнъж започна да се поти, сякаш в същия миг температурата в помещението се беше повишила до обедна жега.

— Най-добре ще е, ако никога не разберете — изсъска той. — Разказват се разни истории. Живее в гората. Излиза тогава, когато най-малко я очакваш и поглъща всичко! Изяжда го веднага, а когато свърши, не остава и следа! — устните му се свиха. — Самият аз никога не съм я виждал. Никой тук не я е виждал. Но понякога я чуваме. Напоследък, дори по-често, може би ни наблюдава. Казват, че някакво чудовище винаги предизвестява идването ѝ — чудовище, излязло отвъд митовете и легендите, звяр, дошъл от стария свят.

Той поклати глава.

— Казах ви достатъчно. Лоша поличба е дори да се говори за нея. Тя не идва често. Но когато дойде...

Съдържателят отново поклати глава, след което се изправи и забързано се отдалечи. Рицарят го проследи с поглед и след това се обърна към другите двама.

— Чували ли сте за подобно нещо? — тихо попита той.

— До мен са достигали слухове — отвърна Грифонът, а гласът му прозвуча като несвойствено ръмжене, долетяло от сянката на качулатото му наметало. — Някаква древна легенда, на повече от хиляда години. Хората виждат Страшната мъгла като заслужено наказание за своите грехове.

— Що за глупости! — присмя се Дамата. — Нима имаш вяра на суеверията на тези прости хора? Това ли е твоят начин да бъдеш като тях?

Грифонът не каза нищо и задържа погледа си върху Рицаря. Той отпи от бирата си и се опита да помисли. Никой не знаеше да има изход от Лабиринта. В каквато и посока да поемеш, казваха те, пак се озоваваш обратно в този безименен град. Дали това убеждение беше напълно възприето от тези хора или между тях се намираще поне един, който да мисли различно? Рицарят не беше разговарял с никой друг, освен със съдържателя и със стареца. Може би трябваше да опита.

— Стойте тук — нареди той.

След това се изправи с чаша в ръка и се приближи към бара. За първи път обърна внимание на впечатлението, което правеха оръжията му и леките му доспехи, защото никой от гражданите тук не носеше такива. Той започна да задава въпроси на мъжете, скупчени около бара. Бил ли е някой от тях извън Лабиринта? Знаеше ли някой за изход от

него? Дали съществува човек, който би могъл да знае? Мъжете поклащаха глави и поглеждаха в друга посока.

— Може би Речните цигани знаят — каза някой. — Те са били навсякъде, където може да се отиде. Само че първо трябва да намериш тях.

След тези думи избухна всеобщ смях, това беше разбираема само за тях шега. Рицарят погледна назад, към масата, където беше оставил Дамата и Грифонът и се вледени. Двама мъже се бяха приближили и възнамеряваха да седнат от двете страни на Дамата. Тя здраво бе увила наметалото около тялото си и гледаше право напред, докато те ѝ говореха и ѝ се усмихваха. Грифонът се бе свил още по-навътре в сянката.

Рицарят се отдалечи от бара и тръгна през помещението. Беше прекалено бавен. Един от мъжете докосна Дамата, а тя се извърна към него и заби нокти в лицето му. Той се надигна с вик и се катурна назад към Грифона. Наметалото, което го прикриваше падна и откри образа на съществото. Тогава другият мъж също се олюля на краката си и закрещя. На мига в помещението настана същинска суматоха. Мъже и жени запищяха от ужас и неприязън, докато Грифонът се опитваше да се прикрие. Появиха се оръжия, ловджийски ножове с дълги дръжки и ками с различни форми. Като се бореше да запази равновесие в нарастващата бъркотия, Рицарят си пробиваше път покрай хората, които го делеяха от спътниците му. Чаши падаха и се разбиваха по пода, а лампите угасваха. Хора се устремяваха към вратите.

— Виж какво направи! — разярено извика барманът и посочи Рицарят. — Доведе чудовище в нашия град! Обрече ни на гибел! Проклет да си завинаги!

Рицарят стигна до масата, сграбчи Дамата и я преметна през рамото си. Откачи меча от гърба си и го размаха настрани, за да задържи настрана тези, които го застрашаваха. Грифонът се сви зад него, безполезните му крила бясно се размахаха, а дъхът му свистеше през острите му зъби. С всичка сила Рицарят замахна с меча си и разцепи на две масата пред себе си. Мъжете бързо се отдръпнаха настрани, а той започна да си проправя път към вратата. Дамата размахваше крака и крещеше на рамото му, а Грифонът се беше привел съвсем близо до гърба му, за да се предпази. Някакъв мъж се опита да

го нападне отзад, но ноктите на съществото се впиха в кожата му и я разпориха до костта.

Те минаха през вратата и се изгубиха в нощта. Крясъците и виковете ги последваха, но улицата опустя, тъй като хората избягаха, за да се укрият по домовете си. Рицарят бързо премина през града, а очите му отново свикнаха с мрака. Нищо не им оставаше, освен сами да се опитат да намерят пътя. Той проклинаше нещастната им участ и глупостта на гражданите.

В полите на хълма, който водеше началото си от котловината, той пусна Дамата, като задържа китката ѝ, за да се убеди, че няма да избяга.

— Пусни ме! — озъби се тя и започна да се дърпа. — Как смееш да ме докосваш! — Дамата се изплю в лицето му. Мразя те! Ще те накълцам на малки парченца, ако останеш жив след всичко това!

Той не ѝ обърна внимание и се насочи към мрачната гора, нагоре по хълма, където щеше да намери прикритие. Зад него светлините на града слабо грееха зад прозорците на сградите, а сред сиянието им кръжаха сенките на хората. Рицарят отпрати натам само един поглед и вниманието му се насочи към редиците от дървета отпред. Не беше невъзможно да ги проследят.

Те бяха стигнали до началото на гората, когато Грифонът се преви и зае отбранително положение.

— Нещо се приближава! — предупреди той с тънък и немощен гласец.

В същия момент от града се разнесоха нови виковете на ужас. Рицарят и Дамата се обърнаха, за да погледнат. Някаква висока стена от отровно зелена светлина се беше появила сред дърветата в далечния край на котловината. Тя трептеше като огън и съскаше като киселина, като прояждаше мълчаливата тъмнина. Движеше се стремително напред и докато се приближаваше, сякаш видът ѝ се променяше и тя заприличваше на силен дъждовен порой, на прииждащи сенки и светлини, които разкъсваха безмилостно всичко, изпречило се на пътя им.

Виковете на хората отдолу се усилиха. *Страшната мъгла! Страшната мъгла! Тя е тук! Бягайте! О, бягайте!*

Но се оказа, че няма къде да се избяга, а и нямаше време за това. Зеленикавият порой излезе от гората и се спусна по склона, надолу,

към града. Светът зад него просто изчезваше. Не оставаше нито едно дърво, нито един храст, нито частица живот. Поглъщаше всичко. Страшната мъгла достигна града и започна да беснее сред постройките му. Една по една, те се изгубваха зад необикновените ѝ завеси. Хората също изчезваха, с бесни крясъци, неспособни да избягат. Страшната мъгла ги притегляше, докато се опитваха да се отдалечат и те не се появяваха повече. Тя поглъщаше дори виковете им.

От ръба на котловината Рицарят, изпълнен с напрежение, видя как и последната сграда, и последният гражданин от безименния град изчезнаха и Страшната мъгла понечи да се приближи. Но изведнъж, без причина, тя започна да се отдръпва назад. За броени секунди мъглата се обърна — като буря, която ненадейно бе сменила посоката си, а буреносните ѝ облаци бяха отнесени от неочакван силен вятър. Бавно, целенасочено, тя се изкачи обратно по склона на котловината, разля се сред дърветата и се изпари.

Рицарят, Дамата и Грифонът се взираха надолу към пустата котловина. Градът, от който бяха избягали, вече го нямаше — всяка постройка, всеки човек, всяко животно, всяка следа за това, че някога ги е имало, бяха изчезнали. Беше останала само пустош, от която се издигаше пара като от попарена плът. Страшната мъгла беше изгорила всичко наоколо.

Рицарят погледна към Грифона. Изглежда мъглата беше нещо повече от легенда. Но какво я беше накарало да излезе от горите точно през тази нощ? Наистина ли появата ѝ беше предшествана от някакво чудовище, както беше предупредил съдържателят? Нима Грифонът беше това чудовище? Имаше ли някаква връзка между двамата, някакво споразумение, чрез което те поглъщаха живота и опустошаваха земята под него? Грифонът също беше създание, излязло от най — най — древни времена. Рицарят започна да обмисля възможностите. Дамата също гледаше към Грифона, а в студените ѝ очи премина сянка на страх. Отправил поглед в мрака, Грифонът не срещаше техните очи.

Рицарят се обърна назад. Всички тези хора бяха изчезнали, помисли си той. Всички. Отново ги видя в съзнанието си как се изгубват. Все още можеше да ги чуе как крещат. Звукът беше потресаващ, но познат. Беше чувал подобни викове и преди. Беше ги чувал в продължение на целия си живот. Това бяха виковете на мъжете,

с които той се беше сражавал и беше убил в битката. Бяха виковете на неговите жертви. Тези крясъци бяха заклещени в паметта му като пленени души в мрежа и той щеше да ги носи със себе си завинаги.

Тогава Рицарят се замисли, след изминалото опустошение, което бе наблюдавал, дали бремето на тези най-нови викове не падаше и върху неговите плещи.

РЕЧНИТЕ ЦИГАНИ

Те вървяха през цялата нощ, прекалено нервни, за да могат да заспят. Не говореха за това, което се беше случило, но всеки един знаеше, че другите си мислят за тези събития. Безкрайната гора отново се сгъсти около тях, покри ги като огромен плътен свод от многолистни клони и мъгливи небеса. Лабиринтът се разпростря още повече и след известно време започна да им се струва, че градът и неговите хора сякаш никога не бяха съществували.

Когато утрото дойде и мракът се просветли до сивкаво, те намериха някаква поляна и поспаха малко. Рицарят почиваше с лека дрямка — състояние, което бе усвоил за случаите, когато това беше необходимо — унасяне, в което една малка част от него, един особен инстинкт, оставаше буден и бдеше за опасности. Може и да сънуваше, но го преследваха виковете на онези, които бяха умрели, както и неговата безрезултатни опити да се отърве от тях. Това бяха сенките на мъртвите — всичко, останало от времето, когато още са били човешки същества. Те продължаваха да живеят у него, сякаш се бяха прикрепили към него и нямаше да го освободят, докато смъртта не дойдеше, за да прибере и самия него.

Когато не дремеше, той мислеше за Грифона, като още се чудеше каква роля бе изиграло това същество при събитията, които сполетяха града. Отново се разтревожи от факта, че не си спомняше как се беше случило така, че Грифонът да бъде с него, защо пътуваха те заедно. Не можеше да си спомни нищо друго, свързано с чудовището, освен това, че то трябваше да бъде там. Къде живееше Грифонът? Каква причина имаше, за да бъде с Рицаря и Дамата в Лабиринта? Може би Грифонът беше отгук, продължаваше да размишлява Рицарят. Чудовището първо беше разбрало за всеобщото мнение, че Лабиринтът беше място, от което изход нямаше. То първо беше изрекло онова, за което по-късно говориха и хората от града. Грифонът знаеше за Страшната мъгла. Имаше толкова много неща, които Рицарят не знаеше, за разлика от Грифона. Това беше тревожно. Рицарят не се боеше от чудовището, но

бе нащрек към неговите намерения. Изглежда звярът притежаваше податки на чест и откровеност, но колкото и да се опитваше, Рицарят не можеше да му се довери.

След като се събудиха, те поеха на път. Продължиха да вървят, защото почти нямаха друг избор. Ако се откажеха сега, щяха да се признаят за победени. Рицарят не можеше да позволи това. Той усещаше как неговият контрол върху нещата започва да му се изплъзва, неговата увереност и сигурност в намеренията му започваха бавно да се разклащат. Малко по малко, той осъзнаваше колко нестабилно е неговото място в предначертанието на събитията. Тук той беше пионка, зависима от обстоятелствата, които не можеше да проумее или да контролира. В този Лабиринт нямаше нищо познато и това, което си спомняше за живота преди, беше някаква неясна игра на сенки върху една твърде замъглена и далечна завеса. Опитваше се да се съсредоточи и да си спомни, но нищо, свързано с предишния му живот, не добиваше ясни очертания пред него. Изглеждаше сякаш бе роден тук и единствено присъствието на Дамата — а може би и на Грифона — поддържаха увереността му, че съществуваше нещо, което бе останало в миналото.

През този ден Дамата разговаряше с него, почти като че беше принудена да го прави. Разговаряше просто като негова придружителка и спътница, а не като негова приятелка. Непрекъснато му задаваше въпроса кой беше всъщност той и защо беше тук. Питаше го какво си спомня за предишния си живот. Искаше да знае защо той бе взел и нея и при кого я водеше. Рицарят отбягваше тези въпроси, като ги отклоняваше толкова умело, колкото можеше. Отбягваше ги, защото не можеше да им отговори. Нямаше отговорите, с които да го стори. Тя продължаваше да го притиска, докато не се изтощи от това и тогава отново потъна в мълчание.

— Ти си играеш с мен — каза Дамата, а тъгата и отчаянието се върнаха в гласа ѝ и изместиха гнева, който от друга страна, никога не я напускаше. — Играеш игрички с мен, защото съм твоя пленница.

Той поклати глава, загледан в мъглата.

— Не бих ти сторил това.

— Тогава ми кажи нещо за себе си — примоли се тя, като едва успяваше да сдържа и да владее гласа си. Дай ми нещо в уверение на това, че не лъжеш.

За известно време той повървя, без да ѝ отговори и после наведе глава.

— Не ми харесва, че нещата стоят по този начин. Иска ми се всичко да беше различно. Съжалявам, че съм взел и теб, каквито и да са били намеренията, каквато и да е била причината. Ако има възможност да оправя нещата, по-късно ще те компенсирам.

Той си помисли, че тя открито ще се присмее на предложението му. Помисли си, че просто ще му се подиграе. Изненада го това, че Дамата не стори нито едното. Вместо това, тя само кимна и продължи да върви.

Следобедът преполовяваше, когато стигнаха до реката. Тя се появи така, както бе изникнал пред тях и градът; видяха я, когато изкачиха едно възвишение и дърветата се разрешиха. Реката беше широка и течеше бавно, като и в двете посоки дължината ѝ се простираше докъдето им стигаше погледът. На другия бряг отново започваха горите на Лабиринта, които никъде нямаха край. Над тях небето си оставаше забулено и празно.

Те слязоха надолу, до брега на реката и спряха, като погледнаха първо към отсрещния бряг, а след това нагоре и надолу по течението. Нямахше признаци на живот. Водите бяха обгърнати от изпарения и изглеждаха гладки там, където бързеи и рифове не нарушаваха спокойствието им и не се разбиваха в подаващите се подводни камъни. По повърхността на реката не се носеха никакви отломки, нито пък подскачаха някакви риби, които да размътят прозрачната повърхност.

— След като има река, значи трябва да има и град някъде край нея — каза Дамата, изпълнена с надежда.

— Но дали този град е в Лабиринта или е някъде отвъд? — зачуди се Рицарят. Той я погледна. — Ще тръгнем покрай реката и ще видим. По кой път ще потеглим?

Тя отново го изненада.

— Ти реши. Ти си този, който ни води.

Рицарят ги поведе надолу по течението. Речният бряг беше широк, тревист и лесно проходим. Дърветата от гората останаха на около стотина метра назад в по-голямата си част и така пътят бе отворен за пътници. Докато сивият ден избледняваше в настъпващата нощ, мъглата се придвижи от гората и се установи над реката и нейните брегове. Тя пропълзя около върховете на обувките им, а след

това и около коленете им. Когато се стъмни, тя им стигаше до кръста и те вече не можеха да видят къде свършваше брегът и къде започваше реката.

Рицарят тъкмо беше решил да се оттеглят към гората, когато чува някаква песен. Спряха се като един и се заслушаха. Звучите идваха някъде съвсем близо пред тях, зад някакъв завой, на не повече от двеста метра далечина. Рицарят ги отведе до началото на гората, за да избегнат един водопад и те продължиха пътя си оттам. Когато стигнаха до завоя и го заобиколиха, съзряха светлината на няколко огъня. Песента идваше от там. Пътниците се отправиха към огньовете, като съсредоточено се вираха в мрака. Когато се приближиха, погледът им попадна на няколко изрисувани вагона. Имаше някакви мулета, завързани наблизко и палатки от светли платове, които бяха опънати между колчета, забити в земята и краищата на вагоните, с въжета. Певците бяха повече от дванайсет на брой, имаше и мъже, и жени и всички бяха облечени в разноцветни носии с много колани, пелерини и панделки.

Рицарят и неговите спътници се приближиха и бяха забелязани, но песента продължи, сякаш тяхното присъствие не беше от значение. Грифонът се беше свил отзад, загърнат в своето наметало за прикритие, но един от певците се изправи и повика и тримата да минат напред, като не пропусна да включи в това число и звяра. Те бавно се приближиха, предпазливи по природа и в резултат от обстоятелствата, дори и в тази вероятно приятелска обстановка.

— Добре дошли в нашия лагер — приветства ги този, който ги бе подканил да дойдат по-близо. — Ще попееете ли с нас? За една вечеря, най-вероятно?

Мъжът беше тежък и закръглен и имаше огромни криви ръце. Косата и брадата му бяха плътни и черни. Носеше няколко златни обици и една верижка с медальон. В колана на широкия му кръст бяха напъхани двойка ками, още една се подаваше от края на ботуша му.

— Кои сте вие? — попита Рицарят.

— А, не — без имена, приятелю — каза непознатият. Имената са за враговете, които бихме искали да избегнем, а не за приятелите, които бихме искали да създадем. Ще седнете ли при нас?

— Речните цигани — рече Грифонът и се спря, а Рицарят бързо го погледна.

Големият мъж се засмя.

— Това сме ние! А ти, погледни себе си, приятелю. Грифон! Не са останали много като теб на този свят, а в Лабиринта не са се срещали никога, откакто се помня. Ето защо, сега не се срамувай и не се крий по краищата на светлината. Ти си добре дошъл. Седни при нас и попей. Ела да споделим топлината на огъня.

Той ги подкани да се присъединят към останалите. Направиха им място, донесоха напитки и песните продължиха. Докато мелодиите започваха и свършваха, по лицата на хората преминаваха усмивки. Един мъж свиреше на някакъв струнен инструмент, а друг — на флейта. Рицарят и неговите спътници се заслушаха в песните, но не се присъединиха към тях. Те отпиха от виното, което им беше донесено, но съвсем по малко в началото. Оглеждаха се сред събралите се хора и се питаха как всички те се бяха взели тук.

— От далеч ли идвате? — попита след известно време големият мъж Рицаря, като се наведе към него, за да бъде чуто.

— Вървим от пет дни — отвърна Рицарят. — Изглежда не можем да намерим изход оттук.

— Съвсем обичаен проблем на това място — отвърна другият, като кимна.

— Знаете ли някакъв път, който да ни изведе от Лабиринта? — настоя Рицарят.

Мъжът започна да пляска с ръце в такт с песента.

— Може би. Може би.

Песните продължиха още дълго време. На Рицаря започна да му се доспива. Дамата беше пила повече, отколкото той и вече се беше изтегнала върху тревата със затворени очи. Грифонът седеше, свит в наметалото си, безизразен под сянката на качулката си. Някои от циганите бяха започнали да танцуват, като подскачаха и се въртяха в светлината на огъня. Жените бяха прикачили звънци към пръстите си и сребърното звънтене се извисяваше над песните. Мъжете мятаха червени и златисти шалове. Навсякъде се лееше вино. Някой спомена нещо за храна по-рано, помисли си Рицарят, но такава не се появи.

— Не е ли точно това начинът, по който човек трябва да изживее живота си? — попита ненадейно големият мъж, като отново се наведе. Той беше почервенял и засмян. Не мислиш за утрото, докато то само

не дойде. Не се тревожиш за нещата, които не успяваш да овладееш. Пееш и танцуваш. Оставяш грижите за някой друг път.

Рицарят поклати глава. — Грижите винаги намират начин да се стоварят върху теб.

Циганинът се засмя.

— Какъв песимист! Погледни се! Нито пееш, нито танцуваш! Пиеш толкова малко! Как ще се забавляваш? Трябва да дадеш шанс на живота си!

— Има ли изход от този Лабиринт? — отново попита Рицарят.

Циганинът развеселено поклати глава, изправи се на крака и сви рамене.

— Не и тази нощ, така ми се струва. Може би утре. — И той се отдалечи, като танцуваше доста подвижно за своя ръст сред светлината от огъня.

Рицарят пресуши чашата с виното и погледна към своите спътници. Дамата все още спеше дълбоко. Грифонът беше изчезнал. Рицарят напразно започна да го търси с поглед, дори отвъд обхвата на светлината. Той беше изчезнал.

Рицарят се опита да се изправи, но се оказа, че не може да го направи. Краката му отказваха да се помръднат, а тялото му беше като оковано в желязо. Той започна да се съпротивлява на тежестта, която изглежда го дърпаше надолу, като почти успя да се изправи, преди отново да падне назад. Речните цигани пееха и танцуваха около него до забрава. Цветове и форми се завъртяха край него, докато той се обръщаше към мрака. Нещо не беше наред. Бяха му изиграли някакъв номер.

Той все още се чудеше какво не си беше на мястото, но накрая окончателно се прекатури в черния мрак.

Когато се събуди, беше сам. Речните цигани си бяха отишли — мъжете, жените, вагоните, мулетата, всичко. Беше останала само пепелта от огньовете, която все още димеше слабо в мъгливата зора. Рицарят се беше изтегнал целия върху тревата. Той леко се завъртя и се изправи върху коленете си. Главата му пулсираше от виното, а мускулите му бяха изтръпнали при спането. От лявата му страна реката си течеше, гладка, безшумна и спокойна. От дясно гората приличаше на тъмна завеса, обгърната от мъгла.

Рицарят се изправи на крака и изчака да премине замайването му.

Дамата също беше изчезнала.

Той усети как дишането му се ускори, а гърдите му се стегнаха от гняв и съмнение. Къде беше отишла тя? Той се огледа наоколо в ранния сутрешен мрак и потърси някаква следа от нея, но не беше останало нищо. Тя беше изчезнала.

Рицарят все още се опитваше да се съвземе, когато откъм дърветата се показва Грифонът и тръгна към него. Изведнъж Рицарят осъзна, че оръжията му също липсваха — всичките. Той беше беззащитен.

— Добре ли поспа? — запита го Грифонът, а сарказмът в гласа му беше безспорен.

— Къде са оръжията ми? — ядосано попита Рицарят. Какво се е случило с Дамата?

Грифонът се сви долу, пред него, с мрачен вид.

— Речните цигани ги взеха. Взеха ги, докато спеше.

— Взеха ли ги? — Рицарят беше потресен. — Искаш да кажеш, откраднаха ги?

Грифонът леко се изсмя.

— Циганите не гледат на това като на кражба. За тях оръжията и жената са нашето заплащане за забавлението ни от изминалата вечер. Честното си е честно, така мислят. Облекчиха те от нещата, от които не се нуждаеш.

Рицарят побесня.

— И ти не направи нищо, за да ги спреш?

Грифонът вдигна рамене.

— Защо да правя нещо? Какво ми влиза в работата какво ще се случи с Дамата или с твоите оръжия? Не ме интересува нито едното, нито другото. Честно казано, по-добре ще ти е без тях. В Лабиринта нямаш нужда от оръжия, а само от здрав разум и от търпение. Дамата беше като воденичен камък, завързан около вратовете ни, дразнител, който никой разумен човек не би изтърпял.

— Това не е решение, което трябва да вземеш ти!

— Не го и направих аз — Грифонът беше безизразен, лицето му леко се вдигаше към светлината, а жълтите му очи бяха спокойни. — Оставих събитията да си вървят по своя собствен ход и нищо повече.

— Можеше да ме предупредиш!

— Можеше сам да се предупредиш, ако мислеше последователно. Около циганите няма никаква загадка — те са еднакви по целия свят и винаги ще бъде така. Те живеят по своите собствени правила и ако приемеш да пиеш и да пееш заедно с тях, ти приемаш и всичко останало. Смятай това за добър урок, сър Рицарю и остави нещата да продължат по своя ход.

Рицарят преглътна гнева си, а под него се прокрадна страх, чувство, че губи контрол и не може да направи нищо, за да спре това. Дамата и неговите оръжия ги нямаше, а той не бе имал силата да го предотврати. Защо не беше осъзнал по-добре какво можеше да се случи? Защо не беше взел предпазните мерки, които знаеше, че бяха необходими?

Той дълбоко си пое въздух и погледна нагоре и надолу по течението на реката.

— Накъде тръгнаха те?

Грифонът не отговори и Рицарят бързо се обърна към него:

— Не ми давай повод да започна да ти се доверявам още по-малко! — рязко каза той.

Грифонът задържа върху него ядосан поглед.

— Никога не съм ти давал никакъв повод.

— Така ли? — Рицарят настръхна. — Когато аз се събудих в Лабиринта, ти вече беше там. Ти знаеше къде се намираме. Назова мястото по име. Ти каза, че няма изход от него, преди някой друг изобщо да го е споменал. Когато стигнахме онзи град и там ни разказаха за Страшната мъгла, ти знаеше историята. Съдържателят те определи като чудовището, предшестващо нейното идване. Миналата нощ, когато дойдохме при Речните цигани, ти знаеше кои са те, а ние с Дамата все още не знаехме. Изглежда знаеш много неща за едно място, което както казваш, не е твоето жилище. Не мога да се въздържа да не се запитам каква е причината за твоето присъствие в цялата работа.

Грифонът се вираше в Рицаря и за един дълъг миг не отвърна нищо.

— Имаш причина да бъдеш подозрителен, сигурно е така — рече той накрая с неохота. — Ако бях на твое място, аз също щях да бъда подозрителен. Вероятно изглеждам двуличен. Но не съм. Това, което знам се дължи на факта, че съм живял твърде дълго време и съм бил на много места. Притежавам знания, но вече не мога да назова източника

им. Спомням си неща, които съм чул или открил преди векове. Много съм стар. Някога, както каза Речният циганин, е имало много същества от моя вид. Сега съм останал само аз в целия свят.

Той спря, сякаш размишляваше.

— Това място и онези, които живеят тук, както и нещата, които се случват, са ми познати; знам за тях от друго време — време, отдавна изтрито от паметта ми. Усещам, също така, нещо от онова, което предстои да се случи. Познавам това място, разпознавам го. Предвиждам някои събития. Но аз не живея тук, а не съм и сигурен, че някога изобщо съм идвал тук преди — Грифонът се намръщи. — Това ме тревожи. Паметта ми е доста разпокъсана и признавам, че нищичко от предишния ми живот не ми е ясно вече. Със сигурност — мрачно добави той, — аз вече не съм това, което съм бил преди.

Рицарят бавно кимна, усетил истина в думите на Грифона.

— Нито пък аз. Миналото изглежда далечно и недостижимо.

— Но мога да правя връзки, които събуждат паметта, както в случая с Речните цигани вчера — каза Грифонът — Познавам ги без изобщо да съм ги срещал. Знаех какво правеха тук. Можех да ти кажа, вярно е. Не го направих. Искях да вземат Дамата. Искях тя да се махне — погледът му беше открит. — Не се срамувам от това.

— Трябва да я взема от тях — каза Рицарят.

— Защо? Каква е причината да го сториш? — Грифонът изглеждаше искрено заинтересуван.

Рицарят замълча. Ръцете му се свиха, докато се мъчеше да изкара думите от устата си.

— Защото това е нещо, което ми е казано да направя, преди да дойда тук. Това е единственото, в което съм уверен. Без нея, аз съм загубен. Само заради нея продължавам напред. Тя е причината за моето съществуване. Аз съществувам заради нея. Разбираш ли?

Грифонът се замисли за миг, след това кимна.

— Може би. Нямах друга причина, освен да я заведеш при своя господар, нямаш друга причина, която да си спомняш. Но спомняш ли си нещо дори и около това, сър Рицарю?

Рицарят поклати глава.

— Това място изглежда е откраднало миналото ми.

— Както и моето — в гласът на Грифона имаше горчивина. — Искам си живота отново. Искам спомените ми да се възстановят.

— Видя ли по кой път тръгнаха те? — повтори Рицарят.

— По-добре ще ти бъде без нея — отвърна Грифонът.

Рицарят не каза нищо, изражението му не се промени. Грифонът въздъхна.

— Нагоре по течението, обратно по пътя, по който ние дойдохме — той уморено поклати глава. — Ще дойда с теб.

Те потеглиха веднага, като се движеха през високи тетреви по крайбрежието и следваха тясната ивица пръст сред сивата мъгла. Почти непосредствено след тръгването си намериха следи и затова едва ли щеше да е много трудно за Рицаря сам да открие накъде се бяха отправили Речните цигани. Това отново го накара да се усъмни в мястото на Грифона в предначертанието на събитията. В края на краищата, чудовището може би му беше казало единствено за своя лична изгода. Но това бяха неприятни помисли и Рицарят не се чувстваше добре, когато беше обзет от тях. Той вярваше, че в общи линии Грифонът притежава чест. Не беше усетил лъжа в това, което той му каза. Те и двамата бяха дошли в този свят отнякъде другаде и тяхната съдба тук, заедно със съдбата на Дамата, беше обща съдба и за тримата.

Те си проправяха път напред, през деня, като постоянно се движеха по следите на вагоните и рядко спираха, за да си починат, решени да настигнат целта си до залез-слънце. След известно време реката се разшири и стана толкова обширна, че далечният бряг започна да се вижда само като тъмна ивица под облачното небе. Рицарят се отчайваше все повече при вида на неотменната сивота, на липсата на каквато и да било слънчева светлина, на потискащо ниския свод. Липсваше му присъствието на хора и животни, присъствието на други живи същества. Някога той бе живял сред тях, знаеше това. Но най-вече той чувстваше загубата на собствената си същност, останала отвъд неяснотата на настоящото му съществуване. Не беше достатъчно да усещаш кой си и какво представляваш; спомените също бяха нужни; необходимими бяха ясни картини от живота, който си живял преди и от нещата, които си правел тогава. Той нямаше почти нищо от това — имаше по-малко, отколкото Грифона, както изглежда. Беше оставен на произвола на съдбата в някакъв затвор и празнотата, която го изпълваше започваше да се превръща в лудост.

Слънцето вече беше залязло, когато те настигнаха Речните цигани отново. За щастие успяха да съзрат светлините на огньовете доста преди да се приближат достатъчно, за да бъдат видени самите те. Циганите бяха построили лагера си отново край реката, а звуците от техните песни безгрижно се разнасяха из застиналия здрач. Рицарят и Грифонът се оттеглиха към дърветата и се прикриха в началото на гората, докато се приближиха достатъчно, за да видят какво става. Нямаше изненади. Речните цигани седяха около огъня и пиеха вино в прегръдката на нощта. Дамата седеше сред тях. Не изглеждаше по никакъв начин, че е тяхна пленница. В едната си ръка държеше чаша, от която отпиваше. Лицето ѝ беше студено и безизразно, но тя явно не се страхуваше.

— Може би иска да бъде с тях — прошепна Грифонът. — Може би се чувства по-свободна с тях, отколкото беше с теб.

Рицарят не му обърна внимание.

— Искам си обратно меча.

Грифонът неодобрително поклати глава.

— Ти никога не променяш решението си, нали? В живота ти никога няма отклонения от целта ти — смехът му беше дебел и мек. — И двамата сме поставени в един калъп, който никога няма да може да се промени.

Той рязко се изправи.

— Изчакай ме тук.

Грифонът изчезна сред дърветата. Рицарят зачака, като наблюдаваше лагера. Мракът се задълбочи, докато всичко отвъд сиянието на светлината от огъня не изгуби очертание. Пиенето и песните продължаваха, непрекъсвани и нестихващи. Всички останали шумове и движения се изгубиха сред веселието и се потопиха като изгнило дърво в потока на реката. Времето течеше и Рицарят започна да се притеснява.

Тогава Грифонът отново се появи до него, като държеше пред себе си големия меч, а заострените му зъби блестяха по краищата на усмивката му. Рицарят прие меча, раздвижи го в ръката си, за да усети състоянието му и после го плъзна обратно в ножницата, която носеше на гърба си.

— Сега ще ги помолим да ни дадат обратно и Дамата каза той и се изправи.

— Почакай! — Грифонът го спря с ръка. — Защо ще молиш, когато няма нужда от това? Изчакай, докато се съмне и после се промъкни долу и я вземи, докато другите спят. Това трябва да е най-лесният начин.

Рицарят помисли за миг и след това кимна.

— Ще чакаме.

Те седнаха заедно, потънали в мълчание, сред прикритието на горските дървета. Речните цигани започнаха да танцуват и веселието продължи нататък. То приключи едва, когато нощта бе вече към своя край, а огньовете започнаха да гаснат. Тогава мъжете и жените се увиха в своите одеяла и всичко замря. Дамата заспа с тях. Тя не се беше преместила от мястото, на което седеше, а просто се беше отпуснала назад, върху тревата. Мъглата се приближи към вагоните и мулетата, тъй като топлината от пламъците вече не можеше да я задържи и скоро тя покри спящите.

Тогава Рицарят и Грифонът се изправиха и крадешком излязоха от сянката на дърветата. Те тръгнаха мълчаливо през високите треви към лагера. Огледаха се за хора на пост, но не видяха такива. Когато стигнаха до вагоните, отново спряха и се послушаха. Чуваха се само шумове от спящите цигани и далечното шумолене на реката при срещата ѝ с брега. Те се придвижиха по краищата на вагоните, докато приближиха мястото, на което лежеше Дамата. Оттам Рицарят продължи сам.

Той я намери, коленичи наблизо и сложи ръката си върху устните ѝ. Тя веднага се събуди и го погледна със студените си, изпитателни очи, лишени от всякакъв страх. Той понечи да ѝ помогне да се изправи и тогава видя веригите, които се спускаха от една скоба около глезена ѝ и бяха закрепени към колелото на вагона.

Рицарят стана, обзет от гняв. Чашата преля. Той дръзко тръгна сред спящите, докато не намери онзи, който толкова примамливо му беше говорил да оставя грижите за утрешния ден. Рицарят се протегна към мъжа, сви пръсти около гърлото му и го изправи на крака.

— Ще те разрежа от край до край, ако тя незабавно не бъде освободена — изсъска той.

Мъжът го погледна в очите и кимна, без да промълви. Рицарят го избута обратно през лагера, към мястото, където чакаше Дамата.

Брадатият циганин бръкна в джоба си, извади един ключ, отключи веригите и се изправи назад.

— Не трябва да ни се сърдиш — тихо каза той.

Рицарят освободи скобата около крака на Дамата и ѝ помогна да стане на крака. Тя се протегна надолу, за да разтрие глезена си, след което се обърна и закрачи към гората отвъд лагера.

— Виното и забавленията си имат своята цена — заяви циганинът. — Ти си ни длъжник.

Рицарят се обърна.

— Бъди благодарен, че не те убих.

Циганинът сложи пръсти върху устните си и изсвири с остър, пронизителен звук. В същия миг лагерът се разбуди и отвсякъде се зададоха въоръжени мъже. Те държаха ками, къси мечове и брадви, а металните остриета проблясваха, овлажнени от въздуха. Те разбраха как стоят нещата с един-единствен поглед и се насочиха към Рицаря.

— Не бъди глупак — предупреди Рицарят и опря гръб в най-близкия вагон.

— Смятам, че ти се прояви като глупак — отвърна му брадатият циганин.

Мъжете настъпиха към Рицаря в тълпа, но той разгони втурналите се с огромния замах на своя меч. Ризницата му го предпази от ударите, насочени към гърдите му и той се обърна и бързо побягна покрай вагоните към гората. Къде бяха тежките му доспехи? — изведнъж се зачуди той. Къде бяха неговите щит, наколенници и шлем? Усети, че са някъде наблизко — както преди — но все още не можеше да си ги получи. За втори път беше принуден да се отбранява и да се бие без тях. Никога не му се беше налагало да прави това преди. Защо ли не бяха при него сега?

Циганите отново се втурнаха към него и този път, той трябваше да се брани. Уби с меча си двама и рани трети, като самият той не беше пострадал. Успя да чуе как Грифонът го вика. Когато се обърна назад, видя, че Дамата стои в началото на гората и го наблюдава. Обзе го гняв от глупостта на Речните цигани и той събра сили, за да посрещне следващия наплив.

Но такъв не последва. Позната, отровназелена светлина се надигна от реката като отвесна завеса и започна да се приближава към лагера. Циганите се обърнаха при появата ѝ и се развикаха, когато я

разпознаха. Страшната мъгла се яви, вилнееща из сивотата и мрака, като ужасен съскащ дъжд, който поглъщаше всичко наоколо. Рицарят се обърна и побягна към гората, а ужасът и суматохата на циганите го подтикваха напред. Той стигна до дърветата, когато Страшната мъгла влезе в лагера. Тя поглъщаше пътя, а след него и вагоните, животните и хората толкова бързо, че те изчезваха за секунди. Дори крясъците им се разнасяха само за един миг. Изглежда никой не успяваше да избяга.

Всичко свърши за няколко минути. Страшната мъгла вилня, докато лагерът беше изцяло погълнат и след това се оттегли. Както стана и при града, тя се оттегли назад, през обгорената, опустяла земя и изчезна. От Речните цигани нямаше и помен.

От опустошената земя се издигаше пара в ранната светлина на зората. Потресен, Рицарят се взираше пред себе си. Дамата стоеше изправена на единия си глезен, а Грифонът — на другия. Никой не промълвяше и дума. Рицарят се чудеше как се беше случило всичко това, как бе станало така, че Страшната мъгла беше погълнала само лагера, а тях беше пощадила. Какво я беше довело? Какво я беше възпряло да унищожи и тях? Нещо в цялата тази работа не беше наред. Имаше някакъв фантастичен елемент в това, което се случваше — в тяхното откриване на безименния град, в срещата им с Речните цигани, в появата на Страшната мъгла. Съществуваше явно изкривяване на действителността, което не можеше да се определи, но имаше ясни очертания. Без да се интересува от неговия източник. Рицарят беше уверен в неговото съществуване.

Някакво неприятно подозрение започна да се заформя в отдалечения край на неговото съзнание — толкова ужасяващо, че той не можеше дори да си го помисли. Зарови го дълбоко в себе си, обзет от отчаяние и съмнения.

— Колко чудовищно е всичко това — прошепна Дамата, като пристъпи напред и се загледа към реката. — Дали не ни преследва, като ловджийско куче?

— Така е — тихо изръмжа Грифонът. — Усещам неговия глад.

Рицарят също го усещаше. И въпреки че не го казваше, въпреки че не набираще кураж да изрече думите, той мислеше, че този глад все още не е заситен.

НИЩО НЯМА ДА ТИ СТРУВА

Трябва да са изглеждали доста странно, докато приближаваха портите на Риндуеър, дворецовата крепост на Календбор — най-могъщият сред владетелите на Зеленоречието, помисли си Абърнати. Един висок и мършав човек с птица на рамото си, едно дребничко, жилаво зверче, което малко приличаше на пощуряла маймуна и едно куче с човешки ръце и с очила за четене — Хорис Кю, Бигар, Буниън и самият той, Абърнати. Те крачеха по пътя сред околностите на крепостта, като държаха пред себе си (е, всъщност, Буниън го държеше) знамето на настоящия и все още липсващ крал на Отвъдната земя. Конете им се движеха в редица зад тях, благодарни, без съмнение, че не бяха възседнати от ездачи, които от тяхна страна изобщо не ги беше грижа за добичетата. Мулето със сандъците, пълни с кристалните очи към съзнанието, също креташе след тях. Денят беше горещ и влажен, въздухът — неподвижен, а мисълта за баня и някаква студена напитка бе завладяла всички.

Хората от града се събраха, под сянката на праговете и навесите на къщите, за да ги видят как се приближават. Те се побутваха и си шепнеха. Може би знаят, помисли си Абърнати. Може би досега всички са разбрали.

Те можеха да тръгнат от Сребърния дворец три дни по-рано, като делегация от кралски пратеници с изключителната задача да разпространят кристалните очи към съзнанието сред хората от Зеленоречието — както сред аристокрацията, така и сред обикновеното население. Решението кристалите да бъдат раздадени беше взето с някои уговорки, но в края на краищата, беше взето. Куестър Тюс започваше все повече да се отчайва от усилията, които полагаше, за да замести липсващия крал. Ставаше все по-трудно и по-трудно да измисля извинения и да обяснява с тях защо кралят е отказал да се срещне лично с някого и е оставил всички срещи в ръцете на своя главен съветник. Беше необходимо някакво развлечение, с което да бъдат държани настрана любопитните. Ако не друго, може би

кристалите щяха да осигурят това. Изваждаш ги на показ, раздаваш ги на всички, оставяш ги да забавляват хората известно време и се надяваш, че новата придобивка няма да им омръзне твърде скоро.

Куестър, разбира се, не можеше да тръгне никъде. Ето защо, Абърнати, независимо, че не беше напълно съгласен с идеята, беше най-логичния избор. Някой трябваше да представя краля, освен Хорис Кю, а може би и освен птицата. Ето защо Абърнати беше принуден да се заеме с това задължение, а Бунинън бе изпратен с него за закрила и помощ. Беше предложено да тръгне и ескорт от войници, но никой не ги искаше, включително и Абърнати, който предпочиташе да решава проблемите направо и без усложнения. Ако посетиш владетелите на Зеленоречието с цял ескорт, веднага ще привлечеш внимание. Това беше лоша идея, така бе решил Абърнати и следователно нямаше нужда от ескорт.

Освен това живееха в мирно време. Какви ли неприятности биха си навлекли с кралското знаме в ръцете на войниците, маршируващи пред тях?

Ето как те пое на път, излязоха от портите на замъка и се насочиха на североизток, през гори и хълмове, към полетата на Зеленоречието. На всеки, когото срещаха по пътя, предлагаха по един кристал. Повечето ги приемаха поласкани, пленени от онова, което можеха да правят с тях. Един или двама, настроени по-пресметливо от останалите, дори не си правеха труда да погледнат подобна глупост. Между Сребърния дворец и дворците на владетелите от Зеленоречието имаше много чифлици и малки селца, и затова там бяха раздадени много кристали. Мълвата се разнесе и не след дълго те започнаха да срещат хора, които ги чакаха на пътя. Все повече кристали бяха предлагани и все повече хора си тръгваха щастливи. Колкото повече, толкова по-добре.

Абърнати трябваше да се довери на Хорис Кю. Фокусникът се уверяваше, че всеки, който е получил кристал, е разбрал, че това е дар от краля, а самият той действа просто като кралски представител. Не правеше никакъв опит да извлече полза, от каквото и да е, нямаше и следа от самоизтъкване. Беше твърде различен от онзи Хорис Кю, когото Абърнати помнеше и това отново го караше да се усъмнява.

Но недоверчивият дворецов писар беше обезщетен по този въпрос. Колкото и да не вярваше на Хорис Кю, той беше привързан до

отчаяние към своя собствен, личен кристал. Абърнати признаваше това пред себе си все по-рядко, но същевременно се тревожеше, че неговото привличане започва да граничи с пристрастяване. Изглежда беше впримчен от въздействието на кристала от първия миг, в който погледна в чудните му дълбини. Какво му се явяваше всеки път, а не само веднъж, когато погледнеше в него? Там беше той самият, в предишния си вид, човек с човешки лик; кучешкото тяло, в което беше затворен, завинаги беше изчезнало. Това беше неговата най-съкровена, най-обичана мечта в живота му, мечтата, заради чието сбъдване продължаваше да живее, а когато погледнеше в пречупената светлина на своето кристално око към съзнанието, изглеждаше, че се е превърнала в реалност. Можеше да стои тук и да се наблюдава толкова дълго време, колкото искаше — все по-дълго и по-дълго с всеки изминал ден. Той не само можеше да види, но и да преживее себе си като човешко същество. Спомняше си какво е било, преди Куестър Тюс да предизвика злощастното му възплъщение и да го обрече на сегашната му участ.

Това беше порочно приятен начин за прекарване на времето, а Абърнати не можеше да му се насити. Не беше толкова хубаво, колкото отново да бъде себе си, но с кристала се приближаваше най-много до реалността. Беше безкрайно задоволително. И той го притежаваше само благодарение на Хорис Кю.

Дори сега, докато приближаваше високите порти на Риндуеър и се опияняваше от мисълта за банята и студената бира, които го очакваха, той мислеше и за своя кристал, както и за времето, когато ще остане сам в стаята си, за да погледне в неговите дълбини още веднъж.

Портите се отвориха, за да ги посрещнат и те тежко пристъпиха през прага им и преминаха покрай няколко стражи, които ги охраняваха. Един-единствен низш придворен служител ги очакваше, за да ги приеме и отведе вътре. Нямаше приветствия с тропети, нито свикване на гарнизона, нито пък внимание, отделено специално от Календбор, така, както щеше да бъде, ако бе дошъл самият крал, помисли си Абърнати. Пратениците бяха посрещани с минимално уважение и с още по-незначителен интерес. Календбор никога не беше харесвал Холидей, но напоследък бе станал още по-пряк в своята ненавист. Изглежда спомените от победите и способностите на Холидей бяха поизбледнели. Кралят беше укротявал Календбор при

няколко случая и беше направил онова, което владетелите на Зеленоречието бяха неспособни да направят — да разгроми Железния Марк, да прогони демоните обратно в Абхаддон и да обедини кралството с един-единствен господар. Той беше отблъснал всеки нападател, изпратен срещу него и беше преодолял всички пречки. Всичко това беше прието за истина от Календбор, но никога не беше оценено по достойнство. В момента, вероятно, дори приемането им беше поставено под въпрос.

Календбор ги посрещна пред вратите на двореца, облечен в бляскави моравочервени одежди и окичен с бижута. Придружаваха го неговите съветници и настоящите му любимци. Той беше висок, добре сложен мъж с коса и брада толкова червени, че изглеждаха почти като златни на слънчевата светлина. Ръцете и коленете му бяха задебелили и белязани със зараснали рани от битките. Той стоеше и ги чакаше да се приближат. Главата му беше надменно изправена и с тази поза сякаш ги гледаше отвисоко и им отделяше от своето време и внимание единствено заради щедрото си сърце. Това отношение съвсем не тревожеше Абърнати — писарят беше свикнал с него. Въпреки всичко, не му се нравеше това целенасочено оскърбително поведение.

— Лорд Календбор — поздравя го пръв от тримата Абърнати, когато се приближиха до него и леко се поклониха с глава.

— Писарю — отвърна другият с още по-незабележим поклон.

— Аук! Могъщ господар! Могъщ господар! — изкрюка Бигар.

Календбор примига с очи.

— Какво е това тук? Дресирана птица? Е, хубаво. Може би този подарък е за мен? — лицето му изведнъж светна. Разбира се, че е за мен! Много добър избор, Абърнати.

Ето че сега се отваряше възможност, с която Абърнати нямаше нищо общо — шанс да се отърве от Бигар. Писарят не бе харесал птицата още от деня, в който и птицата не хареса него. Всеки от тях знаеше какво изпитва другият. Имаше нещо около Бигар, което притесняваше Абърнати, така че той дори не можеше да изкаже своето притеснение с думи. Не можеше точно да го определи, но със сигурност имаше нещо. Той не искаше птицата да пътува с тях и горещо беше спорил за това. Въпреки неговите усилия, Хорис Кю настоя птицата да дойде с тях и накрая — най-вече заради това, че

фокусникът бе предложил кристалните очи към съзнанието и цялото пътуване щеше да се състои заради него — Бигар дойде.

Абърнати отвори уста, понечил да каже на Календбор, че да, наистина, птицата беше изцяло негова. Беше твърде бавен.

— Господарю, простете ми, че позволих това бедно създание да ви отклони от нашата главна цел, заради която дойдохме при вас — Хорис Кю бързо го прекъсна. — Птицата не е подарък. Бигар е мой придружител, моето единствено съкровище на този свят, останало от предишния ми живот и от хората, които са означавали толкова много за мен, които са ми дали всичко и са ме направили такъв, какъвто съм сега. Вие разбирате, убеден съм — той говореше много бързо. — Птицата, истината ви казвам, е от някакъв непоносим вид. Тя непрекъснато сменя настроенятията си и хапе. Няма да бъдете щастлив с нея.

Сякаш, за да подсили мисълта му, Бигар се извърна и силно клъвна ухото на Хорис Кю.

— Оу! Ето, видяхте ли? — Хорис посегна да удари Бигар, който излетя един метър напред, преди отново да се установи върху рамото му, като внимаваше за други опити.

— Защо няма да ми предложите тази птица, след като съм я поискал? — настоя Календбор, а лицето му потъмня. — Значи казвате, че не мога да я имам, ако това ме прави доволен?

Абърнати си помисли, че краят на тяхната програма за раздаване на кристали бе дошъл, че беше най-добре да се обърнат и да си тръгнат обратно още сега — с изключение на Бигар, който, както се случи, беше обречен да остане.

— Господарю мой, птицата ще бъде ваша, ако желаете това — незабавно обяви Хорис Кю. Бигар отново изкряка. — Но трябва да знаете, че той говори много малко и онова, което произнесе преди малко — „Могъщ господар“ — е фраза, която е научил от краля. С други думи, кралят го е научил да изрича тези думи към самия него.

Абърнати облещи очи. Последва миг на дълго мълчание. Календбор почервения и се изправи още повече, като изглеждаше сякаш може да експлодира. След това застрашителният цвят бавно се изгуби.

— Няма значение. И без друго не го искам — каза той презрително. — Ако мога да взема птицата, това е достатъчно. Нека

Холидей го задържи. — Календбор пое дълбоко въздух. — А сега, след като уточнихме въпроса с птицата, какво искате?

— Господарю мой — каза Хорис Кю, като отново избърза, преди Абърнати да каже нещо — Вие бяхте прав в своето заключение. Ние наистина ви носим подарък, нещо далеч по-интересно и полезно, отколкото някаква птица. Нарича се кристално око към съзнанието.

Календбор отново доби заинтересован вид.

— Нека да го видя.

Този път Абърнати беше по-бърз.

— Ще се радваме да ви го покажем, господарю, но може би вътре в двореца, където е по-хладно и където ще е възможно да ни упътите към стаите ни, които — убеден съм — сте приготвили за нас, както подобава на кралски пратеници.

Календбор се усмихна — не особено приятна гледка.

— Разбира се, сигурно сте уморени. Ездата ви затруднява, предполагам. Елате насам.

Абърнати долови загатнатото презрение, но не му обърна внимание и малката компания последва Календбор и неговата свита към главната зала. Бяха донесени чаши с бира, налята от бъчви, които бяха държани на студено в дълбоките води на Байърн и Коселбърн — реките, течащи около Риндуеър — и започнаха приготовленията на стаите и баните. Календбор ги преведе през място, от което вратите гледаха към тренировъчното бойно поле и ги упъти да седнат на няколко стола, наредени в кръг. Повечето придворни от свитата му останаха прави и се събраха от двете страни на господаря си.

— Е, кажете сега, какъв е този подарък? — отново попита Календбор.

— Ето го, господарю мой — обяви Хорис Кю и извади изпод робата си едно от кристалните очи към съзнанието.

Календбор взе кристала и намръщено започна да го разглежда.

— Не изглежда да е скъпоценен. Каква е стойността му? Почакайте! — той се наведе напред, като отправи поглед към Абърнати и посочи Хорис Кю. — Кой е този?

— Името му е Хорис Кю — отговори писарят и едва се сдържа да не добави нещо повече. — В момента той служи на краля. Откривател е на тези кристали.

— Тези кристали? — Календбор отново се обърна към Хорис Кю. — Има повече от един? Колко са общо?

— Хиляди — отвърна фокусникът и се усмихна. — Но всеки от тях е специален. Поддръжете го пред себе си, господарю мой, така че да уловите с него светлината и след това погледнете в него.

Календбор го изгледа подозрително за миг, а после направи това, за което беше помолен. Той насочи кристала така, че да улови един сноп светлина, след което се наведе, за да надникне в неговите дълбини. Владетелят остана в това положение, докато кристалът сякаш се запали от някакъв бял огън, после той се задъха и рязко се отдръпна назад, но очите му останаха приковани в кристалното око. Изведнъж устата му се разтвори и той отново се наведе още по-надолу, а в очите му проблесна ярък пламък.

— Не, така ли е? — промърмори господарят. — Нима е възможно?

След това той го дръпна от погледа си и закри светлината, както и онова, което тя му беше показала.

— Всички вие, вън! — заповяда Календбор на придворните, които надничаха зад рамото му в очакване. — Веднага!

Те изчезнаха с изненадваща бързина и когато вече ги нямаше, владетелят отново погледна към Хорис Кю.

— Какви са тези неща? — изсъска той. — Каква сила имат?

Хорис Кю изглеждаше объркан.

— Защо, с тях... с тях можеш да видиш много неща, господарю мой — видения, неповторими за всеки притежател. Те са само за удоволствие, нищо повече.

Календбор поклати глава.

— Да, но... показват ли бъдещето? Кажете ми.

— Е, да, може би — продължи Хорис Кю хитро. — Само за някои, разбира се, не за всички.

И изведнъж Абърнати започна сам да се пита дали наистина не беше така. Самият Хорис изглежда не знаеше истината по въпроса, но какво пък, ако Календбор се окажеше прав в предположението си? Значеше ли това, че появилите се видения можеха и да се сбъднат? Означаваше ли, че Абърнати вижда себе си не като такъв, какъвто е бил, а като такъв, какъвто ще бъде?

— Бъдещето — прошепна Календбор обезумял. — Да, така трябва да бъде.

Каквото и да беше видял, то със сигурност го беше изпълнило с наслада, помисли си Абърнати, бегло заинтересуван какво точно е било, тъй като беше прекалено улисан в размисли около своите собствени видения в кристала. Гърдите му се затягаха от чувствата, които се натрупваха там при мисълта, че ще може отново да бъде човек. Само ако това можеше да бъде истина!

— Колко от тези имате? — ненадейно попита Календбор.

Хорис Кю преглътна, не знаеше накъде води този въпрос.

— Както ви казах, те са хиляди, господарю мой.

— Хиляди. Колко струват?

— Нищо, господарю мой. Безплатни са.

Календбор изглеждаше сякаш се задушава от нещо.

— Много от тях ли раздадохте вече?

— Да, господарю мой, много. Това е нашата цел при идването ни в Зеленоречието — да дадем тези кристали на хората, така че те да се забавляват с това, което виждат в тях, когато приключат с дневната си работа. Разбира се, за вас, господарю мой — бързо добави той, без да пропуска удобната възможност да го направи, — те може би предлагат и нещо повече.

— Да, нещо повече — Календбор се замисли. — Имам идея. Позволете на мен да раздам кристалите, предназначени за останалите владетели на Зеленоречието. Аз ще ги разпределя, разбира се, от името на краля. Това ще ви спести посещенията на всички крепости и ще ви даде възможност да бъдете сред обикновените хора.

Това не беше молба. Хорис Кю погледна към Абърнати и потърси помощ. Писарят се досети към какво се стреми Календбор. Той нямаше да даде кристалните очи към съзнанието на останалите владетели без пари, а щеше да им вземе скъпо за тях. Вероятно щеше да им каже, че тези кристали, за разлика от кристалите, раздадени безплатно на обикновеното население, предсказват бъдещето. Но Абърнати просто не го беше грижа така или иначе. Новините бързо щяха да се разпространят. Нека Календбор се справя със своите съседи така, както намери за добре.

Писарят вдигна рамене.

— Разбира се, господарю мой — отвърна той. — Както пожелаете.

Календбор рязко се изправи.

— Стайте ви са готови. Изкъпете се и си починете до вечерята. Тогава ще говорим повече за това.

Той им обърна гръб, но беше очевидно, че едва устоява на изкушението отново да надникне в своя кристал.

— О, да. Питайте слугите ми, ако искате нещо.

Той излезе през вратата толкова бързо, сякаш излетя, и изчезна.

Останал сам в стаята си, Абърнати се изкъпа, облече се, изпи още една чаша превъзходна студена бира и се настани обратно в леглото си, като се обтегна върху покривката му. Той взе своя кристал от мястото, където го държеше скрит, насочи го към светлината и впери поглед в него. Вече беше опитен в начина на употреба, дотолкова, доколкото изобщо се изискваше някакъв опит, и тогава светлината и образите се появиха на момента. Той гледаше себе си в своята предишна форма, млад мъж със светла, щастлива усмивка и с обнадежден поглед, доста красив за книжовническия си вид, доста привлекателен. Играеше с някакви деца, а една жена, хубава и срамежлива, стоеше и го наблюдаваше. Абърнати усети как сърцето му се качва в гърлото. Преди в живота му никога не беше имало жена, нито съпруга, нито любима, но ето че тук имаше една. Може би това беше бъдещето? Беше ли възможно да вижда това, което щеше да се случи?

Той рязко затвори пръстите на ръката си над кристала и цялото му внимание се съсредоточи върху тази идея. Бъдещето. Всичко беше възможно, нали? Какво не би дал, ако това беше бъдещето! Знаеше отговора, без да задава въпрос. Той се загледа нагоре, към пукнатините на стария варосан таван, към избледнялата рисуванa украса, която някога ясно изобразяваше някакво шествие. Както неговото минало, времето беше заличило и това събитие. Толкова много от онова, което някога представляваше Абърнати, се беше изгубило в потока на годините и в нововъведените промени. Не искаше да си възвърне голяма част от миналото. Само някогашната си същност. Само цялостния си предишен образ.

Изведнъж той се сети за Бен Холидей, който толкова желаше да загърби миналото си. Кралят имаше само няколко спомена, които му

вдъхваха сила, а промените, които търсеше, не бяха в начина му на живот, а в самия живот. Не беше така при Абърнати, но можеха да се открият прилики. Той се зачуди къде може да бъде Холидей, какво се беше случило с него. Нямаше и следа от краля, нито знак от него, никъде, въпреки че издирването беше дълго и подробно и все още продължаваше. Тревожно беше обстоятелството, че той бе изчезнал така безследно. Нищо хубаво не ги очакваше, ако той си беше отишъл завинаги. Някой друг крал можеше да внесе промени, които безспорно нямаше да бъдат посрещнати с радост. Някой друг крал нямаше да притежава силния характер и решителност на Холидей. За друг магическата сила можеше да не свърши работа.

Абърнати отпи последната глътка от бирата си, като седеше на ръба на леглото си обезсърчен. Нищо не вървеше добре след изчезването на Холидей. Всичко изглеждаше прекъснато и несвързано. Искеше му се да притежава нещо, с което да оправи работата.

Буниън беше излязъл навън, за да проучи околните земи и да разбере дали няма какво да научи за липсващия крал. Може би щеше да попадне на някаква следа в разследването си. Може би щеше да се натъкне на нещо обнадеждаващо из Зеленоречието. Може би.

Абърнати легна обратно на леглото си и отново насочи своя кристал към светлината.

Календбор не се появи за вечеря. Нито пък Буниън. Хорис Кю и Абърнати изядоха вечерята си сами с Бигар, който се подаваше иззад облегалката на стола на фокусника като някой зъл предвестник на съдбата. Абърнати се опитваше да не му обръща внимание, но това беше трудно, тъй като птицата стоеше точно в другия край на масата и злобно гледаше от мястото си. Абърнати не успя да се въздържи. В следващия миг, когато Хорис не го наблюдаваше, той се озъби на папугала.

Бигар спомена за това по-късно на Хорис, но фокусникът не прояви интерес. Те бяха отново в стаята си, седнали в приближаващия мрак, с една-единствена свещ, горяща върху нощната масичка. Хорис бе седнал на леглото, а Бигар се беше свил върху перваза на прозореца.

— Той изръмжа към мен, казвам ти! — настояваше птицата. — Чисто и просто ме сряза!

Хорис нервно се оглеждаше из стаята. Тикът бясно мърдаше в крайчеца на окото му.

— Изръмжал ли ти е? Нищо не съм чул.

— Е, добре, може би не точно изръмжа. — Сега не беше време за подробности. — Но той показва всичките си огромни зъби, а намеренията му не можеха да бъдат сбъркани! Хорис, ще ми обърнеш ли внимание? Стига си зяпал наоколо!

Хорис Кю наистина изучаваше стаята от единия до другия ѝ край. Той спря за един достатъчно дълъг период, за да погледне към Бигар по доста обезпокояващ, подозрителен начин. Тик — тик, потрепваше окото. Птицата клюмна с глава.

— Добре ли си, Хорис?

Хорис колебливо кимна.

— Непрекъснато виждам нещо... — той слабо размаха ръка. — Не точно тук — вдигна рамене. — Понякога, в сенките на дърветата и постройките, а понякога в нощта, из тъмните ъгли, мисля, че го виждам. Чувствам се така, сякаш съм под наблюдение — дълбоко си пое въздух. Мисля, че то може би е тук.

— Горс ли? — въздъхна Бигар. — Не ставай смешен. Как е възможно да бъде тук? Това същество никога не напуска пещерата. Въобразяваш си.

Хорис сгуши дългунестата си снага, сякаш му беше студено. Острият му като снегорин нос се мушна напред.

— Продължавам да си мисля за Холидей и за вещицата, и за дракона, както и за това, което им направи Горс. Продължавам да се притеснявам, че ти може би си прав, че той може да направи същото и с нас.

— Е, не можеш да кажеш, че не те предупредих — Бигар почувства невероятно задоволство от това признание. — От друга страна, ние стигнахме доста далеч в тази работа с кристалите, за да се притесняваш за това точно сега.

Хорис се изправи и започна тревожно да се разхожда из стаята, като поглеждаше зад ъглите и зад мебелите. Бигар наклони напред белия си гребен. Губене на време, помисли си той. Ако Горс не иска да бъде видян, това няма да стане. Не и със създаване като него.

— Ще седнеш ли, за да се успокоиш? — раздразнено каза птицата. Хорис го изнервяше.

Хорис се придвижи обратно до леглото и отново седна.

— Знаеш ли какво каза Горс, когато го попитах какво ще се случи с Холидей и с останалите във вълшебната кутия?

Бигар не си спомняше, а и не се интересуваше, но отговори:

— Какво, Хорис, кажи ми.

— Каза, че те ще бъдат впримчени от вълшебните мъгли. Каза, че магията на забравата ще ги изведе на някакъв път, който няма край. Те няма да знаят кои са били. Няма да си спомнят откъде са дошли. Ще бъдат затворени сред мъглите, мъглите ще си играят с тях и накрая ще ги докарат до лудост — Хорис изтръпна. — Горс каза, че това ще отнеме доста време.

— Това не ни засяга изобщо — подсмръкна Бигар. — Имаме си достатъчно грижи и без друго.

— Знам, знам — Хорис се размърда и се загледа в сенките, като че беше чул нещо. — Просто не мога да спра да мисля за това.

Бигар беше отвратен.

— Добре, тогава намери начин да спреш да мислиш за него. Ще изгубим много, ако тази програма за раздаване на кристали не проработи така, както очаква Горс. От друга страна, ще спечелим доста, ако тя успее. За Горс Отвъдната земя е само трамплин към други цели, но за нас, тази земя е златното съкровище, с което сякаш ще можем да достигнем другия край на дъгата. Ако си вършим добре работата, ще можем да постигнем много повече, отколкото със Скат Манду.

— Знам, знам.

— Престани да повтаряш това, мразя да се отнасяш така снизходително!

Хорис се изправи, като трепереше от гняв.

— Млъкни, Бигар! Ще бъда снизходителен, ако искам! — Той изви ръцете си и светкавично обиколи стаята е поглед. — Знам какво да правя и ще го правя! Нима винаги не съм го правил? Но не обичам да ме наблюдават! Не ми харесва мисълта, че някой е тук, когато не мога да го видя!

Бигар се изплю.

— Хорис, за последен път ти казвам. Горс не е тук!

Хорис злобно сви юмруци.

— Но какво е, ако не е той?

— Да, а какво, ако съм аз? — каза Горс от засенчените дълбини на килера за дрехи и Хорис припадна, изплашен до смърт.

Когато той свърши с тях, когато изплаши и двамата дотолкова, че да се убеди, че ще направят точно това, което иска от тях и няма да се отклонят и на сантиметър от линията, която той им е начертал да следват, Горс се придвижи надолу по външната стена на двореца като паяк. След като веднъж стъпи на земята, той се превърна в човек, излезе през портите и тръгна към града, отвъд двореца. Ставаше му все по-лесно да върви, магическата му сила растеше, колкото повече напредваше времето, прекарано на свобода, отвъд вълшебните мъгли и вълшебната кутия. Сега вече можеше да се превъплъщава в различни форми. Можеше да бъде всичко или всеки, който пожелаеше.

Усмихна се на себе си, като си помисли за тези възможности.

Хорис и птицата бяха глупаци и Горс възнамеряваше да ги задържи достатъчно дълго време, за да изпълнят неговия план за разрушаването на Отвъдната земя. След това щеше да се отърве от тях.

Те не очакваха той да дойде с тях на тяхното пътуване. Не можеха да си обяснят как е успял да го направи. Е, още няколко изненади ги очакваха при тяхната обиколка. Най-добре беше да ги държи леко извън равновесие, малко несигурни. Можеха да си говорят каквото искат за него, да се притесняват понякога. Малко страх в случая беше от полза.

Веднъж излязъл от двореца и от града. Горс отново промени вида си и се придвижи към притъмнените гори отвъд Зеленоречието, като доби неясните очертания на сянка, плъзгаща се над земята. Тревожеха се за Холидей, вещицата и дракона, а? Е, имаше защо. Точно толкова лесно можеше да се случи същото и с тях. Щеше да бъде толкова ужасно, колкото си представяха. Със сигурност неговите трима пленници във вълшебната кутия искаха да избягат от кошмарното си съществуване още на мига. Може би се чудеха колко време ще им отнеме. За тяхно съжаление, те никога нямаше да узнаят това.

Горс стигна до горите и събра магическа сила, за да призове демоните от Абхаддон. Беше време за нови преговори. Тяхното нашествие на Отвъдната земя предстоеше съвсем скоро. Чудовището искаше те да бъдат готови и да чакат. Огнени ивици се стрелнаха надолу, от ръцете му към земята.

Мрачният тътен дойде в ответ почти веднага.

ЖИЛАВИТЕ ЧУДОВИЩА

Рицарят, Дамата и Грифонът тръгнаха през Лабиринта по течението на реката и вървяха така до вечерта, както и през целия следващ ден. От време на време реката се разширяваше и далечният бряг съвсем се изгубваше сред мъглата, а гладката, сива повърхност се простираше край тях като огромен плосък камък. От водните дълбини не подскачаха риби, а отгоре им не прехвърчаха птици. Тук-там реката се виеше и лъкатушеше, но потокът си оставаше непроменен и безкраен.

Те не срещнаха други хора. Речни цигани или каквито и да било живи същества. Не видяха животни, а малките раздвижвания, които привличаха вниманието им, идваха от тъмната сянка на гората и се изгубваха за едно мигване на окото.

Рицарят често проверяваше за следи от Страшната мъгла, но такива нямаше. Той дълго и усилено мисли върху нейния произход, подтикван да прави това поради увереността си, че по някакъв начин тя беше свързана с тях. Виждаше се, както Грифонът казваше, неутолим глад в начина, по който тя прииждаше след тях. Имаше своя цел в това преследване, а целта беше малко или много свързана с отговора на въпроса защо те бяха пленени в Лабиринта. Той не виждаше, нито чуваше Страшната мъгла, но можеше да усети присъствието ѝ. Тя беше непрекъснато там, невидима, застанала в очакване.

Но за какво чакаше?

През вечерта след своето спасяване от циганите, Дамата попита Рицаря защо е дошъл за нея. Те седяха в мрака, докато и последният лъч слаба дневна светлина се сля с тъмнината и се взираха в мъглата, докато тя пълзеше от гората към потока. Бяха сами. Грифонът беше изчезнал сам нанякъде, както често правеше през нощите.

— Можеше да ме оставиш и да продължиш пътя — разпитваше го Дамата с хладен и настоятелен глас. — Мислех, че това и си направил.

— Не направих това — отвърна той, без да я поглежда.

— Защо? Защо се тревожиш за мен? Наистина ли съм толкова важна за твоя господар, че ти би рискувал живота си за мен? Такова безценно съкровище ли съм, че за теб би било по-добре да умреш, отколкото да ме изгубиш?

Той бе вперил поглед в мрака, без да говори.

Тя разреса косите си.

— Аз съм твоя собственост, а ти не позволяваш на никого да ти отнема собствеността. Затова дойде да ме спасиш, нали?

— Ти не ми принадлежиш — каза той.

— Тогава съм собственост на твоя господар. Аз съм движимо имущество, което ти не смееш да изпуснеш от поглед, от страх да не нарушиш заповедите му. Така ли е?

Рицарят я погледна и откри подигравка и горчивина в очите ѝ.

— Каж ми нещо, Лейди. Какво си спомняш за живота си преди влизането ти в Лабиринта?

Тя сви устни.

— Защо трябва да ти кажа?

Той задържа погледа ѝ към себе си, като не отмести своя, когато усети гнева да проблясва и да го изгаря отвътре.

— Аз не си спомням почти нищо от моя собствен живот. Знам, че съм воин в служба на краля. Знам, че съм участвал в стотици битки в името на господаря си и съм спечелил всичките. Знам, че сме свързани по някакъв начин, аз и ти, а мисля, че е така и с Грифона. Нещо се е случило с мен, за да попадна в това време и на това място, но не мога да си спомня какво е било то. Сякаш целият ми живот е бил откраднат.

Той спря за миг.

— Уморих се да не отговарям на твоите въпроси, за които нямам отговори. Не зная името на господаря, на когото служа. Дори не зная своето собствено име. Не знам откъде идвам и накъде отивам. Не те спасих заради верността си към някой господар, когото не си спомням, или за да изпълня задължението си, за което не мога да се сетя, а защото ти си единственият човек, свързан с моя предишен живот. Ако те изгубя, ако те оставя на произвола на съдбата, няма да ми остане нищо друго.

Тя се взираше в него, а гневът и горчивината се бяха стопили. На тяхно място личеше разбиране и частица страх.

— Не си спомням нищо друго — меко каза тя, като изговаряше думите така, сякаш изпитваше болка, докато го правеше. — Аз бях важна и влиятелна личност и знаех какво правя. Някога притежавах магическа сила.

Гласът ѝ заседна в гърлото и той помисли, че тя може да заплаче. Не го стори. Овладея се и продължи:

— Мисля, че именно заради тази магическа сила съм в Лабиринта. Смятам, че си прав заедно ние сме били заедно преди и сме изпратени тук по една и съща причина. Но мисля, също така, че грешката за случилото се е твоя, а не моя.

Той кимна.

— Може и така да е.

— Аз те обвинявам за това.

Рицарят отново кимна.

— Не се обиждам.

— Но и се радвам, че си тук, както и че дойде да ме спасиш.

Той беше твърде учуден, за да отговори нещо.

През идната нощ, когато Грифонът изчезна в нарастващия мрак, а те седнаха край брега на реката, тя отново му заговори. Беше загърната в своето наметало, сякаш ѝ беше студено, въпреки че въздухът беше горещ и влажен и от никъде не подухваше вятър.

— Мислиш ли, че ще излезем от това място? — попита тя, а гласът ѝ едва се чуваше.

— Ще излезем — отвърна той, тъй като все още вярваше в това.

— Гората и реката продължават напред и няма следи, че някъде ще срещнем техния край. Не се променят. Мъглите ни загръщат и ни стягат от всички страни. Няма хора или животни. Няма и птици. — Тя бавно поклати глава. — Навсякъде броди някаква магия и тя властва над всичко в този Лабиринт. Може би не успяваш да усетиш това, но аз го усещам. Мястото е омагьосано и без магия, която да ни помогне, няма да успеем да намерим изход.

— Ще срещнем град или проход през планините, или...

— Не — прекъсна го тя, а слабата ѝ бяла ръка бързо се изправи, за да му попречи да продължи. — Не. Няма да срещнем нищо друго, освен реката и гората, както и вечните мъгли. Нищо.

Той се събуди рано на следващата сутрин след една тежка, почти безсънна нощ. Думите на Дамата го преследваха като зло

предсказание, което не можеше да забрави. Тя все още спеше, свита в наметалото си във високата трева. Лицето ѝ беше спокойно и гладко, нямаше и следа от гняв или отчаяние, липсваше дори частица горчивина или страх. Изглеждаше красива, легнала там, с бледата си кожа и тъмната си коса; беше съвършена и божествена, а студенината, която понякога застиваше върху лицето ѝ, когато беше будна, сега беше заменена от нежност.

Той погледна надолу към нея и се зачуди как ли сбили свързани, преди да дойдат в Лабиринта.

В следващия миг Рицарят се изправи и отиде до самата река. Плисна вода върху лицето си и след това се избърса. Когато отново се изправи, Грифонът стоеше от едната му страна. Звярът беше отметнал назад наметалото си. Тук-таме, по настръхналата му кожа, проблясваше роса, като вода по някое влечуго, което току-що е излязло от дълбините на реката. Крилете му висяха свити и безчувствени върху превития му гръб. Лицето му, толкова грозно и безформено, му придаваше вгълбен вид, докато се взираше в пространството над реката. Отначало не промълви нищо, а просто остана там.

— Къде беше през тази нощ? — попита го Рицарят.

Грифонът се усмихна, като показва жълтите си зъби.

— В гората, където сянката е най-дебела. Там спя по-добре, отколкото на открито — той погледна към Рицаря — да не помисли, че съм отишъл да ловя и ям дребни животинки, които са прекалено бавни и крехки, за да ми избягат? Или че съм правил някакъв сатанински кървав ритуал?

Рицарят поклати глава.

— Не мислех нищо. Просто се чудех.

Грифонът въздъхна.

— Истината е, че аз съм същество, подчинено на навика. Говорим си за онова, което помним — или не помним? Най-добре си спомням своите навици. Грозен съм и повечето създания ме презират. Това е факт от моя живот. Тъй като останалите ме мразят, аз се чувствам удобно, когато съм насаме със себе си. Търся места, на които никой друг не би отишъл. Крия се в мрака и сред сенките, както и в собственото си усамотение. За мен така е най-добре.

Той отново отстрани погледа си.

— Веднъж се нахраних с някакви други създания. Ял съм каквото си поискам и съм пътувал, където си поискам. Можел съм и да летя. Можел съм да се рея из небето, необезпокояван и не е имало нищо, което да ме спре. — Жълтите му очи отново погледнаха Рицаря. — Но нещо промени моя живот и аз мисля, че то е свързано по някакъв начин с теб.

Рицарят премига.

— С мен ли? Но аз дори не си те спомням.

— Странно, нали? Чух какво ти каза Дамата, за това, че мисли Лабиринта за омагьосано място. Слушах от прикритието на дърветата. Смятам, че тя е права. Смятам, че сме се пренесли тук по силата на някаква магия и магията ни държи в плен. Чувстваш ли това?

Рицарят поклати глава.

— Не знам.

— Лабиринтът не изглежда като никое истинско място — каза Грифонът. — Липсват му малките подробности, които биха го направили истинско. Прилича на изкуствено създадена местност, сякаш е сътворена от сънища, където всичко се случва на една малка крачка разстояние от времето, от което знаем какъв трябва да бъде реда на нещата. Не усети ли това в онзи град, а после и след срещата с Речните цигани? Всичко може да се постигне с магия и аз мисля, че именно така е станало и тук.

— Ако е вярно — тихо рече Рицарят, — тогава Дамата също е права, като казва, че няма да успеем да се измъкнем.

Но Грифонът поклати глава.

— Това означава единствено, че както магията ни държи в плен тук, по същия начин трябва и да се измъкнем — с магия. Означава, че трябва да потърсим изход по различен начин.

Рицарят отново се загледа в далечината. Какъв друг начин имаше? — чудеше се той. Не можеше да се сети за такъв. Те самите нямаха магическа сила. Имаха само оръжията, които носеше той, както и разум, за да се крепят. Това не му изглеждаше достатъчно.

Те продължиха пътя си по течението на реката и през днешния ден, и нищо не се промени. Водите се носеха напред, гората се простираше над хоризонта, а мъглата и сивотата проникваха навсякъде. Тази застиналост на пейзажа в Лабиринта ставаше почти непоносима. Рицарят започна да си представя, че земята, по която

вървяха в момента, беше същата, която бяха прекосили преди. Откри, че вижда гледки от околността, които разпознаваше; близки му бяха и природните особености. Това беше невъзможно, разбира се. Те бяха вървели по един и същи път, без дори веднъж да се обърнат назад, така че нямаше начин сега да се движат по оставените от тях следи. И все пак, това чувство постоянно го преследваше и накрая започна да разколебава Рицаря.

Те направиха спирка до един завой на реката, където гората се приближаваше почти до брега и там можеха да се установят на завет. Спряха точно там, защото Рицарят искаше Грифонът да може да спи при тях и да не трябва да се усамотява някъде. Съществува така или иначе беше белязано от отблъскващия си вид и беше жестоко това, че всяка нощ беше принудено да се крие от тях. Те бяха спътници в пътуването и можеха да разчитат само един на друг за подкрепа. Трябваше да направят каквото могат, за да запазят здрава връзката между тях. Дори Дамата спря да дразни Грифона, престана да се обръща към него с подигравка и започна да разговаря с него с любезен тон от време на време. Това беше добро начало, помисли си Рицарят.

Неговата предвидливост беше възнаградена, защото Грифонът не се изгуби в мрака, а се сви на земята само на около метър разстояние, в сянката на едно старо дърво. Поне през тази нощ той щеше да спи до тях.

Някакви груби ръце ги разбудиха, като ги задърпаха нагоре, сякаш бяха трупи от купчина отрязани дървета. Рицарят се изправи на крака със скок и свирепо се огледа наоколо. Как бяха успели да се приближат толкова много, без той да успее да ги чуе? Дамата се притискаше към него и той долавяше шума от тежкото ѝ дишане. Грифонът се беше превил на земята, на около метър разстояние, а жълтите му очи проблясваха в слабата утринна светлина.

Навсякъде около тях стояха някакви чудовища. Те бяха обградили лагера им и бяха препречили всякаква възможност за бягство. Имаше поне дузина огромни, отблъскващо грозни страшилища, изправени на два крака, но наклонени напред, като че можеха без притеснение да застанат и на четири. У тях имаше някакво бегло подобие на хора — два крака, две ръце, тяло, китки, ходила и глава — но по телата им имаше невероятно грозно изпъкнали жили и мускули и те бяха покрити от грапава кожа. Лицата им нямаха почти

никакво изражение, но очите и муцуните им светеха с мокър блясък, докато наблюдаваха тримата си пленници.

Един от тях заговори, а устата му се разтвори и оттам се откриха огромни зъби. Той изломоти нещо, смесица от хъркане и ръмжене, и направи някакъв неопределен жест, първо към тях, след това към реката и накрая към гората.

— Искат да знаят откъде идваме — каза Дамата.

Рицарят изненадан втренчи поглед в нея.

— Разбираш ли какво казват?

Тя кимна.

— Да. Не мога да го обясня. Никога не съм ги виждала преди. Не говоря техния език. Дори не мога да определя някои думи сред всички тези звуци. Но значението е ясно. Мога да го разгадая. Сега, нека видя дали те ще могат да разберат мен.

Тя направи няколко бързи движения с пръстите на ръцете си. Страшилището, което им проговори, изръмжа още нещо. След това погледна назад към останалите и разтърси глава.

— Искат да знаят какво правим тук. Казват, че ние не сме от тук, че сме натрапници — Дамата отново се отмести на една крачка от Рицаря, а изражението на лицето ѝ доби обичайния си вид. — Не им харесва начина, по който изглеждаме.

— Що за същества се те? — изръмжа Грифонът и откри собствените си зъби.

Последваха още няколко разменени звуци и жестове.

— Наричат се Жилавите чудовища — съобщи Дамата. Лицето ѝ стана напрегнато. — Казват, че ще ни изядат.

— Ще ни изядат ли? — Рицарят не вярваше на ушите си.

— Казват, че сме човешки същества, а човеците трябва да бъдат изяждани. Не мога да проумея всичко това. Има нещо общо с техния обичай.

— По-добре да не се доближават до мен — изсъска Грифонът. Мускулите му се опънаха като железни влакна и той извади ноктите си. Всеки момент можеше да направи нещо, което да обрече и тримата на гибел.

Жилавите чудовища бяха заети с нов спор, те ръмжаха и правеха жестове. Очевидно имаше недоразумение между тях. Рицарят бързо прецени зверовете. Всички бяха огромни и всеки двама от тях, го

превъзхождаха по сила. Той усети тежестта на меча върху гърба си. Оръжието щеше да им даде повече шанс, но все пак, чудовищата бяха твърде много, за да се изправи срещу тях. Трябваше да намери друг начин, за да изравни силите.

Грифонът мислеше за същото.

— Трябва да намерим начин да се измъкнем — изхриптя той.

— Стой на място — гласът на Дамата беше хладен и спокоен. — Те спорят за това какво да направят с нас. Много са първобитни и суеверни. Нещо около нас притеснява няколко от тях. Оставете ме да се опитам да разбера какво е то.

Спорът продължи и се изостри. Откриваха се зъби, показваха се нокти, а две от Жилавите чудовища започнаха да ръмжат едно на друго. Бяха свирепи на вид същества и Рицарят започна да подозира, че те са много по-бързи и по-силни, отколкото беше предполагал.

— Трябва да излезем от този кръг — тихо каза той и ръката му се прокрадна назад към дръжката на меча.

В същия момент двете спореци чудовища се нахвърлиха едно върху друго, като забиваха нокти в кожата си, раздираха се и диво крещяха. Останалите се отдръпнаха от започналото клане между двете страшилища и така кръгът около Рицаря и неговите спътници се разкъса. На мига Грифонът се спусна към реката. Рицарят го последва, като дръпна Дамата след себе си. За тяхна изненада Жилавите чудовища не тръгнаха по петите им. Рицарят погледна назад над рамото си, докато тичаше, но не видя там никой. От сянката на дърветата се зачуха звуците от битката между двете чудовища. Въпреки че изглеждаше невероятно, пленниците вече не представляваха интерес за нападателите.

Тримата тъкмо бяха стигнали до края на реката и търсеха начин да я прекосят, когато Жилавите чудовища отново се появиха. На мига се разбра защо страшилищата не си правеха труда да бързат. Те изскочиха от прикритието на дърветата като котки и прекосиха разстоянието толкова бързо, че успяха да се приближат до бегълците за броени секунди. Сега бяха само седем чудовища, но изглеждаха огромни на бледата светлина, изправили мощна снага и с наострени зъби и нокти, които блестяха като ножове.

— Извади меча си! — изкрещя предупредително Дамата и тъй като той беше твърде бавен в действията си, тя грабна оръжието в

собствените си ръце и се опита да го изтегли.

— Недей! — срязва я Рицарят, като освободи меча от хватката ѝ и я отблъсна настрана.

Вбесена, Дамата набра смелост. Жилавите чудовища забавиха ход и започнаха да ги обкръжават.

— Чуй ме! — рязко каза тя. — Твоят меч може да направи повече, отколкото си мислиш! Помниш ли жителите на града? Помниш ли циганите? Тъкмо, когато извади меча си и започна да се отбраняваш с него, се появи Страшната мъгла!

Той втренчи поглед в нея, невярващ на ушите си.

— Не! Няма връзка!

— Трябва да има! — изсъска тя. — Не сме виждали Страшната мъгла при други обстоятелства. А когато дойде, никога не идва за нас, заплаха е само за онези, които заплашват нас! Двете трябва да са свързани по някакъв начин! Мечът и Страшната мъгла, нашите две оръжия, които унищожават враговете ни! Помисли!

Тя тежко дишаше, а бледото ѝ лице светеше от потта по него. Грифонът се беше приближил до тях, но държеше острия си поглед прикован върху обкръжаващите ги Жилави чудовища.

— Може би тя е права — тихо каза той. — Помисли върху думите ѝ.

Рицарят упорито поклати глава.

— Не! — отново отрече той, докато размисляше. Как беше възможно това, как бе възможно да...?

И изведнъж той разбра. Истината се появи като звяр, излязъл от укритието си, чудовищен и ужасен. Трябваше да се сети по-рано. Трябваше да разбере за какво става дума. Подозираше, че има връзка между Страшната мъгла и тях тримата, осъзнаваше, че има връзка, но не можеше да я проумее. През цялото това време беше смятал, че Страшната мъгла преследва тях като ловец, който чака удобен момент, за да стреля. Беше сгрешил.

Страшната мъгла не ги преследваше; тя пътуваше с тях.

Защото тя принадлежеше на Рицаря.

Страшната мъгла представляваше липсващите му тежки доспехи.

Той изтръпна до мозъка на костите си. Доспехите му не бяха при него, когато той се събуди в Лабиринта и все пак усещаше тяхното присъствие наблизо. Доспехите му винаги присъстваха по този начин,

скрити, в очакване да ги призове. Те се явяваха по негова воля, така че той да е способен да се бие срещу враговете си. Ето как действаша.

Но тук, сред мъглите на Лабиринта, формата им се беше променила. Магията ги беше преобразила, беше инжектирала в тях отрова, беше ги превърнала в нещо неузнаваемо. Доспехите му се бяха въплътили в Страшната мъгла. Сигурно беше така. Защо иначе Страшната мъгла ще им идва на помощ всеки път, когато ги заплашва опасност, а след това ще се оттегля обратно сред сивотата? Какво друго обяснение можеше да бъде намерено?

Той не можеше да си поеме дъх — студенината беше проникнала толкова надълбоко в него, че това го парализираше. Беше вярно, както се беше опасявал, че той беше отговорен за смъртта на всички онези хора, че той беше унищожил жителите на града и Речните цигани, че той беше убил всички в своето войнствено въплъщение, без дори да осъзнава какво прави.

Рицарят стоеше там поразен от въздействието на образа, в който се видя.

— Не — прошепна в отчаянието си той.

Тогава усети ръцете на Дамата, които го прегърнаха през раменете и се опитаха да му вдъхнат смелост. Жилавите чудовища прииждаха все по-наблизо, окуражени от неговата нерешителност и бездействие.

— Направи нещо! — изкрещя Дамата.

Грифонът се опита да сплаши набързо чудовищата, но техният водач само му се озъби предизвикателно и набра смелост.

— Аз нямам магическа мощ! — започна да вие от отчаяние Дамата и с всички сила разтърси Рицарят.

Тогава той я отблъсна от себе си и доби самообладание, изправил се срещу опасността. Дамата беше безсилна. Грифонът не можеше да се равнява по сила с враговете им. И двамата се нуждаеха от Рицаря, за да оцелеят. Но ако той извадеше своя меч, Страшната мъгла щеше да дойде и да унищожит тези създания така, както бе унищожила жителите на града и Речните цигани, а той нямаше да понесе това.

Но какво друго оръжие притежаваше?

В отчаянието си, почти без да се замисля какво прави, той протегна ръка към туниката си и издърпа оттам медальона с гравирания върху него образ на рицар, яздец пред някакъв замък по

изгрев-слънце. Той го махна от врата си и го насочи към чудовищата, сякаш беше талисман. Не знаеше какво се надява да се случи. Знаеше само, че този медальон е всичко, което притежаваше от предишния си живот и че около него има същото чувство на необикновеност и неяснота, както и около доспехите му.

Въздействието от появата на медальона върху Жилавите чудовища беше поразяващо. При вида му те моментално се свиха; някои паднаха на колене, други закриха очи, сякаш това беше някакво проклятие. Виещи, хлипаци, разтреперени от страх и ужас, те започнаха да се оттеглят. Рицарят вдигна медальона по-високо и направи крачка напред към тях. Тогава те хукнаха да бягат към гората, сякаш ги гонеха някакви демони; бяха изплашени до смърт и с единствената цел — да се отдалечат колкото се може повече от този медальон. Побягнаха на четири крака и повече не се видяха.

Защо? — питаше се Рицарят смаян.

В тишината, която последва, дишането му се чуваше ясно. Ръцете му стояха отпуснати от двете страни на тялото му и той вдигна глава към мъглите.

Дамата се приближи до Рицаря и застана така, че лицето ѝ се оказа право срещу неговото. Той не я виждаше. Взираше се право напред, в нищото, очите му бяха застрашително приковани на едно място и безизразни.

— Какво направи? — тихо запита тя.

Той не отговори.

— Ти ни спаси. Нищо друго не е от значение.

Рицарят не продума.

— Чуй ме — каза му тя. — Забрави за хората от града, забрави за циганите. Онова, което се случи с тях не е по твоя вина. Ти нямаше никаква представа какво става. Направи точно каквото трябваше. Ако беше действал по друг начин, сега ние щяхме да сме или мъртви, или нечии пленници.

Грифонът се опря на лакътя си, завит в наметалото си върху земята и със скрито лице каза:

— Той не те чува.

Дамата кимна. Гласът ѝ стана по-твърд.

— Ще ни изоставиш ли сега? Нима ще изгубиш самообладание заради това, което се случи? Убивал си хора през целия си живот като

непобедим кралски воин. Твоята същност е свързана с това. Нима можеш да го отречеш? Погледни ме.

Очите му не помръднаха. В тях имаше сълзи.

Тя протегна ръка и силно го зашлеви през лицето три пъти. Всеки плесник остро разкъса тишината.

— Погледни ме! — изсъска тя.

Тогава той го направи, животът се вля в погледа му и очите му се обърнаха и срещнаха нейните. Дамата изчака, докато се увери, че Рицарят я вижда.

— Ти направи това, което бе длъжен да сториш. Приеми, че понякога последиците са тежки и непредвидими. Приеми, че не можеш винаги да разбереш какъв ще бъде резултатът. В това няма нищо нередно.

— Всичко е нередно — прошепна той.

— Те ни заплашиха! — отрязва го тя. — Можеха да ни убият! Грешно ли е, че ние сторихме това първи? Толкова ли е голяма вината ти, че да пощадиш техния живот с цената на нашия? Нима си изгуби ума? Къде остана могъщата ти сила? Няма повече да те искам за свой закрилник, ако тя е изчезнала! В никакъв случай няма да се оставя в ръцете на такъв човек! Дай ми свободата, щом си толкова отстъпчив!

Той поклати глава.

— Аз действах инстинктивно, а трябваше и да преценявам нещата. За това няма извинение.

— Ти си жалък! — присмя се Дамата. — Защо ли си губя времето с теб? Нищо не ти дължа! Затворена съм в този свят заради теб и дори не знам каква е причината! Ти открадна живота ми! Ти ме лиши от магическата ми сила! Сега, освен всичко друго, ще откажеш и да ни защитаваш в своята нищета! Не го използвай, би казал ти, защото може да причини вреда! Би съжалил онези, които се опитват да унищожат нас, защото ние сме принудени да ги изпреварим и да унищожим тях!

Той сви устни.

— Аз съжалявам всеки, който трябва да умре от моите ръце.

— Ти си едно нищожество! Дори нещо още по-низше! Огледай се около себе си и ми кажи какво виждаш! Това е свят, обгърнат в мъгли и обречен на безумство, сър Рицарю! Нима не си успял да го забележиш? Той ще ни унищожи достатъчно бързо, ако ние подценим

опасностите му или проявим слабост пред лицето на множеството му силни страни! Изправи се на крака, освен ако не си просто едно жалко псе!

— Ти не знаеш нищо за мен!

— Знам достатъчно! Знам, че си изгубил разума си! Знам, че вече не си способен да си наш водач! — лицето ѝ беше студено и твърдо като лед. — Сега аз съм по-силна от теб. Мога сама да продължа нататък! Остани на колене, щом така би искал! Остани тук и ридай над собствената си жалка същност! Аз нямам повече нищо общо с теб!

Тя понечи да се изправи, като побутна Грифона. Рицарят се протегна, сграбчи ръката ѝ и дръпна Дамата надолу, пред себе си.

— Не! — извика той. — Няма да си тръгнеш!

Дамата посегна да го удари с юмрук, но Рицарят спря удара ѝ. Тя отново вдигна ръка, но той хвана китката ѝ. Тя погледна лицето му и видя в изражението му твърдост и напрегнатост. Слабостта беше изчезнала от очите му.

— Където и да отидеш — изсъска ѝ той, — аз ще бъда с теб!

Дамата се загледа в него, без да промълви. После свободната ѝ ръка бавно се вдигна и докосна бузата му. Тя го усети да се отдръпва и се усмихна. Остави пръстите си да се спуснат към врата му и след това да се отпуснат още по-надолу.

Тогава тя се наведе напред и го целуна по устните.

ШЕПА ПРАХ

Абърнати спря по средата на стълбището, отвеждащо от неговата спалня към главната зала на Риндуюър и се послуша замаян. В подножието на стълбите Календбор крещеше на Хорис Кю. На портите на крепостта напиреха жителите на Зеленоречието. Из цялата местност цареше истински хаос.

Времената не бяха щастливи.

Още от самото начало Абърнати знаеше, че нещо лошо ще се случи с Хорис Кю и с раздаването на кристалните очи към съзнанието. Знаеше го толкова безпогрешно, колкото знаеше и своето собствено име. Беше толкова очаквано, че можеше да бъде изковано върху някой камък. Хорис Кю се беше оплитал в много бъркотии през годините, бяха му хрумвали купища идеи, свързани с приспособления от всякакъв род и нито едно от тях не беше проработило. Всеки път историята се повтаряше. Нещата започваха с обичайните обещания, а после, някъде по пътя, всичко се объркваше. При каквито и да е обстоятелства, резултатът беше един и същ. По някакъв начин, Хорис Кю безвъзвратно изгубваше контрол върху събитията, които беше задвижил по-рано.

В този миг обаче, въпреки че Абърнати осъзнаваше как стоят нещата, това не беше достатъчно, за да го спаси. Знанието не ти носи нищо добро, ако не вярваш в него. Честно казано, Абърнати имаше нужда да повярва точно в обратното, защото веднъж, след като беше приел, че нищо не се е променило с Хорис Кю, както и с неговите планове, дори и след двайсет години. Абърнати обаче, трябваше да признае, че кристалните очи към съзнанието не бяха това, което изглеждаха на пръв поглед, а за него беше почти невъзможно да го признае. Писарят беше в борба със сериозни противоречия. Неговият собствен чудодееен кристал напълно го беше завладял. Виденията в него го бяха превърнали в свой роб. Той беше пленник на мисълта, че ще може винаги да се вглежда в предишната си същност и да живее с надеждата, че това, което вижда, сигурно е обещание за онова, което

един ден той отново ще бъде. Виденията бяха неговият съкровен начин за получаване на наслада, неговото лично, тайно бягство от тежките истини на живота. Абърнати винаги подходеше към нещата с прагматизъм, но пред това единствено изкушение беше безсилен. Колкото по-често извикваше образите, толкова повече се опияняваше от тях. Пристрастяването му преминаваше от наслада към безумство. Причината не беше само в това, че намира удоволствие в гледката; тя се криеше и във факта, че кристалът му предлагаше единственото бягство от реалността, което за него имаше голямо значение.

Ето защо, той отхвърли подозренията си, първоначалното си недоверие и здравия разум и се присъедини към Хорис Кю и отвратителната му птица надолу по пътя към хаоса.

А обстановката беше живо доказателство за това как рано или късно всичко излиза наяве. Преди днешната случка, малката свита кралски пратеници продължиха напред със задачата си, след пристигането при Календбор в Риндуеър, и се запътиха към други части на Зеленоречието, към други хора, научили за кристалните очи към съзнанието и нетърпеливи да разберат дали онова, което са научили, е вярно. На всеки кръстопът, във всяко селце се събираха тълпи от хора и навсякъде кристалите бяха раздавани с пълни шепи. Но тъй като Хорис Кю не посети останалите владетели — той бе уважил лъжливото уверение на Календбор, че сам ще достави техните кристали — владетелите скоро дойдоха при него. Къде бяха техните кристали? Нима за тях нямаше такива? Нима те щяха да бъдат лишени от едно съкровище, което свободно се раздаваше на обикновеното население? Уплашен да не си навлече лични неприятности и мислено проклинащ Календбор за неговото двуличие, фокусникът набързо им даде онова, което бяха пожелали. Абърнати ясно разбра, че Календбор не беше взел останалите кристали, за да ги продаде. Той ги беше задържал, за да бъде сигурен, че ако неговият собствен се изгуби или повреди, ще има в резерва и други. Въпреки това алчността му беше безсмислена. Имаше повече от достатъчно кристали за всички. Тяхното множество изглежда беше неизчерпаемо. Без значение колко бяха раздадени, броят на оставащите сякаш никога не намаляваше. Абърнати забеляза това явление, но както правеше и с всичко друго, свързано е кристалите, той лекомислено отказа да му отдаде някакво значение.

Тогава тръгнаха слуховете. Отначало бяха само няколко, но броят им бързо растеше. Хората започнаха да се отвличат от работата си. Земеделците оставяха нивите си на угар, а домашните животни нестопанисвани бродеха из полетата. Чупеха се огради, рушаха се хамбари, но никой не се наемаше да ги поправи. Продавачите и търговците отваряха и затваряха, когато намереха за добре и почти не ги беше грижа дали ще продадат стоката си. Някои просто оставяха складовете си да бъдат ограбени, а други се отказваха от търговията. Строителите на пътища и сгради не се появяваха на работа. Строежите замряха. Съдилищата работеха на полудневни заседания, а понякога дори и по-малко. Отношението към справедливостта беше безцеремонно и равнодушно. Разносвачите на важни телеграми пристигаха с няколко дни закъснение. Самите телеграми, пък, бяха писани наслуки от писарите. По домовете не беше по-различно, отколкото на работните места. Съпруги и съпрузи не си обръщаха никакво внимание, нито се грижеха за децата си. Почистването на къщата беше оставено за някой друг, а по рафтовете се трупаха купища неизмити чинии и кухненски прибори. Никой не переше дрехите. Кучета и котки се мотаеха наоколо гладни.

Причината за това масово безразличие не беше тайна за никого. Всички прекарваха свободното си време, отправили поглед в своите нови кристални очи към съзнанието.

Беше поразително колко бързо започна да се срива всичко, веднъж след като се разпространи манията с кристалите. Един провал водеше към друг, миг невнимание към втори и така доста скоро нещата заприличаха на редене на домино. Работата можеше да почака, течеше мисълта. В края на краищата, винаги идваше утрото. Освен това работата беше досадна. Работата беше тежка. Да се вираш в кристалите беше безкрайно по-интересно и приятно занимание. Беше невероятно колко бързо минава времето, когато надничаш в техните дълбини. Ето как, дните сякаш отлитаха за броени мигове!

Загубата на един ден водеше до загубата и на следващия. Всички спряха да вършат задълженията си и скоро никой не правеше нищо друго, освен да седи някъде и да се вира в своя кристал. Абърнати знаеше някак с крайчеца на съзнанието си, където истината за нещата все още примигваше със слабия блясък на запалена свещица, че това, което се случваше с хората от Отвъдната земя, се случваше и със самия

него. Но той не можеше да го приеме. Не можеше да спре да употребява кристала, дори за един-единствен миг. Поне не днес — може би утре. В края на краищата нещата не стояха толкова зле, нали?

Разбира се, че стояха зле. А освен това бързо започваха да се влошават още повече. Абърнати беше първият, който осъзна колко далеч може да стигне всичко. Една сутрин, две седмици след посещението си в Риндуеър, той се събуди, извади от джоба си кристала, извика любимото си видение и тогава видя как скъпоценният камък се превърна на прах в ръката му. Отначало писарят не повярва на очите си, след това се стресна и накрая потъна в отчаяние. Почака кристалът отново да се превърне в едно цяло, но той си остана купчинка прах. Абърнати го занесе на Хорис Кю, с отчаяната мисъл да го получи отново в предишния му вид. Хорис Кю обаче нямаше и най-малката представа какво е станало. Може би причината беше в самия кристал, предположи той. Щеше да даде на Абърнати друг.

Но когато отвори сандъците, за да вземе такъв, Хорис Кю откри, че и двата бяха празни. Нямаше и един останал кристал, въпреки че Абърнати бе убеден, че вчера или поне завчера, там имаше кристали — все пак никой не беше напълно убеден. Дали по някакъв начин не ги бяха раздали до един, без да го осъзнаят? Къде бяха отишли всички кристали?

Кралските пратеници се намираха далеч, на източната граница на Зеленоречието и досега бяха посетили повечето негови селища, както и няколко от Мелкор и бързо се бяха отправили към дома си. Може би на връщане щяха да намерят повече кристали, обнадеждено предполагаше Абърнати и правеше всичко, което можеше, за да не звучи в гласа му чак толкова голямо притеснение, тъй като беше предпазлив спрямо Хорис и тази глупава птица, която измерваше всяка негова дума. Може би беше така, съгласяваше се Хорис. Да, беше доста вероятно. Но в гласа му липсваше увереност.

Докато Абърнати, Буниън, Хорис и птицата пътуваха назад, из страната започнаха да се плъзват нови слухове. Навсякъде кристалите се превръщаха в прах. Хората бяха побеснели. Какво ставаше? Какво щяха да правят без техните видения? Леността отстъпи пред насилието. Съседи се обръщаха един към друг с намерението да си изпросят, да вземат назаем или да откраднат кристала на другия и да заместят онзи, който бяха загубили. Но никой нямаше какво да даде.

Всеки беше в същото ужасно положение, лишен от онова, на което първоначално се гледаше като на развлечение, но преминало твърде бързо в жизнена необходимост. От няколко дни хората бяха започнали да налитат на бой един срещу друг, от яд и отчаяние, в търсене на още кристали. Тогава те направиха това, което хората винаги правят, когато бъдат завладени от прекалено голяма ярост — да се обърнат към правителството. В този случай, те се обърнаха към владетелите на Зеленоречието. Нали те съблюдаваха и спомагаха за разпространението на кристалите? Със сигурност те щяха да намерят още от тях.

Устремени, с тази единствена цел, хората се понесоха към дворцовите крепости на техните владетели, решени да потърсят възмездие за извършените спрямо тях несправедливости.

Тогава Абърнати трябваше да разбере накъде отиват нещата, но той все още беше твърде засегнат от загубата на своя собствен кристал и затова не можеше да мисли за нищо друго. Писарят крачеше напред, паднал духом, като се опитваше да си представи какъв щеше да бъде животът, ако наистина нямаше повече кристали, а виденията завинаги бяха изчезнали. Това беше твърде потискаща мисъл. Абърнати почти не обръщаше внимание на своите спътници и на това, което те правеха. Той не забеляза кога Хорис и неговата птица започнаха да си шепнат разтревожено, като хвърляха притеснени погледи назад. Когато към тях се присъедини някакъв пътник, който ту се появяваше, ту изчезваше, Абърнати не го видя. Дори и след като Буниън се появи след една от честите си разузнавателни обиколки и изсъска предупредително, че има нещо нередно около непознатия, писарят не го чу. Той изобщо не се притесняваше, потънал в личното си нещастие, на границата напълно да изгуби разсъдък си.

Когато стигнаха до Риндуеър, те завариха такава бъркотия, че за малко не подминаха двореца. Но запасите им бяха привършили, а и бяха нетърпеливи да разберат дали кристалът на Календбор се е запазил цял-целеничък. Не бяха чули нищо в подкрепа на обратното и наистина, докато си пробиваха път през тълпите, насъбрали се около портите и добрали се до вътрешността на крепостта, те откриха, че очевидно нещата бяха направо прекрасни. Календбор ги посрещна потънал в собствените си мисли, безразличен към тях, бегло ги поздрави, а след това отново изчезна. Изглежда неговите кристали си

бяха наред. Защо те оставаха неповредени, докато всички останали се превръщаха в прах, оставаше загадка, но това беше загадка, която те сметнаха за уместно да оставят без отговор. Намеренията им бяха да прекарат нощта тук, да допълнят запасите си и на изгрев-слънце да поемат по пътя за Сребърния дворец. Нямахте да губят повече време наоколо. На никого не му се искаше да бъде наблизко, ако се случеше нещо нередно с кристалите на Календбор.

Абърнати се оттегли в стаята си и остана там. Не беше гладен и затова не слезе за вечеря. Искаше да прекара само толкова време в компанията на Календбор, колкото се налагаше. Буниън изчезна почти веднага след като пристигнаха и Абърнати нито знаеше, нито се интересуваше къде е отишъл коболдът. Буниън беше избегнал примката на кристалите и техните видения. Като повечето коболди, той не се интересуваше и нямаше доверие на магии и по-рано беше отказал предложения му кристал. Коболдът бе оставил Хорис и Абърнати да се оправят с великото раздаване на кристали и прекарваше времето си в претърсване на страната за изчезналия Бен Холидей. До сега той не беше открил нищо, но отказваше да остави търсенето. Рано или късно, беше убеден в това, щеше да намери някаква следа от липсващия крал.

Абърнати остана сам, когато падна нощта, а тълпите около портите започнаха да палят големи огънове пред двореца, като ги подхранваха със сламените покриви и дървените стени на най-близките градски магазинчета и пазарски сергии. Докато огньовете се разрастваха, а топлината се разгаряше, настроението на хората ставаше все по-мрачно и по-мрачно. Скоро те започнаха да хвърлят всякакви предмети по вратите и загражденията. Виковете станаха зловни и застрашителни. Нещо трябва да се направи, крещеше тълпата, нещо трябва да се направи още сега! Къде бяха техните кристали? Те си искаха обратно кристалите! Стражите на двореца се прикриваха и чакаха бурята да премине, защото и тяхното настроение беше малко несигурно. Много от тях също бяха изгубили кристалите си и бяха съпричастни на исканията на тълпата. Пред много от тях стояха собствените им роднини и приятели, които викаха срещу тях с всички останали. Имаше такива, които бяха склонни да разбият вратите. Единственото, което ги спираше, беше оскъдното чувство на дълг, дълбоко проникналата в тях сила на навика и големият страх от

Календбор. Не беше сигурно, обаче, колко дълго време подобни прегради ще могат да ги държат настрана.

Календбор изглеждаше незасегнат от този проблем. Откакто пратениците бяха пристигнали, от него нямаше и следа и Абърнати беше много доволен от това. Но когато звуците от тълпата отвън започнаха зловещо да се променят, той се зачуди какво възнамерява да направи с това владетеля на двореца. Една възможност, ако настроението продиктуваше реакцията му, щеше да бъде кипящата мазнина. Може би Календбор се беше стаил в покоите си, уединил се със своя чудодееен кристал, отправил поглед към дълбините му, погълнат от онова, което вижда там, от видения подобни на онези, на които някога се беше любувал и Абърнати...

Писарят стисна очи и изскърца със зъби. Това наистина беше прекалено. Изведнъж той изпита гняв при мисълта за Календбор и неговите кристални очи към съзнанието. Не беше достатъчно това, че се наслаждава на виденията само на един кристал. Той беше натрупал няколко дузини от тях! Нима нямаше да се съгласи да даде един-два и на своите гости, особено ако те бяха пратеници на самия крал? Не трябваше ли да стане така, както го изисква обичаят и добрите обноски? Не трябваше ли да се направи оплакване и да се поискат кристали?

Абърнати излезе от стаята си раздразнен, подтикван от някакъв сърбеж вътре в душата си, воден от необходимост, която бегло осъзнаваше.

Ето как, той се озова на средата на стълбището в днешния ден, когато чу шумотевизицата от спора между Календбор и Хорис Кю на фона на общата врява на тълпата зад стените на двореца.

— Изчезнаха, измамник такъв! — крещеше Календбор разярен, а гласът му отекваше нагоре по стълбите от главната зала в подножието. — Изчезнаха всичките, до един! Превърнаха се в прах! Какво ще кажеш за това?

— Господарю мой, аз не...

— Чуй ме, глупако! — Календбор не се интересуваше от оправдания. — Ти си отговорен за всичко това! Аз ще те подведа под отговорност! Най-добре намери начин да ги възстановиш още сега, още в този момент, или аз ще причиня такава болка на жалкото ти

тяло, че ще те накарам да се молиш да сложа край на живота ти! И на теб, и на твоята птица, и на двамата!

Абърнати задържа дъха си. Значи и кристалите на Календбор се бяха превърнали в прах! Писарят изпита едновременно и задоволство, и разочарование. Той се овладя и бавно заслиза надолу по стълбите, предпазливо, стъпка след стъпка.

— Е? — търпението на владетеля се топеше толкова бързо, колкото живот на мушица, попаднала в пламък на свещ.

— Господарю мой, моля ви, ще се опитам да направя каквото мога...

— Ще направиш това, което ти кажа! — изкрещя Календбор и наоколо се разнесе шум от потреперване, скръцване на зъби, както и от Бигар, който изграчи и мигновено отлетя.

Абърнати стигна до един завой на стълбището, от където можеше да види какво става долу. Календбор беше вдигнал с ръце Хорис Кю, беше го хванал за молителските одежди, държеше го над земята и го разтърсваше толкова силно, колкото можеше. Нещастният фокусник се вееше насам-натам в огромната хватка на владетеля като парцалена кукла. Краката му се блъскаха силно един в друг, а главата му се клатеше като пречупена върху мършавата му шия. Бигар хвърчеше отгоре и крякаше поразен, тук-там се спускаше към земята и със сигурност не беше сигурен какво да направи.

— Върни ми... обратно... моите... кристали! — редеше Календбор, сякаш изричаше някакво проклятие и едновременно с това разтърсваше Хорис Кю, за да подчертае всяка от думите си.

— Пусни го долу — каза един глас, дошъл от сянката.

Календбор се обърна изумен.

— Какво? Кой каза това?

— Пусни го долу — повтори гласът. — Той не е виновен за нищо.

Календбор хвърли Хорис Кю на пода, където фокусникът остана да лежи, като се превиваше и запъхтяно дишаше. Владетелят на Зеленоречието се извърна към мястото, откъдето идваше гласът. Ръката му се насочи към меча му, оръжието, което винаги носеше със себе си.

— Кой е там? Покажи се!

Една фигура, загърната в черно наметало, се отдели от стената и изникна, сякаш от нищото. Тя се приближи, като се плъзгаше по пода,

вместо да върви — направи го зловещо и с лекота. Абърнати инстинктивно се сви назад. Това беше непознатият, който се беше присъединил към тях по пътя. Как се беше озовал тук? Нима беше влязъл в крепостта с тях? Абърнати не можеше да си спомни да е дошъл тук с тях.

— Кой си ти? — остро попита Календбор, но гневът се беше изпарил от гласа му и на негово място се усещаше частица неувереност.

— Приятел — отговори непознатият. Той спря да се движи и застана на около един метър разстояние. Въпреки опитите си, Абърнати не можеше да види лицето на мъжа. — Ти би могъл да продължиш да разтърсваш Хорис Кю, докато костите му се покажат над кожата, но това няма да върне кристалите ти. Хорис Кю няма откъде да ги вземе, за да ти ги даде.

Календбор се вледени.

— Откъде знаеш това?

— Зная доста неща — отвърна непознатият. В гласа му се усещаше някакво съскане, сякаш гласните му струни някога бяха пострадали от тежко нараняване. — Зная, че Хорис Кю и неговите спътници са жертви във всичко това, че те вършат само нещата, които им е наредено да вършат и че нямат повече кристали, за да ти дадат от тях. Зная също, че те не са осъзнавали, че кристалите, които ти дадоха, ще се превърнат на прах само след съвсем кратък период на употреба. Ти беше измамен, господарю мой. Беше изигран.

Ръката на Календбор здраво стисна меча.

— Кой е отговорен за това? Щом знаеш толкова много, кажи ми и това!

Непознатият стоеше неподвижен, загадъчен, с лице незасегнато от гнева на владетеля.

— Махни ръка от оръжието си. Ти не можеш да ме нараниш.

Настана продължително мълчание. Хорис Кю внимателно се отдалечи на няколко сантиметра от Календбор, като пълзеше на ръце и колене. Бигар седеше върху края на перилата на стълбището, сякаш бе изкован от камък. Абърнати затаи дъх.

Голямата ръка на Календбор се отпусна настрани.

— Кой си ти? — попита той отново, объркан.

Непознатият не обърна внимание на въпроса.

— Помисли за миг — каза меко мъжът. — Кой ти изпраща тези кристали? Кой изпраща фокусника и птицата? Кой изпраща писаря и куриера? На кого служат те?

Календбор придоби суров вид.

— Холидей! — процеди през зъби той.

Така, така, помисли си Абърнати.

Непознатият се изсмя — необичайно стържещ смях.

— Разбираш ли сега? Какъв по-добър начин да бъде отслабена позицията ти, господарю мой, от този да те накара да изглеждаш глупак? Ти още от началото си бил трън в очите на краля и той би искал да те премахне завинаги. Когато кристалите се обръщат на прах, народът се обръща срещу теб. Ти си техен господар и следователно ти си отговорен за тяхната зла участ. Планът проработи добре, не мислиш ли?

Календбор изглежда не можеше да произнесе никакъв отговор. Думите му засядаха в гърлото при всеки негов опит да каже нещо.

— Има и още кристали — говореше непознатият гладко и убедително.

Като чу това, Абърнати се наведе напред, за да не изпусне нито една думичка. Кой беше лъжецът, който причиняваше неприятности?

— Има цяла стая, пълна с кристали в Сребърния дворец, скътани там, докато се появи нужда от тях. Аз съм виждал с очите си тези кристали. Има стотици хиляди. Не трябва ли те да бъдат при теб?

За един миг Абърнати повярва. Всичко, което виждаше, беше един светец куп от ценни кристали, събрани там като злато, егоистично скрити от хората, които се нуждаеха от тях. Но в следващия момент, той прозря лъжата, защото знаеше, че Бен Холидей никога не би направил подобно нещо; спомни си, че всъщност кристалите бяха дошли с Хорис Кю, но не и преди кралят да изчезне.

Той изведнъж се зачуди дали двете събития не бяха свързани по някакъв начин.

— Има едно просто решение на твоя проблем — говореше непознатият. Мъжът се беше приближил до Хорис Кю и го бе издърпал отново на крака, както изглежда, без никакво усилие. — Кажи на твоите хора истината. Кажи им, че кристалите са скрити в Сребърния дворец от краля. Кажи им да отидат до двореца и да поискат той да им ги даде! Свидай всички владетели на Зеленоречието. Накарай ги да

съберат армиите и поданиците си и ги насочи към кралските порти. Той не би отказал на всички вас. Той не би могъл да устои на напора ви, дори и ако се опита да го стори.

Календбор кимаше, убеден в думите му.

— Омръзна ми от Холидей, омръзна ми от неговата наглост!

— Може би — прошепна загрижено непознатият, — е време за нов крал. Може би е време за човек, който ще бъде по-твърд към хора като самия Холидей, човек, който няма да се държи толкова грубо към онези, които го превъзхождат.

Абърнати едва не излая. Той не беше много горд с начина, по който щеше да реагира, но поне беше честен. Писарят преглътна звука с приглушено и запъхтяно дишане.

— Тук са тези, които оценяват правилната употреба на властта — гласът на непознатия беше нисък и твърд. Той бегло и разсеяно посочи с ръка Хорис Кю. — Тук са тези, които осъзнават същността на верността, които са усвоили средствата и начините на прилагането ѝ. С други думи, лорд Календбор, тук са тези, които биха служили на всеки господар, който би платил добра цена за това.

Хорис Кю се взираше в непознатия, с отворена уста. Отново последва дълъг миг на мълчание.

Тогавя Календбор кимна замислено.

— Може би е така. Да, защо не? Ако той се съгласи на определени условия, разбира се. Да. Защо да не изберем нов крал? — след това той рязко поклати глава. — Но все още го има Холидей, с когото трябва да се преборя. Едно нещо е да поискаш кристалите, а съвсем друго — да го отстраниш от трона. Той има на разположение Паладин, а никой не би могъл да се изправи срещу него.

— Ами какво ще кажеш, ако Холидей просто изчезне? — попита в ответ непознатият. Той направи целенасочена пауза. — Какво, ако вече е изчезнал?

Абърнати усети как сърцето му слиза в петите. Ето какво било значи — най-после истината. Изчезването на Бен Холидей наистина беше свързано с Хорис Кю и неговите кристални очи към съзнанието, а всичко това беше свързано със загадъчния непознат. Случваше се нещо ужасно, нещо, което Абърнати все още не проумяваше напълно, но непознатият с абсолютна сигурност стоеше зад всичко.

Какво щеше да прави Абърнати?

Той тихо въздъхна. Не знаеше, но каквото и да беше, той първо трябваше да излезе отгук, за да го стори.

Внимателно започна да се връща нагоре по стълбите. Уви, не беше достатъчно внимателно. Докато се обръщаше, ботушът му се удари в камъка. Шумът беше тих, но нечий слух беше достатъчно остър, за да го долови.

— Аук! Там има някой! — предупредително изграчи Бигар.

Всички се извърнаха към стълбището.

— Намерете го! — веднага изсъска непознатият.

Абърнати хукна напред, като реши, че не би било удачно да го заловят точно в този критичен момент. Той взе първите две стъпала, изправен на два крака, но после се отказа и продължи на четири. Скоростта взе преимущество пред достойнството му — в края на краищата, една голяма част от него представляваше куче. Абърнати се устреми нагоре по стълбището през залата и се насочи към своята стая, като не знаеше къде другаде да отиде. Долавяше шума от крила след себе си, както и трополенето на ботуши още по-назад. Всякакъв шанс да се измъкне тихо в мрака на нощта изчезна. Какво щеше да прави? Ако го хванеха, щяха да го хвърлят в най-тъмната дупка в затвора на двореца. Ако имаше късмет, разбира се. Ако ли не, те просто щяха на място да му отнемат живота.

Той стигна до стаята си и се втурна вътре, като затръшна вратата зад себе си и я залости. Помещението беше притъмнено и мрачно, свещите все още не бяха запалени. Абърнати остана опрян на вратата, като дишаше запъхтяно и тогава чу свистенето на крилете на Бигар, който прехвърча пред вратата и закрещя:

— Насам! Тук се крие!

Глупавата птица говореше доста по-добре, отколкото си даваше вид, мрачно си помисли Абърнати и в същия момент откри, че от мрака към него гледат две жълти очи.

— Арф! — излая той, като този път не успя да се въздържи. Отново се залепи към вратата, замръзнал на място. Сега беше обграден и от двете страни. Пипнешком потърси из дрехите си някакво оръжие, но не носеше такова и вместо това, се озъби. Жълтите очи примигаха учудено и тогава той видя познато лице.

— Буниън! — Абърнати въздъхна облекчено, защото пред него наистина стоеше коболда. — Радвам се да те видя!

Буниън изломоти нещо в отговор, но Абърнати не го слушаше.

— Трябва да се махаме оттук, Буниън. Календбор, Хорис Кю и непознатият ме хванаха да ги подслушвам. Те искат да свалят Холидей от трона! Мисля, че вече са направили нещо с него. Ще ти разкажа всичко по-късно, само ако успееш да ни измъкнеш оттук!

Буниън скочи от перваза на прозореца, където се беше установил, втурна се през стаята към вратата, отвори я и сграбчи Бигар, който се опитваше да влезе в стаята. Птицата изкрещя и излетя встрани, но Буниън се отдръпна, като стискаше в ръката си черна перушина. Птицата отлетя, като викаше от болка и негодувание. Коболдът бързо кимна към Абърнати и писарят го последва вън от стаята. Календбор и Хорис Кю тъкмо се изкачваха към края на стълбището. От непознатият нямаше и следа.

Буниън и Абърнати побягнаха в обратната посока, и двамата — на четири крака. Като пребити псета, мислеше си писарят, докато тичаше.

Те слязоха по една задна стълба, минаха през някаква по-ниска зала и влязоха в малък килер. Зад стената имаше скрит проход и само след секунди, те вече пипнешком намираха пътя в тъмнината — или поне Абърнати правеше така, защото той нямаше необикновените очи на Буниън. Отне им доста време, но когато проходът свърши, те отново се озоваха зад стените на двореца.

От там те тръгнаха обратно през умълчания град, към откритото поле. Докато пътуваха, Абърнати отново си спомни за загубата на своя кристал. Това го накара да заплаче и той скри сълзите си от Буниън. Но скоро болката отшумя и значително намаля при мисълта, че уловените мигове от неговото минало бяха дар от лъжлив пророк. Хорис Кю го беше използвал и от това го болеше много повече, отколкото от загубата на виденията му. Макар че беше неприятно да си го признае, егоистичните му желания бяха позволили да се случи тази пародия и в момента, може би, Бен Холидей плащаше нейната цена. Със сигурност Абърнати трябваше да направи каквото може, за да оправи нещата, а това означаваше колкото се може по-бързо да разкаже за случилото се на Куестър Тюс. Щеше да бъде трудно да се изправи пред магьосника след всичко, станало до сега. Щеше да бъде трудно да му каже истината. Все пак, Куестър Тюс не беше взел за себе си нито един кристал. Той беше прекалено упорит и горд, за да приеме каквото и да

било от Хорис Кю, смяташе Абърнати — но се оказа и прав да постъпи така. Да, да се изправи пред него щеше да бъде ужасно трудно. Но беше необходимо. Може би все още имаше начин да оправи нещата.

Те прекараха нощта в един стар хамбар, на няколко километра на юг, западно от Риндудеър. Сламата, която използваша, за да си направят легла беше груба и пълна с бълхи, а освен това миришеше на тор, но Абърнати реши, че това беше едно незначително наказание, с което да плати за своята непростима глупост, както и ниска цена за свободата си. Докато се въртеше и се обръщаше на всички страни в мрака и слушаше как леко диша Бунин до него, придворният писар на Отвъдната земя си обеща, че един ден, скоро, ще дойде час за възмездие и че когато този час дойде, той сам ще се увери, че Хорис Кю, птицата му и онзи непознат с черното наметало ще си получат заслуженото.

ТАНЦ В СЪНИЩАТА

Ноцта пое по своя път към утрото като бавен, мрачен отлив на шумове и движения, а улиците на град Гринуич опустяха и се умълчаха. Няколко коли и камиони се движеха наоколо безцелно и самотно, а някакви хора все още криволичеха по тротоарите, но това беше всичко. Светофарите мигаха последователно в зелено, жълто и червено с постоянна точност, а цветовете им проблясваха по бетонните постройки там, където слабият дъжд беше оставил своите малки водни отблясъци. По пътеките и алеите спяха бездомници, които приличаха на купчини парцаливи дрехи; като сенки, сгущени на земята в дебнещия мрак. Острата миризма на боклук се носеше из въздуха, смесваше се с дима и мъглата, които се издигаха от решетките на каналите и подлезите, както и от скоро измитите улици. Някъде по-надалеч, откъм пристанището, се чуваше предупредителния сигнал за мъгла.

Уилоу вървеше мълчаливо заедно с Еджууд Дърк и се чувстваше впримчена и самотна. Тя не трябваше да се чувства така. Нейната твърдост трябваше да бъде по-голяма, а очакванията ѝ — изпълнени с повече надежда. Две трети от пътуването, в което трябваше да събере пръст от три различни свята за раждането на своето дете бяха изминати. Оставаше само още една част. Но това беше именно тази, от която най-много се боеше. Колкото и да не харесваше и да се ужасяваше от света на Бен, с неговите простираници се навсякъде градове, които задушаваша всяко кътче земя и с неговото почти принудително незначително на светостта на живота, все пак вълшебните мъгли я плашеха най-много.

Това беше страх, с който беше трудно да се пребориш. Той произхождаше от историята на нейния народ и целенасоченото отдалечаване на този народ от мъглите, избора му да приеме бремето и отговорностите на действителността пред въображението, решението му да стане смъртен. Произлизаше от мълвата за онова, което се случваше на смъртните, дръзнали да пристъпят сред вълшебните

мъгли, за лудостта, която се вселяваше в тях, тъй като те не можеха да се приспособят към правилата на един свят, в който всичко е въображаемо и няма нищо определено. Този страх произлизаше и от предупреждението на Земната майка, която ѝ каза да внимава за причините на вълшебните хора да ѝ предложат помощта си, защото във всяко нещо те скриваха истинските си цели, държаха ги в тайна от такива като нея.

Тя погледна Еджууд Дърк и се зачуди какви тайни крие призматичният котарак от нея. Колко ли неща беше направил по причини, известни само на него? Дали нямаше двойственост в това, че я придружи до този свят и че щеше да дойде с нея и в следващия? Уилоу можеше да го попита, но знаеше, че той няма да отговори. Нито онази част от него, която го правеше вълшебно същество, нито другата, котешката му страна, нямаше да му позволят да ѝ каже. Дърк беше една загадка и като такъв, той нямаше да изневери на себе си.

Тя вървеше и се опитваше да не мисли твърде усилено за това, което предстои да се случи. Те излязоха от главните улици и продължиха пътя си през някакви алеи, задръстени от кофи за боклук, отломки и ръждясали коли. Двамата излязоха от обхвата на уличните светлини и преминаха към мъгливата тъмнина. Пътят напред слабо се очертаваше от някакви далечни лампи, които светеха със слабо отразено сияние върху стените на сградите. В тесния проход пред тях се смесваха дим и мъгла, като го забулваха и обгръщаха нощта с наметалото си. Уилоу потрепери при допира с тази сивота и ѝ се прииска отново да може да види слънцето.

Тогава те попаднаха в една дупка между постройките, където мъглата беше толкова гъста, че тя не можеше да види нищо от онова, което се простираше пред нея. Дърк забави ход и се обърна, и в този момент тя разбра, че вече няма никакъв шанс.

— Готова ли си, милейди? — попита я почтително той, въпреки че това беше необичайно за него, и тя отново се уплаши.

— Да — отвърна Уилоу и след това не успя да осъзнае дали изобщо беше казала нещо.

— Стой близо до мен — посъветва я той и понечи да се обърне.

— Дърк — бързо изрече тя. Котаракът погледна назад и се поколеба. — Това някакъв капан ли е?

Призматичният котарак премига.

— Аз не съм поставял такъв — рече той. — Не отговарям за твоите собствени намерения. Човешките същества са добре известни с попадането им в различни капани, които сами са си поставили. Може би точно това ще се случи и с теб.

Тя кимна и обгърна с ръце тялото си, за да се стопли.

— За това ти имам доверие. Боя се за себе си и за детето си.

— Не се доверявай на един котарак без основание философски заключи Дърк.

— Вярвам ти, защото така трябва, независимо от основанията. Ако ме подведеш, изгубена съм.

— Изгубена си само, ако ти позволиш това да се случи. Изгубена си само, ако спреш да мислиш. — Котаракът твърдо я погледна. — Посилна си, отколкото предполагаш, Уилоу. Вярваш ли ми?

Тя поклати глава.

— Не зная.

Между тях се разстла воал от мъгли и за един миг котаракът изчезна. Когато отново се появи, очите му все още бяха приковани към нея.

— Веднъж казах на Холидей, че хората трябва да слушат внимателно нещата, които им говорят котките, защото от тях те могат да научат много полезни уроци. Казах му, че е обичайна грешка за много хора да не се вслушват толкова внимателно, колкото е необходимо. Сега казвам същото и на теб.

— Аз те чух добре — отвърна тя. — Но не съм убедена дали те разбрах.

Дърк наклони глава.

— Понякога разбирането идва заедно с хода на събитията. И така — готова ли си?

Тя пристъпи една крачка напред.

— Не ме изоставяй, Дърк. Каквото и да се случи, не го прави. Ще ми обещаеш ли?

Еджууд Дърк поклати глава.

— Котките не правят обещания. Готова ли си или не?

Уилоу събра сили.

— Аз съм зависима от теб. — Котаракът не продума. Да — каза тя тогава. — Готова съм.

Те тръгнаха в тесния проход през мъглите, които го обгръщаха и на мига бяха погълнати в сивотата. Уилоу следеше с наведени очи накъде върви Дърк пред нея, почти невидим сред мъглата. Отначало мъглите бяха по-тъмни и след това слабо се просветлиха. Стените на сградите се изгубиха, а миризмите от града изчезнаха. За един миг всичко около тях се промени. Те се озоваха в гора, в свят на огромни стари дървета с надвесени клони, които скриваха небето, на гъсти храсталаци и високи папрати, на мирис от някакво древно, забравено време. Въздухът беше натежал от миризмата на мухъл и гнило, както и от мъгливия мрак, който обгръщаше всичко наоколо и превръщаше гората в сбор от сенки и полусенки. Долавяше се някакво раздвижване, но на това място, на което всичко беше толкова неясно, не можеше да има нищо сигурно.

Дърк вървеше уверено напред, а Уилоу го следваше. Веднъж тя се обърна назад, но там нямаше и следа от града. Беше излязла от онзи свят и сега беше в друг. Намираше се сред вълшебните мъгли и отново всичко беше непознато за нея.

Отначало тя чуваше гласове като едва доловим шепот и мърморене в мрака. Напрягна се, за да разбере думите, но не успя. Гласовете се надигаха и се снижаваха, но оставаха непознаваеми. Дърк вървеше напред.

След това тя започна да вижда лица с необичайни и чудни черти, лица, надничащи от сенките, остри и ъгловати, с коси от мъх и с вежди от царевична свила. Очите им я пронизваха като остриета на нож, когато погледът им попадеше върху нея, а телата им бяха толкова тънки и изглеждаха толкова леки, сякаш бяха напълно безплътни. Вълшебните хора забързваха и забавяха ход, идваха и си отиваха, като проблясъци на живот сред променящия се мрак. Дърк вървеше напред.

Те стигнаха до една поляна, обградена от дървета, мъгли и още по-непробиваем мрак. Тогава Дърк отиде до средата ѝ и спря. Уилоу го последва и когато се обърна, видя навсякъде около себе си вълшебните хора с лица и тела, притиснати в мъглата, сякаш като в стъкло.

Гласовете започнаха да ѝ шепнат, тревожни и убедителни.

Добре дошла, кралице на Отвъдната земя!

Добре дошла, една от някогашните вълшебни хора, на земята на твоите предци.

Чувствай се като у дома си и постой за малко с нас.

Виж какво можеш да намериш тук за детето, което носиш у себе си.

Изведнъж тя тръгна по поле, осяяно с ярки червени цветя, каквито никога не беше виждала. Държеше в ръцете си дете, грижливо повито в бяло одеяло, защитено от силната светлина. Ароматите сред полето бяха прекрасни и наситени, а слънчевата светлина — топла и вдъхваща сила. Тя се почувства невероятно лека и щастлива, изпълнена с надежда, а под нея се простираше целият свят, с всички свои градове, села и къщи, с всички свои хора, с целия си живот. Детето помръдна в ръцете ѝ. Тя се протегна, за да дръпне по-надолу одеялото, за да може да погледне лицето на бебето. То ѝ отвърна с поглед. Изглеждаше точно както нея. Беше съвършено.

— О! — задъхано отрони тя и започна да плаче от радост.

В следващия миг Уилоу отново се намираще на поляната, сред вълшебните мъгли, с поглед, отправен в мрака.

Гласовете отново зашепнаха.

Ще бъде точно така, ако го пожелаеш.

Създай сама щастието си, кралице на Отвъдната земя. Имаш това право. Имаш и средствата.

Остани с твоето дете на сигурно място сред мъглите, сред нас и тогава ще бъде така, както го видя.

Тя объркано поклати глава.

— На сигурно място?

Остани при нас, ти, някогашно вълшебно създание.

Стани отново като предците си.

Остани, ако искаш видението ти да се сбъдне.

Тогава тя разбра, видя цената, която трябваше да плати, за да получи уверение, че детето ѝ ще се роди такова, каквото беше в нейното видение. Но това нямаше да бъде точно така, защото и тя, и детето ѝ щяха да заживеят в един въображаем свят, а виденията нямаше да бъдат нищо повече от техните собствени измислици. И тя щеше да изгуби Бен. За Бен не се споменаваха каквото и да е, разбира се, защото той не трябваше да бъде допуснат на обещаната земя, той беше въвн от събитията, чуждоземец, който никога нямаше да се вмести в живота на вълшебните хора.

Уилоу погледна надолу към Дърк, но призматичният котарак не ѝ обръщаше никакво внимание. Той беше седнал, леко обърнал се

настрани и грижливо миеше лицето си — ближеше го, облизваше го, потъркваше го и го търкаше. Безразличието, което проявяваше, беше заучено и целенасочено.

Тя погледна назад, към морето от лица в мъглата.

— Не мога да остана тук. Моето място е на Отвъдната земя. Вие трябва да знаете това. Изборът за моя живот е направен преди дълго време. Не мога да се върна отново тук. Не искам да го направя.

Лоша грешка, кралице на Отвъдната земя.

Твоят избор ще засегне и детето ти. Какво ще кажеш за него?

Гласовете бяха сменили тона си и сега звучаха ядосано. Уилоу преглътна страха си от това, което можеше да означава този яд.

— Когато детето ми порасне достатъчно, за да взима решения, ще вземе решението за себе си.

Наоколо всички започнаха да мърморят и в гласовете им не се долавяше подкрепа. Чуваше се неодобрителен шепот и забулен гняв. Шепотът имаше лоши намерения.

Тя се овладя и попита:

— Ще ми дадете ли пръстта, от която се нуждае детето ми?

Шепотът потъна и застина. Тогава един глас отвърна:

Разбира се! Още с идването ти, ние сме ти обещали тази пръст. Тя е твоя и можеш да я вземеш. Но за да го сториш тя първо трябва да стане твоя.

Вълшебната почва не може да бъде изнасяна отвъд мъглите, докато не се ознаменува и заобича от онзи, който иска да я вземе.

Уилоу погледна назад към Дърк. Отговор нямаше. Котаракът все още се почистваше, сякаш нищо друго на този свят не беше важно колкото това.

— Какво трябва да направя? — попита Уилоу лицата.

— Онова, което е в кръвта ти, малка силфидо. Потанцувай така, както твоята майка — горската нимфа те е учила да танцуваш? Танцувай по земята, върху която си застанала. Когато го направиш пръстта ще бъде твоя и ти ще можеш да я вземеш със себе си и да напуснеш тези мъгли.

Уилоу остана смаяна. Да танцува? Тук имаше нещо мътно. Усещаше го; беше сигурна. Но не можеше да каже какво точно беше.

— Танцувай, кралице на Отвъдната земя, ако искаш пръст за детето си.

— Танцувай, ако искаш да завършиш пътуването си и да дадеш живот.

— Танцувай, Уилоу, дете на някогашните вълшебни хора.

— Танцувай...

Така и направи. Започна бавно, с няколко предпазливи стъпки, за да види какво ще се случи; с няколко малки движения, за да провери дали всичко е наред. Дрехите ѝ тежаха и забавяха движенията ѝ, но тя не беше убедена, че трябва да ги свали, както се налагаше да стори при други обстоятелства, притеснена и готова да побегне, ако нещата не тръгнат добре. Не стана така. Тя потанцува още малко, увеличи броя на стъпките, както и сложността на движенията. Страхът и предпазливостта малко по малко отстъпиха пред изписалата се по лицето ѝ радост заради това, че правеше нещо, което толкова много обичаше. Лицата на вълшебните създания сякаш се отдръпнаха назад в мъглата; зорките очи и тънките носове, щръкналите коси и пръчковидните крайници, частиците светлина и раздвижване се бяха оттеглили обратно в мрака. В един миг те бяха там, а в следващия вече си бяха отишли. Тя остана сама.

Освен Дърк, който се беше отдалечил от нея и внимателно я наблюдаваше. Стоеше, сякаш изваян от камък.

Тя затанцува по-бързо, ненадейно понесла се сред потока от стъпки, в ритъма на движенията, в радостта, която се надигаше в нея и кипеше в душата ѝ. Сякаш можеше да танцува по-бързо, по-леко, по-грациозно тук, сред вълшебните мъгли, отколкото в истинския свят. Всичките ѝ усилия се възнаграждаха с успех, на какъвто никога преди не се бе наслаждавала. Щастието ѝ растеше, когато правеше непостижимо трудни движения, извърташе се и се въртеше, скачаше и извиваше снага, лека като перце, бърза като вятър. Танцуваше и можеше да каже, че изведнъж е станала много по-добра, отколкото майка ѝ изобщо някога е била. Струваше ѝ се, че е овладяла за броени мигове, онова, което майка ѝ беше усъвършенствала през целия си живот.

Сега тя съблече дрехите си, всички задръжки бяха забравени, а обещанието да внимава и да се пази — изоставено. След секунди тя остана чисто гола.

Уилоу летеше през поляната, сама в полета си през мъглата и полумрака, потънала в забрава за всичко около себе си. Да, този танц

съчетаваше всичко, което някога бе искала един такъв танц да бъде! Да, той можеше да я дари с неща, които винаги бе смятала за невъзможни! Тя се издигаше и спускаше, отново се издигаше и ускоряваше стъпките си. Пред очите ѝ започнаха да се появяват цветове, светли като дъгата и свежи като цветя в някаква огромна, необятна градина, грижливо подбрани и ухаещи невероятно. Тя летеше над тях, рееше се сякаш беше птица, свободна като въздуха. С нея имаше и други птици, всички обагрени в ярки багри и пеещи чудесно. Те кръжаха над нея и ѝ показваха пътя. Тя се издигна от градината към небето, устреми се към слънцето, към рая. Танцът я носеше, възраждаше я за живот, даваше ѝ криле.

Уилоу сънуваше всичко, каквото си пожелаеше — всяка възможност, всяка надежда. Всичко беше там и всичко ѝ принадлежеше. Тя танцуваше и всичко останало беше забравено. Вече не помнеше къде се намираше и защо беше дошла тук. Не си спомняше за Бен и детето. Танцът бе всичко. Нямаше нищо друго, освен танца.

От мъглите, обкръжаващи поляната, вълшебните хора наблюдаваха и се усмихваха на себе си, незабележими.

Уилоу щеше да се изгуби, пленена завинаги в своя танц, ако Дърк не беше кихнал. Изглеждаше, че няма причина за това — то просто се случи. Беше тих звук, но беше достатъчен, за да я изтръгне от бездната на забравата. За секунда тя погледна призматичния котарак с крайчеца на окото си и тогава си спомни. Уилоу видя, че той я гледа с прям, непроницаем поглед, в който се четеше упрек. Какво ѝ беше казал той? Тя го попита за капани и котаракът я предупреди, че хората най-често попадат в капаните, които сами са си поставили. Да, точно като този. Този танц.

Но тя не можеше да спре. Беше потънала твърде дълбоко в неговата наслада и в неговите чудеса, за да спре да се движи. Сънищата, които той караше да ѝ се явяват, бяха твърде неустойими, за да се откаже от тях. Уилоу беше направила точно това, срещу което той я беше предупредил и сама се беше уловила в капана си, а сега не можеше да се освободи. Тя разбираше, че това е бил планът на вълшебните хора спрямо нея — трябваше да започне да танцува, да продължи завинаги и така никога да не успее да напусне вълшебните мъгли. Тук щеше да се роди нейното дете и когато се родеше, то щеше

да им принадлежи. И тя, и детето щяха да останат собственост на вълшебните хора завинаги.

— Защо? Защо те бяха пожелали да стане така? Тя нямаше отговор.

Мислите ѝ хвърчаха и в един миг, Уилоу беше на ръба отново да потъне в сънищата си. Но тя задържа погледа си върху Дърк, докато бягаше по поляната, гледаше го как я наблюдава и отчаяно се опитваше да измисли какво да стори. Щеше да продължи да танцува завинаги. Никога нямаше да спре. Но трябваше. Трябваше да спре! Нямаше да позволи това да ѝ се случи, каза си тя. Щеше да намери начин да се освободи.

Бен. Ако Бен беше тук, той щеше да ѝ помогне. Бен, на когото тя винаги можеше да разчита да бъде до нея и който бе дал обет във всеки момент да бъде с нея. Бен, силата, която я крепеше, когато всичко останало се проваляше. Той винаги идваше за нея. Винаги.

Но как ли щеше да дойде този път?

Бен!

Дали го бе повикала на глас? Не беше сигурна. Тя усети как Дърк започва да ѝ се изплъзва. Едва го виждаше през мъглата на своя танц, през магията, от която бе пленена.

Бен!

И в следващия миг той беше там — образът на лицето и очите му се яви отвъд времето и разстоянието. Бен беше там, доста далеч, все пак, но тя можеше да го докосне.

Изведнъж пред нея изплува възможност за бягство. Щеше да използва вълшебната магия за своите собствени цели, щеше да я обърне в своя полза. Тя беше послужила, за да я впримчи в капана си и Уилоу бе позволила това да се случи, но все още имаше начин да се измъкне. Танцът беше само сън, а сънищата могат да се променят, ако тя е достатъчно силна. Силфидата не беше окончателно изгубена, още не. Не и ако не го поискаше. Не и ако не забравеше.

Тя затвори очи и във вихъра на своя танц призова Бен Холидей. Можеше да си го представи така, както си представяше и всичко останало. Това беше магията на вълшебния свят. Ако изгонеше страха си, Уилоу щеше да може да овладее виденията си, да ги направи свои собствени и да промени посоката им. Това беше урокът, който някога

бе научил Бен, урок, за който я беше предупредил Дърк. Използвай магия, за да се освободиш. Използвай танца, за да избягаш.

Бен! — Тя го повика със силен и твърд глас.

И тогава се случи нещо невероятно и съвсем неочаквано.

Рицарят спеше в Лабиринта, изтегнал се върху земята, под покритието на няколко дървета, чийто навес беше като палатка. Дамата лежеше, притисната към него, свита в прегръдките му, отпуснала глава върху рамото му, с ръка на гърдите му. Тя се усмихваше, а твърдостта, която толкова често се изписваше върху лицето ѝ, липсваше през тази нощ. Наоколо бяха надвиснали мрак и мъгла и обгръщаха света и тези, които кръстосваха из него, но в този миг поне, Рицарят и Дамата не мислеха за него.

Грифонът седеше свит в наметалото си на няколко крачки разстояние и ги наблюдаваше притеснен. Всичко това не му изглеждаше правилно. Не можеше да го обясни, но зад онова, което се случваше, се криеше някаква лъжа. Несъмнено беше така. Тези двамата бяха врагове и новият им съюз бе лишен от мъдрост и разум. Тяхната импулсивност щеше да се стовари по-късно върху тях, смяташе той. Може би щеше да ги унищожи.

Безформените му черти се сбръчкаха от неприязън и той целенасочено отмести погледа си.

Докато спеше. Рицарят започна да сънува. Отначало сънят му беше неясен, представляваше смесица от звуци и движения, докато самият той пътуваше през времето и пространството към непознато място. Рицарят беше спокоен и затова не се съпротивляваше на притегателната сила, която го водеше напред. Тогава започна да чува гласове — не, беше един глас, който викаше някакво име. Чуваше го да повтаря, отново и отново. Рицарят познаваше този глас, но не можеше да си спомни на кого принадлежи. Името също му беше познато.

Бен!

Той слушаше звуците и пътуваше със съзнанието, че се приближава, че му действа някаква притегателна сила и че е призван с една или друга цел.

Бен!

Тогава сякаш някаква огромна ръка го разтърси и той се оказа здраво стъпил на земята и изправен. Гласът стана по-ясен и долиташе

от доста по-близо. Беше жена и тя викаше за помощ. Беше някоя, която познаваше, с която беше свързан и тя го призоваваше да я защити.

Рицарят веднага отиде до нея и изтегли великия си меч, докато си пробиваше път през дърветата в гората, чиито силуети се мъжделееха около него. Това беше Лабиринта и все пак, като че ли не беше. Той не можеше да го обясни, но както двете местности бяха различни една от друга, така и имаше нещо, което ги свързваше. Всички подробности си приличаха. Рицарят държеше пред себе си меча, готов за битка. Все още му липсваха тежките доспехи и той носеше единствено ризницата си, кожените дрехи, колана, ботушите и ръкавиците. Отдели им една бегла мисъл, защото не се страхуваше от онова, което го очакваше. Обзелата го увереност надделяваше над всякакви съмнения. Той беше определен да помага на онези, на които бе дал обет за това, а жената, която го зовеше, беше една от най-важните сред тях.

Рицарят стигна до поляна, където сводът се разтваряше и оттам падаше светлина като слабо сияние сред плътната мъгла. Когато той се появи, около него се пръснаха някакви фигури — малки създания, слаби и с ъгловата структура, със заострени черти и с мъх и клечки по телата. Те се отдръпнаха от него, сякаш носеше някаква чума, съскаха и мърмореха като плъхове, притиснати в ъгъла. Рицарят мина покрай тях, без да забави крачка и се отправи към средата на поляната, където спря.

Жената, която танцуваше из сенките и полусенките, се хвърли на раменете му и го прегърна сякаш той беше нейното спасение в бурно море. Тя беше гола и трепереше, като че беше замръзнала до смърт, а лицето и тялото ѝ се притиснаха към него.

— Бен — прошепна жената. — Ти дойде.

Рицарят я притисна към себе си, за да я накара да спре да трепери, но когато стори това, у него се вляха спомените.

— Уилоу! — обезумял ѝ отвърна шепнешком той.

Тогава разбра. Оковите на заблудата, в които беше заключен, се скъсаха при нейното докосване, при мелодията на гласа ѝ, при вида на лицето ѝ. Въпреки че сънуваше, по някакъв начин, сънят беше действителност. Той бе призован от нея, докато спеше, но те се свързаха толкова здраво, сякаш бяха будни и бяха заедно от плът и кръв. Тя се притискаше към него и шепнеше името му, като му

говореше неща, които той не разбираше. Те се намираха сред вълшебните мъгли. Уилоу беше пленена от вълшебните хора в своя танц и не можеше да се освободи. Детето им щеше да бъде задържано от тях, щеше да бъде задържано тук завинаги. Но всичко може да се сбъдне, ако си го представиш и затова тя си беше представила, че той идва, за да я спаси, в отчаяните си усилия да се освободи. И той дойде, но не и по начина, по който тя си беше представила. Той наистина беше при нея. Как се беше случило това? Как беше проникнал той сред вълшебните мъгли?

Вълшебните хора гъмжаха наоколо като рояк обезумели пчели, съскаха и притичваха в мрака, побеснели. Той видя Еджууд Дърк, който седеше наблизко и наблюдаваше какво става по своя котешки начин. Еджууд Дърк? Какво правеше той тук?

И нещо по-важно — какво бяха сторили с Рицаря от Лабиринта, който сега разбра, че беше Бен Холидей? Спомените нахлуха в съзнанието му, а магията на забравата беше развалена. Той беше отвлечен от Сърцето чрез магия и беше затворен в една кутия, гравирана с тайнствени знаци. Това беше последното нещо, което си спомняше да се е случило, преди да се събуди в Лабиринта. Както и че Хорис Кю беше там, беше поставил кутията, беше отстъпил встрани точно преди Бен да попадне в нея и да бъде повлечен надолу заедно с...

Сърцето му спря да бие.

С Нощната сянка и Страбон.

С Дамата и Грифона.

Истината го потресе дотам, че за един миг той не успя да си поеме дъх, нито да помръдне. Бен прегърна Уилоу, сякаш те бяха разменили ролите си и сега тя представляваше неговото спасение, което го предпазваше да не бъде отнесен някъде. Тя усети неговото стъписване и бързо погледна нагоре към него, а ръцете ѝ се протегнаха, за да задържат лицето му.

— Бен — отново прошепна Уилоу. — Моля те. Всичко е наред.

С огромно усилие той се съвзе от неподвижното си състояние. Нещо се късаше в крайчеца на видението му. Сънят, който ги свързваше, започна да се накъсва, приближи края си, а магията скоро щеше да се развали. Уилоу също го усещаше. След края на танца, сънят нямаше как да просъществува. Тя започна да се облича, без да

обръща внимание на кратките звуци на гняв, които се долавяха сред мъглите, отново се овладя и реши, че няма да се остави да бъде подмамена повторно. След като се облече, Уилоу се наведе над земята, върху която беше танцувала, изкопа шепа пръст и я сложи в торбата си.

Бен я гледаше, без да разбира. Той понечи да се приближи към нея, но в следващия миг се оказа, че не може да помръдне. Погледна надолу, към краката си и с ужас видя, че започва да изчезва.

— Уилоу! — извика предупредително той.

Тя веднага се изправи и забърза към него. Но Бен вече беше изгубил формата и очертанията си; връщаше се в своя сън, на мястото, на което спеше, в затвора, където все още се намираще. Той чу как тя го вика, видя я да се протяга към него и да се опитва да го задържи. Но не можеше. Магията, която ги бе свързала от вълшебните мъгли на два различни свята, се разваляше.

— Уилоу! — отново извика Бен, този път отчаяно, неспособен да забави оттеглянето си. — Все някак ще те намеря! Обещавам ти! Ще дойда за теб!

— Бен! — чу я той за последен път и тогава се изпари, сля се с мъглата, превърна се в част от въздуха и вятъра и се понесе обратно, през бездната, която ги разделяше в будната действителност, обратно към съня, от който идваше.

Останала отново сама на тихата поляна, Уилоу отправи поглед нагоре, към неясния мрак. Бен беше изчезнал. Магията на нейното видение се бе оказала достатъчно силна, за да го призове, но не и за да го задържи. Той я беше освободил от танца, но не можеше да остане, за да ѝ помогне по-нататък. Тя усети отново да я обзема отчаяние и се опита да преглътне сълзите си. Но сега нямаше време за тъга, нямаше време за нищо друго, освен за детето си и тя използва гнева си като оръжие и се обърна към Еджууд Дърк.

— Искам да си ида у дома — тихо, но настоятелно изрече Уилоу.
— Още сега.

Призматичният котарак премига с очи.

— Тогава, тръгвай, кралице на Отвъдната земя.

— Няма ли да ме спреш?

— Не и аз.

— Нито вълшебните създания, които са обкръжили тази поляна?
Дърк се прозя.

— Те изгубиха интерес точно към тази игра. Любопитно е, че не успяха да предизвикат Холидей, не мислиш ли?

Тя се замисли над това. Наистина беше интересно. Защо го пуснаха да си отиде? Както и нея. Какво ги спря да се намесят?

— По кой път да тръгна, Дърк? — попита Уилоу.

Еджууд Дърк се изправи и се протегна.

— По който искаш. Всички водят натам, накъдето ти е предназначено да отидеш. Ще те водят инстинктите ти. Както ти казах по-рано, по-силна си, отколкото предполагаш.

Тя не му отговори, защото беше твърде ядосана заради това, което ѝ се случи, за да приема комплименти. Той ѝ беше помогнал по своя собствен, странен начин, дали по случайност или с цел, Уилоу не беше сигурна, но и в двата случая, призматичният котарак не беше неин приятел. Вълшебните мъгли и съществата, които ги обитаваха, в това число и Дърк, представляваха едно проклятие. Тя искаше час по-скоро да се отдалечи от него.

— Ти няма ли да дойдеш с мен? — запита го Уилоу.

— Не — отговори той. — Ти нямаш повече нужда от мен. Твоето пътуване завърши.

Така беше. Тя вече имаше трите вида пръст, които беше изпратена да събере, пръстта от трите различни свята, от които произлизаше нейното дете. Ако Земната майка бе казала истината, сега раждането можеше да се състои. Нямахме какво друго да направи, нищо друго не се изискваше. Можеше да си иде у дома.

Тя се загърна в наметалото си, притисна по-близо до тялото си торбата с пръстта, обърна се и тръгна напред. Направи така, както ѝ бе казано и последва инстинктите си. Беше учудващо, но те изглеждаха доста ясни. Поведоха я в права линия през дърветата.

Насочиха я далеч навътре сред мъглите, докато накрая тя изчезна.

ПРОБУЖДАНЕ

Бен Холидей се сепна в съня си. Очите му се отвориха стреснато и той ги прикова напред, в сумрака на приближаващата зора, към дърветата на Лабиринта. Не помръдна; още не можеше да дойде на себе си. Беше замръзнал на място, сякаш беше поставен в лед. През съзнанието му препусаха въпроси, един след друг, нещо шептеше и не го оставяше на мира. Сънувал ли беше за срещата си с Уилоу или тя наистина се бе състояла? Истина ли беше, или беше безумна измислица на неговото въображение? Колко от онова, което му се беше случило и за което си спомняше, наистина беше станало?

Дамата лежеше, притисната към него и все още спеше. Грифонът седеше свит на земята, в края на гората, наоколо метър разстояние, с клюмнала глава. Бен премига. Нощната сянка? Страбон?

Той затвори очи и ги задържа така за миг, като размишляваше. Беше станало нещо, което му бе разкрило истината — това поне беше сигурно. Не беше Рицар, беше Бен Холидей. Рицарят представляваше някакво олицетворение на истинската му същност. Така беше и с Дамата и Грифона. Те бяха преобразени от Лабиринта и от магията, която ги беше изпратила там, или може би от някаква грозна измама, за която все още не бяха разбрали. Бяха се сдобили със същност, отразяваща част от онова, което представляваха, но скриваща останалото. Затова изглеждаха значително по-различно, отколкото бяха иначе. Най-променен беше Страбон — той дори не приличаше на дракон. Нощната сянка си приличаше повече и въпреки това и тя беше различна, по начин, който Бен не можеше да обясни добре. Те нито можеха да използват магическата си сила, нито притежаваха силата и властта, които бяха техни на Отвъдната земя.

Той отново отвори очи. Сред дънерите и клоните на дърветата се стелеше мъгла. Тя покриваше тревата, върху която лежаха. Лабиринтът беше един огромен, безкраен мираж, през който очите им не можеха да проникнат.

Какво бяха сторили с тях?

Хорис Кю — Фокусникът имаше пръст в тази работа, въпреки че беше наистина трудно да повярваш, че той притежава достатъчно сила, за да ги плени в света на Лабиринта. Но Хорис беше там и ги наблюдаваше. Той беше оставил там кутията, към която бяха притеглени и в която сега бяха затворени. Затворени в кутия. Как, рязко се запита, беше станало това? Хорис Кю. Бен бавно, предпазливо си поемаше дъх и се опитваше да мисли. Дали някой не беше помогнал на Хорис Кю по някакъв начин? Къде бяха те? О, да, в Лабиринта, но къде се намираше този свят?

Съзнанието му се плъзна в друга посока. Уилоу. Той беше отишъл при нея. Не беше сънувал — а ако беше, в съня му имаше голяма доза истина. Всичко е възможно, когато се намираш сред вълшебните мъгли, където действителността прилича на река, по чието течение всичко може да премине. Някаква магия го беше довела при нея, магия, създадена от нейния танц и от нейното въображение. Тя го беше повикала, защото не бе могла да се освободи. Сега свободна ли беше? Помогнал ли й беше той преди края на нейния танц? Но най-вече, какво търсеше Уилоу сред вълшебните мъгли?

Нямаше отговори за неговите въпроси — имаше само още повече въпроси. Той не си задаваше чак толкова много. Ако въпросите станеха прекалено много, той щеше да се задуши сред тях. Сега само едно-единствено нещо имаше значение — да се освободи от Лабиринта и да я намери. Трябваше да има изход оттук. Магия беше използвана, за да прикрие истината за това кой беше той и за това имаше някаква причина. Някъде в прикритата истина имаше нещо, което щеше да му помогне, което щеше да помогне на всички им.

Бен отново погледна назад към тях, към техните смълчани, спящи силуети.

Веднъж, след като те узнаеха. Веднъж, след като той им кажеше... Бен се отдръпна от Нощната сянка, като мислеше за онова, което се бе случило между тях, докато бяха Рицарят и Дамата и осъзна каква вреда несъзнателно бяха нанесли върху себе си. Спомни си как тя го целуна. Спомни си докосването й. Очите му се затвориха от замайването. Как щеше да й каже, че всичко е било една лъжа? Как щеше да й разкрие, че тя не беше негова цел, както сам вярваше, че магията на техния затвор ги бе заблудила, беше ги подмамила да

мислят, че връзката им е по-различна, отколкото в действителност и това ги бе накарало да...

Бен не успя да довърши разсъжденията си. Само едно нещо имаше значение. Сега и завинаги — това беше Уилоу.

Той се изправи на крака, въпреки че още не беше на себе си. Отдалечи се от Нощната сянка, тръгна към дърветата и се опита да събере частите на онова, което знаеше, в някакво смислово цяло. Замисли се над това как беше направен да изглежда — Рицар, без минало или бъдеще, безименен воин, непобедим страж на господар без име и с мисия, чиято същност липсваше. Най-ужасният му кошмар. Най-ужасният му...

Страх.

Тогава той прозря истината, която през цялото време беше скрита от тях. Те бяха и сред вълшебните мъгли!

Изведнъж Грифонът се озова до него като тъмна сянка, добила очертания сред мъглата. Кривите му ръце пазеха равновесието на отпуснатото му тяло, докато той се навеждаше напред.

— Какво има? — попита Грифонът, когато видя лицето на Бен.

Бен се загледа в него, като се опита да си затвори очите пред грозотата му, както и пред маската, създадена от магията. Не успя.

— Зная какво са сторили с нас — каза той. — Зная откъде идваме. Зная кои сме.

Лицето на Грифона се изкриви и застина, а очите му просветнаха като пламъци на свещи.

— Каж ми.

Бен поклати глава и махна с ръка към Дамата.

— Трябва да събудим и нея.

Те се приближиха към нея и Бен се протегна и докосна ръката ѝ. Тя веднага се събуди. Съвършените ѝ студени черти бяха смекчени от съня и върху устните ѝ се появи усмивка.

— Сънувах те — започна тя.

Той положи пръст върху устните ѝ в предупреждение.

— Не, не казвай нищо. Не говори. Седни и ме слушай. Имам нещо да ви кажа. — Той се отдръпна назад, за да може тя да се изправи. — Слушай внимателно. Знам кои сме.

Тя впери поглед в него за миг, след това бързо поклати глава.

— Не искам да знам — в гласа ѝ прозвуча страх, сякаш разбираше, че нещо щеше да ѝ бъде отнето. — Какво значение има за нас, след като сме тук?

Бен заговори със спокоен и равен глас.

— Като знаем кои сме и откъде идваме, пред нас се отваря възможност да избягаме. Мисля, че това е единствената ни възможност.

— Как е станало така, че ти знаеш, а ние — не? — рязко го попита Дамата, ядосана и заела отбранителна позиция.

— Сънувах — каза ѝ той. — В съня си открих какво ни се е случило. Били сме заловени на това място чрез магия. Изпратени сме тук от друг свят, от нашия. Използвана е магия, която да ни накара да забравим кои сме и да ни накара да изглеждаме различно. Изпратени сме тук, за да се скитаме вечно из тази безизходица, така смятам, за да прекараме остатъка на живота си в безуспешни опити да намерим изход. Но от тук не можем да излезем, освен ако не си послужим с магия. Ти се оказа права — единствено магията може да ни спаси. Но преди всичко, ние трябва да разберем как действа тази магия. За да го сторим, трябва да сме наясно със себе си, кои сме, откъде идваме, с какво се занимаваме.

— Не — тихо каза тя и поклати глава напред и назад. Не казвай нищо повече.

— Аз не съм Рицарят — рече той, като бързо продължи мисълта си, с желанието по-бързо да свърши с това. — Аз съм Бен Холидей, крал на Отвъдната земя.

Ръцете ѝ се притиснаха към устните и тя се разтрепери. Дълбоко в гърлото ѝ заседна някакъв звук.

Неспособен да устои на погледа ѝ, Бен се обърна към Грифона. Чудовището безизразно се взираше в него.

— Ти се казваш Страбон. Ти си дракон, а не грифон.

След това Бен уверено се обърна към Дамата.

— А ти си...

— Нощната сянка! — изсъска тя побесняла. Вещицата се отдръпна от него, а гладкото ѝ лице си сви от отчаянието и спомена. — Холидей, какво направи с нас? Какво направи с мен?

Бен поклати глава.

— Направихме си го взаимно, всеки на другия. Това място прави подобни неща възможни. Магията е откраднала нашите спомени, когато бяхме запертени тук, след като отидохме при Сърцето. Спомняте ли си? Имаше един човек с кутия. Имаше писма, изпратени с някаква цел до всеки от нас. Те ни примамиха към капана, в който бяхме заловени. Някакво заклинание ни завъртя и ни заперти тук, в тази кутия...

— Да, сега си спомням! — изръмжа Страбон, който въпреки че беше разкрил истинската си същност, все още не приличаше на дракон. — Спомням си човека и неговата кутия, както и магията, която ни оплете като риби в мрежа! Каква сила! Но защо стана така? Погледни ме! Как съм могъл да бъда променен до такава степен?

Бен коленичи пред него. Поляната беше притихнала и затворена от всички страни. Сякаш светът около тях беше престанал да се движи.

— Намираме се сред вълшебните мъгли — тихо каза той. — Помисли как изглеждаме. Превърнахме се в нещата, които най-много сме се страхували, че можем да станем. Ти си чудовище, ненавиждано и презирано, отшелник, когото никой не иска да погледне, преследван от всички, обвиняван за онова, което не може да се обясни по друг начин. И не можеш да летиш, нали? Крилата ти са отрязани. Нима вечно не си се страхувал, че няма да можеш да летиш? Летенето винаги ти е осигурявало начин за бягство, независимо колко са били ужасни нещата. Тук ти е отнето дори това — той спря за малко. — Погледни и мен. Превърнал съм се в това, което най-много съм се страхувал, че някога ще бъда. Аз съм непобедимият кралски воин, най-силното оръжие на краля, палач за враговете му, без име и без нищо друго, освен бойните си умения и желанието си да ги използвам. Дори и доспехите ми са се превърнали в оръжие, чудовищно видение, наречено Страшната мъгла, което унищожаваше всеки враг, изпречил се на пътя му. Страхувам се да убивам повече от всичко друго и ето, че точно това се случва с мен.

Той се спря, тъй като не искаше да каже нищо повече. Те не знаеха, че пред тях стои Паладин. Само бяха чували, че Паладин служи на краля. Бен нямаше желание те да узнават повече.

— Нощна сянка — меко каза той и се обърна отново към нея. Тя се сви на земята, като хванато на тясно животно. — Какво е това, от

което най-много се страхуваш? Какво те плаши? Със сигурност това е загубата на магическата ти сила. Сама си го казвала. Но и още нещо...

— Тишина! — изкрещя тя.

— Да бъде човешко същество — рязко изрече Страбон. — Тя губи силата си, когато признава своите човешки черти. Чувствата ѝ я правят слаба, отнемат ѝ силата. Не трябва да допуска да бъде завладявана от чувства. Не трябва да бъде нежна или крехка, или да обича...

Нощната сянка връхлетя върху него, като се опита да забие нокти в лицето му, но Бен я отблъсна настрана, застави я да седне на земята и я задържа там, докато тя съскаше и крещеше като обезумяла. Нощната сянка се беше променила не само в една посока, помисли си той, докато я държеше. Бен никога нямаше да успее да направи това с нея на Отвъдната земя, тъй като там тя беше десет пъти по-силна от него. Наистина, в момента вещицата бе лишена от силата си.

Накрая тя се успокои и отметна глава настрана, а по бледото ѝ лице започнаха да текат сълзи.

— Винаги ще те мразя — шептеше тя едва доловимо. — За това, което направи с мен, за това, което ме накара да почувствам — всичко е било една лъжа, чудовищна измама! Мислех, че мога да се грижа за теб, да те обичам, да те имам така, както една жена може да има един мъж — как може да съм била толкова глупава? Винаги ще те мразя, Холидей. Никога няма да забравя това.

Той се изправи и я остави да лежи на земята, все още с лице надолу. Нямаше какво да ѝ каже, за да ѝ помогне. За това, че тя беше изпитала нещо към него, нямаше извинение. Това, че в заблудата си го бе приела за свой любим, беше непростимо. Нямаше значение какво беше изпитвала към него преди това. Сега бездната, която се отвори между тях, никога нямаше да бъде преодоляна.

— Лабиринтът е част от вълшебните мъгли. — Бен оправи наметалото си и продължи да говори, без да може да се бори повече с нея. — Уилоу беше тази, която ме повика в съня ми. Повика ме от друга част на мъглите. Когато отидох при нея, разбрах, че има нещо общо между мястото, на което се намираше тя и мястото, на което сме ние. Спомних си как действат мъглите върху човешките същества и върху онези, които са напуснали човешкия свят. Те обръщат страха ни срещу нас, за да ни променят, да ни преобразят, за да ни поставят лице

в лице с нещата, които ще ни накарат да изгубим разсъдъка си. Там, където не съществува нищо друго, освен онова, което сами създаваме, въображението прави поразии с чувствата ни. Особено със страха ни. Когато това се случи, ние сме загубени. Не можем да го овладеем така, както правят вълшебните хора. Веднъж те самите ми го казаха. Предупредиха ме за това.

Бен дълбоко си пое въздух.

— Това, което сме направили по време на пътуването си, там, където сме отишли, онези, които сме срещнали — продължи той, — не съществуват в действителност. Или поне не съществуват в действителност отвъд Лабиринта. Разбирате ли? Ние сами сме създали всичко! Заедно или по отделно, не зная как. Жителите на града, Речните цигани, Жилавите чудовища — всички те са подобия на създания, които обитават Отвъдната земя. Хората от Зеленоречието, някогашните вълшебни хора, скалните троли, чупка-гномите, или които и да е. Онези, които срещнахме тук, не съществуват извън съзнанието ни или извън тези мъгли, този капан, в който сме пленени.

Страбон поклати глава.

— Вълшебните мъгли не биха засегнали мен или вещицата, както биха сторили с теб. Ние самите сме вълшебни същества. И все пак, погледни ме. Аз съм по-променен, отколкото ти! И не съм по-малко засегнат от страховете, които ти описваш. А аз не го усетих! Трябваше да мога да го направя, тъй като имам достъп до мъглите, при преминаването ми от един свят в друг. Нощната сянка може и да няма достъп до вълшебните мъгли, но аз имам. Не, Холидей. Тук има нещо повече от това.

— Има една кутия! — рязко каза Бен. — Вълшебните мъгли не са единственото, което съдържа тази кутия. Тя представлява достатъчно голям капан, за да задържи такива като нас. В нея действа още една магия.

— Възможно е — съгласи се замислено Страбон. — Но ако е така, тогава, каква магия ще може да ни освободи?

— Помислих върху това — каза Бен. — Когато си спомних кой съм, аз си припомних и нещо друго. Смятам, че сме лишени от същността си, за да бъде унищожена всякаква възможност да се досетим за нещо, което да ни помогне да се освободим. Този капан е направен така, че да действа в две посоки. Първо, да ни накара да

забравим кои сме. Второ, да ни лиши от цялата магическа сила, която притежаваме и да ни направи беззащитни. Е, ние преодоляхме първото, така че остава второто. Нямаме магическа сила. А не можем да се освободим оттук без такава.

Той погледна към единия, а после и към другия. Нощната сянка се бе изправила на крака и стоеше права, равнодушна и безизразна.

— Но смятам, че Хорис Кю или онзи, който ни прати тук, сигурно е допуснал някаква грешка. Магическата сила, която е трябвало да ни отнемат, е вродената у нас сила. Ето защо сме се променили по различен начин. Ти си се променил най-много, Страбон. Магическата ти сила е заложена в онова, което самият ти представляваш — един дракон — ето защо ти си преобразен в нещо съвсем различно. Ако не беше така, ти щеше да използваш своя огън, за да избягаш, защото той е най-силното ти оръжие и именно заради него можеш да преминаваш от един свят в друг.

Бен се обърна към Нощната сянка.

— И на теб магическата сила ти е отнета по същата причина, само че не е било необходимо да се променя външният ти вид, защото той не влияе върху действието на силата ти. Но резултатът е същият. Както и Страбон, и ти си била затворена тук без средства за бягство, тъй като магическата сила, на която най-много разчитах, силата вътре в теб, я няма.

Той направи пауза.

— Но с мен е различно. Аз нямам вродена магическа сила. Дойдох на Отвъдната земя без такава сила и все още не притежавам. Ето защо аз не бях засегнат. Беше открадната паметта ми и това беше достатъчно. Каква опасност можех да представлявам, без да си спомням кой съм?

— Давай по същество — хладно го сръза Нощната сянка.

— Добре тогава — отвърна Бен. Той протегна ръка към туниката си и извади от там медальона с гравирания върху него образ на Паладин, яздец пред Сребърния дворец по изгрев-слънце. — Това е медальонът на кралете на Отвъдната земя, даден ми, когато дойдох тук от моя свят. Той ме дарява с правото да управлявам, чрез него мога да подчинявам Паладин, но има и още нещо. Той ми позволява да преминавам през вълшебните мъгли.

Последва продължително мълчание.

— Значи ти мислиш... — започна Страбон и спря.

— Възможно е магическата сила на този талисман да не се е изпарила така, както се е случило е вашата. Възможно е капанът ни да е създаден така, че да превръща в безполезна силата на живите същества, но да не прави това със силата на предметите — Бен спря. — Извън границите на Отвъдната земя, медальонът няма сила и няма да можем да призовем с него Паладин. Но той трябва да ни помогне да преминем през вълшебните мъгли. Може би на това място ще може да го направи. Медальонът е запазил връзката си с доспехите на Паладин, въпреки че тези доспехи се оказват преобразени в Страшната мъгла. Талисманът беше разпознат от Жилавите чудовища и той ни предпази от тях. Може би ще може и да ни освободи.

— Ако наистина сме пленени в някоя част от вълшебните мъгли — отбеляза упорито Страбон.

— Да, наистина — съгласи се Бен.

— Възможността, която ни предлагаш, е твърде нищожна — заключи драконът.

— Но е единствената, която имаме.

Страбон кимна, а грозното му лице беше почти спокойно.

— Единствената.

Тогавя Нощната сянка се приближи напред, обзета от тъмна ярост и твърдост, и спря пред Бен.

— Наистина ли това ще подейства? — запита тя със застрашително притихнал глас.

Той срещна погледа ѝ и задържа очите си върху него.

— Така мисля. Ще трябва да вземем медальона сред мъглите и да го изпробваме. Ако той подейства така, както трябва, ние ще се озовем там, където влязохме сред тях.

— И ще придобием предишните си образи? — очите ѝ проблеснаха.

— Не зная. Веднъж, след като излезем от този капан и неговата магия, ще ги придобием.

Тя кимна. Лицето ѝ беше мраморно бяло, а очите почти червени. В тях имаше толкова много гняв, че вътрешно Бен се отдръпна от нея.

— По-добре се надявай, кралю честити — каза Нощната сянка меко. — Защото ако не се освободим от това безумство и аз не възстановя предишния си образ до последната частица от онова, което

съм била, ще прекарам остатъка на дните си в изчакване на удобен момент да те унищожа.

Тя придърпа дългото си наметало около себе си. Приличаше на тъмен призрак сред мъгливата зора.

— Помни думите ми. А сега, изведи ни оттук.

Времето сякаш беше спряло.

Уилоу вървеше бавно, право през мъглите, като внимателно избираше стъпките си. Тя не знаеше къде отива. Едва виждаше земята, по която стъпва. Ако това се окажеше капан, с нея беше свършено. Мъглата беше толкова гъста, че Уилоу можеше да попадне в някоя примка, поставена там много преди да я е видяла. Тя крачеше по пътя на доверие, въпреки че където са замесени вълшебни същества, това не беше особено обнадеждаващ подход.

Но скоро пространството започна да се прояснява. Мъглата постепенно се разреши, като зора, изплуваща от тъмната нощ и лека-полека по-дълбоките сенки отстъпиха място на по-малките. Наоколо се просветли от черно към сиво, но все още нямаше слънце. Постепенно мъглата се разсейваше, докато накрая се обви около стена от дървета и храсти. Уилоу се огледа наоколо. Намираше се в джунгла от увивни дървета и растения, пуснали корени във влажна и гнила почва, сред тишината. Около нея не долитаха шумове и нищо не помръдваше, сякаш животът беше опустошен.

Тя се придвижи още няколко предпазливи крачки напред и спря. Отново се огледа около себе си. Някакво притеснено чувство присви стомаха ѝ. Намираше се в Дълбокия свлек, домът на Нощната сянка.

За миг Уилоу реши, че сигурно е сбъркала. Как е могла да попадне точно тук, сред толкова много възможни места? Тя се приближи още няколко крачки напред, като оглеждаше джунглата около себе си, опитваше се да проникне с поглед през натежалия свод на дърветата, да погледне отвъд сянката и да се убеди дали не е сгрешила. Не беше. Инстинктите и паметта ѝ ясно ѝ бяха показали къде е. Намираше се в Дълбокия свлек.

Уилоу бавно си пое дъх, за да се овладее. Това може би беше още един капан на вълшебните хора, помисли си тя. Може би беше тяхното отмъщение над нея — да я оставят в леговището на Нощната сянка.

„Довери се на инстинктите си“, беше я посъветвал Еджууд Дърк. „Не се доверявай на един котарак.“ Тя въздъхна. Какъвто и да беше случаят, Уилоу бързо трябваше да избяга оттук или щеше да бъде открита.

Тя веднага пое през непроходимата зелена плетеница от растения на Свлека, нетърпелива да стигне до ръба на котловината, докато още беше светло. Въпреки, че все още не беше сутрин, беше доста вероятно тя да се лута из Свлека до мръкване, без да е намерила изход. Мнозина бяха изпадали в това положение. Мнозина изобщо никога не бяха намерили изход. Тя мълчаливо вървеше, като използваше уменията си на някогашно вълшебно същество и се обнадеждаваше от мисълта, че поне сега беше отново на Отвъдната земя. Питаше се как инстинктите ѝ я бяха довели точно тук. Сигурно е била подмамена от някаква магия на вълшебните хора. Колко жестока и зла постъпка от тяхна страна, мислеше си ядосано тя.

Тогава изведнъж силна болка удари стомаха и краката ѝ и Уилоу се преви от болезненото чувство. Падна върху едното си коляно, като дишаше учестено. Болката трая само миг и след това изчезна. Тя се изправи и забърза напред. След броени минути, болката се завърна. Този път беше по-силна и продължи два пъти по-дълго. Уилоу коленичи във високата трева и обви ръце около тялото си. Какво ѝ ставаше?

Съзнанието ѝ се разтърси и тя рязко изправи глава, когато се досети.

Това беше бебето! Беше време!

Уилоу затвори очи от отчаяние и нежелание да повярва. Само не тук! Моля те, не тук!

Тя с мъка се изправи и продължи напред, но след секунди болката се върна и я стовари обратно на колене с такава сила, че Уилоу едва успя да си поеме дъх. Стисна зъби и се опита да се изправи за последен пъти след това се отказа. Детето щеше да реши, беше казала Земната майка. Очевидно в този момент то правеше точно това. Уилоу коленичи върху земята на Дълбокия свлек и заплака. Детето ѝ не трябваше да се роди на това прокълнато място! Не трябваше да се роди сред сенки и мрак, отвъд достига на слънчевата светлина! Дали вълшебните същества имаха нещо общо с всичко това? Дали го бяха

замислили така, озлобени, след като изпуснаха детето, че сега да искат да му навредят?

Сълзите продължаваха да се стичат от затворените очи на Уилоу, докато тя посегна към кръста си, където беше торбата с ценната пръст. Напипа я и я откачи. След това развърза връзките и. Болката прииждаше на неочаквани пристъпи, които караха тялото ѝ да се присвива. Нямаше подготовка за това раждане, нито време да се приспособи. Всичко протичаше бързо, с такава скорост, че не оставаше време за размисъл.

Тя допълзя още метър напред, към едно място, където не растеше трева и зарови пръсти в почвата, за да я разкопае. Не беше трудно да го стори: земята на Дълбокия свлек беше влажна и мека. Когато обработи един неголям участък, тя отвори торбата и разпредели почвите, които беше събрала, в широка ивица около себе си и започна да ги смесва с ръка. Болката се установи постоянно в тялото ѝ, като избухваше и притихваше на приливи и отливи. Искаше ѝ се да знае повече за това какво я очаква, искаше ѝ се да беше попитала Земната майка. За едно някогашно вълшебно създание, раждането беше променливо и различно при всяко заченато дете, а Уилоу знаеше съвсем малко за онова, което се случваше. Тя стисна по-здраво зъби и продължи да смесва почвите — от старите борове в Езерната страна, от мястото, наречено Гринуич в света на Бен и от вълшебните мъгли, които смеси сред пръстта на Дълбокия свлек.

Моля те, помисли си тя. Моля те, не позволявай това да навреди на детето ми.

След това Уилоу хвърли настрани празната торба и с мъка се изправи на крака. Като се превиваше от болка и чувстваше как детето мърда в утробата ѝ, тя се подготви да се преобрази. Бебето щеше да се роди, когато тя добиеше формата на дърво. Точно това Уилоу не можеше да каже на Бен. Не знаеше и дали някога ще може.

Тя съблече дрехите си и остана гола. След това се установи в средата на почвите, които бе смесила и зарови сред тях краката си.

В мига на преобразяването си, Уилоу беше спокойна. Сега нищо не зависеше от нея. Беше направила каквото бе могла, за да подsigури безопасното раждане на детето си. Беше запазила доверието си в Земната майка, беше се върнала с почвите, които трябваше да събере. Нищо друго не ѝ оставаше да направи, освен да даде живот на детето

си. Изведнъж закопня за Бен. Прииска ѝ се да усети присъствието му, докосването му, да чуе някакви скромни думи за подкрепа. Не ѝ харесваше това, че беше сама в този миг.

Очите ѝ се затвориха.

Постепенно Уилоу започна да се преобразява, пръстите на ръцете и краката ѝ се удължиха, за да се превърнат във вейки и корени, ръцете ѝ се заплетоха като клони, краката ѝ образуваха дънер, а цялото ѝ тяло смени формата, цвета и вида си. Косите ѝ изчезнаха. Лицето ѝ се стопи. Тя се изви като влечуго, докато кожата ѝ се покри с кора. Въздъхна веднъж и после застина.

Изминаха часове, а сред Дълбокия свлек, там, където беше пуснала корени върбата, нищо не помръдна. Сред листата ѝ не изшумя вятър, а из клоните ѝ не накацаха птици. Нито една малка буболечка не се покатери по стъблото ѝ. Пространството се просветли до мрачно, мъглявосиво, а лятната горещина се засили, застояла сред влажната плетеница на джунглата. Ситен дъждец премина наблизко и изчезна. От хлъзгавите клони върху земята покапа вода.

Наближи обяд.

Тогава дървото сякаш се разклати от някакъв вътрешен смут. Бавно, с мъка, на мястото, където стъблото започваше да се разделя на клони към свода, кората се разцепи и на светлината се подаде широк клон. Появи се бързо, сякаш растежът му беше ускорен и си проби път нагоре, като все повече заприличваше на голямата върба. Докато растеше, клонът се разширяваше и променяше формата си.

За броени мигове той се превърна в пашкул.

В пашкула нещо се размърда.

КУПЧИНА КРИСТАЛИ

Куестър Тюс и Абърнати стояха един до друг на балкона на Сребърния дворец и се вираха към езерото, което обграждаше двореца и към тълпите от хора, прииждащи през полето. Те бяха вървели през целия ден, към тях се присъединяваха още и ставаха стотици, а стотиците прерастаха в хиляди. Повечето идваха от Зеленоречието, въпреки че имаше и група троли от Мелкор — създания, обитаващи пустите полета на изток, както и селяни, и фермери от около десетина селца, които идеха право от север и юг. Те прииждаха като скитници, без да носят храна или одеяла, или дори и най-простите сечива, за да запалят с тях огън. Изглежда това не ги вълнуваше. Мъже, жени и деца, някои със стари кранти и мулета, други с навързани хърбави кучета и котки след тях, идваха от всички посоки и образуваха толкова разнородна тълпа, колкото винаги са били. Сега те обградиха езерото около двореца, сякаш се надяваха някой да ги покани вътре и да ги нагости с една добра вечеря.

Все пак те не бяха дошли тук, за да търсят храна. Онова, за което всеки от тях копнееше, което всеки от тях бе притежавал и което всеки желаеше да получи, на каквато и да е цена, беше едно кристално око към съзнанието.

— Погледни ги — промърмори Абърнати и поклати глава, така че кучешките му уши леко се развяха. — Това е наистина потресаващо.

— Страхувам се, че е по-лошо, отколкото очаквахме мрачно се съгласи Куестър Тюс.

Те живееха в очакване на някаква беда още откакто Абърнати и Буниън се завърнаха от Риндуеър с историята за непознатия с черното наметало и Хорис Кю. В Сребърния дворец ги очаквала огромна камара от кристални очи към съзнанието, така твърдеше непознатият. Кристалите били там и само чакали някой да дойде и да ги вземе. Абърнати, с чувство на дълг, предаде всяка дума на Куестър Тюс и така те се обединиха. Но в същото време двамата си мислеха, че ще трябва да се изправят срещу Календбор и останалите владетели на

Зеленоречието, заедно с техните войски, настъпващи към портите на двореца, за да поискат сметка за стореното. Вместо това, те се оказаха лице в лице с хиляди фермери, търговци и техните семейства — обикновени хора, които нямаха оръжия или доспехи; гладни, уморени и заблудени, застанали като стада, очакващи някой да ги поведе към кошарите им.

Е, кошарите бяха обратно, там, откъдето идваха, разбира се, но никой не искаше да чуе това. Те не желяеха да чуят нищо, което не съдържаеше думите „кристални очи към съзнанието“; тъжна, но неизбежна истина.

Те със сигурност нямаше да изслушат Куестър Тюс и Абърнати.

Когато първите тълпи пристигнаха, доста рано тази сутрин, те стъпиха на моста, който свързваше двореца със сушата. Железните решетки на вратите бяха спуснати през нощта и затова тълпата спря пред тях и призова Бен Холидей да слезе сред хората. Куестър Тюс се появи на балкона на укреплението и извика, че кралят отсъства в момента — какво искаха те?

Кристални очи към съзнанието, заявиха бурно тълпите, по един кристал за всеки. Хубаво, но такива нямаме, отвърна Куестър Тюс. Те го нарекоха лъжец, както и още няколко други названия, и започнаха да бълват оскърбителни подмятания относно неговото родословие. Абърнати се появи зад приятеля си, тъй като все още се чувстваше твърде отговорен за цялата тази бъркотия, и започна да увещава хората, струпани на моста. Техният брой растеше, дори и докато спореха със съветниците, че Куестър Тюс казва истината и че в двореца няма кристални очи към съзнанието. Думите му не бяха признати. Заплахите и обидните названия продължиха. Тълпата нарасна.

Накрая Куестър Тюс изпрати отряд от кралски войници, които да отблъснат хората от моста и да направят жива преграда в далечния му край. С много усилия войниците освободиха моста, но никой не се обърна назад и не пое пътя към дома си, както се бе надявал придворният вълшебник. Вместо това хората се установиха точно зад живата преграда и зачакаха нещо да се случи. Разбира се, нищо не се промени. Куестър не беше много сигурен какво очакваха те. Броят на хората нарасна десетки пъти до обяд. Всички се стичаха от високите равнини и околните хълмове към ниските части на полетата, обграждащи двореца. Летният ден, който иначе беше превъзходно

светъл и безоблачен, ставаше все по-горещ, а търпението на хората започваше да се изчерпва.

Тогава някой от едната страна на живата преграда каза нещо, а някой друг, застанал в другия край на преградата изрече нещо друго и в същия миг тълпата се нахвърли върху войниците, преодоля съпротивата им и ги изхвърли в езерото. След това народът прекоси моста и се отправи към вратите на двореца.

Това можеше да сложи начало на истински неприятности, ако не беше Куестър Тюс, който все още стоеше край назъбения край на укрепението и заедно с Абърнати се опитваше да реши какво друго може да стори. Когато видя тълпата да нахлува в двореца, той дръпна нагоре ръкавите на старите си сиви одежди и повика на помощ магическата си сила. Това беше доста прибързано действие, ако изобщо можеше да се нарече така, защото вълшебствата на Куестър никога не проработваха добре в бързината (както и когато не бързаше за никъде), но в момента едва ли някой изобщо можеше да мисли трезво. Той възнамеряваше да запрати светкавица наред тълпата и по този начин да я разпръсне или да изхвърли хората във водите на езерото. Вместо това, Куестър запрати надолу равностойността на трийсетина литра мазнина — не от горящия вид, а от онази обикновена стара смазка — право срещу тези, които водеха останалите. Смазката се плисна по дървената повърхност на моста и цялата предна редица на тълпата се превърна в мазна бъркотия от крака и ръце. Останалите се препънаха в първите пострадали, докато се опитваха да забавят ход или да ги прескочат и така те също се стовариха на земята. За броени секунди целият мост се покри с омазани в смазка тела.

Куестър Тюс заповяда вратите да бъдат затворени, след което дворецът бе изцяло изолиран. Тълпата с мъка се изправи на крака и започна да се оттегля назад по моста, като при всяка крачка проклинаше и заплашваше. Това в никакъв случай не беше краят! Ще поживееш и ще видиш, Куестър Тюс! Само почакай да пристигнат владетелите на Зеленоречието! Тогава всички вие ще видите какво значи истински неприятности!

Доста вярно, мълчаливо се съгласи Куестър Тюс, но нямаше какво да стори по този въпрос. И ето в какво положение бяха те, няколко продължителни часа по-късно, когато денят поемаше пътя си

към нощта — в питане кой ще пристигне пръв — Календбор или залеза на слънцето.

По-вероятно щеше да дойде залезът. Небето на изток притъмняваше, а сводът на запад светеше в златисто. Няколко от луните вече грееха от север, закачени ниско над хоризонта и бавно поемащи нагоре към звездите. От Календбор или от владетелите на Зеленоречието нямаше и следа. Нямаше викове, които да отбележат неизбежното им пристигане, не се вдигаше и прах над близките равнини, не се чуваше нито тропотът на конски копита, нито подрънкването на оръжия. Изглеждаше сякаш по-нататъшните неприятности щяха бъдат оставени за сутринта.

Така се надяваше Абърнати. Беше му трудно да разкаже на Куестър Тюс как се бе оставил да бъде измамен от Хорис Кю. За него признанието, че е бил излъган без изобщо да се усъмни и че самият той е помогнал и подстрекал разпространението на тези негодни кристални очи към съзнанието сред населението на Отвъдната земя, а оттам се бе стигнало и до днешните събития, беше болезнено като ваденето на зъб. Абърнати все още се опитваше да преодолее загубата на своя собствен кристал и на виденията, които съзираше чрез него и накрая той каза на Куестър Тюс и за това. Най-добре беше да си признае всичко, така реши. Какво значение имаше сега?

Когато направи признанието си, Куестър прояви изключително разбиране и подкрепа. Много добре, каза той. Кой би те обвинил? Аз щях да направя същото, ако бях на твое място. Освен това Куестър благодари на Абърнати, че е оставил настрана личните си чувства за благо на кралството на Отвъдната земя и за благо на липсващия Бен Холидей.

— Аз се оказах точно толкова голям глупак, колкото и ти — мрачно каза той, а косата му, заприличала на житен сноп, щръкна като бодлите на таралеж, готов да се брани. — Приех като теб думите на Хорис Кю толкова лековерно. Не се усъмних в стойността на кристалите, които той ни показва. Те изглеждаха като най-съвършеното решение на нашия проблем. Ако трябва да съм честен, аз за малко не поисках за себе си един кристал.

— Но не го направи — тъжно отбеляза Абърнати. — Аз нямам подобно извинение.

— Глупости! — силно разклати глава Куестър. — Именно аз те принудих да вземеш един, когато трябваше да ги изпробваме. Можех сам да го пробвам, но те оставих ти да го сториш. Както и да е, не беше толкова отдавна времето, когато аз ти причиних големи неприятности, приятелю. Аз бях този, който направи магията, изпратила теб и медальона на краля обратно в предишния му свят. Не, не мога да ти позволя да си отправяш и най-малкото обвинение за това.

Което съвсем не накара Абърнати да се почувства по-добре при мисълта за стореното от самия него. Все пак, Куестър се опитваше да смекчи вината му и писарят оценяваше това. Но единственото, което щеше да го накара да се почувства по-бодър, беше да разбере какво се бе случило с Бен Холидей. Тази сутрин Куестър отново бе използвал Отвъдния далекоглед, Бунинън беше претърсил земите около двореца още един път, но усилията му не се бяха увенчали дори и с най-малкия успех. Където и да се намираше Бен Холидей, той беше добре скрит. На Абърнати му се искаше да захапне онзи непознат с черното наметало и наистина силно да го ухапе по ухото или някъде там. Той се срамуваше от това, че животинската му страна надделява по този въпрос, но отчаяно търсеше възмездие за причинената от него вреда на кралството.

— Ъ-оу — изведнъж изрече Куестър Тюс и сложи край на съзерцанието на писаря. — Погледни натам.

Абърнати погледна. Откъм гората на запад се бе появила група мъже, които носеха голям дънер, приличащ на стеноразбивач. Те довякоха дънера до поляната в подножието на хълма и се отправиха, заедно с него, през полето към езерото. Докато се приближаваха, мъжете скандираха нещо и сърдито мърмореха, а хилядите хора, събрани наоколо, горещо ги приветстваха.

— Сигурно се шегуват! — зяпна от изненада магьосникът.

Те, обаче, съвсем не се шегуваха. Бяха дяволски сериозни. От двете страни на пригодената стенобитна машина имаше по равно трийсетина души, или дори повече, които бавно и тежко крачеха през полето нагоре към моста. Навсякъде около тях хората се бяха изправили на крака и размахваха юмруци из въздуха.

— Вие, там! — извика Куестър Тюс, а бялата му коса се разхвърча около лицето му. — Върнете се назад, веднага! Пуснете този дънер!

Никой не го чуваше. Всички викаха прекалено силно, особено възбудени от онова, което предстоеше. Групата мъже, заедно с техния дънер, стъпи на моста и тръгна напред, като набираше скорост. От устните им се разнесе решителен вой.

До парапета на укреплението Куестър Тюс зави ръкави още един път.

— Ще видим какво имаме за това! — яростно измърмори той.

Абърнати стоеше, замръзнал на мястото си. Какво трябваше да направи? Ушите му помръднаха и той изръмжа.

Мъжете на моста се подготвиха за последен напън и забиха стеноразбивача си във вратите на двореца. Последва гърмящ тътен и разцепване на дърво. Дънерът и мъжете, които го носеха, изхвърчаха на около метър назад и се стовариха на пътя. Абърнати сякаш можеше да усети силата на удара във вратите, разнесъл се до върха на стената, до която стоеше полупревит той, с ръце, стиснати около муцуната му.

— Много добре! — извика Куестър Тюс, докато ръцете и одеждите му се развяваха. Той изглеждаше готов да направи нещо. Изглеждаше, сякаш бе добил увереност да отвърне на удара. Около краищата на пръстите му се съсредоточи бяла светлина. Абърнати стисна зъби. Щеше да се случи нещо лошо.

Мъжете с дънера се съвзеха и отново поеха напред без страх.

Ръцете на Куестър бясно се размахаха като вятърна мелница. Прекалено бясно. Той се опитваше толкова усилено да направи някаква магия, че накрая загуби равновесие. Когато се помъчи да се овладее, вълшебникът се препъна в одеждите си. Подхлъзна се напред в опасна близост до ръба на перилата. Абърнати бързо се протегна и го хвана. Докато писарят правеше това, магията се освободи от пръстите на Куестър и полетя надолу към тълпата. Доловил звука, който произведоха устните на магьосника, Абърнати можеше да се обзаложи, че ще се случи нещо неочаквано.

Не грешеше. Магията се приземи върху моста като сребърен дъжд, мек и нежен. Може би се предвиждаше това да бъде удар на светкавица, която да разпръсне мъжете с дънера. Може би се предполагаше, че ще бъде още една порция смазка. Нито едното от двете не се случи. Вместо това, магията падна върху моста и проникна в дървената му повърхност, като вода в пясък и миг по-късно мостът се разтърси и се изви, сякаш беше пробудена от сън змия. За втори път

мъжете с дънера се стовариха на земята, съвсем близо до целта си; стовариха се с проклетия и викове. Мостът се изви и изхвърли нападателите от повърхността си, сякаш бяха парцалени кукли. Дънерът излетя във въздуха, претърколи се по моста и падна в рова. Мъжете продължиха да проклинат и крещят още известно време. Куестър и Абърнати се задържаха един за друг и невярващи на очите си, погледнаха надолу. Сега мостът започна да се огъва. Той се отдели от двореца и от отсрещния бряг и започна сам да се извива в пространството. Няколко мъже, които още се крепяха на повърхността му, се отделиха от убежищата си и се хвърлиха надолу, за да потърсят спасение. Дъските изскърцаха и се разчупиха. Железните гвоздеи изскочиха от местата си. Подпорите се счупиха и паднаха. Мостът се изви нагоре за последен път, като змия, надигнала се от дупката си, и тогава се разцепи на милиони парченца, падна в езерото и изчезна.

Последва дълъг миг на поразително мълчание. Мъжете, които преди носеха стеноразбивача, се мъчеха да се доберат до брега. Останалата част от парцаливата тълпа се събра изумена на брега. Водата клокочеше и се размътваше като чайник, готов да заври.

Куестър погледна към Абърнати и премига с очи.

— Е, какво мислиш за това! — каза той.

Слънцето залезе и повече неприятности не се случиха. Тълпата очевидно беше заситена от преживяното през деня и сега бе съсредоточила вниманието си върху търсенето на храна, както и върху запалването на огньовете, на които хората щяха да приготвят вечерята си. С разрушаването на моста и последната връзка с двореца беше прекъсната и сега Сребърният дворец наистина беше остров на сред езерото. Вече нямаше как да се стигне до него, това беше ясно, освен ако човек нямаше нищо против да поплува. Повечето от хората на брега не можеха да плуват и при много случаи, като цяло, не обичаха да използват водата. Куестър бе склонен да се поздрави с добре осъществената си магия, но се въздържа да го стори, тъй като цялата работа беше тръгнала в съвсем различна посока и Абърнати знаеше това.

Абърнати, от своя страна, отново бе започнал да мисли как, по дяволите, щяха да се измъкнат от цялата тази бъркотия без Холидей.

Все още беше светло, когато — независимо от стаените надежди и недоизказаните предвиждания на Куестър и Абърнати — Календбор

и една многочислена армия пристигна и зае позиция точно срещу вратите на замъка. Селяните и останалите обикновени хора бяха изблъскани настрана и беше отворен простор за бойците и техния водач. Близо от едната страна на Календбор стоеше Хорис Кю и неговата птица. Хорис се тътреше разсеяно напред, а Бигар се беше настанил върху рамото му като злощастен знак на съдбата. Абърнати мрачно ги наблюдаваше. Причината за всичко това, помисли си тъжно той: Хорис Кю и неговата птица. Само ако му паднеха в ръцете. Ако можеше да ги хване само за пет секунди. Картината изплува пред очите му.

От непознатия с черното наметало нямаше и следа. Куестър и Абърнати се огледаха наоколо за него, но без успех. Може би той беше останал назад, помислиха си те, но и двамата не вярваха в това.

Настана мрак, слънцето изчезна и огньовете засветиха на фона на нощта. На брега на езерото караули заеха постовете си, поставени така, че онези в двореца да могат да виждат, че са под обсада. Куестър и Абърнати останаха край перилата на укреплението, където бяха стояли и през целия ден и продължиха да бдят.

— Какво можем да сторим? — неспокойно промърмори Абърнати.

Под тях в лагера се усещаше раздвижването на хората, които се блъскаха помежду си, за да си намерят място на изпълнената с хора поляна. Мирисът на печено месо се разнесе нагоре. Навсякъде се лееше бира, чашите се пълнеха и се подаваха, а смехът ставаше все по-силен и груб.

— Обикновен пикник, нали? — отвърна раздражено Куестър. Тогава той замръзна на място. — Абърнати, погледни тук!

Абърнати погледна. Календбор стоеше на ръба на езерото, заедно с Хорис Кю и птицата. До него бе застанал непознатият с черното наметало с присъщата си надменност. Те се бяха отдалечили от всички останали, отпавили взор през водите на езерото към Сребърния дворец.

— Правят планове за утре, обзалагам се — каза магьосникът и уморено поклати глава. — Е, омръзна ми. Отивам при Отвъдния далекоглед, за да видя дали няма да науча нещо ново за краля. Отново ще претърся страната и този път може би ще открия нещо. — Той

махна с ръка и се отдалечи. — По-добре да направя това, вместо да остана и да наблюдавам тези глупаци.

Куестър тръгна с веещите се зад него сиви одежди и остави Абърнати да продължи наблюдението сам. Като размишляваше над несправедливостта на живота и над глупостта на хората, превърнати в кучета и се питаше отново какво можеше да направи, за да потърси възмездие, Абърнати остана на мястото си, въпреки че Куестър прецени, че това беше губене на време. Затворен в двореца, той едва ли можеше да допринесе с нещо друго. През ума му премина бегло мисълта да преплува езерото и да се промъкне към Хорис Кю и птицата му, но това само щеше да го превърне отново в затворник или дори в нещо още по-лошо.

На отсрещния бряг Календбор, Хорис Кю, Бигар и непознатият все още стояха скупчени в мрака като съзаклятници с нощта.

Абърнати се опитваше, доста несполучливо, да прочете какво казват те по устните им, когато в същия момент някакъв смут зад гърба му рязко отвлече вниманието му. Двама от дворцовите стражи се бяха появили откъм стълбището, като държаха в здравите си ръце две малки, зловни, съпротивляващи се фигурки.

— Велики господарю! — жално изплака едната.

— Могъщ Велики господарю! — изхлипа другата.

Е, ето какво става, помисли си Абърнати, когато човечетата бяха донесени по-наблизо. Точно когато си мислиш, че нещата няма как да се влошат още повече, те по някакъв начин, винаги се влошават. Тези двамата не можеха да бъдат сбъркани — набитите, космати и покрити с мръсотия тела; брадясалите животински лица със заострени уши и овлажнени носове; износените селски дрехи, завършени от смешни кожени кепета и тънки червени перца. Те бяха толкова познати нечакани гости, колкото бяха зимният студ и летният зной — със своите неизбежни посещения, които идваха и отминаваха дори по-често, отколкото се проявяваха капризите на времето. Те бяха-чупка гномите — най-презираните същества в цялото кралство на Отвъдната земя, най-низши сред низшите, застанали на най-долното стъпало от стълбата на еволюцията. Те бяха крадци и джебчии, които живееха единствено, за да си осигуряват прехраната и за зла участ правеха това за сметка на другите. Те бяха същества от онази разновидност, които ровеха за храна из сметта и по този начин разграбваха всичко, което

останалите хора изхвърляха — освен това, разбира се, чупка гномите разграбваха много от нещата, които никой не възнамеряваше още да изхвърли. Те особено си падаха по домашните котки, което по отношение на Абърнати не беше обезпокояващо, както и по домашните кучета, което със сигурност беше.

Тези два гнома, сами по себе си, бяха източник на безкрайни неприятности за придворните на Бен Холидей. Откакто един ден те неочаквано бяха дали дума да бъдат верни на трона, преди около три години — безспорно, благодарат със съмнителна стойност — те непрекъснато се пречкаха в краката на останалите. Ето че сега отново бяха тук, същите двама злосторника, завърнали се за следващия си удар, който щеше да направи живота на Абърнати още по-нещастен.

Филип и Сот се свиха, когато го видяха. Те все още надаваха вой, за да се видят с Холидей, който поне щеше да ги изслуша. Абърнати не изпитваше никакви угризения по този въпрос.

— Къде е Великият господар? — незабавно попита Филип.

— Да, къде е кралят? — отвърна като ехо Сот.

— Намерихме ги да тършуват из покоите на краля отбеляза един от стражите и силно разтърси Филип, като се опита да спре съпротивата му. Гномът изхлипа. Предполагам, че искаха да заграбят нещо.

— Никога, не, никога! — изкрещя Филип.

— Никога от Великия господар! — извика и Сот.

Абърнати усети прииждащата болка в главата си.

— Пуснете ги — заповяда той с въздишка.

Стражите ги пуснаха на земята вкупом. Гномите паднаха на колене и жално запълзяха.

— Велики придворни писарю!

— Могъщи придворни писарю!

Абърнати потърка слепоочията си.

— О, престанете! — Той освободи стражите и накара чупка гномите да се изправят на крака. Те колебливо станаха и се огледаха тревожно наоколо, като сигурно си помислиха, че някаква ужасяваща участ е надвиснала над тях и може би се замислиха за бягство.

Абърнати отегчено ги изгледа.

— Какво искате? — рязко запита той.

Гномите си размениха бързи погледи.

— Да видим Великия господар — колебливо отвърна Филип.

— Да говорим с Великия господар — съгласи се Сот.

Те въобще не можеха да лъжат и Абърнати веднага усети нерешителността им. Беше изминал един много дълъг ден, пълен с разочарования и писарят нямаше време за това.

— Да сте изяждали напоследък някакви бездомни животни? — меко попита той, като се наведе напред, за да могат те да видят блясъка на зъбите му.

— О, не никога не бихме...

— Само зеленчуци, уверявам те...

— Защото напоследък много често изпитвам див глад за един печен гном — остро го прекъсна Абърнати. Те застинаха като статуи. — Сега ми кажете истината или няма да отговарям за онова, което ще се случи!

Филип е мъка преглътна.

— Искаме кристално око към съзнанието — нещастен промълви той.

Сот кимна:

— Всички, освен нас си имат.

— Искаме само един кристал.

— Да, само един.

— Това не е много.

— Съвсем не е прекалено.

На Абърнати му се прииска да ги удуши. Нямаше ли край тази глупост?

— Погледнете ме — каза той, като едва сдържаше гласа си. Те с неохота срещнаха погледа му. — Тук няма кристални очи към съзнанието. Никакви. Няма дори един кристал. Никога не е имало. Ако трябва да изкажа личното си мнение, никога няма и да има! — той почти се поколеба да изрече това свое последно твърдение, но накрая реши, че наистина го мисли. После се протегна напред и ги хвана за мършавите им криви ръце. — Елате тук.

Той ги придърпа над парапетите, като не обръщаше внимание на техните охкания и викове за това как щяха да бъдат изхвърлени за своя зла участ.

— Погледнете натам! — отрязва ги раздразнен Абърнати. — Хайде, погледнете! — Те погледнаха. — Виждате ли онзи човек с

птицата? От едната страна на лорд Календбор? До човека с черното наметало?

Те се поколебаха и след това кимнаха едновременно.

— Този — заяви триумфално писарят, — е човекът, който има от кристалните очи към съзнанието. Идете и говорете с него!

Той ги остави на земята и пристъпи настрани, като застана с ръце върху кучешките си бедра. Гномите се погледнаха един друг несигурно, след това обратно към Хорис Кю и после пак към Абърнати.

— Значи тук няма кристали? — попита Филип с болка в гласа.

— Нито един? — запита и Сот.

Абърнати поклати глава.

— Имате честната ми дума на придворен писар и кралски служител. Ако някъде има някакви кристали, онзи е човекът, който може да ги намери.

Филип и Сот потъркаха с покритите с мръсотия пръсти влажните си муцуни и съзливите си очи и се загледаха надолу към фокусника с нарастващ интерес. Те изпухтяха доста тревожно и започнаха без видима причина да движат челюстите си. След това пристъпиха назад.

— Тогава ще говорим с него — оповести Филип, както винаги пръв.

— Да, ще го направим — подкрепи го Сот.

Те понечиха да се обърнат и да се запътят към стълбището. С неохота Абърнати ги повика обратно.

— Чакайте! — извика той. — Стойте за малко. — Писарят се приближи до тях. Не им дължеше това, но не можеше да ги пусне да си тръгнат, без да ги предупреди. — Чуйте ме. Тези хора, особено мъжът с черното наметало, са много опасни. Не можете просто да отидете при тях и да ги помолите за един кристал. За ваша беда, те са способни да ви накълцат на малки парчета.

Филип и Сот се спогледаха.

— Ще бъдем много внимателни — отбеляза Филип.

— Много — съгласи се Сот.

Те отново понечиха да тръгнат.

— Чакайте! — за втори път извика Абърнати. Нещо току-що му беше хрумнало; нещо, за което не се беше сетил преди това. Гномите се обърнаха. — Как влязохте тук? — попита подозрително той. — Не

сте минали по моста. А не изглеждате и сякаш сте преплували езерото. Е, как точно попаднахте тук?

Те си размениха още един от тази безкрайна поредица плахи погледи. Никой не промълви.

Тогава Абърнати се приближи право срещу тях и се наведе.

— Прокопали сте тунел, нали? — Филип прехапа устни. Сот стисна челюстта си. — Така ли е?

Те кимнаха. С неохота.

— По целия път от отсрещния бряг на езерото? — Абърнати беше недоверчив.

Филип се намръщи.

— Всъщност, от гората.

Сот се намръщи още повече.

— От дърветата.

Абърнати втренчи поглед в тях.

— Не, как сте могли? Това би отнело дни, седмици. Той се спря. — Чакайте малко. От колко време използвате този ваш тунел?

— От неотдавна — промърмори Филип и потърка с нокътя на крака си каменния парапет на укреплението.

— И къде излиза този тунел?

Последва още една пауза, по-дълга от предишната.

— В кухненския килер за храна — призна накрая Сот.

Абърнати отново се изправи. Спомени за загадъчното изчезване на храна от кухненския килер изплуваха в съзнанието му като мъртви риби при отлив. Помощниците на готвачите бяха обвинени за това. Бяха отправени упреци. Никога не се достигна до крайно решение.

— Е — меко каза той, като изговаряше думите, сякаш надяваше на чупка гномите примка на шиите. — Значи, кухненският килер.

Филип и Сот се свиха в очакване ударът да се стовари върху тях. Но Абърнати дори не ги поглеждаше. Той гледаше настрани, към парапета и зад него. Не замисляше отмъщение към гномите. Вместо това, писарят преценяваше идеята да си върне за стореното от Хорис Кю. Сред сиянието на огньовете, които танцуваха по мрачните стени на Сребърния дворец, той се крепеше на ръба на едно решение, което щеше или да му донесе възмездие, или да му струва живота.

Отне му само миг, за да направи избора си.

Той отново се наведе и рязко попита:

— Мислите ли, че вашият тунел е достатъчно широк за мен?

КАКВО ВЪРШАТ ЧУПКА-ГНОМИТЕ

Абърнати обикновено не взимаше спонтанни решения, не притежаваше особена дързост и затова беше до известна степен учудващо намерението му да се напъха в тесния тунел, прокопан от Филип и Сот, в един от отдалечените ъгли на кухненския килер за храна. Изненадваше се, че възнамерява да пропълзи по цялата му дължина до гората отвъд обсадната верига около Сребърния дворец, за да направи някакви рисковани и може би безразсъдно смели опити да изкопчи и изцеди сведения от Хорис Кю. Не се тревожеше от това, дали осъзнава в какво се забърква и дали преценява добре опасността, която крие начинанието му — притесняваше се, че това безумие бе първата мисъл, която му мина през главата.

Абърнати се успокои като си каза, че в случая бе надделяла кучешката му страна и следователно вината беше изцяло на Куестър Тюз.

Магьосникът нямаше никаква представа какво се готвеше да направи писарят. Ако беше разбрал, той незабавно щеше да го спре или щеше да настоява сам да отиде, а Абърнати нямаше да допусне нито едното от двете да се случи. В края на краищата, придворният писар беше забъркал кашата, която сега трябваше да бъде оправена, неговата гордост трябваше да бъде възстановена и неговото достойнство се нуждаеше от повдигане. Освен това, Куестър бе нужен там, където си беше, между стените на двореца, за да може поне външно да се погрижи за защитата на кралството, върху което Календбор и неговата армия неминуемо щяха да нанесат вреди. Магическата сила на Куестър понякога проявяваше капризите си, но тя беше значителна, въпреки всичко и щеше поне за малко да спре опитите на нападателите.

Междувременно, надяваше се Абърнати, самият той щеше да разбере какво се беше случило с Бен Холидей.

Бе принуден да свали дрехите си, за да може да влезе в тунела — наистина, твърде тесен проход. Голотата му беше унижение, което той

беше подготвен да преглътне. Гномите бяха прокопали тунела за себе си, в края на краищата, а не за него. В притъмнените ъгли на кухненския килер, Абърнати свали дрехите си и за миг се замисли какво прави; кухненският персонал без обяснение се беше оттеглил в другите части на двореца. Сега писарят не мислеше за Хорис Кю, за птицата му или за Календбор, или дори за непознатия с черното наметало. Опасността, която представляваха те, му беше известна. Той мислеше за това как можеше да попадне в ръцете — а може би и между зъбите — на Филип и Сот. В най-добрия случай те бяха двулични съюзници, известни като същества, които се ровят из боклуците и ядат котки и кучета. Абърнати беше доста убеден, че ако им се отвореше възможност, те нямаше да се поколебаят да го погълнат. Защо не? Това беше част от тяхната природа, нали? И тъй като нещата стояха така, Абърнати беше длъжен, поставен в подобно несигурно положение, да им даде достатъчно основание да не се хранят с него.

Той реши да се възползва от едно свое характерно предимство, за да ги постави на мястото им.

— Слушайте ме внимателно — каза им писарят, като се приведе гол над входа на тунела, като с всички сили се опитваше да не изглежда глупаво. — Има нещо, което не съм ви казал. Това, което правим, е много важно за Великия господар. Не сме разпространили новината, но на него му се е случило нещо лошо. Той изчезна. Онези мъже отвън, онзи с кристалите и мъжът с черното наметало, са виновни за това. Измислил съм план, за да спася Холидей, но вие ще трябва да ми помогнете. И вие искате да спасите Великия господар, нали?

— О, да! — заяви Филип.

— Да, наистина! — допълни и Сот.

Те кимнаха толкова силно, че Абърнати си помисли, че главите им може да се откачат от раменете им. Той преувеличи истината, що се отнася до Холидей и какъвто и да е план за неговото спасяване, но всичко това беше за добро. Единственото, на което можеше да разчита, там, където бяха замесени чупка-гномите, беше тяхната неизменна вярност към Великия господар. Това бе установено още от времето на първата им среща. Тогавашен Бен Холидей беше направил нещо, което никой друг дори не би си помислил да направи — беше им се притекъл

на помощ в някакво доста съмнително тяхно начинание, убеден, че един крал трябва да се отнася еднакво с всички свои поданици. Той бе спасил живота им и те никога не забравиха това. Продължаваха да крадат и да ровят из боклуците и действаха с измама от време на време, но както вече бяха показали и то неведнъж, те щяха да направят всичко за Великия господар.

Сега Абърнати разчиташе именно на това и го правеше съвсем недвусмислено.

— Веднъж, след като влезем в тунела, ще ви кажа плана си — продължи писарят, — но ще трябва да действаме заедно. Животът на Холидей е в опасност.

— Можеш да разчиташ на нас — увери го настойчиво Филип.

— Можеш — съгласи се Сот.

И Абърнати се надяваше на това. Неговият живот също беше в опасност.

Те влязоха в тунела, първо Филип, след него Абърнати и накрая Сот. Те запълзяха с главата напред, легнали в глинестия проход, който се виеше и се връзваше сред тъмнината. Абърнати откри, че не вижда нищо. Чуваше как Филип се придвижва напред и следваше шума от неговото движение. Зад него Сот се избутваше с пети напред. Някакви корени се протъркваха в корема и гърба на Абърнати. Край него жужаха насекоми, като потрепваха с крачетата си. На места влагата проникваше в тялото му и сплъстяваше козината му. Наоколо се носеше остра и задушлива миризма. Абърнати мразеше тунелите. Мразеше всичко, което го държеше затворен (още една кучешка черта, предположи той.) Обземаше го диво желание да се махне оттам, но се овладяваше и продължаваше напред. Беше се впуснал в това дръзко начинание и беше решен да стигне докрай.

Гномите вероятно бяха прокопали целия този проход под езерото — подвиг, който Абърнати не можеше добре да разбере, въпреки че знаеше добре познатата на всички причина. Той си представяше как земята се стоварва върху него, въобразяваше си, че водите на езерото нахлуват в тунела. Тесният проход продължаваше безкрайно напред и неведнъж Абърнати си помисли, че няма да може да издържи повече. Но все пак, не искаше да спре.

Когато отново се озова наред с сиянието на луните и звездите, в някакъв храсталак зад обсадната линия, той изтупа мръсотията и

насекомите от тялото си и отново си пое с благоговение от хладния нощен въздух, който ухаеше и имаше вкус, по-сладък от всичко друго в паметта му. Тогава си даде дума, че каквото и да се случи оттук нататък при никакви обстоятелства нямаше да се върне обратно в тунела.

След като си възвърна самообладанието, той последва чупка гномите отвъд храсталака, през гората, към възвишението, което откриваше гледка към една поляна, както и към импровизираната армия, която бе обсадила Сребърния дворец. Огньовете за готвене гаснеха, а хората се разполагаха на земята, готови за сън. Стражи от войската на Календбор все още бдяха по бреговете на езерото и съсредоточено наблюдаваха острова с двореца, а тук-таме няколко групички от мъже продължаваха да пият и да си подхвърлят шегички, но в по-голямата си част, хората се бяха настанили за спане. Абърнати обиколи с поглед поляната, като с особено внимание проучи бреговата линия в опитите си да намери следа от Хорис Кю или от непознатия с черното наметало. Нито един от тях не се виждаше. Нямаше го дори Календбор.

— Какво ще правим сега? — попита нетърпеливо Филип.

— Да, какво? — изрече като ехо Сот.

Абърнати не беше сигурен. Той притеснено облиза носа си. По някакъв начин трябваше да намери Хорис Кю. Но как щеше да стане това при тези обстоятелства? Като начало, той изглеждаше като куче и без дрехи имаше незначителен шанс да прикрие това. Ако се появеше в този вид в лагера, веднага щяха да го разпознаят.

С неохота Абърнати се обърна към чупка гномите.

— Мислите ли, че ще можете да се промъкнете долу и да намерите мъжа, който ви показах от двореца, онзи с птицата?

— Мъжът с кристалните очи към съзнанието — ясно произнесе Филип.

— Същият — обяви Сот.

Абърнати се надяваше, че те ще могат да се съсредоточат върху нещо различно от кристалите. Той беше тръгнал за Бен Холидей, а чупка гномите лесно се отклоняваха от този проблем в полза на личните си интереси. Най-големият страх на Абърнати беше, че те щяха да се отклонят от целта. Явно, не можеха да се въздържат да не го сторят.

— Можем да го намерим — каза Филип.

— И то лесно — каза Сот.

Абърнати въздъхна.

— Добре, опитайте. Но само го открийте и след това елате право при мен, за да ми кажете къде е. Така ще мога да ви разкрия плана си. Не правете нищо друго. Не му позволявайте да разбере, че сте там. Можете ли да запомните това?

— Да, можем да го запомним — отвърна Филип, като кимна.

— И то лесно — повтори Сот.

Те се промъкнаха напред в мрака и изчезнаха от погледа му. Можем да запомним, бяха обещали те. На Абърнати му се искаше да може да бъде сигурен в това.

Недалеч оттам, някъде зад гърба на тълпите, които се бяха струпали на поляната, седяха Хорис Кю и Бигар и тихо разговаряха в мрака. В края на гората зад поляната Хорис се беше свил в сянката на един стар клонест клен, чиито клони бяха като бдителен разузнавач. Бигар беше кацнал на дънера на едно дърво, което някога беше правило компания на клена, но бе станало жертва на светкавица. Хорис седеше, опрял гръб в стъблото на клена. Другият дънер се намираше близо до краката му и те стърчаха напред като колчета на палатка между двете стъбла.

— Ти си страхливец, Хорис — присмя се птицата. — Жалък, малодушен страхливец. Не съм го очаквал от теб.

— Аз съм реалист, Бигар — Хорис не намираше, че това има нещо общо с тази работа със страхливците. — Разбирам кога съм се забъркал в нещо и сега със сигурност е един от тези случаи.

Това беше горчиво признание, но не беше нещо неочаквано. Рано или късно Хорис Кю винаги се оказваше неспособен да продължи да контролира измамните си планове. Защо тези неща никога не проработваха така, както той възнамеряваше, защо винаги се объркваха някъде по пътя — това беше загадка, която не спираше да го измъчва. Но беше ясно, че този път, също както и всички други пъти преди, нещата бяха взели застрашителен обрат.

Той беше убеден в това още откакто Горс се бе появил пред Календбор и бе подстрекал похода към Сребърния дворец. Най-малкото от тогава, поправи се Хорис. Може би беше убеден в това и преди, откакто стана наясно със същността на чудовището, с което се

беше забъркал. Горс беше точно онова, за което го бе предупредил Бигар — невероятно могъщ звяр, който в даден момент щеше да се обърне срещу тях. Вече нямаше съмнение, че рано или късно той щеше да постъпи точно така. Откакто поеха на път от Риндуеър, Хорис разбра, че чудовището скоро ще престане да се нуждае от него. Горс беше възвърнал човешката си форма и можеше да се движи сред хората, както през деня, така и през нощта. Това означаваше, че той вече не се нуждаеше от Хорис, за да изпълнява поръчките му. Още по-лошо, чудовището беше започнало да не обръща внимание дори на присъствието на фокусника. Когато Сребърният дворец беше поставен под обсада. Горс започна да се обръща към Календбор като към равен и едва благоволяваше да погледне към Хорис. Бяха забравени всякакви обещания за ролята, която щеше да заема той в новия ред на нещата. Вече нищо не се споменаваше за това Хорис да заеме освобождения от Холидей кралски престол. Цялата работа беше потулена или нещо такова. Хорис беше избутан настрани, в това нямаше грешка.

— Значи ти просто планираш отново да се откажеш от всичко, така ли? — рязко запита птицата, като го откъсна от размислите му. — Просто ще изоставиш шанса на живота си? Какво ти става? Мислех, че все пак имаш някаква воля!

Хорис се намръщи.

— Кажи точно какво очакваш от мен да направя, Бигар? Да кажа на онова чудовище, че не ми харесва начина, по който се отнасят с мен и че искам онова, което заслужавам? Може да се окаже интересно. След като съм наясно с това, което знаем сега, бих казал, че ще сме щастливи, ако изобщо се измъкнем живи, дори и ако си държим езика зад зъбите!

Бигар грозно изруга.

— Можеш да му кажеш, че искаш да станеш крал, Хорис! Можеш да му кажеш това! В края на краищата. Горс предложи това! Планът е добър. Ти ще станеш крал за един ден, ще се доберем до толкова съкровища, колкото можем и след това ще се ометем оттук. Но не трябва да се откажем и да си тръгнем с празни ръце!

Хорис кръстоса ръце около кокалестите си гърди и изпухтя.

— Да му кажа, че искам да стана крал, така ли мислиш? Не обръщаш ли внимание на това, което става около нас? Не чуваш ли нищо? Не става дума за кристалните очи към съзнанието, или за

Сребърния дворец, или за възкачването на престола! Има и още нещо, което се случва, нещо безкрайно по-сложно и различно. Горс просто ни използва — в това число и Календбор — за да получи онова, което иска. Той отдели доста време, за да се освободи от онази кутия и преди всичко, не е доволен, че е бил затворен там! Помисли за това!

Клюнът на Бигар щракна и се затвори.

— Какво искаш да кажеш?

Хорис се приведе напред.

— За птица, която притежава разум в по-голямо количество от обичайното, ти можеш да бъдеш и ужасно глупав. Отмъщение, Бигар! Горс иска огромно отмъщение, не виждаш ли? Останали са стари неплатени сметки за изстраданите мъчения, а Горс прави всичко това, за да събере тези дългове. Той изрично ни го каза. Отвъдната земя ще бъде за нас, убеди ни звярът, а вълшебните мъгли ще останат за него — помниш ли? Тогава не разбрах какво значи това, но сега зная. Ние с теб винаги сме следвали едно много силно правило в работата, Бигар и то ни служеше добре. Ако вече няма какво да печелим, махаме се. Е, в тази работа с отмъщението няма какво да спечелим и затова е време да си събираме парцалите и да се измъкваме, докато още можем да го направим!

— Но тук все пак има печалба, Хорис — продължи да настоява птицата. — Само в това е смисълът. Точно зад езерото има всякакви видове богатства, те са точно зад тези стени. Ако издържим още няколко дни, имаме шанс да отнесем доста голям дял със себе си. Горс може да ни помогне — може би дори без да го съзнава. Остави звяра да си получи отмъщението, какво ни засяга то? Онова, от което се нуждаем, се намира зад тези стени. Свършваме работата и изчезваме от Отвъдната земя. Или си забравил, че сме задържани в плен тук? Горс може да ни бъде полезен и в двата случая.

— Това, за което той може да ни бъде полезен, е едно светкавично пътуване до дълбините на онази кутия, в която са Холидей и останалите — Хорис упорито поклати глава. — Видя какво направи той. Залови Холидей сякаш беше дете. Постави го във вътрешността на вълшебната кутия, отстрани го от Отвъдната земя за един-единствен миг. Хоп, и кралят го няма. Когато е готов, Горс ще направи същото и с нас и аз не мисля, че дълго ще чакаме това да се случи.

Бигар скочи върху края на ботуша на Хорис Кю. Ноктите му се врязаха в повърхността му.

— Може би ще можем да променим малко хода на съдбата си, Хорис. Да предположим, че си прав. Онова, от което се нуждаем, е нещо скромно, с чиято помощ да попречим на Горс да ни навреди. Като една кутия.

Хорис премига с очи.

— Вълшебната кутия?

— Ще се измъкнем веднага, още тази вечер — каза птицата. — Можем да стигнем до пещерата, ако яздим и ще се върнем до сутринта. Ще вземем кутията и ще я скрием. Ще я използваме като оръжие, за да получим това, което искаме — проникателните му очи светнаха.

Хорис впери поглед в птицата за миг и после поклати недоверчиво глава.

— Прекаляваш, Бигар. Наистина. Да заплашим Горс? Какво го интересува дали кутията е у нас или не е? Дори не знаем как да я използваме!

— Знаем думите — прошепна птицата. — Знаем заклинанието. Какво ще стане, ако ни се наложи пак да го изречем?

Последва дълго, страховито мълчание. На Хорис му се искаше въобще да не беше отварял кутията, никога да не беше произнасял думите, които освободиха Горс и изобщо да не се беше връщал на Отвъдната земя. Искаше му се да се беше захванал с някаква по-малко напрегната професия, като кожо обработване или плетене, например. Изведнъж той се почувства безвъзвратно отегчен от магията, в каквата и да е форма.

— Хайде, Хорис, да тръгваме! — подтикваше го Бигар. Не стой просто така. Ставай!

Бигар не можеше да го разбере. Може би това се дължеше на факта, че въпреки развитата си интелигентност, във вътрешността на този малък череп, покрит с пера, все пак имаше само един птичи мозък, който се опитваше да проникне във всичко. Или може би Бигар просто не искаше да осъзнае какво става.

— Ако постъпим така — започна меко Хорис Кю, — ако решим да предизвикаме Горс, ако в края на краищата се върнем в пещерата и откраднем вълшебната кутия...

Той не успя да довърши. Не успя да се овладее, за да произнесе думите. Отпусна се назад към дървото, а кокалестите му мощи се отпуснаха върху стъблото, заприличали на спаднал балон.

Бигар заподскача назад и напред, между ботушите на Хорис и дънера на дървото, като съскаше като змия.

— Страхливец такъв! Влечугоподобно нищожество! Смешно подобие на магьосник! Празнословец и бездееен празноглавец! Не мога да разбера как съм допуснал да се забъркам с такъв като теб!

Нещо се размърда зад дънера на дървото; нещо едва забележимо, мълчаливо крайче от сянка и нищо повече, но нито един от тях не го видя.

— Бигар, Бигар, ти не мислиш...

— Напротив аз мисля! Аз съм единственият, който мисли! — Бигар изду перушината си и стана двоен, като заприлича на зъл черен таралеж. — Давай, тогава! Продължавай да лежиш тук като парцалена кукла, като куп пришити парцали с мозък от дървени трици! Давай!

Хорис затвори очи и сложи ръце върху лицето си.

— Няма да прекарам и още миг в компанията на такъв страхливец! — побесня Бигар. — Дори и още един, бъдещ, отвратителен...

Някаква мръсна ръка се протегна иззад дънера, върху който той беше кацнал, стисна с пръсти клюна и врата му и го притегли към себе си в сянката.

След миг Хорис Кю отвори очи и се огледа наоколо. Бигар го нямаше. Просто така, той беше изчезнал. Хорис седна напред, объркан. Едно единствено черно перо се полюшваше върху дънера.

— Бигар? — предпазливо го повика Хорис.

Отговор нямаше.

Наближи полунощ.

Абърнати мълчаливо стоеше в края на гората и наблюдаваше как и последните гуляйджийи клюмнаха с глави и се унесоха в сън. Останаха само догарящите огньовете и отдалечените, бледи силуети на стражите на Календбор. Мракът наоколо се задълбочи. Сребърният дворец беше като мътна издатина пред хоризонта и почти всичките му светлини бяха угасени. Горе небето беше чисто и осветено от няколко луни и хиляди звезди. Беше топло и приятно, и при други обстоятелства времето можеше да се окаже предпоставка за добър сън.

В настоящия момент Абърнати дори не дръзваше да се замисли за сън, силно притеснен от дългото отсъствие на Филип и Сот, отишли да потърсят Хорис Кю. Не се чува викове, така че той не мислеше, че са ги забелязали, но въпреки всичко не се чувстваше добре от тяхната липса. За тези двамата съществуваха много начини да се забъркат в някоя неприятност и можеха да предприемат твърде много погрешни стъпки, преди да осъзнаят грешката си. Искаше му се да беше отишъл с тях. Започна да се укорява, че ги бе пуснал да тръгнат сами.

Абърнати тъкмо реши да отиде да ги потърси, като се промъкне долу в лагера, да открадне някое наметало за прикритие и да ги намери, когато те изведнъж се появиха. Изскочиха от сенките почти лице в лице срещу него и го накараха да се стресне.

— Къде бяхте? — попита той раздражен.

Гномите се усмигнаха, като показаха всичките си зъби. Те изглеждаха изключително доволни от себе си.

— Виж какво сме донесли — каза Филип.

— Ела, погледни — подкани го Сот.

Абърнати се опита да погледне, тъй като разбра, че те наистина носеха нещо — нещо, което изглежда мърдаше, но те подминаха писаря, без да забавят ход.

— Не, не тук — бързо изрече Филип.

— Ела в тъмното, по-далеч от лагера — каза Сот.

И така те се преместиха обратно сред дърветата, достатъчно далеч от поляната и лагеруващите там и спряха, едва когато наоколо не се забелязваше никой друг, освен тях. Тогава Филип и Сот отново се обърнаха към Абърнати и Филип с гордост протегна ръце пред себе си.

— Ето! — заяви той.

Абърнати ококори очи. Това беше птицата, папагалът или каквато и да беше; онзи, който принадлежеше на Хорис Кю. Той беше здраво стиснат в мръсната ръка на гнома, като вратът му бе хванат съвсем не слабо, а клонът беше задържан затворен, така че птицата да не може да се развика. Крилата му леко пърхаха, но изглеждаше, че напълно се е предал.

Абърнати отчаяно въздъхна.

— Казах ви само да погледнете, само да намерите притежателя на птицата и да се върнете обратно при мен. Не съм искал от вас да взимате птицата! Каква работа може да ни свърши една птица!

— Доста добра — настоя Сот, неуверено. Той трескаво подбутна Филип. — Покажи му.

Филип отпусна пръстите около гърлото на Бигар и леко го разтърси.

— Говори, птицо.

Птицата не проговори. Бигар стоеше отпуснат и жалък в ръцете му. Изглеждаше полумъртъв. Абърнати усети как слепоочията му започнаха да пулсират и въздъхна.

Филип се намръщи. Той се наведе по-близо до лицето на птицата.

— Говори, глупава птицо, или ще ти извия врата и след това ще те изям — каза гномът и здраво стисна дългоноктестите си пръсти в потвърждение на думите си.

— Добре, добре! — рязко изрече птицата, като изведнъж се съвзе. Абърнати трепна от изненада. Главата на Бигар силно се извъртя. — Говоря, това добре ли е? Какво искаш да кажа?

Филип гордо протегна ръце напред с птицата.

— Видя ли?

Абърнати се наведе надолу, за да погледне по-внимателно.

— Виж ти — меко каза той. — Говориш доста по-добре, отколкото се преструваш, че можеш, а?

— По-добре от теб, жалка топка от косми — присмя се Бигар. — Кажи на тези същества — къртици да си свалят ръцете от мен още сега, или ще стане лошо за теб.

Абърнати протегна ръка и побутна птицата.

— Как ти беше името? Бигар? Е, Бигар, познай какво? — в гласа му прозвуча безспорно задоволство. — Отне ми малко време, но сега си спомних кой си. Беше преди доста години, нали? Ти принадлежеше на придворния магьосник, на брата на Куестър Тюс. Един ден беше съобщено, че ти просто си изчезнал. Какво се случи? И ти ли беше изпратен в изгнание в света на Бен — точно както Хорис Кю? Не, няма значение. Сега едва ли има някакъв смисъл. Само ми кажи какво знаеш за изчезването на Великия господар, а? И не пропускай нито една подробност.

Бигар щракна с клюн и го затвори. Но вече беше късно за всякакви протакания. Филип и Сот бяха подслушали по-голямата част от разговора му с Хорис Кю и сега с готовност докладваха за това на

Абърнати. На няколко пъти на лицата им се изписваше объркване и те не успяваха да предадат всички думи правилно, но писарят без усилие можеше да се досети какво се беше случило. Горс беше някакво чудовище. То използваше Хорис Кю и Календбор. Кристалните очи към съзнанието бяха само заблуда, чрез която искаше да се домогне до трона. Най-важното, Бен Холидей беше изчезнал заради една много силна магия, която по някакъв начин трябваше да бъде развалена. Това означаваше, че трябва да бъдат намерени пещерата на Горс и вълшебната кутия, скрита там.

Абърнати отново се обърна към Бигар. Птицата не беше казала нищо след първоначалния си изблик. Остана потънала в мълчание през цялото време, докато Филип и Сот разкриваха тайните ѝ. Сега, когато писарят се наведе към папагала, за да срещне погледа му, Бигар бързо го стрелна с очи.

— Папагалчето може би иска бисквитка? — поблазни го злъчно Абърнати.

Бигар, независимо че беше здраво хванат, се опита да захапне носа му.

Абърнати се усмихна и показа всичките си заби.

— Слушай ме, безполезна торба с пера такава. Ти ще ни заведеш в пещерата — тази вечер. Когато стигнем там, ще ни въведеш вътре. Ще ни покажеш тази вълшебна кутия и ще ни кажеш думите за заклинанието. Разбрали ме?

Бигар прикова бляскавите си очи върху него.

— Нищо няма да направя. Те ще разберат, че липсвам и ще дойдат да ме потърсят. Особено Горс. Само почакайте да видите какво ще направи той с вас!

— Каквото и да направи — отвърна натъртено Абърнати, — ти няма да си тук, за да видиш как това се случва. Последва дълга многозначителна тишина. — Нещата стоят така — продължи той, — ако веднага не ми покажеш пещерата, аз ще те оставя на приятелите си и ще им кажа да направят с теб каквото искат, в случай, че те ме убедят, че никога, ама никога повече няма да те видя.

Абърнати задържа погледа и гласа си непреклонни.

— Защото много се ядосвам, когато разбере, че съм бил измамен. Още по-ядосан съм заради онова, което сте направили с Великия господар. Искам да го върна обратно, здрав и читав и очаквам от теб да

ми помогнеш, ако изобщо се надяваш да преживееш нощта. Успяха ли да проникнат думите ми в малкия ти птичи мозък?

Последва още един дълъг момент на мълчание.

— Бързо кажи нещо — подкани го Абърнати.

Бигар проговори с гракване.

— Пещерата е на запад, под Сърцето. — След това той отново се съвзе. — Но това няма да ви свърши никаква работа.

Абърнати се усмихна и още един път позволи на птицата да зърне зъбите му.

— Ще видим — рече той.

ПОСЛЕДНИТЕ МИГОВЕ ОТ ЖИВОТА НА БИГАР

Докато Филип здраво държеше Бигар, Сот беше изпратен да намери коне за пътуването на запад, а думата „да намери“ се разбираше като евфемизъм на думата „да открадне“. Просяците не можеха да си позволят да избират съдбата си, а чупка гномите бяха крадци по природа и по навик и във всички случаи с готовност поставяха „да намери“ на мястото на „да открадне“! Трудната част от цялата работа не се състоеше в съгласуването на някакви морални принципи, а във възприемането на мисълта, че трябва да бъдат използвани коне. Нито Абърнати, нито чупка гномите изпитваха особена привързаност към конете, а в интерес на истината конете също не ги харесваха особено. Това беше една от онези вродени вражди, които не можеха да се преодолеят по никакви причини и при никакви обстоятелства. Но разстоянието, което трябваше да изминат, изискваше поне един ден път пеша и само четири часа върху седлото. Тъй като времето на Куестър Тюз и Сребърния дворец изтичаше — зората щеше да завари Календбор и непознатия с черното наметало в усилен опити да открият начини да съкратят обсадата — те трябваше да се подчинят на нуждата и да вземат някакви коне.

Поне засега.

Сот се върна за броени минути, като водеше със себе си два вързани и покрити с одеала коня. Единият беше червенокафяв, а другият беше дорест и очевидно беше отмъкнат от живата преграда. Сот не бе помислил да осигури нито седла, нито юзди, което усложняваше проблема. Конете вече бяха започнали да се дърпат и да пръхтят от неприязън при вида на малкия, парцалив и мръсен гризач, който ги беше повел. Тъй като седла липсваха, Абърнати реши да остави одеалата на мястото им и ги подкъси с ловджийския нож на Сот, за да не висят под краката на конете и ги привърза, както можа, със собственоръчен колан, съставен от отрязаните парчета одеало.

Гледката беше доста тъжна, но това беше всичко, което можеше да се направи.

Тогава те се качиха върху конете, Абърнати яхна дорестия, който беше по-необуздан от двата, а Филип и Сот се покатериха върху червенокафявия. Филип хвана въжето, а Сот взе в ръце птицата. Конете, след като отчасти осъзнаха какво им предстоеше и тъй като не бяха особено щастливи от това, започнаха да се дърпат и да пръхтят. Отначало Абърнати ги остави да потеглят в тръс, нетърпелив да се отдалечи колкото се може повече от мястото за лагеруване, в случай, че животните решаха да побягнат. Той постигна това без почти никакви усилия. Когато се отдалечиха на няколко километра и се изкачиха на достатъчна височина нагоре по хълма, на запад, Абърнати смушка с крака животното в хълбоците и конете се втурнаха напред.

Пробег, който в края на краищата завърши с провал. И двата коня, сякаш по команда, подскочиха и хукнаха през гората и над хълмовете, като че ли бяха обладани от зли духове. Абърнати се опита да озапти своя дорест жребец, но животното не се поддаде. Освободени от всякакви юзди, конете просто сами поеха командването. Писарят се отказа от каквито и да е опити да стори нещо и продължи да се крепи върху коня. Зад себе си той чу как чупкагномите вият от отчаяние. Ако животното ги изхвърлеше, те можеха да изпуснат птицата. Изпуснеха ли я, с тях беше свършено. Абърнати изскърца със зъби и устоя на подтика да им даде някакъв безполезен съвет.

Накрая конете се умориха и забавиха хода си до тръс, а след това продължиха напред спокойно. И тримата ездачи все още бяха на местата си и се крепяха там без никакви загуби, въпреки че всички се чувстваха сякаш костите им бяха разместени. За много кратко време те бяха изминали доста голямо разстояние, както се оказа, и преди да се усетят стигнаха до Сърцето и прекосиха местността на запад. Абърнати подвикваше назад от време на време, за да получи напътствия от Бигар, а птицата мрачно измърморваше онова, което беше необходимо. Луните отегчено се преместваха спрямо хоризонта, докато нощта вървеше по своя път към утрото. Всичко наоколо започна да се променя — дърветата се оказаха все по-близо едно до друго, а гората стана още по-гъста. Скоро ездачите бяха принудени да

продължат с предпазлив ход между дърветата, сред които нямаше пътеки и не позволяваха да се правят погрешни стъпки.

След малко повече от час, те стигнаха до пещерата. Слязоха от гърба на конете на някакво стръмно възвишение, вързаха ги за едно дърво и се отправиха надолу по склона, към гъстите храсталаци в подножието му. Те напредваха бавно, тъй като всички бяха схванати и се чувстваха отпаднали след ездата. Гномите непрекъснато и силно се оплакваха, а Абърнати размишляваше върху това как да им натика нещо в устата. В подножието на склона те се обърнаха назад, към няколко скупчени храсти и се озоваха пред огромна плоска скала, върху чиято повърхност бяха издълбани някакви сложни символи. Абърнати не успя нито да ги разчете, нито да разбере смисъла им.

— Какво да правим сега? — попита той Бигар.

Птицата изглеждаше изтощена до крайност, след като през целия път беше здраво държана за краката, а докато Сот се мъчеше да се закрепи върху гърба на червенокафявия жребец, често я обръщаше и с главата надолу. Отвсякъде стърчаха пера, а някога пригладеното черно тяло сега беше облечено в прах.

— Не мисля, че съм длъжен да те осведомявам повече — остро каза Бигар в отговор. — Кога ще ме освободиш!

— Когато видя Великия господар здрав и читав отново! — Абърнати не беше в настроение за спорове.

Бигар презрително изруга.

— Това няма да стане. Дори и ако ти помогна да влезеш в пещерата, ако ти покажа кутията или ако ти кажа заклинанието. Няма да стане, защото ти не си нито вълшебник, нито фокусник или какъвто и да е, за да можеш да правиш магии.

— И това го казва една птица — отвърна изпитателно Абърнати. — Просто ни вкарай вътре, Бигар. Остави на мен да се погрижа за останалото.

Птицата изпухтя.

— Много добре. Нека бъде така, както искаш. Докосни тези символи в реда, в който ти кажа — и той започна да повтаря процедурата по отварянето на входа за пещерата, както бе запомнил това от времето, когато наблюдаваше как Хорис Кю го прави.

След миг скалата се отмести назад, хлътна в земята под себе си и от вътре зейна черното гърло на пещерата, прошарено бегло тук-там

със сребърни фосфоресциращи жилки. Малката група остана загледана неувверено в негостоприемния мрак.

— Е? — присмя се Бигар. — Тук ли ще стоите цял ден или ще влезете? Хайде, да свършваме с това.

— Колко дълбоко навътре води тази пещера? — попита Абърнати.

— Докато достигне края си — отсече птицата. — Ше-еш!

Абърнати не му обърна внимание. Той не харесваше пещерите, както не си падаше и по тунелите, но не можеше да рискува да изпрати чупка гномите да тръгнат сами. Не се знаеше какво може да се случи. От друга страна той се опасяваше да не попадне в някой капан.

— Аз влизам пръв — доброволно пожела Филип, като по този начин реши проблема.

— Аз съм втори — предложи Сот.

— Ние нямаме нищо против тунелите и пещерите.

— Обичаме и тъмнината.

Това беше добре дошло за Абърнати. Той се задоволи да остане в тил. Така беше по-добре, за да държи всички под око. Освен това, ако имаше някакви капани, чупка-гномите имаха доста по-голям шанс от него да ги забележат. За нещастие носът му служеше по-добре отколкото очите, но такъв беше жребият му и сега нямаше място да го оплаква.

— Добре — съгласи се той, — но бъдете внимателни.

— Не се тревожи за нас — успокой го Филип жизнерадостно.

— Дори за миг — добави Сот.

Доста задоволително, съгласи се Абърнати. Не, че възнамеряваше да се разтревожи при някакви обстоятелства.

— Само дръжте птицата здраво — заповяда той.

Те внимателно пристъпиха към входа на пещерата и от мрака на нощта, мрака на пещерата ги погълна. Фосфоресцираща светлина блестеше на мътни жилки по стените на прохода пред тях, като светлинката на свещ, наблюдавана през прозореца в някой дъждовен ден. Те се спряха за малко до входа и се огледаха около себе си. Въздухът вътре беше изненадващо топъл. Тишината беше всеобхватна.

Една неочаквана, ужасяваща мисъл прониза съзнанието на Абърнати. Ами ако Горс по някаква причина беше дошъл тук преди тях и сега ги чакаше? Мисълта беше толкова страшна, че за миг той не

можа да помръдне. Изведнъж му дойде на ум, че е оплел конците. Нямаше оръжия, нито магическа сила, както и каквито и да е бойни умения, с които да се защити. Гномите бяха безполезни в боя; всичко, което те умееха, беше да се зароят в земята за убежище. Цялото това начинание беше изпълнено с опасности, над него дебнеше вероятността от провал. Какво си беше помислил, когато започна всичко това?

Тогава моментният страх премина и той успя да се успокои. Беше направил онова, което трябваше, онова, което беше необходимо и правилно и което беше достатъчно, за да оправдае какъвто и да е риск. Великият господар Бен Холидей зависеше от него. Той не знаеше точно как, но разбираше, че по някакъв начин, това е така. Припомни си как беше съдействал на Горс и Хорис Кю в усилията им да заблудят народа на Отвъдната земя и да подкопаят достойнствата на трона. Припомни си за цената, която трябваше да плати за своята глупост.

— Е, тогава, да тръгваме — смело заяви той.

Гномите, които го наблюдаваха как се бори с колебанията си, пристъпиха през прага на пещерата. Абърнати си пое дълбоко въздух и ги последва.

В този миг скалата изскърца и се затвори зад тях.

Абърнати скочи, чупка гномите изскимтяха и сред тях настана същински хаос. Писарят инстинктивно се хвърли към вратата, за да се опита да я отвори. И двата чупка-гнома се втурнаха напред, за да му помогнат, но за своя беда, се блъснаха един в друг. Докато се сблъскваха, Бигар клъвна ръката, която го държеше, толкова силно, колкото можеше и Сот го изпусна.

Бигар на мига се освободи, политна във въздуха и светкавично се стрелна навътре към дълбините на пещерата.

Вътре в Лабиринта Бен Холидей си проправяше път сред мъглата и внимателно държеше пред себе си медальона. Страбон и Нощната сянка го следваха като притихнали духове. След разкриването на истинската им същност, те всички бяха преобразени вътрешно, но на външен вид и тримата носеха бремето на променените си образи и възможности, сякаш бяха оковани във вериги. Сега имаха чувството, че извървяват последните няколко километра от пътя си и че ако не

успеят да се освободят в този момент, ще останат приковани към това място завинаги. В тях се вселяваше нарастващо отчаяние.

Но никой не усещаше това по-добре от Бен, който държеше в ръцете си тяхната единствена надежда. Медальонът не говореше с него; не излъчваше светлина и не даваше напътствия. Бен вървеше като слепец, без да вижда дори най-малката необходима му следа. Той знаеше само, че медальонът го беше закрилял по пътя през вълшебните мъгли преди и по някакъв начин трябваше да стори това отново, за да могат те да оцелеят. Защото тук ставаше въпрос за оцеляване, въпреки че тази дума оставаше неизказана. Ако те останеха в Лабиринта, щяха да полудеят. Лудостта беше факт, който те съзнаваха толкова ясно, колкото чувстваха и своето отчаяние: опасност, на която нямаше да устоят, също като Страшната мъгла, която се спускаше, когато те бяха застрашени от нещо. Но за разлика от Страшната мъгла, лудостта идваше, не за да ги защити, а за да ги унищожи. Правеше го постепенно, като разграждаше увереността им, надеждата и волята. Действаше срещу тях така настойчиво, както болестта срещу здравето. Изтощаваше цялата им енергия и накрая единственото, което щеше да остане, щеше да бъде смъртта.

Но те все още нямаше да ѝ се дадат, шепнеше Бен в съзнанието си. Това, че намери Уилоу, дори и в съня си, дори и за най-краткотрайния миг; това, че я намери и разбра, че тя зависи от него, че го чака някъде отвъд плена на мъглите в Лабиринта, тя и тяхното неродено дете, беше достатъчно, за да вдъхва сила на неговата решителност. Той щеше да намери изход. Медальонът щеше да им предостави начин за бягство. Така трябваше да стане.

— Не виждам никаква промяна — дочу се студеният глас на Нощната сянка.

Тя беше права. Изглежда те изобщо не напредваха, въпреки че вървяха от часове. Не трябваше ли вече да са се освободили, щом като медальонът вършеше работа? Колко време беше необходимо? Бен отправи поглед напред към мрака и се опита да открие нещо различно сред неясната и лепкава картина на мъглата. Той не забави ход, защото мислеше, че ако го направи, те може да спрат, а спряха ли, бяха загубени. Движението, независимо какво точно беше, даваше надежда.

— Влагата е намаляла — изведнъж каза Страбон.

Бен погледна надолу. Драконът беше прав. Земята, по която стъпваха, беше по-твърда от всеки друг път, откакто бяха попаднали сред мъглите. Може би това беше знак. Той го прие така и ускори крачката. Пред тях дърветата изглеждат се бяха разрешили. Нима беше възможно? У него процъфтя надежда. Той почервеня от нейната яркост. Дърветата им правеха път, отваряха пространство на някаква поляна, а на свой ред, от поляната започваше проход, тунел, който водеше някъде напред, през избуяла вековна растителност, към далечния мрак.

— Да — прошепна той на глас.

Защото това беше ясна пътека, по която те сега се приближаваха — пътека, позната на всеки, преминал от вълшебните мъгли към Отвъдната земя. Те нетърпеливо забързаха към нея и дори Нощната сянка очевидно засия при жадуваната гледка. Влязоха в мрака на тунела вкупом и се спуснаха напред по горската дия. Това беше връзката, която бяха търсили, пътят за мястото, от което бяха дошли. Тук нямаше вълшебни същества, нямаше звуци, движения, нямаше и частица, от каквото и да е живот, освен дърветата, храстите и мъглата, които ги обгръщаха. Те все още се намираха сред вълшебните мъгли на Лабиринта. И все пак, някъде наблизо, някъде точно пред тях, вратата, която извеждаше оттук, ги очакваше.

Но изведнъж мракът препречи гледката пред тях, потъмня като мастило и се превърна в стена, която се издигаше и се простираше настрани без край. Те забавиха ход, когато се приближиха до нея, разстроени от присъствието ѝ. Спряха, осъзнали, че това ще им попречи да продължат напред. Докоснаха повърхността ѝ и разбраха, че беше твърда и неподвижна като скала. Тръгнаха покрай стената и в двете посоки, за кратко, след което се върнаха обратно по следите си. В стената нямаше врата, откъдето да преминат. Изход нямаше.

— Що за безумство е това? — изсъска побесняла Нощната сянка.

Бен поклати глава. Медальонът не можеше нито да намери пролука сред мъглите, нито да им покаже някакъв път наоколо. Тази стена, каквото и да представляваше тя, оставаше незасегната от магията на медальона. Как беше възможно това? Ако вълшебните мъгли бяха техният затвор, тогава медальонът трябваше да ги преведе оттам. Медальонът осигуряваше проход през всички мъгли.

Тогава изведнъж Бен осъзна какво бе онова, което виждаше. Тази черна стена не беше образувана от вълшебни мъгли. Тя представляваше оградната стена на самата вълшебна кутия, у нея имаше магия, различна от онази на вълшебните мъгли и представляваше последната преграда срещу бягството им. А ключалката на тази врата, опасяваше се Бен, не беше вътре в тази клетка. Точно обратното, тя се намираше отвън.

Той пристъпи назад разстроен и отчаян. В съня си Бен успя да излезе от вълшебните мъгли на вълшебната кутия, но не можеше да стори това, докато беше буден.

— Какво можем да направим сега? — тихо попита Страбон, облегнат на лакътя си, като преглътна гнева в гласа си.

Бен Холидей нямаше отговор на този въпрос.

На Бигар му бяха необходими няколко секунди, за да достигне до дъното на пещерата, в залата, където Горс беше скрил вълшебната кутия. Бигар се спусна към издадената скала, върху която бе поставена кутията и се приземи на някакво скално образование над нея. А сега какво? Не се беше замислял за нищо друго, освен за бягството си, докато стигна дотук, а сега, след като достигна целта си, не можеше да реши какъв да бъде следващия му ход. Имаше само един изход от пещерата и той се намираше обратно там, откъдето беше дошъл. Над вратата имаше някакви странни надписи, различни от знаците, които отваряха вратата от външната страна, но Бигар знаеше необходимата последователност. Всичко, което се искаше от него, беше да подмами кучето и онези къртици в друга посока за достатъчно дълго време, за да може той да отвори вратата.

Вече ги чуваше как приближават, чуваше драскането на ноктите им в скалата, както и воят на гласовете им.

— Ела тук, малка птичке — извика някой от тях.

Бигар се изсмя. Малка птичка, наистина.

Той търпеливо изчака в близкия мрак, докато те се появиха. Добиха очертания сред тъмнината сякаш бяха глигани, които душеха и се суетяха по пътя, който водеше навътре в пещерата. Колко жалко! Това бяха къртиците или каквито и да бяха, които пълзяха напред —

подземни малоумници, които можеха да го хванат толкова, колкото можеха да се справят с овладяването на науката.

— Ела тук, птиченце — внимателно повтори единият от тях.

— Ела тук, глупава птицо — отсече другият.

Това сигурно беше онзи, когото клъвна, помисли си Бигар. Той щеше да се усмихне, ако клонът не му пречеше да го стори. Надяваше се да е причинил достатъчно силна болка на това проклето малко чудовище. Надяваше се зверчето да е развило гангрена и сега да падне мъртво на земята. В края на краищата, гномът беше показал съвсем малко загриженост за Бигар. Да го държи с главата надолу да се клатушка върху онзи кон! Да му удря главата в крака си, докато се опитва да се задържи върху коня! Хубаво, скоро те щяха да разберат какво значи да се забъркат с него!

Той се издигна от мястото си и прелетя през залата. В същия миг те го видяха, с очи, по-проницателни, отколкото си мислеше, и скочиха, за да го хванат, докато прехвърчаше край тях. Безнадеждно, разбира се. Той беше почти на метър височина над пода и беше два пъти по-бърз от тях. Премина покрай тях и се устреми към изхода, докато те напразно стискаха с ръце въздуха. Дано кучето също да беше тръгнало с тях, за да го последва. Дано.

Но не беше така. Кучето беше застанало точно пред скалната преграда и чакаше. Бигар светкавично се наклони с крила и лесно избегна протягащите се ръце на кучето и неговите зъби. То беше по-умно от къртиците. Нямахше да остави Бигар да избяга толкова лесно.

— Ела тук, малък...

Кучето започна да го нарича с различни епитети, които постепенно замираха в ехото на скалите, докато Бигар прелиташе към главната зала. Значи това беше задънена улица. Те всички бяха като в капан в тази пещера. Съзнанието на Бигар препускаше. Сега номерът беше да подмами кучето да се отдалечи от скалната плоча и да го привлече към дълбините на пещерата, за да има Бигар достатъчно време да се промъкне покрай него и да отключи вратата. Веднъж, след като излезе от пещерата те никога повече нямаше да могат да го хванат. Тогава Горс щеше се справи с тях. Той изведнъж започна да се пита дали има някаква вероятност тази нощ Горс да се върне в пещерата. Може би Хорис беше отишъл при него, за да му каже за изчезването на Бигар. Може би. Но това беше като да признае, че фокусникът има

повече мозък, отколкото в действителност, а той не заслужаваше подобно признание. През последните дни Хорис беше станал твърде глупав дори, за да измисли как да си върже връзките на обувките. Откакто Горс беше на свобода, Хорис се бе уплашил и объркал и затова беше като цяло непотребен. Бигар смяташе, че може би беше време да си намери нов съдружник. В края на краищата, за какво можеше да му послужи Хорис? Бигар беше истинският мозък на операциите им. Винаги е било така.

Докато приближаваше залата, той се издигна към тавана, но дори и от по-високата си позиция едва успя да избегне Сот, когато гномът скочи от едно скално възвишение, до което се беше изкачил по стената. Гномът се спусна към него, но го изпусна; ръцете му бяха готови да го сграбчат и той падна върху пода на пещерата. Бигар дочу удара в земята, който прозвуча като глух тропот, след това чу как Сот изпъшка и започна да мърмори. Добре.

— Добър опит, гризач такъв — подвижна Бигар радостно, след което се приведе, защото другата къртица хвърли нещо покрай главата му. Някакъв метален тиган или чиния, кухненски прибор, един от онези, които Хорис беше донесъл. Бигар ядосано изкряка и се издигна толкова високо, колкото можеше. Беше време за настъпление.

В този момент покрай него започнаха да прелитат всякакви предмети. Гномите усилено атакуваха, като се опитваха да го свалят на земята. Те хвърляха всичко, което можеха да повдигнат и същевременно викаха по него, наричаха го „глупава птица“ и още по-лошо, започваха да стават все по-яростни. Това беше добре дошло за Бигар. Яростта води до грешки и той разчиташе те да допуснат такива. Все още не бяха видели вълшебната кутия и птицата целенасочено стоеше настрани от нея. Той се въртеше, спускаше се надолу, рееше се извън опасността да бъде хванат, дразнеше ги и ги вбесяваше безмилостно, отвърщаше им с различни названия, предизвикваше ги да го хванат. Пълни глупаци, ето какво бяха те; просто не спираха да крещат, да скачат и да се опитват да го ударят с разни предмети. Нямаха никакъв шанс.

От друга страна, той започваше все повече да се отегчава от цялото това хитруване, а все още нямаше план как да накара кучето да се отдалечи от вратата. Трябваше да му отклони по някакъв начин вниманието, за да го принуди да се затича заради нещо, което кучето

нямаше да пренебрегне. Той изведнъж се зачуди какво ли ще стане, ако изрече думите, които бяха пленили Холидей и останалите в кутията. Нищо добро, реши Бигар и бързо отхвърли тази идея. Кутията беше твърде опасна. Освен това, какво щеше да стане, ако по този начин затворниците успееша да се освободят? По-добре беше да остави нещата такива, каквито си бяха досега. Той отново огледа пещерата, за да потърси друг път за бягство, като се надяваше, че може и да е пропуснал някоя въздушна шахта или пролука. Не видя нищо такова.

Под него чупка гномите започнаха да дърпат одеалата от собственоръчно направеното легло на Хорис Кю и да се опитват да ги вържат едно за друго, за да направят мрежа. Само опитайте, самодоволно се усмихна Бигар. Той полетя към тях, докато те работеха, отвлече вниманието им и още повече ги раздразни. Можеше да види блясъка на жълтите им очи в мига, в който се наведоха и изсъскаха към него. Бяха наистина разгневени, и двамата. Това им действаше благотворно. Те довършиха мрежата си. Цялата беше надупчена от пролуки за бягство. Глупаци! Гномите започнаха да се опитват да го притиснат към ъгъла, за да могат да го уловят.

— Дебелоглавци! Подлизурковци! Глупави подземни прасета! — извика им той, като лесно избягваше жалките им усилия да го пипнат.

Бигар се снижи, взе един от по-леките предмети, които чупка гномите бяха хвърлили по него, отнесе го на високо и го пушна върху главите на преследвачите си. Гномите изкряскаха и започнаха да вият. Може би това щеше да доведе кучето, помисли си Бигар. Но него все още го нямаше. Сигурно шумотевицата не беше достатъчна. Бигар опита отново с един малко по-тежък предмет дървен черпак. Той чисто и просто го изпусна върху главата на Филип, гномът изгуби равновесие и от мястото, на което се бе установил, на около половин метър от земята, падна с лице към пода. Сигурно го беше заболяло ужасно, но гномът в същия миг се изправи на крака. Корави глави, помисли си Бигар. В тях нямаше мозък, който да обременява дебелия черепи.

Тази игра продължи още известно време — чупка-гномите хвърляха мрежата си към Бигар, Бигар избягваше примката и им подвикваше обиди. Никой не печелеше преднина. Бигар крещеше обидни названия и към кучето, но отговор нямаше. Той се спусна в тунела обратно натам, където на пост стоеше Абърнати, опита се да го

подмами след себе си, като го обиждаше и прелиташе ниско над него, но той не помръдваше.

Бигар беше този, който пръв изгуби търпение. Той не можеше да понесе това, че тези малоумници го държаха в плен толкова дълго време, не можеше да приеме мисълта, че пътят му е препречен от някакви глупаци. Реши да опита нещо, за да се измъкне от тази задънена улица. Той отново се устреми към залата в далечния край на пещерата, мина покрай скачащите с протегнати към него ръце чупка гноми, прелетя през стаята и стигна до вълшебната кутия. Търпението му бе изчерпано. Единственото, което щеше да доведе кучето, беше кутията — особено, ако си помислеше, че ще ѝ се случи нещо ужасно. Тогава Бигар щеше да му разкаже играта.

Той започна да дразни къртицеподобните същества, като ги подмамваше към входа на пещерата и в същото време им даваше достатъчно надежда, че ще успеят да го хванат, за да ги накара да го следват. След това се спусна обратно през стаята към вълшебната кутия. Той леко се приземи върху капака ѝ, заби нокти в пролуките, където бяха гравирани символите с магическа сила, увери се, че я е хванал здраво и се издигна във въздуха. Това не беше лесно. Кутията беше тежка и неудобна за носене. Той видя как чупка гномите се втурнаха към него, като закрепяха още по-диво, когато разбраха какво прави. Те все още не осъзнаваха добре, не бяха започнали да крещят „вълшебната кутия“ или нещо подобно и затова кучето все още го нямаше. Като с усилие щракна с клюна си, Бигар се издигна в мрака с впити в кутията нокти. Крилата му бясно пърхаха, за да запазят височината му. Перата по външната част на крилата му се изправиха. Отдолу къртиците бясно скачаха към него.

Той положи усилия и изпърха с криле до най-високите части на залата с вълшебната кутия, която се поклащаше под ноктите му. Планът му беше да я поноси така още няколко минути и след това да я пусне. По този начин със сигурност щеше да накара кучето да дойде насам.

— Глупава птицо, слез долу! — изви глас гномът.

— Защо вие не се качите горе? — озъби се Бигар.

— Ще съжаляваш за това! — извика другият гном.

— Искате ли да видите какво ще се случи, ако реша да се освободя от това нещо? — подразни ги той и силно размърда кутията.

— Мисля, че няма да успея да я задържа твърде дълго.

Щом чуха това, те закрепяха като зловещи духове и се втурнаха към него като мишки, подгонени във от дупката си. Той наистина се забавляваше от действията им. Кръстосваше от единия край на стаята до другия и ги караше да го следват — две смешни, безнадеждни пионки.

Но кучето все още го нямаше.

Той изгуби търпение за последен път. Чудесно, щом така искат да играят, чудесно! И без друго беше изтощен. Наклони се с криле, за да се отдалечи от най-високото място в залата и изпусна вълшебната кутия.

За нещастие, докато правеше това, се оказа, че един от ноктите му се е впил здраво в някакъв процеп.

Вълшебната кутия полетя, устремена към пода на пещерата, а надолу, заедно с нея, беше повлечен и злощастният Бигар. Птицата с всички усилия се мъчеше да се освободи, като се дърпаше и драскаше тежестта, прикачена към крака си, но нокътят ѝ беше здраво заклецен. Каменният под ги привлече към себе си. Бигар изпищя и затвори очи.

Това, което очакваше, обаче, не се случи. Нямаше разбит череп върху камъка, нито разцепени на трески кутия и птица. В последния миг Сот се хвърли над пода и хвана и двете с кривите си космати ръце.

Бигар успя единствено да отвори очи преди една мръсна ръка да се вкопчи здраво в нещастното му гърло.

— Пипнах ли те сега, глупава птицо — изшептя гномът.

Абърнати стоеше на входа на пещерата и слушаше врявата от вътрешните зали, която неочаквано и ненадейно замря. Той изчака тя отново да се разрази, но това не стана. Тишината се удължи и се задълбочи. Беше ясно, че нещо се беше случило, но какво? Не можеше да напусне поста си, за да разбере. Знаеше, че Бигар ще се промъкне покрай него и ще избяга, ако той се отдалечи оттук. Птицата се опитваше да го подмами да се отмести от мястото си през изминалия час и чакаше удобен момент. Абърнати беше изпратил Филип и Сот по петите на пакостливото създание, като мислеше, че те бяха най-подходящи да изпълнят тази задача във всички случаи. Не знаеше как те изобщо ще успеят да заловят птицата, но едва ли имаше друга възможност, освен да ги остави да се опитат. Големите усилия, които полагаха, бяха очевидни по звуците на тяхната борба —

продължителна, безпощадна кабафония, която предполагаше цяла поредица от неприятни събития.

А сега всичко беше спокойно.

— Филип? — предпазливо извика той. — Сот?

Нямаше отговор. Абърнати нетърпеливо зачака. Какво трябваше да стори?

В този момент две бледи, но познати фигури се появиха сред прорязания от фосфоресциращи жилки мрак, като държаха между себе си сложно гравирана дървена кутия. Сърцето на Абърнати подскочи от нетърпение.

— Намерихте я! — възкликна той, като едва се възпря да не затанцува.

С провлечена крачка чупка гномите се приближиха към него с безкрайно изтощен вид.

— Глупавата птица се опита да я пусне — злобно изрече Филип.

— Опита се да я разцепи — украси думите му Сот.

— Да нарани Великия господар — каза Филип.

— Може би и да убие Великия господар — допълни Сот.

Те нежно погалиха повърхността на вълшебната кутия и внимателно я подадоха на кучето.

— Глупавата птица няма повече да прави така — каза Филип.

— Никога повече — заяви Сот.

И изплю едно добре сдъвкано черно перо.

СМЪРТОНОСНИ РАВНОСМЕТКИ

Слънчевият изгрев над Сребърния дворец беше като кърваво червено петно над източния хоризонт и това предвещаваше лошо време през настъпващия ден. Куестър Тюс отново стоеше край парапета на двореца и гледаше към пробуждащия се лагер на професионалната армия на Календбор и парцаливата тълпа от селяни и фермери, които бяха изпреварили войниците в търсенето на призрачната колекция от кристални очи към съзнанието. Неохотно нощният мрак отстъпваше на запад, а по границите му се разливаше тъмночервената зора. Светлината се изливаше над скупчените фигури на хората, обсадили двореца, сякаш беше кръв.

Това едва ли беше благоприятен знак, помисли си магьосникът.

През по-голямата част от нощта бе останал буден, в оглеждане на страната с помощта на Отвъдния далекоглед, в търсене на Бен Холидей. Куестър беше пропътувал Отвъдната земя надлъж и нашир, на север и на юг, от изток на запад, но от Великия господар нямаше и следа. Магьосникът беше уморен и отчаян от усилията си и честно казано беше на границата на умствените си способности. Какво трябваше да направи сега? Дворецът беше обсаден, две трети от населението беше въввлечено в открит бунт, а той бе оставен сам да се справи с всичко това. Не можеше да открие дори Абърнати — изчезването му беше нов и нежелан източник на безпокойство. Уилоу също не се беше върнала все още. Ако хората продължаваха да изчезват така, монархията скоро щеше да остане без отговорни предводители и щеше да изнемогне като спаднал балон.

Буниън излезе от сянката и застана до него, като се загледа в множеството от хора, които шаваха по поляната. По изключение коболдът не показва зъбатата си усмивка. Куестър въздъхна и потупа несъразмерния си малък приятел окуражително по рамото. Буниън беше изтощен и отчаян, както и магьосникът. Изглеждаше сякаш и двамата бяха опитали всичко и сега трябваше просто да почакаат, за да видят какво ще се случи.

Не се наложи да чакат дълго. Щом слънцето започна да се издига, а лагерът — да се разбужда, непознатият с черното наметало се появи от мрака на гората и се отправи към отдалечения край на поляната, където храсталакът препречваше гледката към една скала. Там не лагеруваше никой, земята беше твърда и неравна, храсталаците бяха осеяни с тръни и бодливи плевели, светлината беше замъглена, а сенките — дебели. Куестър наблюдаваше непознатият, който се отдалечи от обсадителите. Никой не тръгна с него. Изглежда, че никой дори не забелязваше присъствието му. Той не се движеше скришом, но го правеше така, че отклоняваше всякакъв опит за вмешателство, от където и да идваше то. Куестър погледна назад към широката част на поляната. Нямаше и следа нито от Хорис Кю, нито от птицата и дори Календбор не се виждаше никъде.

Непознатият с черното наметало се придвижваше през дългите сенки, като по някакъв начин оставаше незасегнат от къпинаците. Какво щеше да направи? Куестър Тюс не знаеше, но беше убеден, че е по-добре да разбере. Той продължи да мисли, че е длъжен да предприеме нещо, но наистина нямаше представа какво.

Бунинън излая бързо, настойчиво.

— Не, почакай тук — посъветва го Куестър. — По-добре е да не се хвърляме с главата надолу, докато не научим какво мисли да прави той. Без героизъм. Досега изгубихме достатъчно хора — и той отново се зачуди къде беше отишъл Абърнати.

В този момент те видяха Календбор, следван от войниците и от свитата си. Повечето от тях бяха въоръжени и готови за бой. Конете на войниците бяха оседлани. С помощта на каруци от хълмовете бяха донасяни оръжия. В низината войниците — пешаци се строяваха, за да ги посрещнат. Куестър сви устни. Очевидно Календбор вече беше започнал да се уморява от обсадата.

Алена светлина се разля над Сребърния дворец и над езерото около него, и се разпротря над поляната. Светлината достигна до предната част на скалата, където непознатият с черното наметало се беше изгубил сред сенките. Тя започна да се покачва към горите в далечината.

Куестър присви очи, за да се предпази от сиянието. Непознатият беше излязъл на открито и стоеше с лице към скалата.

— Какво прави той? — подозрително промърмори магьосникът.

В следващия момент ръката на непознатия се вдигна под прикриващото го наметало, тялото му се стегна и около него към земята затрептяха огнени дъги. Куестър Тюс ококори очи. Непознатият използваше магия! Той размени разтревожен поглед с Буниън. В този миг от средата на поляната се разнесоха викове от останалите, които бяха видели пламъците. Календбор се беше качил на коня си и подвикваше заповеди на войниците си. Мъжете се скупчваха около него, без да са сигурни какво точно се очаква от тях да направят. Редиците от войниците — пешаци и конниците се отдръпваха назад в строй. Фермерите и селяните, както и техните семейства, бяха на границата да побегнат, но оставаха на местата си, за да видят какво ще се случи.

Ако притежаваха достатъчно далновидност, щяха да изберат бягството. От недрата на земята се чу дълбок, застрашителен тътен и звукът от търкане на камък, сякаш се отваряше някаква огромна врата.

Ъ-оу, помисли си мрачно Куестър Тюс.

Предната част на скалата изглежда се разцепи, раздели се на две като отрязана хартия и изчезна зад разсечения въздух пред себе си. Алената светлина на зората се вля в черната дупка, която зейна от там, като я изпълни с нови цветове и опушени сенки. Тътенът гърмеше и клатеше земята, както и онези, които зяпаха с отворени усти от поляната и от парапета на Сребърния дворец. Съскането на чудовища се смеси с дрънченето на оръжия и доспехи. Всичко се извиси като писък — такъв, какъвто се чува, когато нещо умира в ужасна агония.

Устните на Куестър Тюс пресъхнаха. Демони! Непознатият с черното наметало беше призовал демони!

Бурен вятър профуча през поляната, вдигна във въздуха палатки и подпори, и накара конете да побегнат от ужас, а мъжете, стъпили на земята, да паднат на колене. Календбор беше извадил меча си и го държеше пред себе си като кибритена клечка наред ураган.

Демоните се появиха от процепа в скалата, доспехите им блестяха, отрупани с шипове и заострени краища. Всички бяха черни и обгорели, сякаш бяха оставени да горят в най-горещия огън. От телата им се вдигаше пушек, докато те изскочиха от дупката и стъпиха на поляната, отворите на шлемовете и прорезите, където бяха закрепени оръжията им, изпускаха пара. Те бяха гъвкави и безформени създания, всички бяха прегърбени и превити като дървета върху изложен на

вятъра планински хребет — леко оголени и корави като желязо. Те яздеха върху същества, които нямаха имена и не се поддаваха на описание; твари, излезли от някакъв кошмар или ужасяваща фантазия, твари, излезли от мрачните прокълнати земи.

Те идваха от най-тъмните кътчета на Абхаддон, разпределяха се от двете страни на мълчаливия непознат с черното наметало, разпръсваха се от брега на езерото до подножието на скалата и заемаха всеки сантиметър от земята между тях, докато накрая не се разпростряха до най-отдалечения край на поляната. Кървавият оттенък на зората се установи над тях, така че те заприличаха на въглища, разпалени от някакво огромно духало, а горещината проникваше в пукнатините и процепите на черните им фигури, както огънят изгаря метала.

Куестър Тюз усети как сърцето му се премести в гърлото.

Когато непознатият с черното наметало отправи поглед през езерото, към него, той разбра, че пред прага му е пристигнала истинска беда.

— Вие изядохте птицата? Вие я изядохте?

Абърнати, без да може да повярва на ушите си, втренчи поглед във Филип и Сот, които стояха клюмнали пред него, а самодоволните усмивки бавно се стопиха от лицата им.

— Той го заслужаваше — промърмори в своя защита Филип.

— Глупава птица — измърмори и Сот.

— Но вие не трябваше да го изяждате! — Абърнати започна бясно да крещи. — Знаете ли какво сте направили? Птицата беше единствената, която знаеше как да ни измъкне оттук! Беше единствената, която знаеше как да отвори кутията! Какво ще правим без нея? Затворени сме в тази пещера. Великият господар е затворен в тази кутия и ние не можем да направим нищо по нито един от тези въпроси!

Гномите се спогледаха и започнаха жално да кършат ръце.

— Забравихме — изхлипа Филип.

— Да, забравихме — като ехо повтори Сот.

— Не знаехме — каза Филип.

— Не помислихме — каза Сот.

— Всъщност, това беше негова идея — рече Филип, като посочи Сот.

— Да, беше моя... — Сот бързо спря. — Не беше! Идеята беше твоя!

— Твоя!

— Твоя!

Те се развикаха, след това започнаха да се бутат и накрая се нахвърлиха един върху друг, като се риташа и хапеха и се строполиха на пода на пещерата в схватка. Абърнати извъртя очи, отдалечи се настрани и седна долу с вълшебната кутия в скута си. Нека се бият, помисли си той. Нека си оскубят косите и да се удушат с тях, изобщо не го беше грижа. Седна, подпрян в стената на пещерата, като мислеше за грубата ръка на съдбата. Да стигне толкова близо и всичко да се провали — това беше твърде много, за да го понесе. Той наблюдаваше битката на гномите върху пода на пещерата, сред сенките. Все още не можеше да повярва, че бяха изяли птицата. Е, вероятно можеше. Всъщност, това обясняваше нещата до съвършенство, след като знаеше с кого си има работа. За тях изяждането на птицата беше естествена реакция. Той се ядосваше най-вече на себе си, защото допусна това да се случи. Не, че не го предвиждаше, каза си Абърнати. Но все пак...

Писарят продължи да размишлява без някаква определена цел още известно време, без да може да се въздържа. Минутите изтичаха. Откъм дъното на пещерата в мрака, шумотевицата на борбата заглъхна. Абърнати се заслуша. Може би се бяха изяли взаимно. Ако го бяха направили, щеше да бъде поетично справедливо.

Но след миг те се появиха, ранени, одрани и разчорлени, с клюмнали глави и свити устни. Седнаха пред него, без да продумат и се загледаха в празното пространство. Абърнати ги изгледа изумен.

— Извинявай — промърмори Филип след известно време.

— Извинявай — каза под носа си и Сот.

Абърнати кимна. Той не успя да се насили да им каже, че всичко е наред, защото, разбира се, не беше така, или че им прощава, защото, без съмнение, не им прощаваше. Затова не каза нищо.

След миг, Филип весело каза на Сот:

— Може би все още има кристали, скрити навътре в пещерата!

Сот погледна нагоре развълнувано.

— Да, може би има! Да отидем да видим!

И така те тръгнаха, тичайки и се изгубиха в мрака пред тях. Абърнати въздъхна и ги остави да вървят. Може би това щеше да ги накара да спрат да причиняват повече неприятности. Времето продължи да тече — Абърнати не знаеше колко беше минало. Той се замисли дали да не използва метода проба — грешка, за да открие последователността от знаци, чрез която да отвори вратата, но по повърхността на входа имаше хиляди символи и нямаше надежда Абърнати да попадне на вярната комбинация. И все пак, какво друго му оставаше да стори? Той постави вълшебната кутия на земята и понечи да се изправи.

В същия момент ключалките на вратата на пещерата се раздвижиха и тя започна да се отваря. Абърнати замръзна на място и след това се залепи за стената. Вратата бавно се помести навътре, като скърцаше и скрибуцаше и пропусна към мрака оттънък от червеносивата светлина на приближаващата зора.

Абърнати затаи дъх. Ами ако това беше непознатият с черното наметало? Той, без да иска затвори очи.

— Бигар? — предпазливо извика един познат глас.

Лицето на Хорис Кю, с издадения му напред нос, се показва в пещерата, докато фокусникът изчакваше очите му да привикнат с тъмнината. Абърнати стоеше напълно неподвижен, без да може да повярва на късмета си.

— Бигар! — отново извика Хорис и влезе в пещерата.

Каменната врата започна да се затваря зад гърба му. Абърнати пристъпи между вратата и фокусника и каза:

— Здравей, Хорис.

Когато Хорис се обърна, Абърнати скочи върху него и го събори на пода. Фокусникът изкрещя и се опита да се освободи, като се съпротивляваше с всички сили. Ръцете и краката му бяха твърде кокалести и Абърнати не успя да го задържи. Хорис се извъртя под своя нападател, с мъка се изправи на крака и се спусна към вратата. С отчаяно усилие да го задържи, Абърнати захапа със зъби молителските одежди на Хорис и скочи на четири крака. Хорис се опита да се дръпне, но не успя да се справи много добре. Абърнати изръмжа. Дватамата се сборичкаха напред-назад пред вратата, но никой не успя да получи преднина.

Тогава Хорис Кю видя вълшебната кутия, отново изкрещя, откъсна се от зъбите на нападателя си с едно мощно дръпване и сграбчи кутията. Той се отправи към вратата и към свободата си, като бясно риташе Абърнати, когато Филип и Сот изскочиха от мрака и се нахвърлиха върху него. Те го повалиха на земята, той падна по гръб и остана в това положение, докато задъхано си поемаше въздух.

Абърнати взе обратно вълшебната кутия, понечи да я даде на Филип, но му хрумна по-добра идея. Със свободната си ръка писарят издърпа Хорис Кю обратно на крака и го разтърси толкова силно, че успя да чуе как изтракаха зъбите на злодея.

— Чуй ме, пакостлив измамнико! — изсъска той ядосано. — Ще направиш точно това, което ти кажа, или ще съжаляваш, че изобщо някога си се родил!

— Пусни ме! — примоли се Хорис Кю. — Аз нямам никаква вина! Аз не знаех!

— Ти никога не знаеш! — отреза го Абърнати. — Това ти е проблемът! Както и да е, какво правиш, всъщност, тук?

— Дойдох да потърся Бигар — промълви Хорис, като преглътна страха си, заедно е няколко големи порции въздух. — Къде е той? Какво сте направили с него?

Абърнати изчака дишането му да се успокои, след което застана очи в очи с него.

— Гномите го изядоха, Хорис — меко каза той. Очите на Хорис Кю се разшириха от изумление. — И ако не направиш каквото ти кажа, ще ги оставя да изядат и теб. Разбираш ли ме?

Хорис веднага кимна, без да успее да промълви.

Абърнати се отмести малко назад.

— Можеш да започнеш с това да отвориш вратата на пещерата и да ни изведеш оттук. И не се опитвай да правиш никакви номера. Не се опитвай да избягаш. През цялото време ще те държа здраво.

Той бутна Хорис обратно към входа, а Филип и Сот го последваха в непосредствена близост и изчакаха, докато ужасният фокусник набра последователността от символи и задвижи ключалките на вратата. Тя трмаво се отвори, а Хорис, писарят и чупка гномите излязоха отново на светло.

Абърнати дръпна фокусника, за да го обърне с лице към себе си.

— Независимо какво мислиш, вината наистина е твоя, Хорис, за всичко, което се случи, така че не искам да чуя нищо повече от теб. Имаш един-единствен шанс да поправиш нещата и аз ти предлагам да се възползваш от него. Искам Великият господар да бъде освободен. Искам Великият господар Бен Холидей да се върне обратно на Отвъдната земя. Ти си го вкарал в кутията; сега ти ще го измъкнеш оттам!

Хорис Кю преглътна, адамовата му ябълка подскочи, а бузите и устните му произведоха особен всмукващ звук. Той приличаше на плашило, изоставено на полето, след като годността му отдавна беше изтекла. Изглеждаше сякаш се бе сгромолясал в купа сено.

— Не знам дали ще мога да направя това — прошепна той.

Абърнати му отправи най-страшния поглед, на който беше способен.

— Надявай се да успееш — отвърна меко писарят.

— Но какво ще направят с мен те, след като веднъж излязат на свобода? Холидей може да ме разбере, но какво ще кажеш за дракона и вещицата?

— Ще имаш по-големи неприятности, ако не ги освободиш — Абърнати не беше в настроение да се пазари. Кажете думите на заклинанието, Хорис. Веднага.

Хорис облиза устните си, погледна надолу, към Гномите и дълбоко си пое въздух.

— Ще опитам.

Без да го изпуска, Абърнати му подаде вълшебната кутия, завъртя се и застана зад него. Едната му ръка стискаше мършавия врат на фокусника.

— И помни, без номера.

Зората излъчваше червено сияние сред тъмния свод на гората около тях, докато бавно прогонваше тъмнината на запад. Абърнати не харесваше тази гледка. Тя предвещаваше лошо време. Той вече мислеше за пътуването обратно към Сребърния дворец, за обсадата, за Календбор и за непознатия с черното наметало. В същия момент рязко стисна врата на Хорис Кю. Фокусникът започна да говори.

— Расхун, облайт, сурена! Ларин, кестел, манета! Рухн!

И капакът на кутията изчезна на мига в мъглива спирала от отровназелена светлина.

Бен Холидей видя как в черната стена пред него се появи някаква пукнатина и веднага се обърна към нея. Тя заблестя, докато той се завтече към нея, а Нощната сянка и Страбон отстъпиха назад. Процепът започна да се разширява, сякаш цялата стена бе разцепена на две. Привлечена от яркостта, вълшебната мъгла силно се извъртя, превърната в живо същество. Бен се хвърли към цепнатината, без да се замисля за последствията. Той знаеше единствено, че всеки един отвор им предлага възможност да се измъкнат оттук. Светлината изглежда го погълна, притегли го като във водовъртеж, който го завъртя, сякаш беше перце, понесено от буен вятър. Той успя да види, че и вещицата, и драконът бяха притеглени заедно с него и така и тримата попаднаха сред движението на вихрушката. Мракът и мъглата изчезнаха под краката му. Лабиринтът се изгуби в далечината. Над него светлината засия в зеленикав оттенък и там се появиха сенки, които се полюшваха и потрепваха — това бяха клони и листа на дървета, осъзна той — и небе, все още тъмно от отдалечаващата се нощ и мирис на пръст и мъх, както и на стара растителност, и острия вкус на нещо като сира, и звукът от гласове, които крещяха...

В този момент той се озова сред тъмнината на гората на Отвъдната земя, озова се отново в света, откъдето беше отвлечен. Оказа се, че стои на по-малко от метър от Абърнати, Хорис Кю, както и Филип и Сот, които го гледаха с ококорени очи, зяпнали от почуда.

Тогава се появи и Нощната сянка и отново доби предишния си вид, а силата на нейната магия започна да се разпръсква около нея на малки искри и блясъци. Тя вдигна ръка към небето непринудено, белият кичур в черната ѝ коса засвятка като скреж върху купчина въглища, а студените извивки на скулестото ѝ лице се повдигнаха към червеното сияние на зората.

— Свободни сме! — извика щастливо тя.

Страбон изхвъркна от вълшебната кутия зад вещицата, възвърна си драконовата форма, люспестото му черно тяло се разгъна, крилете се разпериха и той се надигна над земята с една огромна струя огън, извираща от търбуха му. Пламъкът се блъсна в пода на пещерата и след това драконът го запрати между дърветата. Като изпускате пара и

целият лъщеше, той се изкашля мощно и бумтящо и излетя в отиващия си мрак.

— Велики господарю! — приветства го Абърнати, а в гласа му се почувства явно облекчение. Той сграбчи вълшебната кутия от ръцете на Хорис Кю и се разбърза. Добре ли сте?

Бен кимна, докато се оглеждаше наоколо, за да се увери, че наистина беше добре. Филип и Сот издаваха тихи, пискливи звуци, като гледаха Бен и се свиваха от страх при вида на черната фигура на Нощната сянка. Същевременно Хорис Кю търсеше място, където да се скрие.

Бен си пое дълбоко въздух.

— Какво става, Абърнати?

Писарят се изправи.

— Ами, всъщност, много неща, както се оказва...

Изблик на възклицания от страна на гномите прекъсна думите му.

— Велики господарю!

— Могъщи Велики господарю!

Филип и Сот се прегръщаха и подскачаха нагоре-надолу от радост, явно убедени, че това наистина беше той, в края на краищата. Бен неуверено им се усмихна. Какво правеха те тук?

Абърнати се опита да продължи, но Нощната сянка беше забелязала Хорис Кю и понечи, заедно с тъмните си одежди, да скочи върху него.

— Ти! — изсъска тя с открит гняв в гласа.

Бен бързо застана между тях.

— Почакай, Нощна сянка. Първо искам да изслушам Абърнати.

— Отдръпни се от пътя ми, кралю честити — заповяда вещицата злобно. — Ние вече не сме в Лабиринта и не сме подвластни на неговите правила. Аз възвърнах магическата си сила и мога да правя онова, което поискам!

Но Бен запази самообладание, протегна ръка към туниката си и изтегли напред медальона си.

— И двамата си възвърнахме предишните образи. Не изпробвай своята сила срещу моята. Аз ще изслушам моя писар за това, което се е случило в наше отсъствие, преди да взема решение какво ще направя с Хорис Кю.

Нощната сянка остана, без да помръдне на мястото си, пребледняла от гняв.

— Започни да говориш, Абърнати — тихо рече Бен.

Абърнати така и направи. Той разказа на Великия господар за вълшебната кутия и за Хорис Кю, кристалните очи към съзнанието, непознатия с черното наметало, Календбор и обсадата на Сребърния дворец. Бен го слушаше, без да го прекъсва, с очи, приковани към Нощната сянка. Когато Абърнати свърши, Бен пристъпи назад и застана до Хорис Кю.

— Е?

— Господарю мой, нямам какво да кажа в своя защита — Фокусникът изглеждаше напълно съкрушен. Високата му, мършава снага покорно се беше превила надолу. Непознатият е вълшебно същество, излязло от вълшебната кутия — грешката отново е моя — същество с огромна магическа сила и обладано от злина, наричащо се Горс. Той планира някакво отмъщение срещу вълшебните хора, след като превземе Отвъдната земя. Съжалявам, че направих всичко възможно, за да му помогна, повярвайте ми — той спря и преглътна. — От свое име ще кажа, че аз помогнах и за вашето освобождение.

— След като именно ти ни примамил в капана, разбира се — отбеляза Бен. Кралят погледна Нощната сянка. — Ще трябва да го задържа за известно време. Може да имам нужда от него, за да се справя с това вълшебно същество.

Нощната сянка разтърси черната си грива.

— Дай ми го.

— Той не е нашият истински враг. Нощна сянка. Никога не е бил той. Бил е използван точно толкова безкомпромисно, колкото и ние, ако не и по-лошо. Преглътни гнева си. Ела с нас в Сребърния дворец и се изправи срещу Горс. Магическата ти сила може да се окаже от огромна полза. Ние действвахме заедно, когато бяхме сред мъглите. Можем да го направим отново.

— Аз не проявявам интерес към твоите проблеми! — сръза го Нощната сянка. — Разреши си ги сам!

Тя предизвикателно изгледа Бен. Бен дълбоко си пое дъх.

— Знам, че онова, което се случи сред мъглите, онова, което стана между нас...

— Спри! — изкрещя тя толкова гневно, че Филип и Сот се втурнаха към дърветата и изчезнаха. Вещицата беше пребледняла от ярост. — Не казвай нито дума повече! Не казвай нищо! Мразя те, кралю честити! Мразя те с всяка кост от тялото си! Аз живея с единствената цел да те видя погубен! Онова, което ми причини, онова, което се преструваше, че...!

— Преструвки нямаше...

— Не! Не можеш да говориш с мен! — студеното, сурово и красиво лице на вещицата беше като изопачена маска. — Вземи фокусника! Нямам работа с никой от вас! Но... — тя прикова поглед към Хорис Кю, както една карфица може да притисне някоя пеперуда, — ако някога те видя отново, ако някога те хвана сам...

Погледът ѝ отново се премести към Бен. Тя го погледна намръщено и смразяващо.

— Винаги ще те мразя! — прошепна вещицата, а думите, с които го прокле увиснаха в последвалата тишина като бръснач, готов да направи първата рязка.

След това тя вдигна ръце, разлюля ги във въздуха, светкавично привлече около себе си дим и мъгла и изчезна сред зората.

Бен се загледа след нея и у него забушуваха смесени чувства, все още под влиянието на нейния гняв. Изглеждаше странно, че нещата трябваше да стоят по този начин след всичко, което бяха преживели заедно — но в същото време, това беше неизбежно. Той се зачуди бегло дали имаше някаква възможност тези последици да бъдат избегнати и реши, че такава нямаше.

— Велики господарю! — настойчиво извика Абърнати и го дръпна за ръкава.

Бен се обърна.

Една огромна сянка затъмни небето и Страбон отново се спусна към тях, като изпочупи клонките около себе си и вдигна прах и отломки, докато се приземяваше с огромното си туловище върху горския килим.

— Холидей — дрезгаво изрече той с приятелски тон. Все още не сме свършили, ти и аз. Този ли е човекът, отговорен за онова, което ни се случи?

Бен поклати глава.

— Не, Страбон. Този, когото искаме, е в Сребърния дворец, където продължава да причинява неприятности.

Огромната еднорога глава на дракона се поклати настрани, а жълтите му очи проблеснаха в полумрака.

— Ние започнахме това пътуване заедно, въпреки че не искахме това. Ще го завършим ли отново заедно?

Бен се усмихна приятно изненадан.

— Мисля, че така трябва — съгласи се той.

Когато Холидей, Абърнати, Хорис Кю и Страбон се отдалечиха от поляната, като отлетяха върху гърба на дракона — и когато измина достатъчно време, за да стане ясно, че Нощната сянка също си беше отишла, Филип и Сот се появиха иззад прикритието си. Те пропълзяха откъм дърветата и предпазливо започнаха да се оглеждат наоколо, готови да хукнат при най-малкия шум. Но наоколо цареше единствено тишина и само слабата, изветряваща миризма от огнената струя на дракона продължаваше да се разнася около мястото, където струята беше обгорила дърветата.

— Отидоха си — каза Филип.

— Няма ги вече — отекна гласът на Сот.

Те се обърнаха към пещерата, като измериха разстоянието, което ги делеше от нейния вход. Вратата беше открехната, пантите ѝ бяха развалени от огнената струя на Страбон, а ключалките бяха разбити. От потъмнялата ѝ повърхност излизаше пара на тънки струйки.

— Сега можем да влезем — каза Филип.

— Да, можем да потърсим кристали — съгласи се Сот.

— Все още може да са останали — отбеляза Филип.

— Въпреки че не открихме нищо преди — напомни Сот.

— Скрити са на добро място.

— Където не сме се сетили да потърсим.

Последва дълга пауза, докато те размишляваха върху намерението си. Цветът на зората беше проникнал сред мрака на гората и обагреше всичко в тъмночервено. Птиците бяха спрели песента си. Буболечките бяха престанали да цвърчат и да жужат. Нищо не се движеше. Тишината беше потискаща.

— Мисля, че трябва да си отидем вкъщи — тихо каза Филип.

— И аз мисля, че трябва — съгласи се Сот.

Така и направиха.

ИЗБАВЛЕНИЕ

Докато гледаше надолу от мястото си върху гърба на Страбон, който летеше високо над Отвъдната земя, Бен Холидей се замисли над това колко бързо могат да се променят нещата. Само преди час той беше затворен във вълшебната кутия, толкова отдалечен от този свят, колкото далеч е животът от смъртта. Ден по-рано дори не знаеше кой е. Смяташе се за Рицаря, непобедимия кралски воин, олицетворение на Паладин, което в крайна сметка представляваше неговата изменена същност. Нощната сянка и Страбон не съществуваха доскоро; негови спътници бяха Дамата и Грифонът и самите те бяха изгубили себе си, също като него. Заедно те образуваха странна компания, лишени от истински сведения за миналото си, принудени да започнат живота си отначало в един свят, за който не знаеха почти нищо. Подхвърлени на произвола на една и съща злощастна съдба, заставени да споделят живот, изпълнен с неизвестност и лъжливи надежди. По време на скитанията си те започнаха да проявяват разбиране един към друг, а то граничеше с приятелство.

Повече от приятелство, внимателно се поправи той, там, където ставаше дума за Нощната сянка.

Сега всичко това се бе изпарило с възвръщането на тяхната предишна същност и завръщането им на Отвъдната земя. Изглеждаше сякаш се бяха преобразили два пъти — веднъж, когато влязоха във вълшебната кутия и още веднъж, след като излязоха, като всеки път някаква част от знанието им за живота се губеше и те трябваше отново да я намерят. В началото бяха непознати в един чужд свят, а след това се оказаха познайници в свят, който им беше добре известен. Именно последният не можеше да възприеме и частица от първия, последният настояваше всичко от първия да бъде заличено, защото нещата там бяха постигнати и подхранвани от лъжливи илюзии. Това караше Бен да се чувства тъжен. Той се беше сблизил с Нощната сянка и станалото никога повече нямаше да се повтори. Между тях имаше взаимна зависимост, която сега беше завършила завинаги. Нещата със

Страбон също щяха да бъдат различни. Той ги водеше към Сребърния дворец, за да си уреди сметките с Горс, но веднъж, след като всичко приключеше, драконът щеше да си отиде. Бен не хранеше никакви надежди. Нямахше да има повече разговори, както беше между Рицаря и Грифона, нямахше повече да споделят страховете и трепетите си; вече нямахше заедно да се опитват да разберат механизмите на живота. Всеки щеше да поеме по своя път, както преди да бъдат подмамани във вълшебната кутия, а времето, което бяха прекарвали заедно сред мъглите, щеше да отшуми също като сън след пробуждане.

Бен устоя на желанието си да погледне назад към Хорис Кю, който седеше точно зад него и пред Абърнати. Причинителят на техните нещастия, помисли си мрачно кралят — и все пак, твърде глупав и заблуден, за да бъде подведен под отговорност. Горс беше истинският враг. Как щеше да се справи с това същество? То владееше огромна магическа сила и нямахше да се поколебае да я използва, особено след като разбереше, че Бен, Нощната сянка и Страбон отново са на свобода. Но преди всичко, защо Горс ги беше пленил? Каква опасност представляваха те, за да бъде принуден той да ги затвори в кутията? Или всичко беше някаква предпазна мярка и нищо повече?

Каквито и да бяха отговорите на тези въпроси, съществуваше нещо сковаващо сигурно. За да се справи с Горс, той трябваше отново да се превърне в Паладин, кралският воин на повикване, съществото, в което се страхуваше, че може да се превърне. Страхът му го караше да се възприема като Рицаря от вълшебната кутия, а той едва преживя онова, което беше започнало тогава — унищожението на хората от града, Речните цигани, както и подобната ситуация с Жилавите чудовища. Страхът от тъмната му половина беше започнал да го разяжда, докато се скиташе сред мъглите, но той беше избягал. Сега пак трябваше да възприеме облика на тъмната си страна, ако искаше да оцелее. И отново трябваше да се тревожи за това каква част от образа на Паладин приемаше и колко от същността на Бен Холидей губеше при всяко превъплъщение.

Бен наблюдаваше Сърцето, докато преминаваше над него. Белите кадифени пейки бяха подредени между гладки прегради над буйната зелена трева, а знамената на краля на Отвъдната земя се развяваха с цветовете си от вятъра. Една част от него се тревожеше за промяната,

притесняваше се от преобразяването, което го чакаше. Винаги беше така. Това го плашеше най-много.

Хорис Кю също размишляваше, а и неговите мисли не бяха никак приятни. Сблъсъкът между Горс и Холидей предстоеше след броени мигове и без значение кой щеше да спечели, той наистина беше в голяма беда. И двамата щяха да го държат отговорен за всичко, което другият е направил или се е опитал да стори или дори е имал намерение да извърши. И двамата щяха да искат да му отредят някакво наказание. Що се отнася до Горс, Хорис не искаше и да се замисля какво го чакаше. Холидей може би беше по-добрият избор. Прииска му се Бигар да беше с него, за да му даде съвет. Оказа се доста странно, че птицата му липсва. Те споделяха някакво общо отношение към добрите и лошите случаи, които животът им предлагаше и беше много неприятно, че Бигар стана жертва на подобен лош случай малко по-рано, отколкото очакваха и двамата. Хорис болезнено усети загубата. Ако не за нещо друго, то може би той трябваше да поеме вината за онова, което се случи с птицата.

Фокусникът въздъхна. Подобни размисли не водеха до никъде, разбира се. Той смени темата и се опита да реши какво би могъл да стори, за да оправи нещата. Трябваше бързо да направи нещо. Ярکو осветените укрепления на Сребърния дворец вече започваха да се очертават пред тях. Тогава ще вземе страната на Холидей, реши Хорис. Шансовете му бяха по-големи с краля на Отвъдната земя, сродно човешко същество, отколкото с Горс. Е, какво можеше да направи, за да се спаси? Какво трябваше да стори, за да се представи в по-добра светлина, когато дойдеше време да се решава съдбата?

Над тях зората приличаше на тъмночервено петно, разлято по целия хоризонт — необичайна и ужасяваща гледка. Червеният цвят беше толкова силно изразен, че изглеждаше сякаш се е просмукал дори в земята и е обагрил тревите, храстите, реките, езерата, пътищата, полетата, градовете, фермите и всички живи създания, докъдето стигаше погледът. Навсякъде около тях се образуваха облаци. Вчера ги нямаше. Нямаше и следа от тях през изминалата нощ. Появиха се, сякаш чрез някаква магия и затулиха простора на изток и на запад, заплашваха да погълнат и изгряващото слънце; явиха се като предвестници на бързо приближаваща се буря.

Страбон започна да се снижава и постепенно се приготви да кацне в оттеглящата се нощ. Слънцето, което се издигаше над хоризонта, за миг заслепи пътниците върху гърба на дракона и те присвиха очи от блясъка. Излъсканите зъбери на крепостната стена и кулите на двореца блестяха в червено, като отразяваха необикновената светлина. Решетките бяха спуснати, а вратите — затворени. Мостът, който свързваше острова със сушата, беше разрушен. По цялата поляна пред вратите на двореца застрашително се рояха сенки и ленивото раздвижване на събиращите се войски можеше да бъде видно. Бен Холидей втренчи очи към земята. Двете противникови сили заставаха една срещу друга в бойни редици. В единия край на поляната имаше войници от Зеленоречието, а в другия се редяха демоните на Абхаддон.

— Велики господарю! — извика ужасен Абърнати.

Бен погледна през рамо и кимна в отговор. Демоните от Абхаддон — Горс сигурно ги беше призовал, за да му помогнат при осъществяването на неговия план. Какво им беше обещал? Каква примамка беше използвал? Те нямаше да дойдат, ако мислеха, че там щеше да бъде Паладин, който да ги спре. Те винаги се ужасяваха от Паладин. Ето защо Горс сигурно ги беше уверил, че след като кралят е изчезнал от Отвъдната земя, те няма да бъдат застрашени от неговия непобедим воин. А тъй като и Нощната сянка и Страбон бяха отстранени, вече почти нямаше от кого другиго да се страхуват.

Бен стисна устни. Сега той трябваше да се изправи не само срещу Горс, но и срещу демоните от Абхаддон. Въпреки че Страбон щеше да му помогне, това нямаше да се окаже особено предимство.

— Страбон! — извика Бен на дракона. Едно злобно жълто око се прикова в него. — Свали ни долу! Кацни точно между тях!

Драконът пронизително изсъска, уравни кацането си с крила и прелетя над бойното поле, като направи широка дъга високо в небето, за да могат всички да го видят и след това бавно кацна в средата на поляната.

Бен, Хорис Кю и Абърнати скочиха на земята. Изглеждаше, като че са попаднали в някаква странна картина, в потресаващо изменено копие на „Ад на земята“. Червеникавите отблясъци на зората придаваха на цялата околност някакъв сюрреалистичен вид. Дори прелестните лазури бяха обагрени в кървавочервено. Мъже, жени и

деца се бяха събрали в края на гората пред планинските хребети на север като призраци на смъртта.

Бен се обърна към демоните и бавно въздъхна, когато видя многочислената им армия. Бяха твърде много. Наистина твърде много.

— Господарю мой, мисля, че може би аз трябва... — започна Хорис Кю, но бързо беше прекъснат от ръката на Абърнати, която здраво стисна задната част на врата му.

Бен се обърна към своя писар, който все още държеше внимателно вълшебната кутия под свободната си ръка. — Вземи кутията и Хорис и се приближи към езерото — нареди Бен на писаря си. — Извикай Куестър, за да дойде насам с лодката и го накарай да прекара и двама ви до отсрещния бряг. Побързай!

Абърнати бързо пое напред, като дръпна след себе си роптаещия Хорис Кю. Бен отново погледна към демоните. Горс бе застанал пред техните редици, загърнат с черното си наметало и безизразен, дори и на тази необичайна светлина. Бен излезе от сянката на дракона и се обърна с лице към демоните. Той посегна към туниката си и извади пред себе си медальона на кралете на Отвъдната земя. От едната му страна Страбон отвори уста и остро се изкашля с експлозивна сила. В подредените черни редици се усети разместване нагоре-надолу, притеснение, колебание. Едно беше да се изправиш срещу един от владетелите на Зеленоречието и неговата армия. Нещо съвсем различно беше отново да застанеш лице в лице с Холидей, както и със Страбон.

— Календбор! — извика Бен през рамо, към редиците на армията на Зеленоречието.

Почти в същия миг отзад се чу шум от приближаването на ездач. Бен се обърна. Календбор, въоръжен от глава до пети, се извъртя, за да спре коня си; единствено лицето му се подаваше през отвора на шлема му.

— Велики господарю — поздрави той. Лицето му, обградено от червената му брада, беше преbledняло, а очите му неспокойно поглеждаха към дракона.

Бен направи няколко крачки с гордо вдигната глава, за да го приветства.

— Знам за твоето участие в цялата тази работа, Календбор — лаконично рече той. — Ще трябва да отговаряш затова, когато

приключим с всичко останало.

Календбор кимна. В пронизателните му сини очи нямаше съжаление.

— Ще отговарям, щом трябва, ако и двамата останем живи до края на деня.

— Доста задоволително. Засега, нека се съсредоточим върху отблъскването на демоните към мястото, от където са дошли, заедно с измамника с черното наметало. Готови ли са мъжете ти за бой?

— На вашите заповеди сме. Велики господарю — тук нямаше колебание.

— Тогава, върни се назад с коня си и чакай моя сигнал — нареди Бен.

Календбор кимна и се отдалечи назад в галоп. Нямаше да се разкае до последно, помисли си Бен. Някои хора просто отказват да се променят.

Той се обърна отново към Горс и демоните. Един огромен черен ездач беше излязъл пред останалите — Марк. Другите демони щяха да го следват в битката. Предводителят им спря и се загледа към Бен и Страбон. Драконът разклати коравата си глава.

— Извикай Паладин, Холидей. Търпението на демоните започва да се изчерпва.

Бен кимна. Той се беше примирил с онова, което трябваше да се случи след малко, но също така беше и отчаян. За пореден път Холидей трябваше да призове Паладин, който да участва в битката от негово име. Отново щеше да има убийства и опустошения, като повечето от тях щяха да бъдат извършени от неговите ръце. Още една ужасна битка беше надвиснала над него, а той беше безсилен да я спре, безпомощен да направи нещо друго, освен да участва и да се надява, че ще успее да намери начин да я съкрати. Слаба надежда, родена сред отчаянието и невъзможността за друг избор. Той усети погледа на Страбон върху себе си. Горс беше отговорен за всичко, което се случваше и трябваше да бъде наказан, но как можеше да стане това? Колко голяма беше силата на вълшебното същество? Много голяма, предположи той, след като вълшебните хора бяха взели толкова крайни мерки, бяха го затворили във вълшебната кутия и го бяха задържали там.

— Холидей! — нетърпеливо изрече драконът с дрезгав глас.

Трябваше да затвори Горс обратно във вълшебната кутия — ето какво трябваше да направи. Да го затвори завинаги. Но как? Каква магия беше необходима?

Нямаше време за повече догадки, нямаше време да реши от къде може да намери помощ. Демоните бяха започнали да се приближават през поляната като тъмна маса — бавно, устремено, непреклонно.

— Холидей! — изсъска бясно Страбон.

Мечът на Паладин и огънят на дракона — беше ли достатъчно това, за да бъде спасена Отвъдната земя?

Бен Холидей протегна ръка към медальона, който щеше да му даде отговор на този въпрос.

Хорис Кю наистина беше извън кожата си от яд. Той стоеше долепен до Абърнати на брега на езерото, наблюдаваше Куестър Тюс, който се приближаваше в лодката, и усещаше, че последният му шанс да се спаси, беше на път да си отиде.

Той се опита да каже на Холидей, но кралят на Отвъдната земя нямаше време за него. Опита се да каже и на Абърнати, но писарят вече беше чул всичко, което искаше да чуе. Беше решил да каже на Куестър Тюс, когато пристигнеше, за да ги прекара през езерото, където щяха да бъдат в сравнителна безопасност между стените на дворцовата крепост, но той беше напълно убеден, че нямаше да получи подкрепа и от него. Никой не искаше да слуша Хорис Кю и това беше мъчителната истина по този въпрос.

Само че сега Хорис за първи път имаше да каже нещо важно.

Той размърда огромните си обувки, сви се като парцалена кукла и се опита да запази спокойствие. Все пак, трудно беше да запази спокойствие, след като знаеше какво ще му се случи, ако Горс и демоните надвиеха Холидей. Ако Холидей спечелеше битката, положението му отново щеше да бъде несигурно, но поне щеше да бъде приемливо. Ако Холидей победеше, Хорис имаше големи шансове да остане жив. Но ако от цялата тази работа Горс се окажеше победител, Хорис Кю щеше да се превърне в задушена мръвка. Не си струваше да се спира подробно на това каква готварска рецепта щеше да бъде използвана, но резултатът щеше да бъде същият. Горс го беше видял до Холидей и дракона; беше го видял с просто око. Изводът

беше очевиден: Хорис се беше присъединил към врага. За това нямаше прошка. Нямаше да бъдат допуснати никакви извинения. Горс щеше да го сдъвче и изплюе и така всичко щеше да приключи.

Хорис си припомни как го беше накарало да се чувства това същество, когато те заедно се впуснаха в омразното начинание за първи път. Припомни си мекия, застрашителен глас и неизветряващия мирис на смърт. Все още можеше да усети силата, която заплашваше да го удуши с невидими пръсти. Не му се нравеше мисълта да преживее това отново. Тикът на окото му изчезна за първи път, откакто освободи Горс. Сега беше моментът да му попречи да се появи отново.

От запад, където се скупчваха облаците, проехтя гръм. Насипът от облаци бързо се придвижваше към слънцето, като поглъщаше с движението си неговата светлина и затъмняваше всичко. През поляната, над двете армии, изфуча вятър. Конете се подплашиха, а доспехите и оръжията задрънчаха. Из въздуха се разнесе мирис на дъжд.

Хорис мислеше за вълшебната кутия. Как, преди всичко, Горс е бил затворен обратно в нея? Със сигурност вълшебният отстъпник не бе отишъл там по своя воля както се случи с Холидей, вещицата и дракона. На два пъти досега, Хорис беше принуден да изрече магическите думи, които освободиха пленниците от кутията.

Можеше ли тази магия да бъде насочена обратно?

Той се замисли над това как Холидей и останалите бяха освободени. Горс беше изплел сложна мрежа от магии около мястото, на което трите му жертви бяха подмамани. Тогава Хорис се беше появил с вълшебната кутия, беше изрекъл магическите думи, беше хвърлил мрежата и задействал капана.

Достатъчно просто. Затова, на пръв поглед изглеждаше, че подобен подход ще бъде необходим, за да бъде пленен и Горс. Въпреки че нещо тревожеше Хорис Кю. Нали именно с тази цел беше създадена вълшебната кутия? Ако беше така, значи затварянето на Холидей и останалите беше неестествен начин за употреба на кутията, отклонение от онова, за което тя е била предназначена. Освен това, ако Горс знаеше как действа подобна магия, как беше допуснал да бъде хванат, преди всичко? А ако не е знаел, тогава, как е научил?

Ами това? — Горс знаеше думите, които можеха да го освободят, но не можеше да ги произнесе сам. Беше му необходимо да използва

Бигар чрез измамата за Скат Манду, за да накара Хорис да каже заклинанието вместо него. Нима това не означаваше нещо? Не значеше ли, че за Горс тези думи представляваха някакво проклятие и затова му беше необходимо някой друг да ги използва?

Не значеше ли — питаше се Хорис — че същото заклинание — заклинанието, което Горс толкова внимаваше да избягва да използва сам — можеше да действа и в двете посоки?

Колкото повече се замисляше над тази възможност, толкова повече смисъл виждаше в нея. Вълшебните същества, които бяха създали вълшебната кутия, сигурно бяха използвали особена, нагласена магия, за да го пленят вътре, магия, която самият той никога не би използвал, за да успее да се освободи. И това не би било магия, която да може да плени и други същества — като Холидей, Нощната сянка и Страбон — ето защо, беше необходимо нещо различно, за да се измени целта на кутията и те да бъдат заловени в нея. И може би, нещо от цялата работа, което да предпази Горс отново да бъде затворен там. Оттук нататък се беше задействала внимателно заплетената мрежа от магии на Горс.

Разбира се, всичко това беше доста преувеличено. Но Хорис Кю беше отчаян, а опортюнисткото съзнание на фокусника се улавяше и за най-малката сламка, защото единствено това му беше останало.

Те трябваше да го изслушат, надяваше се той. Холидей, Абърнати и Куестър Тюс — всички. Трябваше да изпробват предложението му. Каква загуба можеше да им донесе то в положението, в което бяха изпаднали? Беше като да поиска да го коронясат за крал. Никой нямаше да изпробва нито една от идеите, които предложеше.

Отново проехтя гръм — продължителен, бумтящ трясък, който разтърси земята под краката им. В средата на поляната Календбор беше застанал пред войниците си, а Холидей беше отправил поглед към Горс и демоните. Марк се беше придвижил пред ордите си и бавно беше започнал да се приближава. Драконът се беше изправил на задните си крака и изпускаше пара от ноздрите си, докато огънят се разпалваше в търбуха му. Хорис погледна през рамото си. Куестър Тюс почти стигаше брега. Абърнати се беше обърнал, за да посрещне вълшебника и за миг беше застанал с гръб към Хорис.

Бигар винаги го беше обвинявал в нерешителност. Мисълта, че птицата беше права, беше нетърпима за него.

Хорис Кю преглътна, а гърлото му беше пресъхнало. Сега или никога, нали? Той отново погледна Холидей. Кралят на Отвъдната земя беше преместил медальона от мястото му в тъмната си туника и го държеше, насочен нагоре, към светлината.

Направи го!

Хорис измъкна вълшебната кутия изпод ръката на Абърнати, след което наведе рамото си и блъсна изумения писар назад в езерото. После се затича толкова бързо, колкото можеха да издържат дългите му крака и хукна към Горс. Помисли си, че се е побъркал, че беше глупак и че току-що е направил най-голямата грешка в живота си. Когато го забелязаха, хората започнаха да крещят. От всички страни го нападаха с яростни викове. С крайчеца на окото си той видя как главата на дракона бързо се завъртя към него и Хорис си представи как огнените пламъци го достигат. Още един миг, помисли си той. Само миг.

Горс не беше помръднал от мястото си. Наблюдаваше приближаващия се фокусник, като си мислеше, че той му носи обратно вълшебната кутия — явно Хорис докрай си оставаше една празноглава пионка в ръцете му. Демоните се размърдаха като сенки в обгръщащата ги тъмнина на бурята. Оръжията мрачно проблясваха. Хорис Кю се опита да не мисли за тях. Дългунестото му тяло трепереше, крайниците му се вееха на всички страни, сякаш беше плашило. Той се потеше и се задъхваше от напрежение, докато летеше напред. Никога не се беше чувствал по-изплашен.

Хорис чу как Куестър Тюс изкрещя името му. Устремена струя от огнени пламъци се стрелна покрай ухото му. Той панически се свлече върху едното си коляно и постави вълшебната кутия на земята пред себе си. Погледна през поляната към Горс и разбра от ужасения му поглед, че най-накрая е осъзнал истината. Черното наметало на чудовището се развя около него и в същия момент той се втурна яростно към Хорис.

Хорис започна да нарежда бързо:

„Расхун, облайт, сурена! Ларин, кестел...“

Бен Холидей стоеше замръзнал на мястото си, като все още стискаше медальона в ръката си, забравил за него. Той бе видял Хорис точно преди миг. Куестър Тюс измъкваше Абърнати от езерото, като и двамата крещяха ядосано и ръкомахаха. Страбон бе разгърнал огромното си, тъмно тяло по дължина, беше разперил крилата си и се

готвеше да излети. Измежду заострените му зъби излязоха огнени пламъци.

За всички беше твърде късно да се намесят, помисли си Бен ядосан и отчаян.

Един тъмен облак мъгла избухна от недрата на вълшебната кутия, капакът ѝ изчезна, а тунелът, водещ надолу към Лабиринта, отново се отвори. Отровназелена светлина се устреми нагоре и се смеси е червените отблясъци на слънцето, и с мрака на прииждащата буря.

Небето прогърмя и започна да пръска ситен дъжд. Изведнъж поляната застина, а крясъците на двете противникови войски се стопиха в мълчание, изпълнено с очакване.

От дълбините на вълшебната кутия започнаха да се роят множества от сенки, мъгливи форми, които се извиваха и гърчеха в странна смесица от светлини, като мрачни призраци, пуснати на свобода. Те се извисиха вкупом, след това стремително прелетяха през поляната и се насочиха към демоните. Горс изрева с потресаващ вой от отчаяние. От ръцете му започнаха да се оплитат мрежи от защитна магия, които обградиха тъмната му фигура, за да го предпазят от нападателите. Сенките проникнаха направо през мрежите, сграбчиха Горс и го измъкнаха от укритието му. Горс се тресеше и се дърпаше, но безуспешно. Той съскаше като котка. Съпротивляваше се с всяка частица сила и с всяко магическо оръжие, което притежаваше. Но сенките бяха неумолими. Те дърпаха вълшебното същество — отстъпник през поляната към кутията. Увиваха се около него като наметало с пластичните си форми и го теглеха надолу.

Надолу, към затвора, от който мислеше, че е избягал завинаги.

Надолу, към страшния мрак на вълшебните мъгли.

Сенките изчезнаха в мрачните дълбини заедно с Горс и капакът на вълшебната кутия се затвори над тях завинаги.

Над поляната засвири събудил се вятър. Понесен от въздушното течение, Страбон прелетя над кутията и над Хорис Кю като сянка на смъртта, но след това продължи полета си, за да се приземи пред демоните на Абхаддон, като издиша огнени струи сред техните редици. Десетки чудовища се изпариха. Останалите, лишени от обещаната закрила на Горс и неговата магическа сила, нямаха интерес да влязат в сражение. Поведени от Марк, те се обърнаха назад към скалата, от

която се бяха появили и се запътиха към процепа в пространството, позволил им да преминат на Отвъдната земя. След това заслizaха надолу към своя прокълнат роден свят. За броени мигове и последният от тях изчезна, а мястото, което за кратко бяха обсадили в света на светлината, остана празно.

Страбон полетя назад към армията на Зеленоречието, като съскаше триумфиращо и предизвикателно.

Застанал неподвижен в средата на поляната, с лице, измокрено от падащия на едри капки дъжд, и с брулено от вятъра замръзнало тяло, Бен Холидей бавно въздъхна и прибра медальона на кралете на Отвъдната земя обратно под туниката си.

ЗЕЛЕНИ ОЧИ

Уилоу се събуди в слабата сива светлина на зората. Влагата на Дълбокия свлек се беше просмукала в голото ѝ тяло. Тя лежеше на земята, свита на топка, като в сгънатата си ръка държеше своето дете. Отначало Уилоу не го забеляза. Премига, за да прогони съня, който все още замъгляваше съзнанието ѝ, и същевременно се опита да си спомни къде се намира. След това усети как бебето се раздвижи и тя погледна към него.

Нейното дете.

Тя дълго време го наблюдава и в очите ѝ се появиха сълзи.

Тогава си спомни всичко — как беше излязла от вълшебните мъгли и се беше озовала в Дълбокия свлек, как се беше преобразила в другата си същност, как беше дала семена и как се беше унесла в сън. Тя притисна детето в скута си, като му отдаде цялата топлина, на която беше способна и го приюти под скромната закрила на тялото си.

След това се изправи, бързо се облече и пови бебето в наметалото си. То все още спеше, защото не беше огладняло достатъчно, за да се събуди и не се притесняваше от околността, в която се намираше, както Уилоу. Дълбокият свлек не беше мястото, избрано от нея за раждането на детето и тя не възнамеряваше да остане тук по-дълго, отколкото беше необходимо. Мъглата се скупчваше сред клоните на дърветата от джунглата наоколо и пълзеше около дънерите на дърветата. Тишина обгръщаше всичко. Нищо не помръдваше. Това беше един мъртъв свят и единствено вещицата, която го бе направила такъв, вдъхваше живот на местността.

Уилоу тръгна, като се движеше по посока на светлината — на изток, където слънцето изгряваше над Отвъдната земя. Уилоу трябваше да се измъкне бързо, преди да бъде открита. Все още силите ѝ бяха отслабнали заради раждането, но най-вече беше изплашена. Не се страхуваше толкова за себе си, колкото за детето си, смисълът на съвместния ѝ живот с Бен, кулминацията на тяхната връзка. Тя отново надникна към бебето през нагънатото наметало, за да се увери, че го е

видяла добре при събуждането си и че нищо не се е променило. Сълзите отново изплуваха в очите ѝ. Гърлото ѝ се сви. Искаше да намери Бен и да остане с него, да бъде сигурна, че с него всичко е наред и да му покаже детето.

Струваше ѝ се, че върви от дълго време, но вероятно не беше така. Тялото ѝ я болеше по необичаен начин усещаше тъпа, куха болка в слабините си, стягане в гърдния си кош, възпаление, което обхващаше мускулите на ръцете и краката ѝ. Не знаеше до каква степен болките ѝ се дължат на раждането и до каква — на това, че бе спала гола в нощния хлад на Свлека. Движението облекчаваше болката на ръцете и гърдите ѝ, като отпускате мускулите, които бяха схванати и опънати. Болката в слабините не стихваше. Тя не ѝ обръщаше внимание. Помисли си, че едва ли е толкова далеч от края на котловината. Ако просто не спираше да върви, щеше да се измъкне оттук.

Тя излезе от заобикалящите я стари дървета, омотани в мъгла и сумрак, озова се на някаква поляна и спря. Пред нея стоеше Нощната сянка, загърната в черното си наметало, изправена неподвижно като каменна статуя, с бляскащи червени очи.

— Какво правиш тук, силфидо? — попита я меко вещицата.

Сърцето на Уилоу се сви. След като беше принудена да роди детето си на това отвратително място, тя искаше само да се измъкне, без да срещне вещицата, а изглеждаше, че дори и в това отношение късметът ѝ изневеряваше.

Успя да скрие уплахата в гласа си, докато отговаряше:

— Влязох през вълшебните мъгли по погрешка. Не искам неприятности. Искам само да си ида от тук.

Нощната сянка изглеждаше изненадана.

— През вълшебните мъгли? И ти ли си била пленена? Но, не. Ти се появи в съня му, нали? — тя спря да говори и се овладя. — Защо си попаднала тук? Ако става за въпрос, защо изобщо си излязла? Вълшебните същества не пускат никого да премине през мъглите.

За миг Уилоу си помисли да излъже, но реши да не го прави. Вещицата щеше да разбере, тъй като магическата ѝ сила беше достатъчно голяма, за да улови измамата.

— Вълшебните същества бяха принудени да ме пуснат, когато Великият господар дойде при мен в съня си и ме освободи от тяхната

магия. Те ме пуснаха от мъглите. Не ми казаха къде ще попадна, когато изляза. Може би ме изпратиха тук като наказание.

Нощната сянка сведе поглед към вързопа, който Уилоу държеше в скута си.

— Какво носиш?

Уилоу притисна с ръце бебето.

— Моето новородено дете, от Великия господар.

Нощната сянка си пое въздух и се запъхтя.

— Детето на честития крал? Тук? — тя се изсмя. — Съдбата наистина си играе странни игри с нас. Защо носиш детето със себе си тук? И него ли си занесла сред мъглите? — вещицата рязко спря. — Почакай, аз не разбрах нищо за никакво дете. Не съм отсъствала толкова дълго време от Отвъдната земя. Трябваше да разбере. Новородено ли казваш? Тогава, къде е било родено?

— Тук — меко отвърна Уилоу.

Нощната сянка силно изкриви лицето си.

— Родено е тук, в моя дом? Детето на Холидей? Докато аз бях затворена заедно с него сред вълшебните мъгли, пленена в онази проклетата кутия? Бях пленена заедно с него, момиче — знаеш ли за това? Бяхме заедно седмици наред, лишени от спомените си, преобразени в същества, които дори не можехме да възприемем. И той дойде при теб в един сън? Да, така ми каза. Това беше сънят, който отвори вратата към спомените му и който му разкри истината и за двама ни.

Гласът ѝ се превърна в съскане.

— Виждала ли си го, след като той се завърна? — тя се усмихна при реакцията на Уилоу. — А, значи не знаеш, че той се е върнал, така ли? Върна се от предишния си живот, от живота си с мен, малка силфидо, в който аз бях негова повереница, а той беше мой закрилник. Знаеш ли какво се случи между нас, докато ти носеше детето му?

Вещицата спря, а очите ѝ проблеснаха в очакване.

— Той преспя с мен, все едно, че аз бях негова...

— Не! — Гласът на Уилоу бе твърд като желязо, а единствената дума, която произнесе, прозвуча като забрана, която уверено прекъсна вещицата — точно като въже около гърлото ѝ.

— Той беше мой! — изкрещя вещицата от Дълбокия свлек. — Той ми се отдаде! Аз щях да го имам завинаги, ако не беше неговият

сън за теб! Аз загубих всичко, загубих цялата си същност, магическата си сила, могъществото на волята си! Тях си възвърнах! Холидей ми е длъжник! Той ми отне гордостта и достойнството и си навлече дълг, който трябва да ми плати!

Нощната сянка беше пребледняла от ярост.

— Детето — прошепна вещицата, — ще покрие този дълг задоволително.

Уилоу изтръпна от студ. Тя трепереше, гърлото ѝ бе пресъхнало, а сърцето ѝ сякаш спря да бие.

— Ти не можеш да имаш моето дете — каза силфидата.

По устните на Нощната сянка заигра усмивка.

— Не мога ли? Каква глупава дума използва, малка силфидо. Освен всичко останало, детето е било родено в моите владения, тук, в Дълбокия свлек, така че то ми принадлежи по правото на закона. На моя закон.

— Никой закон не оправдава отнемането на детето от неговата майка. Ти нямаш право да изявяваш подобни претенции.

— Имам всички права. Аз съм господарка на Дълбокия свлек и владетелка на всичко, което е попаднало тук. Детето е родено на моя родна почва. Ти си нарушителка и си едно глупаво момиче. Не си мисли, че ще успееш да ме спреш.

Уилоу запази самообладание.

— Ако се опиташ да ми отнемеш детето, ще трябва да ме убиеш. Готова ли си да направиш това?

Нощната сянка бавно поклати глава.

— Не трябва да те убивам. Има и по-лесни начини, когато можеш да използваш магия. А теб те очаква още по-лоша участ от смъртта, ако ме предизвикаш.

— Великият господар ще дойде за теб, ако откраднеш неговото дете! — рязко каза Уилоу. — Ще те преследва до края на земята!

— Глупава малка силфида — измърка меко вещицата. — Великият господар дори няма да разбере, че някога си била тук.

Уилоу замръзна на място. Нощната сянка беше права. Никой не знаеше, че тя е в Дълбокия свлек; никой не знаеше, че тя се е завърнала от вълшебните мъгли. Ако тя изчезнеше, кой можеше да открие следите ѝ? Ако детето ѝ се изгубеше, кой можеше да каже, че то

изобщо някога е съществувало? Може би вълшебните същества, но щяха ли те да го сторят? Какво ѝ оставаше да направи?

— Някой ще разкрие истината, Нощна сянка — продължи да настоява Уилоу отчаяно. — Не можеш да запазиш подобно нещо завинаги в тайна! Дори ти не можеш да се справиш с това!

Вещицата бавно и презрително вдигна рамене.

— Може би не мога. Но мога да запазя тайната достатъчно дълго време. Животът на Холидей не е вечен. В края на краищата, аз ще остана тук, дори когато той си отиде.

Уилоу бавно кимна и с помитаща сила започна да осъзнава положението си.

— Именно за това искаш неговото дете, нали? За да не остане нищо негово след смъртта му. Ти ще направиш детето свое и ще заличиш всякаква следа от същността на Холидей. Омразата ти към него наистина е толкова силна, нали?

Тънките устни на Нощната сянка се свиха.

— По-силна е. Много, много по-силна.

— Но детето е невинно! — извика Уилоу. — Защо бебето трябва да се превръща в залог на тази война? Защо то трябва да страда заради твоя гняв?

— Детето ще бъде добре. Аз ще се грижа за него.

— Но то не е твое!

— Уморих се да споря, силфидо. Дай ми детето и може би ще те пусна да си идеш. Ако искаш, направи си друго дете. Имаш средствата.

Уилоу бавно поклати глава.

— Никога няма да ти дам бебето си. Нощна сянка. Нито на теб, нито на когото и да е. Стой настрана от мен. Пусни ме да мина.

Нощната сянка мрачно се усмихна.

— Не мисля така — каза тя.

Вещицата понечи да се приближи, с вдигнати изпод черните си одежди ръце, с намерението да вземе детето насила, когато изведнъж заговори познат глас.

— Направи така, както тя те помоли. Нощна сянка. Пусни я да мине.

Вещицата спря и застина на мястото си като мъртвец. Уилоу бързо извъртя поглед, защото не виждаше нищо друго, освен дървета и мъглив мрак.

Тогава Еджууд Дърк се появи от едната ѝ страна и се приближи към нея с котешка походка откъм гъстия храсталак, с безупречно пригладена сребърна козина и леко полюшваща се черна опашка. Той скочи върху останките от някакво паднало дърво и лениво примига с очи.

— Пусни я да мине — меко повтори котаракът.

Нощната сянка замръзна на място.

— Еджууд Дърк. Кой ти позволи да влезеш в Дълбокия свлек? Кой ти даде това право?

— Котките не се нуждаят от позволение или от права — отвърна Дърк. — Всъщност, ти трябва да го знаеш по-добре. Котките ходят там, където искат. Винаги е било така.

Нощната сянка беше преbledняла.

— Махай се оттук!

Дърк се прозя и се протегна.

— Съвсем скоро. Но първо трябва да пуснеш кралицата да мине.

— Няма да се откажа...!

— Пести си думите, вещице на Дълбокия свлек — в гласа на котарака пропълзя частица отегчено презрение. Кралицата и нейното дете ще преминат в Отвъдната земя. Вълшебните хора решиха това и няма какво повече да говорим. Ако решението им не те удовлетворява, защо не го обсъдиш с тях?

Нощната сянка изпрати смразяващ поглед на Уилоу, след което се обърна към котарака.

— Вълшебните хора не могат да ми казват какво да правя!

— Разбира се, че могат — каза благоразумно Еджууд Дърк. — Аз току-що го направих от тяхно име. Престани да вдигаш шум. Нещата са установени. Сега се отдръпни.

— Детето е мое!

Дърк за кратко и бързо облиза едната си лапа и настръхна.

— Нощна сянка — меко се обърна към нея той. — Предизвикваш ли ме?

Последва дълга пауза, докато вещицата и призматичният котарак стояха един срещу друг в полумрака на Дълбокия свлек.

— Защото, ако го направиш — продължи Дърк, — със сигурност трябва да знаеш, че ако аз се проваля, на мое място ще бъде изпратен

някой друг, а после и още някой и така нататък. Вълшебните хора са много упорити същества. Ти трябва да знаеш това.

Нощната сянка не помръдна. Когато заговори, в гласа ѝ прозвуча удивление.

— Защо го правят? Защо толкова ги е грижа за неговото дете?

Еджууд Дърк премига с очи.

— Това — измърка меко той, — е добър въпрос. — Изправи се, протегна се и отново седна долу. — Започвам да ставам нетърпелив за сутрешната си дрямка. Отделих достатъчно от времето си за разрешаването на този въпрос. Пусни кралицата и нейното дете да минат. Сега.

Нощната сянка поклати бавно глава, сякаш отричаше нещо, което не можеше да разбере. За един миг Уилоу беше сигурна, че вещицата има намерение да удари Дърк, че тя ще се съпротивлява срещу призматичния котарак с всяка частица от могъществото си, както и от магическата сила, които притежаваше.

Но вместо това тя се обърна към Уилоу и меко каза:

— Никога няма да простя това. Никога. Кажи го на честития ни крал.

След това изчезна в мрака като призрак, който просто се изгуби сред сенките. Бебето се събуди, размърда се в ръцете на майка си и сънено премига с очи. Уилоу погледна надолу към дълбините на нагънатото наметало. Тя започна нежно да гука на детето си. Когато отново вдигна очи, Еджууд Дърк също си беше отишъл. Дали през цялото време е бил с нея по пътя? Вълшебните същества за пореден път го бяха изпратили, както се оказваше, въпреки че никога не можеш да бъдеш напълно сигурен в призматичния котарак. Той бе спасил живота ѝ. Нещо повече — бе спасил нейното дете. Защо? Въпросът на Нощната сянка все още оставаше без отговор. Какво около това дете имаше толкова голямо значение за всички?

Като люшкеше детето в скута си, тя отново пое своя път.

Наближаваше десет часа, когато Бен Холидей прекоси страната южно от Дълбокия свлек. Никога нямаше да стигне толкова бързо, ако не беше Страбон, който му предложи да го отведе дотам, ако Холидей му отстъпеше вълшебната кутия. Още от самото начало драконът бе

поискал кутията, но Бен беше отказал да му я даде, тъй като не беше сигурен дали трябваше да я повери на някой друг, освен на себе си.

— Дай ми я, Холидей — беше започнал да спори драконът. — Аз ще я пазя на място, до което никой няма да има достъп, в огнена яма, дълбоко навътре в Пустошите, където не ходи никой.

— Но защо изобщо искаш това? — попита Бен. — Какво ще правиш с нея?

Драконът бе долетял обратно след нападението си над демоните. Те стояха сами в средата на поляната. Хорис Кю беше паднал на земята на два метра от тях. Куестър Тюс и Абърнати все още не бяха стигнали до тях.

Гласът на дракона беше пропит с тъга.

— Ще я скрия и ще я наглеждам от време на време. Драконите обожават съкровищата и събират ценни неща. Това е всичко, което ни е останало от нашия предишен живот — всичко, което ми е останало, сега, след като останах сам от своя вид — еднорогата глава на Страбон клюмна надолу. — Ще я държа скрита там, където никога няма да може да бъде намерена. Ще я пазя само за себе си.

Бен беше прекъснал разговора точно навреме, за да се намеси между измокрения, ядосан Абърнати, който току-що беше дотичал и изплашения до смърт Хорис Кю. Подпомогнат от Куестър Тюс, кралят успя да установи някакво незначително помирение между тях. Фокусникът бе спасил живота им, в края на краищата, напомни той на своя доста пострадад писар. След това Бен отиде да отпрати Календбор и армията му, като изтръгна от владетеля на Риндуеър клетва да се появи пред него до една седмица, за да отговаря за действията си. Бен нареди на стражите си да разпръснат онези хора, които бяха дошли да търсят кристални очи към съзнанието и които се бяха натъкнали на нещо много по-голямо, отколкото търсеха, и да ги отпратят обратно към местата, от които бяха дошли.

След това той си спомни за Уилоу. Веднага отиде до Отвъдния далекоглед и я откри точно, когато освободена, тя се изкачваше по една от скалите на Дълбокия свлек. Владението на Нощната сянка, помисли си ужасен Бен, не беше място за една силфида. Спомни си думите на вещицата при тяхната раздяла. Помисли си какво ли би сторила Нощната сянка с Уилоу, ако ѝ се отдадеше и най-малката възможност.

До Дълбокия свлек можеше да се стигне за два дни на кон — доста дълъг период при създадите се обстоятелства. Затова той започна да се пазари със Страбон. Пътуване до Дълбокия свлек и обратно в замяна на вълшебната кутия, ако драконът обещаеше, че никой никога нямаше да я види повече и никой, в това число и Страбон, нямаше да се опита да я използва отново. Драконът се съгласи. Той допълни твърдото си и ненаруσιμο обещание — даде своята драконова клетва. Това беше достатъчно, прошепна набързо Куестър Тюс настрани. Думата на един дракон беше гаранция.

И така, Бен потегли на гърба на Страбон, който размаха криле сред бурните ветрове и дъждове и накрая премина през черните облаци и се озова отново сред синьо небе. Слънцето пак изгря над земята, като разля златистата си светлина над полетата и хълмовете, които се простираха на север и прорязва с яркостта си отиващия си мрак.

— Тя е там, Холидей — извика назад драконът, когато се приближиха. Неговите остри очи откриха силфидата доста по-бързо от очите на Бен.

Те се спуснаха надолу към билото на един хълм. Отляво и от дясно край тях започваха гори. Уилоу се появи откъм някаква поляна, осеяна с горски цветя и Тъжносмейки и Бен се затича, за да я посрещне, без да се интересува от нищо друго. Тя го повика със сияещо лице, а в очите ѝ отново изплуваха сълзи.

Той се втурна към нея и рязко спря, защото вързопът в ръцете ѝ стоеше като крехка преграда между тях. Какво ли носеше?

— Добре ли си? — попита той, нетърпелив да се увери, че тя беше добре, нетърпелив просто да чуе гласа ѝ.

— Да, Бен — отвърна Уилоу. — А ти?

Той кимна, като се усмихваше.

— Обичам те, Уилоу — каза Бен.

Разбра, че гърлото ѝ се е свило.

— Ела да видиш нашето дете — прошепна тя.

Той пристъпи една крачка напред като скъси малкото разстояние между тях, обзет от трепетно очакване, без да може да повярва на очите си. Беше твърде бързо, помисли си Бен. Все още не беше време за това. Тя никога дори не бе изглеждала бременна. Как е могла да роди детето толкова бързо?

Въпросът му се стопи в сиянието на нейната усмивка.

— Бебето ли? — каза той и Уилоу кимна.

Тя разгърна наметалото, така че Бен да може да погледне. Той се наведе и надникна вътре.

Две бляскави зелени очи дръзко отвърнаха на погледа му.

БЕСТСЕЛЪР

Журналистът отпи от ананасово — ягодовия си шейк във всекидневната на палата „Дайъмънд Хед“, където живееше Харолд Крафт и отправи поглед през обширните простори от ланаи^[1] и през пространството, заето от плувния басейн, към малко по-обширните простори на Тихия океан. Беше късен следобед и слънцето се придвижваше на запад към равната линия на хоризонта, а постепенната промяна на светлината предвещаваше още един невероятно красив хавайски залез. Гранитният под на всекидневната и ланаите проблясваха, сякаш в камъка бяха вградени люспици злато. Гранитът стигаше до басейна — един от онези несигурни, ексцентрични архитектурни елементи, които създаваха илюзията, че подът се спуска стремглаво надолу, към водите на басейна, като че се слива с океана. Една вана за воден масаж примамливо бълбукаше в подножието на ланаите. Противоположният край бе зает от бар и място за готвене, допълнени от кухи черупки от кокосови орехи, използвани за тропически напитки при честите приеми, които даваше писателят.

Този дом беше скромно оценен на петнайсет милиона, въпреки че цената на недвижимото имущество винаги се подчинява на пазарните условия и стойността не може да бъде определена обективно. Къщите около тази бяха продадени за десет милиона и за повече, въпреки че нямаха нито подобни обширни земи, нито безпределните изгледи, които обхващаха по-голямата част от Хонолулу. Само парцелът земя вървеше за пет милиона в този район. Цената надхвърляше възможностите на повечето хора. Журналистът живееше в Сиатъл, в къща, която бе купил преди петнайсет години за по-малко пари, отколкото Крафт печелеше за месец.

Крафт се премести от кабинета си, където беше отишъл, за да се обади по телефона, оставил журналиста да отпива от смесената напитка и да се възхищава на гледката. Писателят бавно се приближи до бара, като накратко се извини, че е отсъствал толкова дълго време, наля си чай с лед, прекоси стаята и се запъти към дивана, където

търпеливо го чакаше журналистът, и седна. Крафт беше висок и слаб мъж, със сива коса и къса, заострена брадичка в стил Ван Дайк, и се движеше като източен, муден и елегантен котарак. Носеше копринени панталони и риза, както и ръчно изработени кожени сандали. Загорялото му лице имаше ястребов вид, а пясъчносивите му очи проникваха навсякъде. Носеха се слухове, че е претърпял пластична операция и че поддържа активен спортен режим, но това беше нещо естествено за богатите и известни хора.

— Добри новини — съобщи той с усмивка. — И тъй като ти си тук, мога да ги споделя с теб. Компанията „Парамаунт“ току-що откупи правата върху „Магьосник“. Два милиона долара наведнъж. Искат Шон Конъри да вземе главната роля, а Том Круз да играе Принца. Какво мислиш?

Журналистът се усмихна одобрително.

— Мисля, че станяхте с два милиона долара по-богат. Моите поздравления.

Крафт леко се поклони.

— Почакай само да се развихри търговията. Там са големите пари.

— Когато пишете книгите си, интересувате ли се от филмо — продажбите? — настояваше журналистът. Той все още не беше получил достатъчно информация за Крафт, за да задоволи както собственото си любопитство, така и любопитството на списанието, за което работеше. Крафт бе публикувал три книги в продължение на две години и оставаше на върха на листите за бестселър през по-голямата част от това време, с над пет милиона продадени романа. Но на практика това беше всичко, което се знаеше за него. С цялата си слава и успех, той все още оставаше, до голяма степен, една загадка. Казваше, че е в изгнание, но не споменаваше от къде. Казваше, че е политически бежанец.

— Аз пиша, за да бъдат четени книгите ми — кратко отвърна авторът. — Онова, което се случва в последствие, е работа на потребителя. Разбира се, че искам да изкарвам пари. Но най-вече искам да бъда щастлив.

Журналистът се намръщи.

— Това звучи малко...

— Неискрено? Сигурно е така. Аз съм направил много неща и съм обиколил много места, но нямам как да го докажа. Имам единствено себе си, а книгите ми са продължение на тази моя същност. Много е трудно да ги разграничиш, разбира се. Един писател не може просто да спре при звъна на часовника и да си иде у дома в края на работния ден. Той носи делото си навсякъде със себе си, винаги мисли за него, винаги го излъсква като семейно сребро. Ако това не задоволява човека, той трябва да продължи да живее със своето недоволство. Ето защо искам да съм щастлив с онова, което правя. Поважно е да си щастлив, отколкото да си богат.

— Не е зле да имаш и двете — отбеляза журналистът. Вие имате поразителна поредица от успехи. Замисляте ли се понякога за времето, когато още не сте издавали книги?

Крафт се усмихна.

— През цялото време. Но усещам, че ще стигнеш до задънена улица. Напомням ти, че колкото и да се опитваш, няма да ме накараш да говоря за предишния си живот. Основни правила на това интервю, нали?

— Така казахте, но моите читатели са доста любопитни да научат нещо за вас. Сигурно знаете това.

— Да, оценявам интереса.

— И все пак няма да разкажете нищо около живота, който сте водили, преди да бъдат публикувани книгите ви?

— Дадох обещание да не го правя.

— Обещание пред кого?

— Обещание пред някои хора. Това е всичко, което искам да кажа.

— Тогава нека поговорим за вашите герои и да надникнем в живота ви през задната врата, така да се каже. Журналистът хранеше надежди един ден и той да публикува своя книга. Въобразяваше си, че е много добър в словесното изкуство. — На истински хора от предишния ви живот ли се основават вашите герои? Например, заблуденият крал на вашата вълшебна земя, неговият неумел придворен магьосник и досадното куче, което служи като негов писар?

Крафт бавно кимна.

— Да, те съществуват.

— А какво ще кажете за вашия главен герой, фокусникът — отстъпник, който присъства във всяка ваша книга? Има ли частица от вас в неговия образ?

Крафт скромно прочисти гърлото си.

— Частица.

Журналистът спря, усетил, че най-накрая е улучил посоката.

— Забърква ли сте се някога в магии? Разбирате какво искам да кажа: да сте правили фокуснически номера или нещо подобно? Това било ли е част от вашия живот?

За миг Харолд Крафт потъна в размисъл. Когато отново се завърна оттам, откъдето и да беше отпътувал в мислите си, лицето му придоби сериозно изражение.

— Ще ти кажа нещо — започна той. — Ще направя изключение от моето правило никога да не говоря за миналото си и ще ти разкажа малко от него. Някога се занимавах бегло с магии. Бегло, наистина — нищо сериозно. Но веднъж се забърках в нещо по невнимание и то се оказа доста опасно. Моят собствен живот, както и животът на други хора, бяха изложени на опасност. Аз оцелях след този ужас, но обещах на определени хора никога повече да не използвам..., тоест да се забърквам в магии отново. Досега не съм го сторил.

— Значи магията във вашите книги, фокусническите номера, заклинанията и всичко останало, имат някаква връзка с действителността?

— Някои, да.

— А приказките, които съчинявате, онези оплетени в магии истории за чудовища и елфи, за митични същества и магьосници като вашия главен герой — и те ли се основават на истинския живот?

Крафт бавно се надигна и сниши едната си вежда.

— Писателят пише онова, за което знае. В това число влиза и житейският му опит. Този опит обикновено присъства в по-различна форма, отколкото в действителността, но винаги е в книгите му.

Журналистът мрачно кимна. Беше ли научил нещо ново от това интервю? Не беше сигурен. Всичко беше доста смътно. Както и Харолд Крафт. Той прикри смущението си, като провери малкия записващ касетофон, поставен върху масичката за кафе. Лентата все още се въртеше.

— Вярно ли ще бъде, ако кажем, че приключенията, за които пишете по някакъв начин отразяват вашия собствен живот? — опита той отново.

— Ще бъде както вярно, така и напълно точно, да.

— По какъв начин?

Крафт се усмихна.

— Трябва да използваш въображението си.

Журналистът се усмихна в отговор, като се стараеше да не открива зъбите си.

— Имате ли и други истории, които да разкажете, господин Крафт?

— Харолд, моля те — настоя авторът и бързо махна с ръка. — Три часа, прекарани в журналистически разпити, ни дават право да приключим разговора си „на ти“. И ако трябва да отговоря на въпроса ти — да. Имам още истории, които да разкажа, и се надявам, че времето ще ми стигне, за да го направя. В момента работя върху една от тях. Заглавието ѝ е „Магията на Раптър“. Искаш ли да видиш корицата?

— Много бих желал.

Те станаха и се преместиха от всекидневната, през някаква тясна заличка, в кабинета, който служеше най-вече за работно място на Крафт. Пишещи и печатни машини заемаха различни маси и навсякъде бяха струпани книги и рула хартия. Извезани книжни корици висяха по стените. Бюро от коа^[2] заемаше средата на стаята. От натрупаните върху бюрото изписани листа, Крафт измъкна някаква цветна снимка и я подаде на журналиста.

Снимката изобразяваше черна птица с корона от бели пера. Тя се спускаше върху някакво зловещо създание, наподобяващо купчина бодли. От наострените нокти на птицата излизаха светкавици. Докато тя връхлиташе върху чудовището, към гората бягаха тъмни същества.

Журналистът разгледа бегло снимката.

— Много драматично. Може би птицата представлява някой от твоя предишен живот?

Хорис Кю, който сега се наричаше Харолд Крафт, мрачно кимна.

— За бога, бедният Бигар. Добре го познавах — напевно изрече той с драматичен жест.

И с носталгия целуна снимката.

[1] ланаи (хавайски) — Хавайски плата, върху които се развиват ананасови плантации. Бел.пр. ↑

[2] Дърво от вида на акациите, с тъмночервена кора, разпространено на Хавайските острови. Бел.пр. ↑

Издание:

Тери Брукс. Вълшебната кутия

„МИРИАМ“ — София

Редактор Петя Маркова

Техн. редактор Георги Кожухаров

Худ. оформление на корицата: „АБАГАР ДИЗАЙН“, 1999

ISBN 954-9513-83-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.